O magie de neimblanzit

ALLISON SAFT
YOUNG ADULT
O MAGIE DE NEÎMBLÂNZIT
„PROFUND ROMANTICĂ ȘI ABSOLUT MAGICĂ.“
KIRKUS REVIEWS
TREI
FICTION CONNECTION

ALLISON SAFT
YOUNG ADULT
O MAGIE DE NEÎMBLÂNZIT
„PROFUND ROMANTICĂ ȘI ABSOLUT MAGICĂ.“
KIRKUS REVIEWS
TREI
FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG FICTION:
Laura Vladu

Allison Saft

O magie de neîmblânzit

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Loreta Budin

Design copertă: ©Kerri Resnick

Ilustrație copertă: ©Em Allen

Hartă: Rhys Davies

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Cristina Teodorescu

Lorina Chițan

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise.

Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: A Far Wilder Magic

Autor: Allison Saft

Copyright © 2022 by Allison Saft

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2043-7

ISBN (EPUB): 978-606-40-2104-5

Pentru cei cu visuri imposibile și pentru cei care cred că

e imposibil să visezi:

vă așteaptă atât de multe lucruri frumoase la orizont!

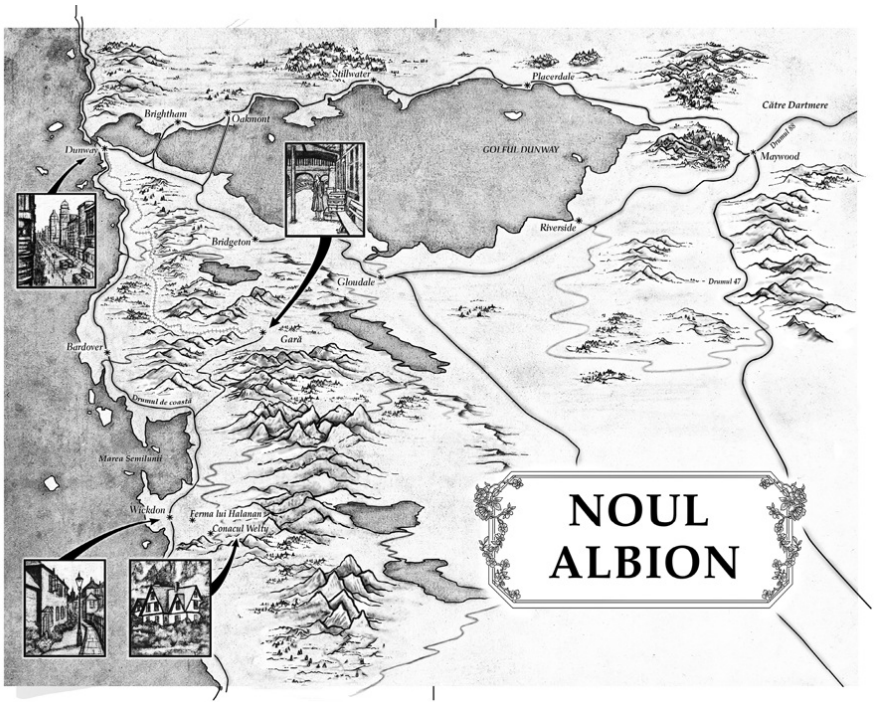

1

Margaret n-ar trebui să fie afară în seara aceasta.

E prea rece pentru mijlocul toamnei — genul de răcoare care ia prin surprindere chiar și copacii. Ieri-dimineață, frunzele de la fereastra ei ardeau în lumina soarelui, roșii ca sângele și aurii ca mierea. Acum, jumătate dintre ele s-au veștejit și au căzut ca niște pietre, iar ea nu vede altceva decât orele lungi de lucru care o așteaptă. O mare de chestii moarte.

Este exact genul de gând pentru care ar dojeni-o doamna Wreford. Margaret aproape că o aude: O singură dată ai 17 ani, Maggie. Sunt moduri mult mai bune de a-ți irosi această vârstă decât având grijă de casa asta nenorocită, crede-mă pe cuvânt.

Faza e că nu toată lumea își poate permite să-și arunce adolescența pe fereastră.

Nu toată lumea vrea să fie ca Jaime Harrington și prietenii lui, să sară în apă de pe stânci și să bea alcool ieftin de contrabandă după ce iese de la serviciu.

Margaret are prea multe responsabilități pentru tâmpenii de genul ăsta — și, mai important de-atât, nu-s lemne de foc. Cum plouase până la refuz în urmă cu două

zile, frigul se instalase la conacul Welty ca la el acasă. O așteaptă acolo afară, în noapte, și o așteaptă și înăuntru, privind-o hain din vatra plină cu cenușă albă.

Oricât de mult ar urî să spargă lemne chiar în momentul ăsta, nu prea are de ales.

Ori îngheață acum, ori îngheață mai târziu.

Sfârșitul zilei sângerează peste munți, aruncându-și lumina roșiatică în întreaga curte. După ce soarele va asfinți complet, se va face și mai frig. Noaptea trecută

tremurase ore la rând fără să poată adormi și acum o dureau toate, de parcă ar fi stat înghesuită într-o cutie de pantofi. Nu merita deloc să amâne cea mai neplăcută sarcină casnică și să se simtă la fel și mâine.

Mai bine să înghețe acum.

Îndesându-și peste urechi pălăria în formă de clopot a mamei sale, Margaret iese

pe verandă și-și târșâie picioarele prin frunzele de pe jos până în curtea din dos, unde mormanul de lemne se înalță ca un turn în spatele unei roabe ruginite. Apa de ploaie s-a strâns în roabă și pare argintată de chiciura prea timpurie, în care se reflectă o sclipire a cerului vinețiu la amurg. Când întinde mâna ca să ia un buștean din morman, își vede propria față obosită. Arată epuizată și se simte la fel.

Margaret așază bușteanul pe butuc și-și ia toporișca. Când era mică și slăbănoagă, trebuia să-și adune toată forța în fiecare lovitură. Acum, lama toporului cade ușor ca fulgul. Șuieră prin aer și se înfige în lemn cu un trosnet sec, care alungă o pereche de ciori de pe creanga lor. Fata apucă mai bine mânerul — apoi șuieră printre dinți pentru că o așchie i se înfige în mână.

Își cercetează sângele care izvorăște din liniile palmei, apoi și-l linge. Frigul i se culcușește în rană și gustul vag de cupru îi amorțește limba. Știe că ar fi trebuit să curețe mânerul înainte de a se răni din nou, dar nu are timp. Niciodată nu are destul timp la dispoziție.

În mod obișnuit, s-ar fi pregătit mai bine pentru venirea iernii, dar

mama ei plecase deja de trei luni și sarcinile domestice se aglomeraseră. Are ferestre de chituit, țigle de înlocuit, piei de pregătit. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi învățat alchimie, așa cum își dorise dintotdeauna mama ei, dar, indiferent cât de înfometată sau disperată va fi, nu va ajunge niciodată la asta.

Oamenii spun că alchimia înseamnă multe lucruri. Pentru cei mai pragmatici dintre oamenii de știință, e procesul de distilare a materiei până la esența sa, o cale de a înțelege lumea. Katharii cu frică de Dumnezeu susțin că poate purifica orice, inclusiv pe oameni. Dar Margaret știe adevărul. Alchimia nu înseamnă

nici progres, nici mântuire. Nu-și poate scoate din păr duhoarea pucioasei.

Înseamnă valize făcute și uși zăvorâte. Înseamnă sânge și cerneală pe dușumele.

Va supraviețui și fără alchimie până când mama ei se va întoarce acasă — dacă

se va întoarce acasă. Margaret își reprimă acest gând de îndată ce se naște în mintea ei. Evelyn călătorește des pentru cercetările ei și s-a întors întotdeauna.

Doar că acum îi ia mai mult timp decât de obicei.

Unde ești de data asta?

Cu ani în urmă, când încă mai avea chef de astfel de lucruri, se suia pe acoperiș

și încerca să-și închipuie că vede la o mie de mile distanță, până în acele locuri

fantastice care o ademeneau pe Evelyn departe de ea. Dar, indiferent cât de mult s-a străduit, nimic nu s-a materializat vreodată. Nu zărea decât asta: drumul prost, neasfaltat, care cobora de pe versantul muntelui; orașul adormit, sclipind vag ca burta unui licurici în depărtare; și, dincolo de câmpurile aurii de secară și de stufăriș, Marea Semilunii, care scânteia în negreala sa ca o noapte înstelată.

Darul imaginației o ocolise, iar Wickdon este tot ceea ce cunoaște. Nu-și poate închipui o altă lume.

Într-o seară ca asta, toată lumea e la adăpost de frig, fierbând supă și

rupând bucăți de pâine neagră. Această imagine o deranjează puțin. Îi convine să fie singură — îi e mai bine decât ar fi crezut. Doar sumbra perspectivă a cartofilor fierți de la cină îi stârnește invidia. Stomacul îi ghiorăie exact când o pală de vânt o lovește în ceafă. Frunzele încă vii se leagănă deasupra capului ei, șuierând ca înaintarea mareei.

Taci, pare că spun ele. Ascultă.

Aerul încremenește, într-un fel straniu. Pe brațe, fata își simte pielea de găină.

Șaptesprezece ani în aceste păduri și codrul nu a înspăimântat-o niciodată, dar acum bezna se așază densă și înșelătoare pe pielea ei ca o peliculă de sudoare rece.

O creangă trosnește la lizieră, ca un foc de armă. Margaret se răsucește spre acel sunet, cu toporul ridicat și cu dinții dezveliți.

Dar acolo e numai Bucluc, ogarul ei. Pare deopotrivă maiestuos și caraghios, cu urechile lui supradimensionate ciulite și cu blana lui arămie strălucind. Margaret își coboară arma, iar lama acesteia se lovește bubuind de pământul înghețat.

Probabil că Bucluc se strecurase afară pe ușă când ea nu fusese atentă.

— Ce cauți aici? întreabă ea, simțindu-se ca o proastă. M-ai speriat.

Bucluc dă absent din coadă, dar se tot îndreaptă spre pădure și tremură de concentrare. Probabil simte și el electricitatea din aer, ca o furtună care se pregătește să izbucnească. O face să-și dorească să aibă o pușcă în mână, nu un amărât de topor.

— Lasă, Bucluc.

Câinele nici măcar nu-i aruncă vreo privire. Margaret oftează exasperată și

răsuflarea i se transformă în abur. Știe că nu poate concura cu niciun miros. Când Bucluc simte vreunul, n-o să-l abandoneze pentru nimic în lume. E un câine de vânătoare foarte bun, deși jumătate de timp e încăpățânat ca un asin.

Apoi își dă seama șocată cât de ieșiți din formă sunt amândoi — și cât de mult îi lipsește fiorul vânătorii. Doamna Wreford are dreptate, în felul ei. Viața chiar înseamnă mai mult decât să aibă grijă de conacul ăsta în ruină, mai mult decât să-și irosească vârsta de 17 ani pentru a

supraviețui. Dar ceea ce nu va pricepe niciodată doamna Wreford este că nu are grijă de casa asta pentru ea însăși, ci pentru Evelyn.

Înainte să plece într-o călătorie, mama ei spune întotdeauna același lucru: De îndată ce adun tot ce-mi trebuie pentru cercetările mele, vom fi din nou o familie. Nu există pe lume promisiune mai dulce. Familia lor nu va mai fi nicicând întreagă, dar Margaret prețuiește acele amintiri de dinainte mai mult decât orice. Înainte ca fratele ei să moară și tatăl ei să plece, iar alchimia să

topească toată tandrețea mamei sale. Le păstrează ca pe niște pietre prețioase, întorcându-le pe toate fețele în mintea ei până când devin netede, calde și familiare.

În fiecare săptămână, toți patru mergeau în Wickdon la cumpărături și, de fiecare dată, Margaret o ruga pe mama ei s-o ducă în brațe acasă. Chiar și când crescuse prea mult ca să mai pară o dorință rațională, Evelyn o lua în brațe și spunea: — Cine ți-a dat voie să te faci așa mare, domnișoară Maggie?

Și o săruta până când fetița chițăia de atâta râs. Lumea se umplea și se împestrița de un soare cețos când se scufunda în brațele mamei sale și, deși drumul spre casă avea vreo opt kilometri, Evelyn nu se plângea niciodată și nici nu o lăsa jos.

După ce Evelyn își va termina cercetările, lucrurile vor sta altcumva. Vor fi împreună și vor fi din nou fericite. Acest lucru merita efortul de a-și suspenda viața. Își ridică toporul și lovește din nou bușteanul. Se apleacă să adune surcelele și atunci un fior i se scurge pe după guler.

Privește într-acolo, spune vântul. Privește.

Încet, Margaret își ridică privirea spre pădure. Nu e altceva decât întuneric dincolo de părul ei răvășit de vânt. Nimic în afara șoaptelor frunzelor de deasupra capului ei, din ce în ce mai zgomotoase.

Și apoi o vede.

Mai întâi, nu pare a fi mare lucru. Un rotocol, plutind ca o barcă prin desiș. Un truc al minții ei zăpăcite. Apoi o pereche de ochi rotunzi scânteiază din beznă, fără să clipească. Urmează un bot ascuțit, de pe care umbrele se preling ca apa.

Ca o dâră de ceață deasupra mării, o vulpe albă și cât Bucluc de mare pășește în razele lunii. Margaret n-a mai văzut nicicând o vulpe ca aceasta, dar știe exact ce este. O ființă străveche, mult mai bătrână

chiar și decât copacii sequoia care se înalță lângă ea.

Hala.

Toți copiii din Wickdon cresc cu legenda acestei hala, dar prima dată când a auzit una în apropierea casei sale și-a dat seama că familia sa este diferită.

Biserica Kathară îi descrie pe hala și pe cei din speța ei — demiurgii — drept demoni. Dar tatăl ei i-a spus că nimic din creația lui Dumnezeu nu poate fi malefic. Pentru yu'adiri, hala e sacră, purtătoarea cunoștințelor divine.

N-ar strica să-i arăți puțin respect. Margaret încremenește.

Privirea halei e în întregime albă, ochii ei nu au pupile, iar fata simte greutatea acestei căutături ca o lamă în ceafă. Fălcile animalului se deschid, ca un avertisment care face ca lucrul acela mic și animalic dinăuntrul lui Margaret să

tragă un țipăt. Lui Bucluc i se ridică părul de pe spinare și scoate un mârâit.

Dacă va sări la ea, vulpea îi va sfâșia beregata.

— Bucluc, nu!

Disperarea îi înăsprește vocea, suficient cât să rupă vraja din jurul câinelui.

Acesta se apropie de ea, cu urechile în vânt, absolut uluit.

Și, înainte ca Margaret să înțeleagă ce s-a întâmplat, înainte să aibă timp să

clipească, vulpea a dispărut.

Respirația îi tremură. Vântul o îngână, străbătând frunzele cu un zgomot tăios, pâlpâitor. Margaret se îndreaptă împleticindu-se spre Bucluc, cade în genunchi în fața acestuia și-l cuprinde cu brațele pe după gât. Ogarul miroase dezgustător — acea duhoare stătută de câine ud —, dar e nevătămat și asta e tot ce contează.

Inima lui bate la unison cu a ei, cel mai frumos lucru pe care l-a auzit vreodată.

— Cuminte, băiatul, șoptește ea, urându-și vocea tremurândă. Îmi

pare rău că am țipat la tine. Îmi pare foarte rău.

Ce s-a întâmplat, ce-a fost asta? În timp ce gândurile i se limpezesc, ușurarea se transformă într-o revelație îngrozitoare. Dacă fiara e aici, în Wickdon, Vânătoarea Semilunii va urma în scurt timp.

În fiecare toamnă, hala apare undeva în codrii de pe coastă. Și rămâne acolo preț

de cinci săptămâni, terorizând așezarea aleasă până când se evaporă din nou, în dimineața de după Luna Rece. Nimeni nu știe exact de ce zăbovește sau unde se duce, sau de ce devine din ce în ce mai puternică odată cu luna în creștere, dar cei mai bogați oameni din Noul Albion au făcut un sport național din apariția sa.

Turiștii vin aici cu surle și trâmbițe înainte de eveniment. Vânătorii se înscriu și ei alături de alchimiști, în speranța că vor deveni eroii care-l ucid pe ultimul demiurg rămas în viață. Și în noaptea Lunii Reci urcă toți în șa pentru a vâna fiara. Cercurile au putere alchimică și legenda spune că demiurgii nu pot fi uciși decât la lumina lunii pline. Așteptarea face vânătoarea cu atât mai dulce.

Participanții și spectatorii laolaltă sunt mai mult decât doritori să plătească prețul sângelui pentru onoarea de a vâna hala la apogeul puterilor sale. Cu cât mai distructivă e fiara în acel anotimp, cu atât mai palpitantă e vânătoarea.

Vânătoarea nu se mai organizase în Wickdon de aproape 20 de ani, dar Margaret auzise fragmente de povești șoptite pe la docuri. Urletele câinilor înnebuniți de magia fiarei, trosnetul prafului de pușcă, țipetele cailor sfâșiați, dar care încă

trăiau. Din copilărie, vânătoarea nu fusese altceva decât un mit scăldat în sânge.

Un eveniment pentru eroii din Noul Albion, nu pentru fete de la țară cu tați ce se trag din yu'adiri. Nu fusese nicicând ceva real. Dar acum e aici.

Suficient de aproape încât să poată participa. Suficient de aproape încât să poată

câștiga.

Gândul că-și va dezamăgi tatăl o supără, dar ce-i mai datorează lui acum? Faptul că este pe jumătate yu'adiră nu-i dă dreptul de a se

împrieteni cu hala. În plus, poate că, dacă ar ucide-o pentru o cauză nobilă, i-ar aduce astfel cel mai frumos ultim omagiu. Pe Margaret n-o interesează să-și audă numele slăvit prin cârciumi; nu a tânjit vreodată după considerația cuiva, în afară de cea a mamei sale.

Când închide ochii, silueta lui Evelyn în contre-jour umple întunericul. Cu

spatele la conac, cu valizele în mâini, cu părul ca o panglică aurie care flutură în bătaia brizei. Plecând. Mereu plecând.

Dar dacă Margaret câștigă, poate că va fi deajuns pentru a o convinge să

rămână.

Marele premiu înseamnă bani, glorie și hoitul halei. Majoritatea vânătorilor l-ar considera un trofeu, un obiect pe care-l împăiezi și-l agăți pe un perete. Dar Evelyn are nevoie de el pentru cercetările ei legate de magnum opus. Potrivit mamei sale, misticii din trecut credeau că, dacă un foc alchimic ar arde oasele unui demiurg, s-ar obține prima materia — substanța de bază a tuturor lucrurilor.

Iar din acel eter divin, un alchimist putea făuri piatra filosofală, care garantează

nemurirea și abilitatea de a crea totul din nimic.

Biserica Kathară consideră erezie orice încercare de a distila prima materia, așa că, dintre toți alchimiștii din Noul Albion, doar cineva ca Evelyn ar îndrăzni să

cerceteze. Crearea pietrei e singura ei ambiție. Își petrecuse ani întregi căutând rarele manuscrise care explicau cum se face asta și, în urmă cu trei luni, a plecat din țară pentru a urmări o altă pistă. Dar acum hala — una dintre piesele lipsă ale cercetării sale — este aici.

Bucluc se zbate în strânsoarea ei, readucând-o pe Margaret la realitate.

— A, nu, n-ai voie.

Îl apucă cu ambele mâini de urechi, apoi îl sărută în creștetul capului. Cățelul se ferește. Margaret nu-și poate opri un zâmbet. Una dintre marile plăceri ale vieții ei e să-l chinuie pe Bucluc.

Cățelul își scutură urechile revoltat când fata îi dă, în cele din urmă, drumul, apoi se îndepărtează de ea. Rămâne acolo, cu capul ridicat într-un gest regal, cu limba atârnând, cu o ureche rozalie întoarsă pe dos. Pentru prima oară în ultimele zile, fata râde. Câinele o iubește; dar ascunde bine acest lucru, cu mândrie și dramatism. Însă Margaret îl iubește fățiș, mai mult decât pe orice altceva pe lume.

Gândul acesta o trezește la realitate. Bucluc e un câine genial de vânătoare, dar nu mai e deloc tânăr. Nu e dispusă să-i riște viața pentru o aberație ca vânătoarea asta. Nu are timp să se pregătească, de-abia are bani să plătească taxa de înscriere și nu are nicio legătură cu vreunul dintre alchimiștii de încredere, pentru că niciunul nu este cu adevărat de încredere. Pot participa doar echipe formate din două persoane — un trăgător și un alchimist.

De altfel, ea știe o singură cale sigură de a ucide un demiurg. Alchimia de care e nevoie... Mai degrabă ar muri decât să vadă pe cineva încercând asta din nou.

Chiar dacă ar mai exista vreo metodă, nici n-ar conta. Dacă ar afla cineva că o fată din neamul yu'adirilor participă la vânătoare, oamenii i-ar transforma viața într-un adevărat coșmar. Supraviețuise atât de mult doar pentru că stătuse deoparte. E mai bine așa, își spune ea. Mai bine să spinteci iute beregata acestei fragile speranțe, în loc s-o lași să lâncezească precum un lup în laț. În străfundul inimii sale, Margaret știe cum se va sfârși povestea asta. Ce li se întâmplă

oamenilor care tânjesc la lucruri care nu li se cuvin. Poate că-ntr-o altă viață ar îndrăzni să viseze. Dar nu în asta.

Vânătoarea acestei vulpi nu-i va aduce decât pieirea.

2

Wes se trezește când se lovește brusc cu fruntea de geamul rece.

În timp ce taxiul iese dintr-o groapă de pe drum, huruitul motorului seamănă

suspect de mult cu un hohot de râs. El înjură pe sub mustață, frecându-și capul ca să alunge durerea care iradiază — și apoi, cu marginea mânecii, își șterge ușor saliva adunată în colțul gurii.

N-ar putea spune că străzile pline de gropi din Fifth Ward sunt mai bine întreținute, dar e de-a dreptul caraghios. I s-a spus că durează o oră și jumătate ca să ajungă în Wickdon de la gară și, în ritmul acesta,

se va considera norocos dacă nu se trezește cu o contuzie serioasă la cap până când va ajunge la ușa lui Evelyn Welty.

— Ești treaz acolo, în spate?

Hohn, șoferul lui, rânjește în oglinda retrovizoare. E un bărbat de vârstă mijlocie, cu un chip amabil și mușcat de vărsat de vânt și cu o mustață blondă, care se încrețește spre capete. Ca să plătească drumul, Wes va trebui să-i dea aproape toate economiile sale. Dacă totul merge conform planului, nu se va întoarce prea curând în oraș.

— Dap, spune Wes cu o falsă voioșie. E rustic pe-aici, ha?

Hohn izbucnește în râs.

— N-o să găsești prea multe mașini sau străzi asfaltate când ieși din Wickdon, mă tem. Sper că știi să călărești.

Nu știe. Singurii cai pe care i-a văzut vreodată sunt fiarele enorme și încete care trăgeau trăsurile pline cu bogătași, plimbându-le prin parc. În plus, e destul de sigur că, dacă iei lecții de călărie, cineva o să te bată măr când află. Copiii din Fifth Ward nu călăresc.

Povestea asta cu ucenicia îi pune deja răbdarea la încercare și nici măcar n-a început încă.

Nu te mai plânge, își reamintește. E numai vina lui că a ajuns unde a înțărcat mutu' iapa. În mare parte. Puțin. Aproape deloc.

În ultimii doi ani, Wes trecuse prin mâinile foarte multor profesori de alchimie.

Prima oară când a fost exmatriculat, mama s-a înfuriat, dar a fost de partea lui. A doua oară, s-a înfuriat din cauza lui. A treia oară l-a tratat cu tăcere. Și astfel s-a perpetuat acest cerc al furiei și al mirării, până săptămâna trecută. Când i-a spus mamei sale că pleacă în Wickdon, aceasta l-a pus să stea jos și i-a cuprins mâinile cu atâta tandrețe, încât și-a adus aminte cu greu că ar trebui să-l deranjeze acest gest.

— Te iubesc, a thaisce[1]. Știi bine că te iubesc. Dar te-ai gândit că poate nu ești făcut să devii alchimist?

Normal că se gândise. Lumea e hotărâtă să-i aducă aminte la tot pasul că fiul unor imigranți banvish nu va fi niciodată un alchimist adevărat. Dar nu se gândise la asta niciodată mai mult decât acum,

când vedea o nouă șuviță căruntă

în părul mamei sale.

Uneori, credea că ar fi mai bine să-și găsească o slujbă undeva, să facă orice, pentru ca familia lui să nu mai sufere. De când cu accidentul tatei, Wes văzuse cum mama venea acasă după turele suplimentare și-și înmuia mâinile în parafină

fierbinte în fiecare seară. Văzuse cum sora sa mai mică, Edie, se subția și cum sora lui mai mare, Mad, devenea din ce în ce mai posacă. În majoritatea nopților rămânea treaz, întrebându-se ce e în neregulă cu el: de ce nu poate reține mai mult de jumătate din ceea ce citește, de ce nu poate da un sens cuvintelor nefamiliare de pe pagină, de ce talentul nativ sau pasiunea nu-i poate compensa „limitele“ în ochii profesorilor săi. Toate îl înfurie, îl îngrijorează și-i fac silă de el însuși.

Wes știe că posedă un soi de magie înnăscută, un tip de vrajă ceva mai banal decât alchimia. Când vorbește, oamenii îl ascultă. Și, deși acest dar i-a asigurat toate perioadele de ucenicie, nu l-a ajutat deloc să le păstreze. De îndată ce pică

un examen scris, vede justificarea în ochii instructorilor săi ca și cum aceștia de-abia ar fi așteptat ca băiatul să le confirme bănuielile. Întotdeauna ochii lor spun același lucru: N-ar fi trebuit să mă leg la cap cu unul ca tine. E clar ce vor să

spună, de fapt, deși nu o zic niciodată în față. Banvish.

Nu mai există niciun alchimist bun în zona metropolitană Dunway la care să nu fi eșuat deja — exceptându-i pe cei care anunță de la început: NICIUN

BANVISH NU E BINE PRIMIT. Niciun alchimist în afara lui Evelyn Welty, care locuiește într-un oraș atât de mic, că nici măcar nu se află pe hartă.

Emoțiile și răul de mașină îi fac stomacul să se zvârcolească. Lasă geamul jos și-și scoate capul în bătaia vântului. Deasupra sa, cerul se întinde atât de albastru și de întins, încât i se pare că se va îneca dacă inspiră prea profund. În oraș, totul e cenușiu: smog și asfalt și griul monoton al golfului. Dar aici peisajul se schimbă

mai repede decât poate el urmări. De-a lungul țărmului, stâncile crestate sunt învești mântate în tufișuri spinoase și flori sălbatice albastre. Dincolo de el, copacii mereu verzi se întâlnesc cu înalții

arbori sequoia. Lui Wes îi trece prin cap că

toate crengile răsturnate ale brazilor seamănă cu niște degete mijlocii.

Când le-a spus vecinilor lui unde se duce, ei i-au servit aceleași vechi platitudini.

Oraș mic! Nu se întâmplă prea multe! sau Mă rog, măcar acolo e aer curat.

Dintre toate comentariile bine intenționate pe care le-a primit, promisiunea aerului curat e, categoric, cea mai mare minciună. Desigur, aici nu e poluare, dar aerul are gust de sare — și, mai rău, cu sutele de foci zăcând pe nisip, pute a alge coapte la soare și a pește putrezit.

S-a zis cu farmecul provincial.

Îi trece prin cap că vântul o să-i răvășească părul, pe care și l-a dat pe spate cu grijă azi de dimineață, sub îndrumarea răbdătoare a surorilor sale. Închide din nou geamul și-și privește reflexia. Din fericire, e încă intact. Christine și Colleen practic i-au sudat părul cu naiba știe câte tone de gel. Nimic, nici măcar un singur fir de păr nelalocul lui nu are voie să strice o primă impresie perfectă.

— Deci, Hohn, zice Wes, vii des pe-aici?

— Când eram mai tânăr, veneam. Aveau cele mai tari vânători de vulpi din toată

țara. De fapt, dacă zvonul e adevărat, Wickdon găzduiește marea vânătoare în următoarele câteva săptămâni. Va fi prima care are loc de când eram eu de vârsta ta.

Mare parte a țării înnebunește când aude de marea vânătoare, cum a numit-o Hohn. Wes nu se consideră un practicant extrem de devotat al credinței sumice,

dar întregul concept al Vânătorii Semilunii e un pic cam eretic chiar și pentru principiile sale laxe.

În tradiția sumică, se spune că Dumnezeu a sculptat demiurgii din propria sa carne. Ei sunt divinitatea întruchipată și, prin urmare, trebuie să le arăți teamă și respect. Mama le îngroapă statuetele în ghivecele plantelor și le agață cu dragoste icoanele pe pereți. Uneori, le șoptește o rugăciune când pierde ceva sau le cere să-i pună o vorbă

bună la Dumnezeu, de vreme ce acesta este, se pare, prea ocupat să-și bată capul cu tot ceea ce se petrece în jur. Katharii numesc acest fel de venerație în cel mai bun caz idolatrie și, în cel mai rău caz, erezie. E

același dispreț care-i atrage în cartierele de imigranți ca să arunce cu pietre în vitraliile bisericilor sumice.

Wes nu știe sigur ce crede Hohn sau ce versiune a acestui Dumnezeu venerează, dacă venerează vreuna. Nici nu vrea să fie aruncat din taxi, așa că zice:

— Așa să fie?

— Nu ai prea multe motive să vii pe-aici, dacă e să fiu sincer.

În oglindă, Wes surprinde expresia curioasă a lui Hohn.

— Nu vreau să te jignesc, băiete, dar nu prea pari genul care să vâneze vulpi. Ce te aduce pe-aici?

— Nu mă jignești. Sunt alchimist.

Hohn scoate un sunet apreciativ.

— De fapt, sunt ucenicul lui Evelyn Welty, adaugă Wes.

E doar o minciună prin omisiune. Maestra Welty nu i-a răspuns niciodată la scrisori, dar el știe că e o femeie ocupată. Fiecare ucenicie și-a asigurat-o pledându-și cauza în persoană. Chiar dacă e înspăimântat de gândul că vraja lui a secat, crede că o poate scoate la capăt, pentru ultima oară.

— Evelyn Welty, ha? Multă baftă îți doresc.

Din câte înțelege, chiar are mare nevoie de baftă.

— Mulțam.

Până atunci auzise toate zvonurile posibile. Niciunul dintre elevii ei nu rezista mai mult de două săptămâni. Noaptea, fantomele bântuiau coridoarele conacului Welty. Evelyn supraviețuia doar prin fotosinteză. Et cetera. Din experiența lui, toți alchimiștii sunt puțin ciudați. Teoretic, oricine poate face alchimie, dar trebuie să fii suficient de obsedat de asta ca să ți-o dorești. Alchimiștii petrec ani întregi rumegând texte ezoterice și încărcându-și memoria cu formulele chimice a mii de obiecte. Ca să descompui un lucru, trebuie să știi din ce este făcut. Sau poate că toate acele fumuri pline de

pucioasă îi fac pe toți să-și piardă mințile.

În orice caz, nu-i nimic din ce nu poate gestiona. Poate va fi cel mult un război de uzură. Wes n-a pierdut niciodată o bătălie a voinței.

În cele din urmă, ajung în lumea civilizată. Cuibărit în scobitura văii, Wickdon e la fel de demodat cum își închipuia. Lumina felinarelor stradale bate în pavaj, iar străzile sunt străjuite de căsuțe colorate și magazine. Vitrinele decorate cu beculețe aprinse sclipesc ușor prin ceață, luminând aranjamentele ispititoare de produse de panificație, produse agricole, cu mai multe animale împăiate și muniție decât într-un muzeu al războiului. Dar ceea ce-l șochează cel mai mult e absența completă a laboratoarelor de alchimie. În Dunway, puteai găsi două pe fiecare stradă: bijutieri vânzând clandestin inele vrăjite, restaurante ce servesc hrană care promite o gamă largă de efecte psihedelice, ateliere pline cu făurari ce produc acel oțel puternic și ușor care face ca armata Noului Albion să fie una excepțională.

Pe măsură ce mașina străbate centrul orășelului, oamenii își întredeschid ușile caselor și dau perdelele laoparte ca s-o privească trecând. O tânără drăguță care mătură trotuarul în fața unei prăvălii îl privește fix în ochi. Din reflex, el arborează un zâmbet larg și ușuratic. Ea îi întoarce spatele ca și cum nu l-ar fi văzut deloc. Wes își lipește nefericit fața de geam, care-l întâmpină cu un fior de frig la fel de amar ca respingerea. Asta îl neliniștește mai mult decât vrea să

recunoască. Acasă, oamenii îl cunosc. Îl plac. Toată lumea îl place.

Sau, cel puțin, îl plăceau înainte de lungul lui șir de eșecuri.

Deși băiatul se așteaptă să se oprească la una dintre casele șarmante și viu colorate, merg mai departe pe strada principală, spre marginea orașului.

Felinarele cu lumină caldă se răresc și roțile se zdruncină zdravăn pe măsură pe

mașina rulează mai departe pe drumul neasfaltat. Wes privește prin luneta mașinii cum Wickdon sclipește în urmă, printre gazele de eșapament.

— Ia zi, unde mergem?

— La conacul Welty. Evelyn locuiește ceva mai în afara orașului.

Urmează drumul unduitor spre munți, iar motorul protestează huruind

când începe urcușul. Wes își găsește curajul de a arunca o ultimă privire orașului din depărtare și întinderii nesfârșite a oceanului de dincolo de acesta. Apa se întunecă la culoare, devenind de un cenușiu oțelit, brăzdat de razele ruginii ale soarelui. Copacii sequoia dispar în curând din peisaj și, după ce mai merg câțiva kilometri îngrozitor de întortocheați, mașina oprește scrâșnind în fața unei case singuratice din cărămidă roșie.

Pereții sunt acoperiți de straturi groase de iederă și buruienile înflorite se revarsă

din grădină ca berea peste marginea halbei. Poarta cioplită în lemn scârțâie din balamale, mai degrabă un strigăt de ajutor, nicidecum un bun-venit. Conacul Welty arată nu ca un loc unde trebuie să trăiască oamenii — ci ca unul pe care natura vrea, categoric, să-l recâștige.

Wes coboară din taxi și ridică privirea spre lampa care luminează la fereastra de la etaj. E mult mai frig decât de dimineață, când a plecat din Dunway — mult prea frig ca să fie ceva natural, în ciuda aerului marin și a altitudinii. Și totul e prea liniștit, prea cuminte. Îi e deja dor de zgomotul din Dunway. Duduitul continuu al traficului și bocănitul discret al pașilor vecinilor de pe palierul de deasupra. De mama lui, trebăluind la bucătărie, și de surorile lui, ciondănindu-se în camera lor. Aici, singurul sunet este croncănitul îndepărtat al unei păsări pe care n-o poate identifica.

Înainte să se întristeze prea tare din cauza noului său cămin, Wes îl ajută pe Hohn să-i descarce valizele din portbagaj. Toate bunurile sale lumești încap în trei geamantane uzate și într-o traistă cu bareta zdrențuită.

— Vrei să te ajut să le duci înăuntru? întreabă Hohn.

— A, nu. Nu-ți bate capul. Mă descurc și singur.

Hohn îl privește cu scepticism, apoi scoate o carte de vizită din buzunarul de la piept și i-o întinde. Numele lui Hohn și numărul de telefon al acestuia sunt

tipărite pe partea din față a acesteia cu un tuș pal, de parcă ar fi stat ani întregi în sacoul bărbatului.

— Dacă mai ai nevoie de mașină...

— Știu pe cine să sun. Vă mulțumesc, domnule.

Hohn îl bate încet pe umăr și-l strânge ușor. E un gest atât de patern, încât simte un impuls brusc de durere.

— Bine atunci. Noroc!

Ridicându-și puțin pălăria, Hohn se urcă la loc în taxi și dă în marșarier pe alee.

Întunericul ocupă spațiul liber lăsat în urmă de farurile aprinse și, în timp ce bezna îl împresoară, Wes simte că-l urmărește cineva din priviri. Ochii i se îndreaptă, neliniștiți, spre fereastra de la etaj, unde o siluetă fantomatică sclipește la lumina unui foc.

Adună-te, Winters.

Urcă treptele scârțâitoare ale verandei și ajunge în fața unei uși roșii. N-a mai fost atât de emoționat în toată viața lui — dar nici nu avea atât de multe de pierdut. Ca măsură de siguranță, își dă părul pe spate și zâmbește imaginii sale din fereastră, până când expresia disperată și asudată îi dispare de pe chip. Totul e la locul lui. Și-a repetat discursul de o mie de ori. E pregătit. Își lățește pieptul, bate la ușă și așteaptă.

Și așteaptă.

Și așteaptă.

Vântul vâjâie de-a lungul verandei și-i străbate paltonul jerpelit de parcă haina nici n-ar exista. E frig ca naiba aici și, cu cât stă mai mult afară dârdâind, cu atât e mai convins că e ceva care-l pândește lângă lizieră. Felul în care frunzele moarte foșnesc în curte seamănă prea mult cu niște șoapte ca să fie pe gustul lui.

Își aude numele, șuierat la infinit.

Weston, Weston, Weston.

— Te rog, deschide, mormăie el. Te rog, te rog, te rog.

Dar nu vine nimeni. Poate că Evelyn nu e acasă. Nu, nu poate fi adevărat.

Lumina de la etaj e aprinsă. Poate că nu l-a auzit. Da, asta trebuie să fie. Nu l-a auzit.

Ciocănește iar și iar, iar secundele par să se întindă cât niște veacuri. Dacă nu va răspunde la ușă? Dacă se mutase? Dacă murise și putrezea chiar acum lângă

lampa aceea chioară? Fusese atât de hotărât, încât nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea să dea greș. Această schemă era întotdeauna o loterie — o loterie despre care chiar acum își dă seama că-l poate lăsa singur, departe de lumea lui.

Gândul acesta e atât de supărător, atât de umilitor, încât îl face să bată și mai disperat în ușă. De data aceasta, aude pași pe trepte.

În sfârșit.

Ușa se deschide și băiatul răsuflă ușurat. În prag stă o fată. În lumina vagă a verandei, arată ca ieșită dintr-un poem pe care l-a citit la școală înainte să

renunțe sau ca una dintre acele aos sí[2] din poveștile mamei lui. În timp ce ochii băiatului se obișnuiesc cu priveliștea, fața fetei devine din ce în ce mai clară, clipire cu clipire. Părul ei, lăsat pe spate și auriu. Pielea ei, albă ca laptele. Wes își ia inima în dinți pentru inevitabila durere a iubirii.

Dar nu se ivește niciun sentiment. La o privire mai atentă, fata e mai puțin frumoasă și mult mai severă decât se aștepta el. Ca să nu mai pomenim că e incredibil de demodată, cu părul ei lung și cu rochia ei și mai lungă, dacă e să se ia după cataloagele de haine ale surorilor sale. Îl privește, cu pleoapele grele și cu buzele subțiri și răsfrânte, ca și cum ar fi cel mai neimpresionant și demn de dispreț lucru care s-a târât vreodată la ea pe moșie.

— Pot să te ajut cu ceva?

Glasul îi e la fel de plat și rece ca privirea.

— Ești... Ești cumva Evelyn Welty?

— Nu.

Cuvântul cade înspăimântător între ei. Normal că nu e Evelyn Welty. Nu pare mai în vârstă decât el. Wes face câțiva pași înainte.

— E acasă? Numele meu este Weston Winters și...

— Știu de ce ești aici, domnule Winters.

Judecând după tonul ei, probabil că presupune că e aici ca să-i vândă ulei de șarpe.

— Mama e plecată într-o călătorie de cercetare. Îmi pare rău că ți-ai

irosit vremea.

E o replică atât de definitivă, atât de întunecată, încât el încă o procesează când fata dă să închidă ușa.

— Așteaptă!

Ea lasă ușa crăpată doar câțiva centimetri și, chiar și de-acolo, îi remarcă umerii încordați. Încă nu-și depășește senzația de panică, dar poate rezolva situația. Deși absența lui Evelyn e un obstacol pe care nu-l anticipase, poate descurca lucrurile după ce se instalează. Ultima lui încercare de ucenicie se află în mâinile fiicei lui Evelyn și, după expresia acesteia, nu pare să-i pese deloc de ce vrea el sau de ce i se poate întâmpla. Nu-i întinde nicio mână de ajutor. Niciun zâmbet, niciun strop de căldură. Doar se uită la el impasibilă, cu ochii ei de culoarea whiskey-ului. Ochii aceștia îi alungă orice gând coerent din minte.

— Deci.

Băiatul se agață de ceva, de orice, doar ca s-o facă să vorbească în continuare.

— De ce crezi tu că mă aflu aici?

— Te afli aici ca să ceri să fii primit drept ucenic.

— Păi, ăăă... De fapt, da. I-am scris acum câteva săptămâni, dar nu mi-a răspuns niciodată.

— Atunci poate că ar trebui să înveți să citești printre rânduri.

— Dacă m-ai lăsa doar să-ți explic...

— Îți înțeleg deja situația. Crezi că meriți multe lucruri și că lipsa ta de organizare nu poate fi o barieră care să te împiedice să obții ceea ce-ți dorești.

— Nu e...!

Wes inspiră profund. Nu va obține nimic bun dacă-și va ieși din minți.

— Cred că ți-am lăsat o impresie cu totul greșită. Lasă-mă s-o iau de la început.

Ea nu spune nimic, dar nici nu se mișcă, iar băiatul ia asta ca pe o încurajare.

— Vreau să fiu senator.

Face o pauză, încercând să evalueze reacția fetei. Aceasta este însă în continuare derutant de stoică.

— Cea mai bună șansă să-mi împlinesc visul e cu ajutorul uceniciei. Familia mea nu are bani și a trebuit să renunț la școală, așa că nu pot intra la universitate decât cu o scrisoare de recomandare.

Doar alchimiștii pot deveni politicieni. Nu e o lege, dar la fel de bine ar putea fi.

Deși Noul Albion s-a luptat pentru independența sa ca națiune democratică acum aproape 150 de ani, aristocrația supraviețuiește deghizată. Nu-i vine în minte nici măcar un singur politician ales în ultimii zece ani care să nu fi fost alchimist cu studii universitare, cu rădăcini kathare și cu legături profunde cu alți oameni prosperi și educați. Ca banvish, el nu va avea nicicând pedigri, chiar dacă s-ar converti, dar își poate croi drum spre statutul de om eligibil în alte feluri.

— Sunt o mulțime de alchimiști în oraș, spune ea. Nu trebuia să bați atâta drum.

Nu are sens s-o întrebe cum de și-a dat seama că e de la oraș. Accentul îl dă

întotdeauna de gol.

— Toți alchimiștii din oraș m-au refuzat.

Îl doare să recunoască asta, dar o face.

— Mama ta e ultima mea șansă. Nu am altundeva unde să mă duc.

— Dacă ai eșuat în altă ucenicie, nu vei supraviețui acesteia. Mama nu va tolera mediocritatea.

— Voi munci mai mult decât oricare alt elev pe care l-a avut vreodată. Jur.

— Domnule Winters.

Vocea ei e ca o ușă care se închide.

Gândește, Winters. La naiba, gândește. Aceasta e șansa lui. Singura lui șansă.

De vreme ce fata asta nu pare foarte milostivă, se îndoiește că-i va servi la ceva dacă-i va spune trista lui poveste despre cum vrea să lupte cu nedreptatea și corupția din guvern. Așa că va face lucrul la care se pricepe cel mai bine. Nici măcar ea nu poate rămâne imună la farmecele lui.

Se sprijină de cadrul ușii și spune, cu cea mai seducătoare voce a sa:

— Putem vorbi mai multe înăuntru? Probabil că ți-e urât singură aici, iar eu am bătut drum lung...

Ușa i se închide până la câțiva centimetri de nas.

— Ce mama naibii! Nu poți să...!

Dar fata poate. Wes își înfige mâinile în păr și trage până când toată freza i se strică. Ce importanță mai are acum cum arată? Tot ce are e împrăștiat pe alee.

Economiile sale s-au subțiat considerabil și, deși mama lui i-a dat ceva bănuți ca dar de adio, lui nu-i vine să se atingă de aceștia. Mama sa a făcut deja prea multe sacrificii — și toate pentru ca el să afle că Evelyn Welty nici măcar nu e aici.

Nu, nu se poate duce acasă. Va muri de rușine.

Cu ultima urmă de demnitate, Wes coboară de pe verandă pentru a-și strânge lucrurile. Trei valize. O traistă. Doar două mâini. Opt kilometri înapoi, până-n oraș. Oricâte calcule ar face, situația nu arată prea bine. Un tunet bubuie în depărtare, iar el caută în străfundurile sufletului său acel optimism pentru care sora lui mai mare, Mad, îl ia deseori peste picior.

Răsfățat, așa îi spune. Idealist. Ca și cum asta ar fi un lucru rău.

Preț de o clipă, nu se mai află în mijlocul pustietății, tremurând de frig și nervi. E

din nou în Dunway, stând cu Mad pe scara de incendiu în timp ce ea își fumează

cea de-a treia țigară.

Azi-noapte și-au luat rămas-bun cu amărăciune. Își amintește că i-a trecut prin

cap că n-o mai recunoaște. Fata și-a retezat tot părul acum câteva săptămâni, străduindu-se să devină una dintre fetele acelea la modă cu

freză bob și cu rochie cu talie înaltă. Mirosea a fum și a alcool de la ultima ei tură de la bar și, evident, era supărată din nou pe el, deși n-ar fi voit să recunoască. Micile detalii o dădeau de gol. Umerii încordați ca de pugilist, țigările sudate, sclipirea răutăcioasă din ochii ei când s-a îndurat, în cele din urmă, să se uite la el.

Băiatul detestă asta — urăște că propria lui soră îl crede egoist, că această

ucenicie va sfârși ca toate celelalte, că face acest lucru ca să evite responsabilitățile. Dar așa a fost de când a murit tatăl lor. Se ceartă mai mult decât se iubesc. Nu știe cum au ajuns acolo. Știe doar că acum vorbeau și-n secunda următoare urlau — mă rog, atât cât se poate țipa în șoaptă. Edie dormea de cealaltă partea a zidului și niciunul dintre ei nu voia să treacă din nou prin tot ritualul de mers la culcare al fetiței.

Ești un mare dobitoc, Wes, a izbucnit ea, în cele din urmă. Nu ai dreptul la toate lucrurile pe care le vrei doar pentru că le vrei.

Mad n-are decât să-i interpreteze greșit intențiile cât vrea ea, dar alchimia n-a fost niciodată un vis pe care să-l urmeze pe cheltuiala familiei sale. Dimpotrivă, a dorit să-i ajute — să ofere fiecărei familii ca a lor o viață mai bună. Acum mai mult decât niciodată, Wes vrea să-i demonstreze că se înșală. Va merge pe jos cei opt kilometri până în oraș și dacă l-ar omorî chestia asta. Și, dacă va fi nevoit, se va întoarce aici, zi după zi, până când o va îmbuna pe fiica lui Evelyn Welty.

[1] Comoara mea — în irlandeză (N.t.).

[2] Spirit feminin din mitologia irlandeză, comparabil cu zânele sau spiridușii

(N.t.).

3

Până în zori, Wes s-a deprins cu dureroasa respingere și s-a pregătit psihic pentru chinul de a merge opt kilometri din nou prin frig. Ajunsese prea departe ca să

lase o fată ca fiica lui Evelyn Welty să i se pună în cale. Dacă-l va lăsa să scoată

mai mult de trei vorbe despre situația familiei sale, nu-l va refuza.

Acesta e singurul fel de alchimie pe care a ajuns să-l stăpânească: poate transforma cuvintele în aur. Poate înmuia inimile fetelor.

Își aranjează din nou părul, dându-l pe spate cu un strat de gel, și-și încheie nasturii cămășii călcate de Christine. Dincolo de părul îngrijit, arată ca el însuși în oglindă. Dar nu vrea să arate ca el însuși. Vrea să arate ca un alchimist — ca o persoană care poate fi luată în serios.

Își slăbește cravata înnodată la gât și o leagă din nou, mai strâns, mai oficial.

Când se simte blindat așa cum trebuie, își privește propriii ochi.

— Poți s-o faci. Trebuie s-o faci. Dacă vei fi nevoit să-i spui mamei că ai fost din nou trimis acasă...

Nici măcar nu-și poate termina fraza. Dacă va mai vedea o singură dată fața dezamăgită a mamei sale, va muri. În schimb, Wes își imaginează că e ucenicul mult iubit al lui Evelyn — cum va radia aceasta de admirație când el îi va demonstra talentele sale. Își imaginează cum citește scrisoarea ei exuberantă de recomandare, o scrisoare care va ajuta la lansarea lungii și bogatei sale cariere politice. Își imaginează că e îmbrăcat într-un costum scump și croit pe măsura lui — nu într-un costum gata făcut pe care i l-a comandat Mad —, cu o cravată

albastră de satin, stând în spatele unui podium decorat cu steagul Noului Albion.

De acolo, va ține un discurs emoționant, iar camerele de fotografiat vor sclipi până când întreaga lume se va aprinde. El va zâmbi femeilor frumoase și îmbujorate și toată lumea care se îndoise de el, toți cei care îl numiseră leneș, sau bețiv, sau banvish analfabet se vor așeza la coadă să-i strângă mâna. Apoi se va strădui să reformeze guvernul lor naționalist din interior.

Când își permite să viseze, viitorul pare roz.

Realitatea rece a prezentului însă se prăbușește peste el de îndată ce iese din hanul Wallace. O picătură mare de apă se prelinge de pe streașină și-l stropește în creștet. Dârdâind, își îndeasă căciula de lână pe cap și-și târăște valizele în stradă.

A plouat peste noapte și pietrele din pavaj seamănă cu niște prăjituri glazurate, sclipitoare și argintii în lumina zorilor. Aerul s-a transformat într-o ceață fină și strălucitoare ca o crinolină, acoperind

clădirile vesel colorate ce împrejmuiesc scuarul. Din spatele lui, un vânt tăios se ridică din ocean și aduce cu el un miros sărat. Wes se amestecă în mulțimea-furnicar și ocolește mașinile lente ale căror roți transformă băltoacele în noroi. Oamenii ies din taxiuri cu bagaje și vin dinspre docuri, cu cărucioarele pline de pești argintii și sclipitori.

Așadar, informațiile de la Hohn erau valide. Sosise vânătoarea.

Vinovăția sumică îl oprise să se gândească prea mult la cum ar fi să participe, dar e imposibil să eviți în întregime mulțimea de articole de revistă și de programe radio inspirate de vânătoare. E, practic, noua pasiune națională, cel puțin pentru oamenii suficient de sofisticați cărora să le placă lucruri de genul vânătorii de vulpi — sau suficient de „patrioți“ ca să transforme istoria colonială a Noului Albion într-o mândrie personală. De-a lungul următoarelor cinci săptămâni, bogătașii din întreaga țară vor veni cu miile ca să participe la toate cursele de câini și de cai și la galele ce preced vânătoarea. Până la finalul acesteia, spectatorii își vor goli portofelele și vor munci ca niște sclavi pentru moartea halei. Numai cei mai devotați dintre ei vor urmări ogarii din șaua cailor în loc să-și trateze mahmurelile. Câțiva vor muri pentru că se vor apropia prea mult de fiară.

E un adevărat spectacol, din câte a auzit. Entuziasmul care încinge atmosfera e amețitor — dat în special de faima pe care o promite victoria —, dar el nu a venit aici ca să-și arunce principiile pe fereastră și să se alăture vânătorii.

Wes merge vioi până când ajunge pe o stradă lăturalnică mai somnoroasă.

Oameni îmbrăcați în paltoane groase stau pe lângă casele lor, adunând cu grebla frunzele răvășite de furtună. Toți îl urmăresc din priviri când trece și Wes își poate imagina că pare caraghios pentru că-și târăște valizele ca un măgar de povară. La capătul străzii, îi face semn un bărbat înconjurat de câțiva saci de pânză plini cu frunze moarte. Se sprijină apoi de coada greblei sale.

— Te-ai rătăcit? Pe-aici nu găsești niciun hotel.

— Nu, domnule. Nu m-am rătăcit.

Nu în adevăratul sens al cuvântului. Wes se roagă ca omul să nu încerce cumva să-i dea indicații. În mod inevitabil îi vor aluneca din minte ca apa printr-o sită.

Diferența dintre dreapta și stânga îi scapă de multe ori.

— Mă duc spre casa profesoarei mele.

— Mergi la conacul Welty, deci? Mai ai o grămadă până acolo.

Wes ridică fața spre cerul umflat de ploaie.

— E o zi minunată pentru o plimbare.

Bărbatul zâmbește binevoitor, dar Wes îi citește mila din priviri.

— Uite ce e! Sunt aici doar în dimineața asta ca s-o ajut pe doamna Adley cu greblatul, dar casa mea e în direcția în care mergi tu. Așteaptă aici un minut.

Așa se pomenește Wes în spatele căruței lui Mark Halanan, cocoțat pe un scaun făcut din bagaje și saci goi de grâu. În poală ține o găină care cotcodăcește mulțumită, în vreme ce Halanan își îndrumă poneiul de-a lungul drumului ce duce la conacul Welty. Wes se străduiește din răsputeri să nu arate că i se face rău din cauza zdruncinăturilor roților pe drumul neasfaltat.

— A trecut ceva vreme de când am avut ultima oară un elev de-al lui Evelyn pe-aici, spune Halanan. Cum vin, așa pleacă.

— Așa am auzit și eu.

A spus-o pe un ton mai sumbru decât și-ar fi dorit. Simțea cum fragila încredere cu care se blindase mai devreme începea deja să se risipească. Halanan îl simte probabil cum se pleoștește, pentru că schimbă subiectul.

— Ți-ai potrivit bine sosirea. Înscrierile la vânătoare încep în curând. Plănuiești să participi?

— Eu? Ah, nu știu.

— Ceremonia de deschidere va avea loc peste două zile. După asta, mai ai două

săptămâni la dispoziție ca să te decizi.

— Sincer, nu cred că sunt făcut pentru asta.

— Ești înțelept. Asta e bine.

Wes nu crede că i-a mai spus vreodată cineva că e înțelept. Îi place cum sună.

— Mulțumesc. Încerc și eu.

— În orice caz, mă bucur că există oameni care vor să facă asta pentru Dumnezeu, sau pentru patrie, sau pentru ce mai vor ei. Cineva trebuie s-o omoare. Chestia aia nenorocită e un adevărat pericol.

Wes își ia inima în dinți, așteptând o predică.

— Ce vrei să spui?

— Privește cu ochii tăi.

Urcând un deal, Halanan face semn spre unul dintre câmpuri. E o întindere de secară înaltă și aurie care se împletește cu un covor de iarbă atât de verde, încât pare de culoarea absintului. O biserică în stil simplu, kathar, și un conac se află

unul lângă altul pe faleză, iar băiatul trebuie să se stăpânească pentru a nu-și mușca limba. Nu a văzut niciodată ceva atât de extravagant.

Pe terenul îngrijit e o livadă impresionantă de meri — dar aerul în sine pare suspendat în mod ciudat de crengile lor. Frunzele înnegrite și încrețite flutură ca niște steaguri zdrențuite pe ramuri. Pe măsură ce căruța înaintează, el simte mirosul de fructe putrezite și de pucioasă. Aproape toate merele au căzut din copaci, umflate și pline de puroi ca niște buboaie. Priveliștea îl face pe Wes să

încremenească. A știut dintotdeauna că hala e înfricoșătoare, dar fusese doar o poveste de adormit copiii pe care mama le-o spunea când era supărată la culme, mai mult ca să-i sperie și să-i facă să-și spună rugăciunile.

Este aici pentru a ne aminti că Dumnezeu este mereu cu noi. Făcea o pauză

pentru efect dramatic și apoi sublinia: Observându-ne fiecare mișcare.

Doctrina sumică susținea că demiurgii îi învățaseră pe oameni alchimia. El nu crezuse niciodată pe de-a-ntregul în acest lucru. Dar mirosul de sulf din aer și stratul de pulbere neagră de pe iarbă sunt amândouă produsele secundare ale unei reacții alchimice. Încă nu e convins că hala e Dumnezeu întruchipat, dar acum știe că orice om care se înscrie la Vânătoarea Semilunii e cel puțin pe jumătate nebun.

— Vrei să-mi spui că o vulpe a făcut asta?

— Nu o vulpe obișnuită din vreo vânătoare obișnuită de vulpi.

Halanan face o pauză.

— Copiii sunt entuziasmați. Aceasta e cea mai incitantă chestie pe care a trăit-o orașul Wickdon de când s-au născut ei. Nu se gândesc decât la hăitași și la cum vor trage cu arma, dar ei nu au văzut ce am văzut eu. Ăsta e un câmp care a fost distrus astăzi, dar lucrurile se vor înrăutăți pe măsură ce se va apropia vânătoarea.

— Ar fi mai ușor să fie împușcată acum, mormăie Wes.

Dar chiar dacă ar fi posibil să fie ucisă înaintea Lunii Reci, victoria nu înseamnă

nimic dacă nu e obținută cu strădanii. Cu cât e monstrul mai primejdios, cu atât va fi mai merituos eroul care-l omoară.

— Care ar mai fi distracția? întreabă sec Halanan. Indignarea le permite să se simtă bine în legătură cu ceea ce fac. Organizatorii ne oferă despăgubiri pentru pierderile pe care le provoacă, dacă o lăsăm să alerge de nebună, dar unele stricăciuni nu le poți repara cu bani. Când eram de vârsta ta, un copilaș a fost smuls din leagăn. Nimeni nu și-a dorit s-o vâneze mai mult în acel an decât tatăl pruncului, dar, în cele din urmă, vulpea scapă întotdeauna.

— Ah.

Nu știe ce să spună despre o poveste atât de îngrozitoare.

— În orice caz, dacă mă-ntrebi pe mine, familia Harrington își poate permite o recoltă stricată anul acesta. O mică tragedie face bine constituției.

Wes nu e complet sigur că e de acord, deși nu știe nimic despre familia

Harrington, în afara faptului că, aparent, are foarte mulți bani. Dar a suportat destule predici ca să știe când e cazul să-și țină gura.

Merg mai departe tăcând până când ajung la conac și până când se ivește gardul de lemn al acestuia. În lumina zilei, pare mai sumbru și mai singuratic, înfășurat în ceața argintie care se revarsă de pe versantul muntelui. Halanan oprește poneiul în fața porților.

Wes sare din căruță și începe să-și descarce valizele. După ce se asigură că nu a uitat nimic, îi întinde mâna lui Halanan, care i-o strânge, dând solemn din cap.

— Mulțumesc pentru drum.

— Baftă, domnule Winters. Transmite-i salutări lui Maggie din partea mea, te rog! Spune-i să treacă pe la mine dacă are nevoie de ceva.

Maggie. Asta trebuie să fie fata pe care a văzut-o aseară — fiica lui Evelyn.

Groaza i se cuibărește în suflet.

— Așa voi face, domnule.

— Pot să-ți dau un sfat, băiete? Nu încerca să faci vreo nefăcută. Fata asta are și așa destule necazuri.

E un avertisment ciudat și rău-prevestitor. Dar, în ciuda feței sale amabile, Mark Halanan e un tip solid și se uită la Wes de parcă ar aștepta un răspuns.

— D-da, domnule.

Aparent satisfăcut, Halanan mormăie și își mână poneiul. Oftând, animalul se întoarce gata să pornească spre Wickdon, bufnind cu copitele în noroi.

Wes rămâne din nou singur.

Conacul îl privește de sus, dar de data asta Wes nu se va intimida. În lumina rece a zilei, nu există nimic care să-l poată alunga. Are avantajul timpului și al unei disperări reînnoite.

Wes deschide poarta și-și croiește drum prin curtea plină de buruieni. Mirosul dulce al putreziciunii se ridică în spirale din frunzele căzute. La zece pași

distanță de veranda care înconjoară casa, un urlet gutural rupe tăcerea. Băiatul încremenește și, chiar atunci, un câine roșu apare de după casă și o ia la goană

spre el. Dincolo de teamă, e o scânteie de acceptare plină de ușurare. Să fii sfâșiat, își spune el, e o moarte preferabilă rușinii.

Din instinct, își lasă bagajele și ridică brațele. În următoarea secundă, se trezește întins la pământ, pe spate, cu aerul ieșindu-i șuierând din plămâni. Noroiul rece îi pătrunde prin cămașă. Câinele îl țintuiește la sol, lăsându-i dâre groase de salivă pe față. Duhoarea îl izbește, dar înainte să apuce să se șteargă de bale, fiara se apleacă și-l linge direct

peste gură.

— OK, mormăie el. Dă-te jos de pe mine.

Dă câinele laoparte, dar asta nu-l oprește pe patruped. Îi dă ocol, dând din coadă, și-i adulmecă părul cu fervoarea curioasă a unui detectiv dintr-o emisiune radio.

Încet, Wes se ridică în capul oaselor și-și admiră cămașa. Două urme simetrice de labe îi sunt imprimate pe piept. Scoate un mormăit. S-a dus naibii și cea de-a doua sa impresie bună.

— Bucluc!

E vocea unei fete, la care câinele reacționează imediat. Și el, și câinele se întorc spre glasul ei.

Și acolo, la numai câțiva metri depărtare, se află fiica lui Evelyn — Maggie —

cu o pușcă de vânătoare în mâini. Pe măsură ce lui Wes îi îngheață sângele de groază sub privirea ei rece, nu mai e atât de convins că a muri de mâna lui Maggie Welty ar fi mai simplu decât să suporte dezamăgirea mamei lui.

După un moment atroce, fata pune siguranța puștii și o proptește de zidul casei.

Poartă o salopetă cu craci largi, vârâtă în niște cizme de cauciuc, și o jachetă

groasă de jeans, cu mânecile suflecate până la cot. Când fata își scoate mănușile de grădinărit, Wes observă inelele de praf din jurul fiecărui antebrațgolaș, ca niște brățări de aur șlefuit. Nodul care i se formează în stomac îl ia prin surprindere. Chiar și cu lumina începătoșată a soarelui care îi îmbibă părul și îi intră în ochi, tot nu e frumoasă.

Maggie îi întinde mâna. Wes nu vrea s-o murdărească de noroi, dar, judecând după expresia ei iritată, fetei nu-i pasă. O prinde de încheietură și o lasă să-l tragă în sus. Sunt de aceeași înălțime, cu nasurile la aproape același nivel. Wes stabilește că ea e înaltă, nu că el e scund. Aburul răsuflării se ridică în aerul dintre ei.

— Te-ai întors, spune ea.

— Da, m-am întors. Sunt... Mă rog, știi cine sunt. Tu trebuie să fii...

— După cum am spus și aseară, mama nu este aici. Îmi pare rău pentru cămașa ta.

Apoi se răsucește, dând să plece.

— Hei, stai un minut!

Se duce după ea și o prinde de cot. Ea se întoarce atât de repede și cu o privire atât de acuzatoare în ochi, încât el face un pas înapoi, împleticindu-se.

— Scuze.

Tăcerea ei e un răspuns destul de elocvent. Maggie se prinde de mână ca și cum ar fi ars-o. Are dâre de praf de la cot la încheietură și o șuviță de păr i-a scăpat de sub agrafa serioasă, din carapace de broască-țestoasă. Tot aerul soldățesc de mai devreme i s-a evaporat. Dintr-odată, fata pare pustiită și dezlănțuită.

— Te rog, domnișoară Welty. Am nevoie de această ucenicie.

— Serios?

Aude același dispreț care a răzbătut din vocea lui Mad când i-a spus: Nu ai dreptul la toate lucrurile pe care le vrei doar pentru că le vrei.

Simte cum furia îi clocotește pe dinăuntru. Toată lumea e oare chiar atât de hotărâtă să aibă cea mai proastă părere despre el?

— Uite, o să mă duc să stau de cealaltă parte a gardului dacă te face să te simți mai bine. Putem vorbi pentru un minut?

Maggie strânge din buze ca și cum ar măsura fiecare centimetru de spațiu pe care l-ar crea între ei acest aranjament.

— Bine.

Slavă Cerului. Wes oftează.

— Știu că nu-mi ești datoare cu nimic și ai toate motivele să te îndoiești de mine, dar jur că mă voi descurca. N-o să dau greș. Te rog, lasă-mă să rămân aici până

când se întoarce mama ta. Dacă ea mă refuză, trebuie să aud asta direct din gura ei.

Tăcerea continuă până când Wes n-o mai poate suporta.

— Nu-ți pot plăti chirie, dar te pot ajuta la muncile casei. Treburi gospodărești, alergătură — orice. Voi face orice. Te rog.

— Du-te acasă, domnule Winters.

Dar el nu poate. Cum ar putea s-o facă să înțeleagă?

Bine. Dacă vrea un motiv, motivul din spatele ambițiilor sale, o să-și pună

sufletul pe tavă în fața ei. Murdar de noroi și de bale de câine, nu mai are niciun strop de demnitate de pierdut. Wes își scoate portofelul din buzunar. Înăuntru sunt dureros de puțin bani și o fotografie de-a familiei sale, de pe vremea când trăia și tata. Chiar și acum, îl doare sufletul să-i vadă pe toți împreună, strâmbându-se caraghios. În mijloc, tata și mama par la fel de îndrăgostiți unul de celălalt ca în pozele de la nuntă. Wes zâmbește atât de larg, încât surâsul lui pare o grimasă, legănând-o pe Edie pe șold. Christine îl sărută pe obraz, Colleen e în centrul grupului, strigând ceva, iar Mad, în fine, e Mad. Stă la distanță de restul familiei, vrând să pară nefericită cu bună știință, însă sclipirea din ochi o dă de gol.

Cu toții par atât de fericiți.

Wes își înăbușă valul brusc de suferință și-i vâră fotografia sub nas lui Maggie.

— Aceasta e familia mea. Tata a murit și...

Și ce? Nu există suficiente cuvinte ca să termine această frază. Acum nu mai avem bani. Acum de-abia ne descurcăm. Acum, întreaga lume e mai tristă și nu cred că voi fi vreodată un om la fel de bun cum a fost el.

— Surorile mele care au vârsta necesară muncesc. La fel și mama. Eu nu am educația sau relațiile potrivite chiar acum ca să obțin o slujbă care să le întrețină,

așa că am nevoie de această șansă. De o șansă reală. Încerc să le ajut cum pot.

Maggie se uită prelung la fotografie, cu sprâncenele ridicate. Când ridică din nou ochii spre Wes, căutătura îi e încrâncenată, cercetătoare, ca și cum ar încerca să-i pătrundă direct în suflet. Îl face să se simtă ca o curiozitate de la circ. Pentru prima oară, Wes observă ce ochi mari are fata. Arată ca o bufniță foarte serioasă.

— Bine.

Îi dă fotografia înapoi.

— Intră!

— Pe bune?

Nu se poate abține. Rânjește ca un prost. Nici măcar încercarea umilitoare de a-și aduna toate bagajele nu-i strică dispoziția.

— Habar n-ai cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Maggie ia o valiză în mână și Wes înțelege că nu poate spera la mai mult entuziasm din partea fetei.

O urmează în casă și aproape că rămâne cu gura căscată când observă mărimea ei. E întâmpinat de o scară dublă care se arcuiește elegant în sus, spre palierul central. Deasupra se leagănă un candelabru, învești mântat cu mai multe cristale decât o bogătașă la operă. Într-o parte a foaierului e o cameră mochetată, cu scaune de pluș și cu corpuri de bibliotecă din tavan până-n podea. De cealaltă

parte se află bucătăria, cu oale vechi de alamă și tigăi agățate de tavan, deasupra unui blat de gătit.

Deși conacul Welty e mai mare decât orice altă casă pe care a văzut-o vreodată, înăuntru e la fel de trist ca pe dinafară. Dârele de murdărie care pătează ferestrele mari filtrează destulă lumină cât să pună în valoare norișorii de praf spiralați.

Balustradele de lemn sunt zgâriate și uzate, tapiseria închisă la culoare e plină de păr de câine și farfuriile zac în teancuri instabile pe blat. Câteva petice ale casei au fost curățate bine de tot. Podeaua pare proaspăt măturată, iar chiuveta a fost de curând chituită. Este evident că dezordinea nu e rezultatul relei-voințe.

Maggie trage una dintre valizele lui Wes în sus pe scări. El o urmează cât își

permite de aproape, înaintând de-a lungul unui coridor îngust străjuit de candelabre acoperite cu pânze de păianjen. Ea deschide ultima ușă pe dreapta și-l poftește înăuntru.

Wes își înăbușă un strigăt stânjenitor de entuziasm. Dormitorul e enorm. Nu a avut niciodată atât de mult spațiu pentru sine, pentru că

dintotdeauna a împărțit camera cu surorile sale. Miroase a mucegai, dar pe el nu-l deranjează. Când trântește valizele la picioarele patului, din dușumele iese un nor de praf. Wes strănută atât de zgomotos, încât Maggie tresare.

— Scuză-mă, spune el, trăgându-și nasul.

Fata se duce la fereastră și se luptă cu încuietoarea. Aceasta se deschide câțiva centimetri, aruncând petale de vopsea uscată pe pervaz. Aerul curat intră vâjâind prin crăpătură. Pare că nu a fost nimeni pe aici de ani întregi, dar Wes își dă

seama că această încăpere nu e neocupată dintotdeauna. Câteva manuale de alchimie zac uitate pe raftul de deasupra biroului. În dulapul deschis este și o fustă ecosez. Stomacul i se strânge. Câți or mai fi venit aici înaintea lui?

Câți reușiseră cu adevărat să-și împlinească visul?

— Poți sta aici până când se întoarce mama, spune Maggie, dar eu nu m-aș

deranja să desfac valizele decât dacă vrei să lași ceva în urmă, când te va da afară.

— Ah, nu fi atât de neîncrezătoare. Pot fi foarte convingător.

E ceva adorabil la mutra ei sceptică care-l face să simtă că-și forțează norocul.

— La urma urmelor, m-ai primit aici, nu-i așa?

— Te-am primit.

Se încruntă spre Wes. Băiatul nu-și dă seama dacă fata e mai degrabă deranjată

de faptul că se află pe teritoriul ei sau de cămașa lui odinioară albă, care acum pare înmuiată în cafea. Se simte asudat, așa, cu cămașa lipită de spinare.

— Dă-mi cămașa. O să ți-o spăl.

Wes se înfierbântă la față.

— Ce? Chiar acum?

O parte din sine nu suferea de timiditate. E greu să fii așa când crești alături de patru surori. Era încă mic și impresionabil când adormea ascultându-le șopocăind pe Christine și pe Mad, care bârfeau despre ultimele lor cuceriri. Însă

cealaltă parte — acea parte care se dezbrăcase parțial și stângaci pe întuneric, pentru câteva domnișoare — și-ar fi dorit să intre pe loc în pământ. Maggie Welty pare genul de fată care ar prefera să ucidă un bărbat decât să-l admire.

Ea îi retează fanteziile umilitoare cu o replică scurtă:

— Sigur că nu. O să aștept pe hol.

— Normal. Sigur că nu.

Doamne, e un mare idiot.

De îndată ce fata iese pe hol, el își desface repede cravata și-și scoate cămașa udă leoarcă. Ușa e ușor întredeschisă și Wes o zărește pe Maggie din profil. Wes se sperie de chipul ei neliniștit, aproape vinovat. De parcă i-ar fi simțit privirea, fata se uită spre el. Buzele i se întredeschid și nasul i se înroșește ușor. Își trece privirea de la pieptul gol la chipul lui și, preț de o secundă prelungită, se uită

unul în ochii celuilalt. Lui Wes îi ard vârfurile urechilor de rușine. Într-o zi normală, s-ar simți mai degrabă mulțumit, dar ochii ei de bufniță îl dezbracă și mai mult decât e deja. Maggie rupe prima contactul vizual, întorcând capul spre găurile din perete ca să nu se mai uite la oasele lui. Se simte mai ușurat decât ar fi cazul.

Wes își drege glasul și întinde cămașa prin crăpătura ușii.

— Mersi.

Ea i-o smulge și o așază pe braț.

— Baia e vizavi de camera ta.

Când ea se îndepărtează, Wes are acel sentiment devastator că nu-și va mai primi niciodată cămașa înapoi. Christine se va supăra foarte tare pe el că a pierdut-o.

Dotările conacului Welty nu sunt deloc așa cum se aștepta. Pentru casa unei renumite alchimiste, are surprinzător de puține modificări alchimice. Wes nu găsește nici măcar o placă de la faianță de la duș

care să conțină magie, nici măcar un fir alchimic de ață printre așternuturi. Aparent nici Evelyn și nici Maggie nu pun mare preț pe decorațiunile interioare.

Doar cei mai bogați dintre oameni își puteau permite bunuri alchimizate, dacă nu erau ei înșiși alchimiști. Cu ajutorul cunoștințelor pe care le adunase din timpul uceniciilor lui, Wes face și el transmutări pentru a ușura viața familiei sale: lucruri simple, cum ar fi să impregneze cuțitul preferat al mamei cu esență de cuarț ca să rămână ascuțit sau să vrăjească pătura lui Edie cu semințe de ardei iute, ca să fie întotdeauna caldă. Poate c-o va convinge pe Maggie de faptul că e util dacă va repara câteva lucruri prin casă.

După ce se spală de eșecurile sale și îmbracă o cămașă nepătată, Wes se duce s-o caute pe Maggie. Aerul de pe coridor e ca mierea, dens și auriu în soarele după-amiezii. Se oprește în fața unui perete plin cu fotografii înrămate, fiecare dintre ele acoperită cu o peliculă de praf. O poză mai veche, colorizată, este prima care-l șochează. În ea, o femeie blondă stă lângă o barcă de lemn trasă la mal, zâmbind spre fotograf. Evelyn, presupune el. Are buzele subțiri și ochi mari și căprui, iar asemănarea cu Maggie e atât de mare, încât pare nefirească. Dar în timp ce Maggie pare posomorâtă, Evelyn e de-a dreptul strălucitoare.

Câteva poze mai încolo, iat-o din nou pe Evelyn, zâmbind spre un bărbat înalt și bărbos. Fiecare are un copilaș blond în brațe. Preferata lui dintre toate este o fotografie cu Maggie. Are poate vreo șapte ani, se uită fix în cameră cu o pușcă

de jucărie agățată de umăr și cu un cățel cu urechi imense ghemuit la picioare.

Evident, a arătat dintotdeauna ca un mic om mare.

Vinovăția îi lasă un gol în stomac. Chiar dacă pozele sunt expuse aici, se simte ca un intrus pentru că le cercetează cu atâta atenție. În mintea lui, aceste momente fericite nu se pot împăca deloc cu ceea ce știe el despre conacul Welty și despre locuitorii lui. Acest loc e la fel de solemn ca un bâlci închis pentru totdeauna. Pentru el, un cămin adevărat trebuie să fie zgomotos și înghesuit, cald de la numărul de trupuri prezente, de la cuptor și de la iubire. Dar conacul Welty nu are nimic din aceste lucruri.

Aici locuiesc fantome, nu oameni.

Coboară la parter și o zărește pe Maggie la bucătărie, cu spatele spre

el. Părul ei lung și auriu e prins în creștet cu agrafa din carapace de broască-țestoasă. Pe pielea-i albă îi sclipește un lănțișor de argint și, chiar lângă firele ondulate, încă

necrescute de păr, are o linie de praf negru care-i înconjoară gâtul ca un guler.

Acest lucru îl fascinează, într-un fel ciudat. Maggie are capul vârât între umeri, iar Wes își îndreaptă privirea în altă parte când fata își întoarce chipul spre el.

Într-o mână are un cuțit și în cealaltă un pui întreg. Smocuri de pene sunt împrăștiate pe blat, ca niște fulgi de zăpadă. Băiatul se crispează, dar zâmbește mai departe. La urma urmelor, lucrurile sunt diferite în ruralul Noului Albion și de data asta e hotărât să nu se mai pună rău cu fata. A treia oară e cu noroc.

Wes își trage un scaun la masă și se trântește pe el. Ca orice altceva din casa asta, scaunul protestează, scârțâind.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să rămân aici.

— Sigur.

Ea nu se uită în ochii lui, ci la părul de pe care i se preling picături de apă pe blatul mesei. Rușinat, Wes se lasă pe spate și-și dă laoparte șuvițele de pe față.

Apa i se scurge în jos, de-a lungul gâtului, rece ca gheața în răcoarea casei. Își drege glasul.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu.

Devine din ce în ce mai clar că Maggie nu-l simpatizează. E nedrept, pentru că el ar trebui să fie acela care nu mai vorbește cu ea, după incidentul cu câinele. Însă

ea se poartă mai departe de parcă el ar fi un intrus. Băiatul rezistă eroic dorinței de a-i spune că ea e cea care l-a poftit înăuntru.

— Atunci o să-ți țin companie, spune el vesel.

Cum nu primește niciun răspuns, băiatul întreabă:

— Știi cumva când se va întoarce mama ta?

Preț de o clipă, fata pare derutată. Apoi taie capul puiului cu o singură lovitură

de cuțit, iar băiatul își închipuie că expresia ei nu s-a schimbat deloc.

— Peste două săptămâni.

Două săptămâni. Nu e deloc o situație ideală, dar se poate descurca. Va trebui să găsească o cale de a-și umple timpul până atunci — și să nu-și lase familia să

afle că nu a obținut acest stagiu de ucenicie, așa cum îi asigurase pe toți că se va întâmpla.

— Unde e mama ta?

— Într-o călătorie de cercetare.

Felul în care rostește cuvintele indică faptul că asta e tot ce are de spus despre acest subiect. Așa că băiatul încearcă să deschidă o altă discuție.

— Mă uitam la portretele de pe peretele de la etaj. Acela e fratele tău?

— Da.

— Și unde e? Cu mama ta?

Maggie încremenește. Razele soarelui se reflectă în lama cuțitului. Când Wes o privește în ochi, descoperă că sunt pustii.

— A murit.

— Ah. Îmi pare foarte rău.

Ce tot face? O să-i spună oare vreodată ceva potrivit?

Se chinuie cu disperare preț de câteva clipe, înainte ca fata să zică:

— Mai ai de pus și alte întrebări indiscrete, domnule Winters?

— Nu, răspunde el iute.

— Atunci, cina va fi gata la ora 6.

Wes știe că a fost trimis la plimbare. Toc toc toc-ul ritmic al cuțitului ei îl urmărește până sus, pe treptele scârțâitoare.

Închis în dormitorul sărăcăcios, Wes caută ceva, orice, care să nu-l lase să se cufunde într-o disperare umilitoare. Îi ia un minut până găsește un manual de alchimie pe un raft, unul pe care a trebuit să-l învețe de atâtea ori încât îi știe pe dinafară primele capitole. La finalul capitolului al doilea e un exercițiu — necompletat, ceea ce spune multe despre cât de mult a rezistat aici ultimul său proprietar — care explică modul în care poți dezintegra hârtia cu ajutorul alchimiei.

Rupe foaia următoare și urmează acești pași simpli!

Lângă aceste instrucțiuni pline de condescendență, e un cerc de transmutare meticulos adnotat. Este formula de bază pentru nigredo, procesul de descompunere — primul dintre cele trei tipuri de vrăji pe care le pot face alchimiștii, alături de purificare și reconstituire. Cercurile de transmutare captează energia utilizată într-o reacție alchimică în interiorul lor și, deși runele înscrise sunt mai degrabă idiosincrasice, în mare parte, ele îi permit alchimistului să utilizeze această energie după propria voință.

Poate că e doar plictiseala de vină sau poate că e nostalgic, dar Wes se pomenește rupând foaia cu pricina de-a lungul liniei perforate și căutând o cretă

în sertarul pupitrului de scris. Prima oară când a încercat să facă această vrajă, i-a luat 20 de minute să reproducă cercul de transmutare. Între timp a făcut atât de multe, încât reușește să schițeze cercul pe podea în cinci minute. Pune hârtia în mijlocul schiței și-și concentrează atenția spre interior.

Orice alchimist competent se consideră om de știință, dar alchimia are și ceva inexplicabil. Ceva magic. În miezul fiecăruia dintre noi, i-a zis unul dintre primii săi profesori, există o scânteie a focului divin.

Wes își închipuie cum ține această flacără în mâini și palmele i se încălzesc, în timp ce mintea îi încremenește în întregime. Își lipește mâinile de podea și, în vreme ce energia sa se prelinge în interiorul cercului, hârtia se aprinde cu un foc alb. Foaia scânteiază și se ondulează până când nu mai rămâne nimic din ea, în afara mirosului de pucioasă și a unui morman de cenușă neagră. Alchimiștii îi spun caput mortuum: cap mort, rămășițele fără de valoare ale unui obiect. Dar esența acelei foi de hârtie zace îngropată în cenușă, și-l așteaptă s-o distileze și s-o utilizeze pentru un descântec.

O transmutare reușită îi lasă de obicei o senzație de mirare totală, dar acum, când

se holbează la caput mortuum, nu simte decât amărăciune. Nu vede decât fața îngrozitor de inexpresivă a lui Maggie când i-a spus: Mama mea nu va tolera mediocritatea.

Wes închide nervos manualul, cu fața arzând de rușine. În orice caz, ce știe Maggie Welty despre el? Nu e un alchimist mediocru; e doar neșlefuit. Dacă-i măsoară cineva evoluția altcumva decât după cât de bine se descurcă la un test scris sau declamă teoreme alchimice, atunci va străluci. Are, pur și simplu, nevoie de cineva care să creadă în el.

Câteva ore mai târziu, zace întins în pat, treaz, agitat, dârdâind. Nopțile din Dunway sunt fierbinți, uneori insuportabile, dar aici curentul care intră pe ferestre e extrem de rece. Umbrele se ascut pe tavan și crengile golașe zgârie fereastra ca niște gheare. Acasă, adormea legănat de sforăitul mamei sale. De certurile cuplului de deasupra. De cântecele lui Colleen, care îngâna melodiile de la vechiul radio ce se auzea cu întreruperi din bucătărie. Dar aici liniștea e asurzitoare, fără nimic care s-o sfâșie, și peticul de cer de la fereastră îl apasă

prea tare, fără zgârie-norii meniți să-l țină la distanță. Luna nouă lasă cerul atât de întunecat și plin de stele, așa cum Wes nu l-a mai văzut vreodată.

Îi e dor de casă și n-a trecut decât o zi. Cât de jalnic poate fi?

Wes crede că nu a mai plâns de ani întregi. De la înmormântarea tatei. Atunci, Mad i-a spus să se abțină de dragul celor mici. Acum simte că-i vine să plângă, alarmant, chinuitor. Dar când clipește, alungând arsura din spatele pleoapelor, se întreabă dacă mai e capabil să verse lacrimi. Poate că a reușit, în cele din urmă, să-și transforme sufletul într-un deșert.

Dacă nu-și poate jeli tatăl sau visul imposibil fără să-și rănească familia sau pe sine însuși, ce să facă altceva în afară de a trata lucrurile cu ușurătate? Să-i dea pe spate pe oameni ca aceștia să nu-i observe imperfecțiunile? A supraviețuit atât de mult lăsându-i pe toți să creadă că e egoist și superficial. E mai bine așa.

Nimeni nu știe că suferi dacă faci în permanență pe bufonul. Nimeni nu e cu adevărat dezamăgit dacă nu așteaptă, în fond, nimic mai bun de la tine.

4

Fetei îi ia mai puțin de 48 de ore să-și regrete decizia.

Weston Winters e un adevărat coșmar. E pretutindeni, chiar și atunci când nu-l vede. Margaret îl găsește în încălțările pline de noroi din foaier; în toate manualele mamei sale aruncate pe masa din bucătărie; în notițele ciudate și indescifrabile pe care le lasă risipite peste tot prin casă. E înnebunitor. Margaret are lumea ei simplă, restrânsă, ordonată. Îi plac singurătatea și ritmul nepăsător și liniștitor al treburilor sale casnice. Îi place tovărășia tăcută și necomplicată a lui Bucluc. Îi place să treacă prin viață neîntrebată. Lui Weston însă nu pare să-i placă decât zgomotul și haosul. Sau poate că se hrănește cu neliniștea ei. Nu e foarte sigură. Însă e foarte convinsă că i s-a făcut milă de cine nu trebuia.

Suficient cât să-l mintă.

Deși nu e tocmai o minciună, ci mai degrabă o bănuială. De fapt, n-are habar dacă mama ei se va întoarce peste două săptămâni sau peste doi ani. Dar, în scurt timp, Evelyn va prinde de veste că vânătoarea a revenit în Wickdon și se va întoarce. Margaret vrea să creadă asta. Trebuie să creadă asta, deși credința nu a slujit-o niciodată până acum.

Însă plătește prețul pentru că l-a târât pe Weston în fanteziile ei și l-a închis în casa asta alături de ea. Timpul spălase amintirile despre foștii ucenici ai mamei sale. Acum își amintește prea bine totul. Cum firele lor de păr ras murdăreau albul imaculat al chiuvetei din baia sa, cum era nevoită să facă de fiecare dată

duș cu apă rece, cum țipetele mamei ei răsunau în toată casa. Cum poți fi atât de idiot, spunea ea, atât de inutil, atât de...

Nu, nu-i era dor să-și împartă teritoriul cu cineva. Deși era singură aici înainte de sosirea lui Weston, măcar se simțea bine. Era în siguranță. Cu el nimic nu pare prea sigur. Dacă are măcar o calitate care-l salvează, aceea e bunul-simț de a dormi până la ora prânzului. Astfel, fata are câteva ore prețioase de solitudine înainte ca el să iasă din camera de oaspeți ca un urs din hibernare, ceea ce înseamnă că poate pregăti micul-dejun în liniște. Margaret stă în bucătărie, înfășurată într-un șal tricotat, și pune ovăz și cafea la fiert pe cuptor.

— Bună dimineața, domnișoară Welty.

Margaret se sperie și lingura îi zboară din mână. Aterizează în oală, cu un zgomot înfundat, stropind-o cu terci din cap până-n picioare — și, mai grav, stropind plita pe care o curățase seara trecută. Clipind din genele-i încleiate, șuieră printre dinți: — Bună dimineața.

— Ah, scuze! Nu voiam să te sperii.

Margaret se răsucește și dă cu ochii de el, leneș și vesel ca o după-amiază de vară. Are un zâmbet larg pe buze, iar părul lui negru și răvășit de somn se ridică

în toate direcțiile, luând forma unui incendiu de pădure. În toată viața ei nu cunoscuse pe cineva mai constant de umil. Bucluc adoptă deseori o tactică

asemănătoare și asta numai când nu e băgat cum se cuvine în seamă sau când Maggie întârzie câteva minute să-i dea de mâncare. Cu Weston Winters e ca și cum ar avea un al doilea câine, mai puțin bine-crescut.

Hotărâtă să-l ignore, fata se concentrează și mai mult la terciul cu bulbuci.

Prezența siluetei lui înalte se rostogolește peste spinarea ei ca mareea, purtând cu ea aroma lui de colonie. Miroase a lămâie, dafin și rom. Probabil că nici măcar nu se bărbierește încă, își spune ea cu severitate, doar ca să alunge amintirea cu băiatul pe jumătate despuiat din cadrul ușii — și acea stranie familiaritate care a venit la pachet cu ea. În ciuda rotunzimii copilărești a chipului lui, formele dure ale trupului băiatului demonstrau clar că el cunoștea foamea, ca și ea. Urma mâinii lui pe brațul ei e ca o arsură care încă nu s-a vindecat.

El trage cu ochiul peste umărul fetei.

— Miroase bine.

Perspectiva de a mânca alături de el, de a suporta o altă rundă de întrebări despre mama ei sau despre rudele sale care au murit în mod tragic, îi zbârlește firele de păr de pe brațe.

— Așa crezi?

Fata toarnă terciul într-un castron alb ciobit, apoi i-l îndeasă în mâini.

— E tot al tău.

— Ah. Mersi... Stai așa. Tu nu vrei?

— Nu mi-e foame.

Trece pe lângă el, luându-și pușca de pe masa din bucătărie. El o urmează până

la ușa din față.

— Te întorci târziu? Am auzit că azi e ceremonia de deschidere.

Lui Margaret îi îngheață sângele în vine.

— Ceremonia de deschidere?

— Deah, Halanan mi-a spus deunăzi despre asta. Ceremonia de deschidere a Vânătorii Semilunii?

Știa că se apropie; prima întâlnire cu hala indică debutul sezonului de vânătoare.

Spera să mai treacă o vreme până s-o mai vadă și altcineva — sau poate, la modul absurd, spera ca hala să plece și să-i facă decizia de a evita vânătoarea mai puțin dureroasă. Dar faptul că acum știa că vânătoarea se organiza în mod oficial îi agrava neliniștea de care nu se putea descotorosi de când privise în ochii îngrozitori ai fiarei. Simțise această teamă o singură dată până acum, dar acea amintire zace în cioburi pe dușumeaua memoriei sale, prea dureroasă pentru a fi ridicată de-acolo. Duhoarea de sulf a alchimiei, părul blond al mamei sale într-o baltă de sânge, cum a plâns când Margaret a târât-o afară din laborator și...

— Domnișoară Welty?

Glasul lui Weston se aude ca prin vis.

— Te simți bine?

Vederea i se împăinjenește, ca și cum l-ar privi de pe fundul unui iaz înghețat.

Doamne, își spune ea, te rog, nu lăsa să mi se întâmple asta acum.

Își prinde degetele de haina din cuier, concentrându-se pe țesătura de bumbac ca

să-și revină. E aici, aici, și Weston se zgâiește la ea ca și cum ar urma să-și ia zborul. Își vede chipul palid reflectat în privirea lui, felul în care ochii ei sclipesc ca ochii unui animal încolțit. E prea greu și umilitor, nu mai poate suporta.

Margaret smulge paltonul din cui și-l îmbracă repede.

— Sunt bine. Trebuie să plec.

Wes pare intrigat, dacă nu cumva ușurat de-a dreptul.

— La ceremonie?

— Firește.

Are nevoie de aer curat, nu de circ și înghesuială, dar e mai ușor să-l aprobe.

Margaret trăise cu spaima ei suficient de mult timp ca să știe cum să și-o reprime. Învățase cum să se autoabandoneze, cum să lase amorțeala să se strecoare în inima ei și s-o posede ca o fantomă. Nu e nimic, i-a spus doamnei Wreford prima oară când aceasta fusese martoră la așa ceva. E doar un mic episod.

A trecut foarte multă vreme de când altă ființă a văzut-o cum se afundă în această stare.

— Pot să vin cu tine? întreabă băiatul.

— Fă cum vrei, dar eu nu stau după tine.

— Bine.

El își vâră sumbru lingura cu terci în gură.

— Te prind din urmă mai târziu.

De îndată ce fata iese pe ușa din față, aerul tăios al toamnei o trezește și panica ghemuită în piept se risipește. Rămasă singură, poate respira mai ușor. Uneori e greu de crezut că în casa asta au trăit mai multe persoane, nu doar una.

După ce tatăl ei plecase, dar înainte ca pereții să putrezească în jurul lor, mama ei începuse să primească elevi. Lui Margaret nu-i plăceau nici elevii, nici

privirile lor rugătoare și nerăbdătoare. E aproape hilar să te gândești cum o lingușeau cu toții ca să obțină informații de la ea. Nu avea nicio cheie secretă

către bunăvoința mamei sale. Pe Evelyn Welty nu o mai impresiona nimic, cu excepția alchimiei. Fie că era vorba de un necunoscut, fie că era vorba despre propria sa fiică, aceștia ocupau o egală importanță în lumea îngustă a mamei sale.

Au venit. Au chinuito. Dar nu au rămas niciodată prea mult.

Weston, cu părul lui fițos și cu zâmbetul lui studiat, nu va rezista nici două

minute cu mama ei. Are noroc că e plecată. E mai bine să-i moară speranțele încet decât să-i fie spintecate cu meticulozitate și cruzime. Se gândește la băiatul oprit în cadrul ușii ca un ogar neliniștit, la lingura care-i zăbovea lângă buze.

Când e dezamăgit seamănă cu un animal lovit.

Margaret oftează. Poate că e prea nepoliticoasă cu el. Nu înseamnă că nu-l place.

Înseamnă că o irită faptul că el se crede imun la puterea de distrugere pe care o are alchimia. Pare destul de bun acum, dar când va afla cum poate trage fatal de haina în care e îmbrăcat universul, se va schimba. Cu toții se schimbă, la urma urmelor.

Margaret își trece degetele prin iarba care-i ajunge până la brâu și care străjuiește drumul spre Wickdon. Sunt urme încă adânci de la mașina cu care a sosit Weston. Le calcă marginile cu mare atenție, ca și cum ar testa o stâncă abruptă, și noroiul ia lacom forma cizmelor ei, la fiecare pas. Când pădurea deasă face loc dealurilor, poți vedea mașinile ce aleargă pe autostradă, de-a lungul coastei, și bărcile ancorate în port. În curând, împrejurimile vor fi inundate de turiști de pe tot cuprinsul țării.

— Maggie.

Fata se sperie și mâna i se duce automat pe patul puștii. Dar e doar Mark Halanan, rezemat de căruța sa, plină pe jumătate cu borcane și lăzi cu caise. Era atât de pierdută în propriile gânduri, încât nu și-a dat seama că a ajuns la ferma familiei Halanan. Zăhărel, poneiul alb, e deja înhămat și nu pare deloc dornic să

tragă.

Nu-i place deloc munca. El și Sclipici, calul sur al lui Margaret, au acest lucru în comun.

— Bună dimineața, spune Margaret, detestându-și tremurul din glas.

E încă speriată, dar Halanan nu comentează, deși poate a observat. În schimb, întreabă:

— Vrei să mă ajuți? Trebuie să-mi instalez taraba în oraș. Te plătesc

frumușel, cu gem.

Membrii familiei Halanan au fost mereu generoși cu ea, dar e mai ușor de suportat când își maschează mila și o numesc răsplată. E umilitor, chiar și acum, după atâta timp, să știe că el o consideră un copil de care trebuie să aibă grijă.

Dacă trebuie să înveți un singur lucru, îi spusese mama ei, acela e să ai grijă de tine însăți. Și învățase bine acest lucru. Wickdon e un profesor eficient. În afara doamnei Wreford, membrii familiei Halanan se numără printre puținii oameni din oraș care i-au arătat întotdeauna bunătate. N-au urât-o niciodată, pe ea sau pe tatăl ei, pentru sângele lor yu'adir.

Margaret reușește să zâmbească.

— Bine.

Lucrează în tăcere, binevoitori, în timp ce Zăhărel șfichiuiește nerăbdător cu coada. Când Margaret așază în căruță ultimele lăzi, Halanan o fixează cu o privire severă.

— Deci, Winters e cuminte?

— Cât se poate. Mi-a spus că v-ați întâlnit.

— Ne-am întâlnit și i-am spus să aibă grijă mare. Dacă face vreo prostie — dacă

îndrăznește să ridice și un deget asupra ta —, mă chemi. Vin la tine într-o clipită.

De data asta, fata zâmbește cu ușurință.

— Dacă face vreo prostie, îl împușc cu mâna mea.

Halanan dă cu tandrețe din cap și o ajută să se suie în căruță. Margaret se înclină

peste margine în timp ce merge pe drum, mijind ochii împotriva vântului atunci când Wickdon se zărește mai clar. Când ajung în centrul orașului, străzile deja viermuiesc de oameni, mai mulți decât a văzut fata în toată viața ei. Aerul vibrează cu aceeași energie pe care a simțit-o în noaptea în care văzut hala.

Nerăbdare.

Pentru prima oară, se simte rătăcită la ea acasă — și acesta e doar începutul.

Până în ziua vânătorii, alte mii de oameni se vor îmbulzi pe străzile înguste din Wickdon. De-a lungul străzii principale, toți și-au scos marfa pe verande.

Domnul Lawrence a adus prada zilnică de la docuri și a așezat, pe un strat de gheață, șiruri de pești argintii și scoicile negre și lucioase. Doamna Elling, înconjurată de căruțele de lemne pline cu mere, toarnă cu polonicul cidru fierbinte și condimentat în pahare de hârtie.

Oamenii merg umăr la umăr, cărând coșuri împletite pline cu struguri și verdețuri. Râd și bârfesc, cumpărând buchete de flori sălbatice și bomboane strălucitoare ca niște pietricele. Deși nu și-a mai permis de ani întregi, aroma dulce și untoasă de caramel îi stârnește amintirile. În zile de sărbătoare ca aceasta, mama îi dădea fratelui ei, David, un pumn de bănuți și-i făcea semn să

fugă. Dar pe Margaret o lăsa s-o călăuzească prin labirintul de tarabe din piață, ținând-o de mână și aplecându-se ca fetița să-i poată șopti la ureche ce-și dorea.

Genul acela de fericire domoală pare atât de imposibil acum. Chiar dacă Evelyn ar fi fost aici, Margaret se îndoiește c-ar fi reușit s-o convingă să iasă din conac.

Când termină de instalat taraba lui Halanan, Margaret își lungește gâtul să vadă

unde duce marea de oameni. Aceștia roiesc pe la ușile cârciumii Blind Fox. Pe un afiș de culoare crem de deasupra firmei de la intrare se poate citi ÎNSCRIERI AICI, cu litere negre și îngroșate. Un fel de dor aproape c-o lasă fără suflare și aproape că-i vine să râdă de ea însăși. În ciuda celor cunoscute, o parte din ea tot ar vrea să se înscrie la vânătoare. Dar exact această dorință este problema. N-o să-i facă decât rău.

Halanan îi urmărește privirea.

— Ești sigură că e o idee bună?

— Mă uit doar.

— Tinerii își irosesc tinerețea, mormăie el. Du-te și uită-te, dacă vrei. Îți aduc eu gemurile mai târziu.

De-abia apucă să spună „mulțumesc“ și-și croiește drum prin mulțime. Intră în

cârciumă, inspirând mirosul cunoscut de pâine coaptă și supă fierbinte. La Blind Fox e lejer într-o zi normală, oarecum călduț de la focul din vatră și plin de localnici care vor să bea ceva după muncă. Însă azi mulțimea e mai sofisticată.

Femei cu perle și deux-pièces-uri cu pantaloni evazați. Bărbați în costume în dungulițe și pantofi în două culori.

Fata se gândește că n-ar trebui să fie prea uimită la vederea lor. Vânătorii avizi cresc câini scumpi, cumpără arme costisitoare și au grajduri pline de cai valoroși.

Vânătoarea de vulpi e un prilej de etalare a bogăției și a spiritului sportiv deopotrivă, pasiunea națională a elitei din Noul Albion. Și doar cei mai buni dintre cei buni bat drumul până aici, riscându-și viețile pentru cea mai importantă vânătoare de vulpi a anului. Maggie l-a auzit de nenumărate ori pe Jaime Harrington, fiul primarului, fălindu-se cu zilele lungi și intense în care-și alerga iapa pe câmpuri și bea vin de Xeres la ora 9 dimineața.

Margaret se duce spre colțul barului și ia un loc. De acolo, vede foarte bine întregul local. Deși speranța face din ea un om meschin și prost, caută din priviri părul auriu al mamei sale în mulțime.

— Ai de gând să comanzi ceva sau stai acolo de pomană?

Reginald, barmanul, se uită urât ștergând o halbă.

— Depinde de câți bani ai chef să-mi ceri azi.

Mereu umflă prețurile când vine vorba de ea. Înainte ca bărbatul să apuce să-i răspundă, un glas se aude, desprinzându-se din mulțime.

— La început a fost Unicul.

O femeie stă în fundul barului, iar șuvițele cărunte îi încadrează fața ca un fum.

Îi ia o clipă s-o recunoască pe doamna Wreford, patroana cârciumii, pentru că

arată atât de eterică și de străveche în lumina jucăușă a focului.

— Unicul era Tot și Totul era Unicul și Totul era înăuntrul Unicului,

continuă ea.

În infinita sa lumină și iubire, a emanat prima materia. Era haos. Era totul și nimic, perfecțiune și chintesență, o întindere de neant ca o apă întunecată. Dar când Dumnezeu a suflat peste el, a creat viața. Primele ființe care au ieșit din haos au fost demiurgii. Cel dintâi trezit la viață a fost cel numit Yal. Nu știa nimic despre Dumnezeu sau despre izvorul puterii sale. Știa doar că, atunci când ridica mâna, prima materia răspundea chemării sale. Pe măsură ce se întrupau frații și surorile sale, le-a spus: Suntem numai noi aici, singuri, zeii acestui haos.

Vreți să-l modelăm așa cum ni se pare nouă potrivit?

Pe Margaret o uimea mereu cât de asemănătoare și cât de diferită era această

versiune a mitului creației de cea a tatălui ei. Demiurgii, așa cum spune povestea kathară, au creat lumea materială și au domnit peste ea ca niște tirani. Au închis scânteia divină a Domnului înăuntrul materiei și au creat oamenii, o imitație ieftină a Sa și o oglindă a propriilor Lui imperfecțiuni. Când Dumnezeu și-a dat seama ce făcuseră, i-a pedepsit întemnițându-le sufletele în trupurile unor fiare.

Însă biblia yu'adiră spune că Dumnezeu a creat lumea materială cu atenția iubitoare a unui sculptor. Când a terminat, a voit să-și împărtășească știința divină — secretul creării universului — cu oamenii aleși. Așa că a ridicat un pumn de prima materia, a turnat-o în inimile celor zece bestii albe ca zăpada și le-a dat drumul în libertate.

Indiferent că sunt un dar sau un blestem, demiurgii au adus cu ei distrugerea, iar oamenii i-au căsăpit pentru asta de-a lungul întregii istorii. Acum n-a mai rămas decât cel mai viclean dintre toți: o vulpe care își caută prada pe coasta de vest a Noului Albion.

— Îți place povestea asta, nu-i așa?

Margaret încremenește la auzul glasului lui Jaime Harrington. Se răsucește și-l vede lângă ea, sprijinit cu cotul de spătarul scaunului ei. Arată ca de obicei elegant, într-un costum albastru făcut la comandă și o pălărie de fetru. Poartă cu gust banii tatălui său. Părul lui blond-arămiu e practic lipit cu gel de cap ca o cască lucioasă, iar ochii lui au acea culoare albastră a unui val luminat de razele soarelui. Însă fața lui roșie, de heruvim, e pătată de zâmbetul lui crud.

— Cum ți-ai dat seama? întreabă ea.

— Nu face pe proasta.

O ură bine cunoscută îi arde în priviri.

— Știu că Dumnezeul tău sucit e mândru că a creat lumea. Așa se explică de ce oamenii sunt atât de materialiști.

Furia îi dă-n clocot la interior, dar Maggie a exersat atât de mult arta lipsei de

reacție, încât nu-l mai lasă pe Jaime s-o irite. O urăște de ani buni. Odinioară

credea că e din cauza unui lucru concret și meschin. Poate pentru că îl mușcase atunci când îl călcase pe Bucluc pe coadă în copilărie sau pentru că el o considera ciudată pentru tăcerea ei. Acum știa motivul real. Comisese crima de a avea un tată yu'adir.

Dacă răscolește și mai mult amintirile, scoate la suprafață memoria tăioasă a unei incantații, gustul unor ierburi amare și al sosului chutney de mere, explicațiile lui simplificate despre biblie, înșirate cu un scris pe care ea nu-l va putea desluși niciodată. E greu să știe dacă nu cumva acele fragmente fac parte din ea suficient de mult cât să-i dea dreptul să se simtă rănită de remarcile sarcastice ale lui Jaime. Dar, pentru oameni ca Jaime, faptul că știu atât de puține despre credința tatălui ei nu contează câtuși de puțin; contează doar că ea are sânge „murdar".

Noul Albion nu-i izgonește și nici nu-i masacrează pe yu'adiri, așa cum fac alții în alte țări, dar orașul Wickdon a făcut tot ce s-a putut mai rău, în limitele legii.

— Eu sunt cel care-a văzut-o primul, să știi, continuă el. Acum două nopți, am văzut cum ne distrugea câmpurile.

Dacă o văzuse într-adevăr acum două nopți, atunci ea o văzuse prima — și scăpase vie și nevătămată. Deși băiatul nu are de unde să știe asta. Maggie se foiește ca să nu se dea de gol. Cu trei ani în urmă, fusese o vânătoare deosebit de violentă în Bardover, un oraș aflat la vreo sută de kilometri la nord de-aici. În timpul ședерii sale de cinci săptămâni, hala a distrus aproape tot pământul agricol, în afara livezii singurei familii yu'adire din oraș. Din câte auzise, acolo nu mai locuia nimeni acum.

— Ce vrei, Jaime?

— Fac și eu conversație. Întrebarea e însă ce vrei tu? Ai ieșit din peștera ta.

— Sunt aici să ascult discursurile de deschidere, la fel ca toți ceilalți.

— Salutare, domnișoară Welty — ah, am picat prost?

Weston se sprijină de bar cu o relaxare afectată. E îmbrăcat din nou cu vechiul lui palton. Materialul e uzat și jerpelit și cusăturile atente i-au prelungit viața mult mai mult decât s-ar fi putut spera. Mai grav, insistă să-l poarte peste umeri, ca pe o pelerină. O irită peste măsură. Arată caraghios.

Stă aproape de fereastra deschisă și o rafală blândă de vânt îi trece prin părul ciufulit, care la vârfuri pare auriu. Margaret nu-i poate citi expresia serioasă, dar, în timp ce el o privește pe sub gene, fata observă pentru prima oară că ochii lui au o nuanță ciudată de căprui, la fel de bogată și de întunecată ca pământul după

ploaie. Inima ei reacționează, poticnindu-se.

— Domnule Winters, spune ea. Văd că te-ai descurcat binișor să ajungi aici.

— M-am descurcat. Oamenii locului sunt prietenoși.

Ridică o sticlă de vin către ea, ca și cum ar toasta. Fata nu vrea să afle de unde o are.

— Ai de gând să mă prezinți amicului tău?

Vorbește cu un ton plăcut, dar sclipirea rece din ochii săi are un sens nerostit, dincolo de întrebarea: Individul ăsta te deranjează? Normal că suferă de complexul eroului. Margaret se gândește să tacă doar ca să-l enerveze pentru intervenția lui nesolicitată, dar simte acea energie răuvoitoare practic iradiind dinspre Jaime. Cine e ea să-i împiedice în a-și sări reciproc la beregată? Așa că

spune, pe un ton reținut:

— El e Jaime Harrington.

Weston îi întinde mâna.

— Weston Winters.

Jaime îl privește arogant până când Weston, surâzând stingher, își vâră la loc mâna în buzunar.

— Stai puțin, spune Jaime. Cred că știu ce se petrece aici. Voi doi vreți să vă

înscrieți împreună la vânătoare, nu-i așa?

— Poft...

— Și dacă am vrea? îl întrerupe Margaret.

Weston se zgâiește la ea. E lipsit de înțelepciune din partea ei să se piardă astfel cu firea, dar ea îl avertizează să tacă aruncându-i o privire tăioasă. Jaime se

pătează pe față de furie.

— Aș spune că nu e treaba ta să te intereseze asta și că e un lucru primejdios. Nu ai nimic altceva în afara unei pușți vechi și a unui copoi bătrân. O să fii sfâșiată

în bucăți.

Margaret ar vrea să-l provoace, dar, oricât de mult ar îmboldi-o acest lucru, fata se străduiește să-și înăbușe orgoliul. Ce ar câștiga dacă s-ar certa acum cu el? De ce s-ar supune de bunăvoie ridicolului?

— Îți mulțumesc pentru grijă.

Îi adoră mutra dezamăgită. Jaime nu va câștiga niciodată acest joc împotriva ei.

Dar apoi Weston își înăbușă un hohot de râs. Nu reușește însă să-și șteargă acel rânjet insuportabil de pe față — și nici din glas.

— Aș fi șocat dacă te-ai descurca mai bine. Ce, ți-e așa de frică, că vrei s-o sperii ca să nu concureze?

Margaret simte nevoia să-l strângă de gât. Chiar trebuie să vorbească mereu?

Expresia periculoasă din ochii lui Jaime se adâncește, dar, înainte să mai spună

vreo vorbă, glasul doamnei Wreford rupe iar tăcerea.

— De generații și generații, hala ne-a distrus recoltele. Ne-a omorât animalele.

Ne-a ucis partenerii de viață și copiii. Cu moartea halei va veni sfârșitul unei ere.

Unul dintre voi poate deveni ultimul erou al omenirii — și primul din Nou Albion — care ucide o fiară mitică.

Ultimele sale cuvinte rămân suspendate, profetice, apoi pe față îi apare un zâmbet larg.

— Și desigur, oaspete de onoare pe viață, aici, în Wickdon. Ca să nu mai vorbim de premiul bănesc — 75 de dolari anul acesta, mulțumim generoșilor noștri donatori — plus hala însăși. Suntem bucuroși să organizăm ediția cu numărul 147 a Vânătorii Semilunii. Înscrierile încep de azi în două săptămâni și apoi vine distracția cu adevărat. Mulțumesc tuturor. Ședere plăcută!

Conversațiile se reiau și berea se revarsă peste marginea halbelor din nou, iar

Jaime se înclină spre Margaret până când îi simte răsuflarea fierbinte pe ureche.

— Ai auzit? Un erou.

Înțelege exact ce vrea să-i transmită. Aceasta nu e moștenirea ta. Adevărații eroi din Noul Albion sunt katharii cu arbore genealogic pur, la doar câteva generații distanță de primii colonizatori. Vânătoarea nu e pentru o fată pe jumătate yu'adiră. E pentru el.

Jaime își îndreaptă spinarea, impunător.

— În ceea ce te privește, Winters, noi tratăm oamenii cu respect în orașul ăsta, așa că, dacă nu ai chef de scandal, ține-ți gura.

Apoi se răsucește și dispare în mulțime. Margaret răsuflă ușurată. Mai mult decât orice, vrea să scape de furia asta care o arde ca un cărbune aprins în măruntaie și să recapete controlul care-i scapă rapid printre degete. Dar Jaime se înșală. O

armă veche și un câine bătrân sunt lucrurile de care are nevoie ca să-l întreacă.

L-a văzut de zeci de ori la poligon, cu tehnica lui neglijentă,

înrăutățită de băutură. E mult prea înfumurat și cineva ar trebui să-l pună la punct. Poate chiar ea.

Dar nu e capabilă.

Margaret tânjește după siguranță, stabilitate. Și, cu toți vânătorii ăștia care vin aici din întreaga țară, care au la dispoziție mai mult timp, și bani, și echipamente mai bune decât ar putea visa ea vreodată, nu există garanții în acest joc. Chiar dacă ar avea câinele perfect și ținta desăvârșită, nu poate miza totul pe un vis nebunesc. Mai ales pentru că ar trebui să depindă de un alchimist. Indiferent cât i-ar fi de dor de Evelyn, acesta e singurul lucru pe care nu-l poate face.

— În ceea ce te privește, Winters, noi tratăm oamenii cu respect în orașul ăsta, spune Weston pe nas.

Nu prea seamănă cu Jaime, dar, dacă n-ar enerva-o atât, i s-ar părea chiar haios.

— Doamne, care e problema lui?

— Așa e el mereu, deși tinde să fie mai agreabil dacă nu-l provoci.

Weston pufnește.

— Nu l-am provocat. Ba se poate spune că el m-a provocat pe mine.

— N-am nevoie de cavalerismul tău.

— Nu sunt cavaler deloc, se apără el. Se cheamă că am coloană vertebrală. Chiar voiai să-l lași să-ți vorbească așa?

— Da, chiar voiam. N-ai decât să-ți trăiești viața cum vrei, dar nu-ți băga nasul într-a mea.

— Bine. Scuze.

Are bunul-simț de a se face că a priceput. Încet, băiatul se așază pe scaunul de lângă ea.

— În orice caz, ce voia să spună cu: „Nu e treaba ta să te intereseze asta“?

Normal că deschidea unicul subiect pe care ea își dorea să-l uite.

— E exact ceea ce spunea. De ce? Te interesează vânătoarea de vulpi?

— Ce vrei să spui? contraatacă el.

— Dacă te interesează.

Fata oftează când Wes îi aruncă o altă privire chinuită.

— Ai venit să asculți discursurile de deschidere, nu-i așa?

— Am venit unde erau oamenii.

Băiatul face o scurtă pauză.

— N-aș putea participa nici dacă aș vrea. Mama m-ar omorî.

— De ce?

Wes răspunde prudent:

— Crede că e un obicei barbar.

— Și tu ce crezi?

— Nu știu. Barbar, poate. Elegant, cu siguranță. Normal, vreau să-mi pot permite să mă îmbrac ca Harrington. Vreau să-mi iau cinci săptămâni de vacanță ca să-mi frec coatele cu toți acești alchimiști faimoși și să mă dau în spectacol în fața întregii țări. Dar cred că nu e treaba mea să mă intereseze toate astea.

Amărăciunea și dorul din glasul său îi atrag atenția fetei. Spune asta pentru că e sărac sau pentru că e un intrus, la fel ca ea? Preț de o clipă, uită că trebuie să-l țină la respect.

— Ce ai înțeles din povestea asta, domnule Winters?

— Ha? Cea pe care spus-o bătrâna? Ce e de înțeles? E aceeași poveste pe care o spune toată lumea. Am văzut ce a făcut hala prin livada familiei Harrington, dar, după mine, e în regulă. Ar fi păcat s-o pedepsim pentru asta.

Deși era un răspuns mai evaziv decât sperase, fata se trezește zâmbind.

— S-ar putea să fim de acord.

— Serios? Ah.

Weston se uită timid în altă parte.

— În orice caz, ai de gând să te înscrii?

— Ai auzit ce a zis Jaime.

Pe chipul băiatului se întinde un zâmbet răutăcios.

— Dar nu e mai amuzant să faci ceea ce nu vor alții să faci?

— Poate.

— Poate, repetă el sceptic.

— E imposibil. Nu am partener și nu-mi pot permite taxa de înscriere. Dacă

mama ar fi fost acasă, aș fi avut mai mult timp liber să câștig niște bani, dar...

Wes pufnește empatic.

— Dar, dacă ar fi altminteri, te-ai înscrie?

E cea mai tâmpită întrebare pe care Maggie a auzit-o vreodată. Nu există

altminteri pe lumea asta. Dar nu poate nega că un astfel de mod de a privi lucrurile e foarte ispititor. Margaret se gândește puțin la asta. Dacă victoria ar face-o pe mama ei să rămână aici? Dacă l-ar enerva pe Jaime? Dacă n-o s-o paralizeze teama? Da. Dacă ar putea, s-ar înscrie la vânătoare chiar acum.

La urma urmelor, poate că nu e o întrebare atât de tâmpită.

— Da, m-aș înscrie. Tu te-ai înscrie?

Weston fluieră.

— Îți poți închipui ce ai putea să faci cu 75 de dolari? Aș putea omorî pe cineva pentru asta. La naiba, aș omorî pentru faimă. Dar voi fi destul de ocupat de-ndată

ce mama ta se va întoarce și, cum spuneam, înscrierea la vânătoare nu e ceva ce ar trebui să facă un om de teapa mea...

Se încruntă, fără să-și termine ideea.

— De ce?

Margaret nu conștientizase implicațiile întrebării sale până acum. De regulă, nu crede în alchimiști, dar un alchimist pe care să-l aibă la îndemână... E posibil ca Weston să fie soluția problemelor sale. I-a luat apărarea în fața lui Jaime. Era disperat să-i promită orice în schimbul șederii la conacul Welty. Și, dacă

fotografia pe care i-a arătat-o are vreo valoare, are și el o inimă — cel puțin deocamdată.

Întreabă-l. Dacă-l va întreba, poate că reținerea băiatului se va evapora. Deși se preface a fi timid, Wes i-a spus practic cât de mult vrea să câștige. De ce ar trebui să permitem unor oameni ca Jaime să ne spună ce e pentru noi și ce nu e?

Dar limba nu i se dezleagă. De-abia îl cunoaște și habar nu are dacă are vreun talent de alchimist — și nu există nicio garanție că nu-i va răpi de sub nas vulpea în clipa când va avea ocazia. Chiar dacă niciun alchimist, în afară de Evelyn, nu crede că hala poate avea și un alt folos decât acela de a fi omorâtă pentru testarea abilităților, e un trofeu la care nu mulți ar renunța. În plus, Margaret a reușit să

supraviețuiască atât de mult făcându-se mică, mititică, neavând nevoie de nimeni și nimic. Faptul că vrea un lucru pentru ea e destul de rău, dar ideea de a recunoaște că are nevoie de Weston e echivalentă cu a-și tăia gâtul de una singură. Dacă ar refuza-o acum, s-ar simți devastată.

— Fără niciun motiv, spune ea.

— Da, bine.

Băiatul se lasă pe spate, ca și cum ar fi căutat salvarea undeva, în tavan.

— Păi, sunt sigur că sunt mulți alchimiști cărora le-ar face plăcere să facă echipă

cu tine. Deci dacă doar taxa de intrare te încurcă, de ce nu-mi încredințezi o parte din treburile tale casnice ca să te eliberezi? Ți-am promis c-o să-mi câștig existența.

Stomacul fetei se strânge pentru că pe dinăuntrul ei se bat cap în cap o mie de simțăminte. În mare parte de vină, pentru că-i întreține speranțele lui Weston —

și teamă, pentru că băiatul îi oferă mijloacele de a se înscrie. Ar putea

să facă

oare asta? Una e să se gândească la înscriere. Cu totul altceva e s-o facă de-adevăratelea. Dacă ratează, poate pierde totul. Hala ar putea s-o ucidă, și pe ea, și pe Bucluc. Și-ar putea arunca toate economiile pe o mare dezamăgire. Dar dacă

nu face nimic, nu crede c-ar putea trăi cu ea însăși. N-o mai poate aștepta pe Evelyn să se întoarcă, ca un câine abandonat. Nu se mai poate hrăni cu propria furie.

Fetele ca ea nu au dreptul să viseze. Fetele așa, ca ea, nu fac altceva decât să

supraviețuiască. În majoritatea zilelor, e suficient. Azi însă nu crede asta.

— Bine, spune fata.

— Bine?

— O să te las să mă ajuți cu treburile casei.

— Grozav.

Face o pauză și zâmbește rezervat, de parcă își ia deja inima în dinți pentru replica ei.

— Dacă o să mă dovedesc bun, o să încetezi să mă eviți?

Maggie se strâmbă — și probabil s-a înroșit teribil la față, pentru că băiatul râde.

E un sunet ciudat de plăcut, nereținut și cald, deși multe dintre surâsurile lui sunt malițioase și calculate. Când se întâmplase ultima oară să râdă cineva datorită ei?

— O să mă gândesc la asta.

Cu aceste cuvinte, o parte din tensiunea dintre ei s-a disipat.

Undeva, dincolo de acest act viclean, Weston are suflet bun. Dar fata încă nu se simte în siguranță. A fost înșelată de oameni „buni“ de multe ori și a aflat că ura față de yu'adiri e o otravă puternică. Totuși, înscrierile vor începe de-abia peste două săptămâni. Asta îi oferă două săptămâni pentru a-și da seama dacă poate avea încredere în el și dacă-și poate lua inima dinți să-l întrebe. Două săptămâni ca să

strângă taxa de înscriere. Două săptămâni până când toți ochii din Wickdon vor fi îndreptați asupra ei. În timp ce scopul i se limpezește în minte, se simte mai hotărâtă și mai încrezătoare decât s-a simțit vreodată în ultimii ani.

Poate că a amânat prea mult ca să-și trăiască viața.

5

Wes șuieră când mânerul toporului îl lovește. Din nou.

Începe să regrete că n-a fost mai prudent cu termenii înțelegerii. Cu patru zile în urmă, fusese destul de prost încât să-i ofere lui Maggie orice în schimbul mesei și adăpostului. Acum, când crengile copacului sequoia se clatină ca niște clopoței în vânt, se gândește c-ar fi trebuit să procedeze altcumva. Ceva din pădurile astea îl înfioară, de la ramurile contorsionate ale copacilor la frunzele moarte care-i șoptesc cu insistență numele.

Frunzișul e atât de des, încât cu greu distinge chipul îmbujorat al cerului, iar trunchiurile de sequoia sunt atât de înalte și drepte, încât îl fac să se simtă ca un prizonier în spatele gratiilor. Întunericul care se întinde între tulpini e gros ca o ceață și — cu siguranță — e plin de ochi care pândesc cu atenție. Nu poate scăpa de sentimentul că hala e undeva, acolo, așteptând să-și înfigă colții în el. Mama i-ar spune că e o teamă absurdă atâta vreme cât sufletul lui îl primește pe Dumnezeu, dar el nu mai e sigur că așa stau lucrurile.

Când Maggie l-a întrebat dacă era interesat de vânătoare, nu putuse rezista ispitei. E vorba de ceva mai mult decât despre bani. Poate că, dacă ar câștiga, oamenii ar privi cu mai multă bunăvoință originile sale banvish-sumice atunci când va candida; va fi, în ochii oamenilor de rând, un soi de erou de război. Dar e la fel de improbabil ca orice alt vis de-al său. Niciun om în toate mințile nu s-ar amesteca voit cu un alchimist neautorizat, care nu și-a terminat ucenicia. Sau cu un banvish, ca să fim cinstiți.

Maggie își va găsi pe cineva mai bun decât el — din punctul de vedere al reputației și al șanselor la victorie. Ar fi mai bine pentru toată lumea. Dacă livezi întregi se veștejesc sub labele halei, ce i-ar fi putut face unei ființe atât de fragile ca el?

Wes lasă toporul deoparte ca să evalueze paguba. Pielea rămasă nejupuită de așchii s-a înroșit și s-a bășicat. În mijlocul palmei are o rană purpurie, o bucată

de carne i s-a desprins de-acolo și atârnă. Din ea țâșnește sângele, inundându-i liniile din palmă.

— La naiba.

Aburul răsuflării i se ridică în jur ca un fum. Oricât i-ar displăcea să recunoască, vederea sângelui îl cam neliniștește. Mama lui i-a spus destule povești ca să-i insufle o frică sănătoasă de Dumnezeu și de aos sí. Suficient cât să știe că, dacă

sângerezi de unul singur la crepuscul în pădure, e ca și cum i-ai cere regelui nemort Avartach sau vreunei zâne rele să te ia cu ea — sau mai rău de-atât. Chiar dacă astea sunt doar superstiții, n-are de gând să se joace cu soarta când vine vorba despre lucruri atât de perfide și de imprevizibile cum sunt magia și supranaturalul.

Wes privește spre casă. Prin fereastra întredeschisă, o vede pe Maggie lângă

blatul de la bucătărie, mărunțind morcovi cu atâta solemnitate, de-ți vine să crezi că e un act de devoțiune față de vreun zeu al legumelor. Cu razele apusului furișându-se înăuntru și cu tigăile de alamă sclipind deasupra aragazului, bucătăria e scăldată într-o strălucire mierie. În sclipirea clipei aurii, fata e aproape drăguță. Aproape. Wes se străduiește să-și ia privirea de la ea.

Se simte puțin abătut când își amintește precizia rece cu care fata a măcelărit acel pui sau praful care-i înconjoară ca o brățară antebrațele musculoase.

Probabil că ar putea să taie un ditamai mormanul de lemne în jumătate din timpul care i-ar lua lui să facă asta. În oraș, nu trebuie să îndure acest gen de umilință, mai ales că în apartamentul lui e extrem de cald cât e anul de lung. Dar, chiar dacă n-ar fi fost, tehnologia modernă și alchimia...

Atunci are o revelație. Chiar trebuie să exerseze alchimia înainte ca Evelyn să se întoarcă. Fără echipament e limitat, dar are nevoie doar de cele mai simple transmutări pentru a face mai ușoară tăierea lemnelor. Maggie va fi atât de încântată.

Wes stă pe butucul de despicat lemne și găsește o piatră și un băț pe jos. După ce distilează din piatră coincidentia oppositorum — esența lichidă a unui obiect —, o poate folosi ca să descânte toporul. În teorie, acesta va deveni mai ascuțit, mai rezistent și mai eficient.

Pe una dintre mâini își scrie formula alchimică pentru nigredo, notând cu grijă în perimetru simbolurile compoziției chimice a pietrei. Dioxid de siliciu și

oxigen — destul de simplu. E mai degrabă o estimare, dar își dă seama că e capabil să descompună amestecul și să obțină ceva folositor. Întotdeauna se pricepuse să distrugă lucruri.

După ce termină, strânge piatra în pumn și-i transmite magia din el. O flacără

albă i se aprinde dintre șanțurile degetelor și fumul sulfuros se unduiește în jurul mâinii ca o pisică. Când deschide palma, are acolo un morman carbonizat de caput mortuum. Fierbe și bulbucește greoi, ca apa dintr-o mlaștină. De vreme ce calculele au fost imprecise, rezultatul e mai puțin stabil decât i-ar plăcea, dar își va face treaba.

Apoi urmează albedo, purificarea și cel de-al doilea pas al procesului alchimic.

Cere o anumită subtilitate — și multe încercări și greșeli — pentru a arde tot ce nu conține esența unui obiect. În vreme ce nigredo e chimie pură, albedo e intuiție. Stăpânirea acestei faze îi deosebește pe alchimiștii competenți de cei excepționali. Stomacul i se strânge de groază.

Relaxează-te, își spune. A văzut cum se face albedo de nenumărate ori. Mulți profesori au încercat să-i bage asta în cap.

Inutil. Needucat. Leneș. Într-o bună zi, le va dovedi tuturor că s-au înșelat în privința lui.

După ce scrie și activează formula, focul îi țâșnește din palmă. Își desface pumnul și privește cum caput mortuum se albește ca un os lăsat la soare. Încet, se topește, devenind un lichid la fel de alb și de sclipitor ca un diamant.

Coincidentia oppositorum.

Puțin din acesta i se scurge printre degete și se scufundă în pământul pe jumătate înghețat. Înainte de a-l pierde pe tot, îl toarnă peste lama toporului și gravează

formula pentru rubedo — pasul final, procesul de reconstituire — în pământul de sub acesta. Astfel va transmite toporului proprietățile esențiale ale pietrei.

Metalul sclipește cu reflexe roșiatice, ca lumina dată de rubedo, apoi devine cenușiu, ca oțelul care se răcește. Viața lui e pe cale de a se ușura considerabil.

Când încearcă toporul însă, acesta e incredibil de greu. Reușește să-l salte doar câțiva centimetri de la pământ înainte de a fi silit să-l lase jos.

— Rahat, mormăie el.

Nu asta își dorea să se întâmple, deși într-un fel poate înțelege de ce transmutarea sa ar fi putut genera niște efecte secundare nedorite. Anumite pietre se pot distila și pot deveni dure. Altele pot deveni tăioase... Nu, nu e un moment bun pentru rezolvarea acestor probleme. Maggie o să-l omoare când își va da seama ce a făcut. Trebuie să ascundă dovezile sau cel puțin să pretindă că

nu e nimic greșit, până când își dă seama cum poate dezlega descântecul.

— Ce faci?

Aude glasul lui Maggie când e deja cuprins de panică. Stă pe verandă, îmbrăcată

într-un cardigan tricotat gros și încălțată cu niște bocanci de piele cu șireturile desfăcute, însă cumva tot reușește să pară impunătoare.

— Nimic! Doar terminam aici.

Probabil că fata îi adulmecă teama sau i-o citește în felul în care se chinuie să

ridice surcelele, pentru că se apropie de el încruntată. Fiecare foșnet al frunzelor sub bocancii ei îi crește vijelios presiunea sângelui din vine.

E sortit pierii.

Fata ajunge la un metru și jumătate de el și se oprește în loc, cu nările umflate. O

lumină ciudată și vagă îi umple ochii. Băiatul recunoaște acea privire de-acum. E

aceeași privire pe care o avea când a plecat la ceremonia de deschidere. O

căutătură bântuită, ca și cum s-ar afla la o mie de kilometru depărtare.

— Ăă, domnișoară Welty?

Maggie se sperie, apoi clipește ametită spre el. Pare că se trezește dintr-un vis când spune:

— Miroase a alchimie.

— Ah, serios?

— Da.

Privirea ei aterizează drept pe simbolurile desenate cu noroi pe mâinile băiatului.

El își vâră mâinile în buzunare, dar expresia fetei se îmblânzește, curioasă.

— Știi deja să faci descântece alchimice?

— Sigur că știu, răspunde el mai morocănos decât și-ar fi dorit.

— Ai spus că ai dat-o în bară în celelalte ucenicii ale tale.

— N-am spus asta niciodată. Tu ai presupus. E o presupunere corectă, dar nu despre asta e vorba.

Se trântește pe butucul de tăiat lemne, mârâind.

— Nu sunt un alchimist rău, jur. Doar că... nu mă descurc bine la teste.

— Atunci, hai să vedem de ce ești în stare.

— Păi, ăăă...

Fetei îi ia o singură secundă să-și dea seama ce anume voia Wes să-i ascundă. Se apleacă să recupereze toporul, apoi înjură în sinea ei când obiectul nu vrea să se clintească. Chipul i se schimonosește într-un amestec de uimire și iritare.

— E greu ca o nicovală. Ce i-ai făcut?

— Încercam să fiu inventiv! Doar că am cam dat rasol cu chimia.

Maggie se încruntă.

— N-ar trebui să faci transmutări pe care nu le cunoști. E primejdios.

— Cine spune asta? Am avut o teorie și am pus-o la încercare. Asta e știință.

— Asta nu e știință. E daună materială.

— Îl repar, jur!

Maggie scutură din cap, de parcă ar vrea să se convingă să nu spună ceea ce ar vrea să spună cu adevărat. Apoi își șterge mâinile de praf pe fustă.

— Fă ce vrei. E treaba ta dacă vrei să te joci cu focul.

Pare atât de dezamăgită, încât Wes se simte ca și cum ar fi picat un test pe care

nici nu știa că-l dă. Disperat să-și salveze un strop din mândrie, băiatul spune:

— Dacă te consolează cu ceva, am tăiat niște lemne pentru foc.

Privirea fetei cade asupra micii grămezi de vreascuri de la picioarele lui.

— Sunt prea groase.

— Pot să le tai mai subțiri, spune el, supărat, ridicând mâinile în semn de protest.

— Nu. Lasă-le.

Fata pare extenuată, de parcă Wes e cea mai inutilă persoană cu care a avut ghinionul să vorbească vreodată.

— O să văd mai târziu ce fac cu tine. Intră în casă, să nu răcești cumva.

Wes încearcă să nu se gândească la asta și o urmează înăuntru. Aici nu e cu mult mai cald. Bucluc, ghemuit lângă ușă, oftează prelung și dramatic când îi vede intrând. Wes îl împinge cu vârful pantofului. Bucluc mârâie când se vede nevoit să se rostogolească pe o parte, cu o labă îndoită și moale. Wes îngenunchează

lângă el și-l mângâie binevoitor. Zgomotul răsună în tăcerea sumbră din bucătărie. O clipă mai târziu, se aude din nou cum cade ritmic cuțitul de bucătărie: toc toc toc.

Dintr-odată, băiatul își dă seama cât de deprimantă este această scenă. Așa e viața ei.

Nu-și poate lua gândul de la felul în care s-a purtat cu ea Jaime, la cârciumă, și nici de la zvonurile pe care le-a auzit înainte de a pleca din Dunway — cum că

Evelyn Welty e un monstru singuratic. Chiar dacă n-o cunoscuse, se întreba dacă

aceste vorbe aveau vreun sâmbure de adevăr. Ce fel de mamă își lasă fiica să-și poarte singură de grijă luni întregi?

Deși Maggie s-a săturat, probabil, de el în seara asta, Wes își imaginează că

prezența lui e mai bună decât nimic. Uneori o surprinde uitându-se la el ca și cum ar vrea să-l întrebe ceva. În plus, îi place cum îi stă enervată. Ochii îi sunt mult mai luminoși când se chinuie să nu-l dojenească.

— Câinele spune că-i place mai mult de mine, zice șiret Wes.

— E un ogar, nu-i câine.

— Bine. Ogarul spune că-i place mai mult de mine.

Maggie nu-l milostivește cu niciun răspuns.

Băiatul se dezumflă. E genul de comentariu lipsit de importanță care, la el acasă, ar fi stârnit un adevărat război. Gândul la surorile lui îi face inima la fel de grea ca toporul alchimizat. Îi e dor de casă din nou. Mai mult, se simte singur. Nimeni nu vine niciodată să-l viziteze aici. Toți i-au promis că Noul Albion rural va fi confortabil ca o pătură croșetată, oamenii, mai calzi decât la oraș și legăturile dintre ei, mai strânse. Așa cum era în Banva, înainte ca recoltele să fie devastate și ca foametea să pustiască meleagurile de la țară. Era limpede că niciunul dintre acei oameni nu fusese niciodată în Wickdon.

În săptămânile de după moartea tatălui său, apartamentul familiei sale nu a fost niciodată gol. Câte îmbrățișări fusese obligat să suporte? Câte feluri de mâncare gătită se înghesuiseră în răcitor? Câte cântece de jale fuseseră cântate? Părea sufocant pe alocuri, dar acum nu tânjește decât după acel fel de iubire. Oare Maggie știe măcar ce-i lipsește?

Wes încearcă să nu-i fie milă de ea. Nu e interesată de niciun semn de

prietenie din partea lui și nu poate uita cu ușurință privirea din ochi atunci când a mormăit: Trebuie să plec, după ce a întrebat-o dacă totul e în ordine. Fragila camaraderie pe care o legaseră ieri s-a destrămat, iar Wes se simte la fel de singur ca în prima zi petrecută aici.

— Hei, spune el, mai sumbru decât intenționase. Ai un telefon?

— E o cabină telefonică în oraș.

Evident, cel mai apropiat telefon e la opt kilometri depărtare. Nimic nu-l mai miră.

Fără să mai spună ceva, băiatul se ridică în picioare și fluieră după câine. Nu-i scapă mutra acră a lui Maggie atunci când Bucluc se întinde, își scutură urechile și, ascultător, pleacă după el. Poate că nu e singurul nerăbdător să ia o gură de aer curat.

— Pune-i lesa, strigă Maggie după el. Nu va străbate altcumva proprietatea cu

tine.

Wes îi aude avertismentul nerostit din glas: N-am încredere în tine că n-o să-l pierzi.

— Da, da.

Wes ia lesa din cuier și o prinde de zgarda lui Bucluc.

Merg împreună pe drumul de munte și băiatul încearcă să se convingă că face ceea ce trebuie fiind aici. Toată viața lui, Mad și profesorii lui l-au numit trântor, leneș, delăsător. Genul de om care se descurcă pe baza farmecului său superficial. Îl doare, dar știe că nu le-a dat niciodată motive să-și schimbe părerea despre el. Nu e vina lui că s-a născut prietenos, dar e vina lui că a făcut din asta un scut împotriva propriei disperări. Cât ar fi contat dacă Mad ar fi știut că greutatea eșecurilor sale l-ar fi strivit, dacă le-ar fi îngăduit s-o facă? Nu l-ar fi înjosit mai puțin. Dar acum iată-l aici, jucându-se de-a tăietorul de lemne și amânându-și viața. Poate că merită să fie certat.

Doamne, trebuie să discute cu mama înainte ca vinovăția să-l înghită în întregime.

Când ajunge la cabina telefonică singuratică care veghează tot orașul, dârdâie și gâfâie. Nu se va obișnui niciodată să escaladeze pantele

acestea. Înăuntrul cabinei e frig și ceață, geamul a înghețat și e luminat de razele lunii. Bucluc i se trântește pe picioare, iar Wes bagă o fisă și formează numărul de acasă.

Sună de două ori înainte să răspundă cineva.

— Alo?

Poate pentru prima oară în viață, glasul lui Christine îi oferă ceva asemănător cu fericirea.

— Hei. Eu sunt.

La telefon nu se aude nimic.

— Christine?

— Eu? Cine e eu?

Wes se prinde de nas.

— Wes.

— Wes... Hmm. Nu cunosc niciun Wes...

— Foarte haios. Poți să mi-o dai pe mama la telefon?

— Aaaa, Wes!

O aude pocnind din degete. Se preface că-și amintește și vocea îi e deja mai tandră.

— Singurul meu frățior, Weston. Am uitat cum îți sună vocea, nu te-am mai auzit de mult. Ziceai că vrei să vorbești cu Mad?

El se strâmbă.

— Nu. Am zis cu mama.

— Aha! Colleen?

— Nu.

Dacă i-o dă pe Colleen la telefon, nu va mai scăpa niciodată. E mult prea lefter pentru o conversație cu ea.

— Doamne, nu. Sunt la un telefon cu fise. Dă-mi-o pe mama.

— OK.

Lui Wes îi e frică de zâmbetul din vocea ei.

— Colleen! Wes vrea să discute cu tine.

La naiba! Trage cu urechea la trăncăneala lor distantă și-și închipuie că e acolo.

Sunt strânși cu toții în living și radioul cântă. Christine stă pe canapea cu telefonul vârât sub bărbie. Edie se cocoață pe genunchiul lui și-i cere să se joace cu ea. Colleen bate câmpii despre baseball, sau chimie, sau cine știe ce altă

materie care i se pare interesantă săptămâna asta. Și Mad se reazemă de fereastra deschisă, cu un portțigaret lăcuit între degete.

Doamne, vrea să fie și el acolo. Vrea atât de mult, încât simte că-i dau lacrimile.

Își revine atunci când Colleen, sora lui în vârstă de 14 ani, ia telefonul.

— Wes!

— Hei, Fasolică! Ascultă. Am doar cinci minute la dispoziție înainte să se întrerupă convorbirea. Poți să mi-o dai pe mama?

— Da!

Aude un scaun scârțâind pe podea. Și-o imaginează așezându-se în timp ce-și răsucește degetele în firul telefonului.

— Mi-e dor deja de tine! Cum e la Wickdon? Când vii acasă? Ai vreun prieten?

Ai vreo iubită? Cum merge ucenicia? Cum e...

— Grozav! Totul e grozav.

— N-ai rasolit-o încă?

— Încă nu!

Dacă zâmbește destul de convingător, poate că i se va simți în glas.

— Nemaipomenit, nu-i așa?

— Ah, ce mă bucur! Hei! Doamna O'Connor întreba de tine azi de dimineață.

Și-a făcut griji, pentru că n-ai mai trecut de mult pe la ea. Era și fiica ei acolo și e moartă de supărare că ai plecat. Moartă.

— Care? Jane? Aia cu pasărea?

Urăște acea pasăre. Încă mai are o cicatrice de când l-a ciupit de ureche.

— Aia.

Wes rămâne uimit. El și Jane n-au schimbat mai mult de două vorbe, dar crede că ea îl place pentru că-i spune că e frumoasă de câte ori o vede. Oricât de mult

ar vrea să o bârfească pe fata cea mare a măcelarului, timpul trece. Portofelul gol îl arde în buzunar.

— Spune-i... că e foarte drăguț din partea ei să întrebe de mine. Poți s-o chemi pe mama?

Sunetul de la celălalt capăt al convorbirii e înăbușit — ca și cum fata ar fi acoperit receptorul cu palma. Scoate neliniștit o altă monedă din buzunar și o bagă în fantă, zornăind. Harța pe care o aude nu e nicio garanție, dar, în cele din urmă, cineva apucă receptorul.

De data asta la telefon e mama lui.

— Wes, tu ești?

Vocea ei îi dă o senzație de ușurare și de căldură. Parcă ar fi acasă.

— Bună, mamă.

— Ah, a leanbh[3]. Ce mă bucur că te aud! Ce mai faci? Mori de frig pe-acolo? Ți-ai luat haina groasă, nu-i așa? Ți-e suficient de cald?

— Mi-e suficient de cald, mamă. Nu-ți mai face griji.

— Să nu-mi fac griji? Mă cunoști de 18 ani. Sigur că-mi fac griji.

— Știu. Îmi pare rău. Știu că am fost...

Wes inspiră profund ca să se calmeze. Își ia vocea de om în toată firea și spune:

— Nu vreau să-ți faci griji. Nu mai e nevoie să-ți faci griji pentru mine, OK?

— Te-au primit ucenic?

— Da.

Se crispează când rostește această minciună flagrantă.

— Bineînțeles.

— Serios? Vai, ce veste bună! Sunt foarte mândră de tine.

Dacă m-ai vedea, n-ai mai fi atât de mândră. Oare minciuna devenise a doua sa natură în acest moment al vieții sale? Dar ce altceva putea face? Nu-i putea răni din nou inima. Ce fel de fiu era, mai ales că-i promisese tatălui său că va avea grijă de familia lui?

— Mulțumesc.

— Povestește! Spune-mi tot.

— Ah, e grozav. Au trecut deja câteva zile. Maestra Welty e, ăăă... Îmi oferă

multă libertate să studiez.

— Să nu muncești prea mult. Nu vreau să te îndepărtezi de lume. Ți-ai făcut vreun prieten?

— Are o fiică de vârsta mea. E foarte...

Nu exista un cuvânt care s-o descrie cu adevărat pe Maggie.

— ...de treabă.

— Se poartă frumos cu tine?

— Se poartă. Totul e minunat, pe bune. Tu ce mai zici?

— E vorba să ne crească din nou chiria, dar ce putem face? Suntem toate sănătoase și fericite. Asta e tot ce contează. Dumnezeu ne va da restul.

Se aude un zgomot, semn că mai are câteva secunde.

— Hei, mi se termină timpul la telefonul public. Familia Welty nu are

telefon, așa că, dacă ai nevoie de mine, poți să suni la hanul Wallace. Ne auzim în curând, bine? Te iubesc.

— Ah! Te las atunci. Te iub...

Linia amuțește și băiatul dă aerul afară din plămâni, tremurând. Cum poate fi atât de egoist, încât să-și pună toată încrederea în Maggie, când familia lui se află la ananghie? Dar mai durează o săptămână și jumătate până când se va întoarce Evelyn.

Pune receptorul la loc în furcă și-și vâră mâinile în buzunare. E atât de frig și mai are de mers opt kilometri până-ndărăt, la conacul Welty. Sau poate face cale-ntoarsă și poate merge până când marea îl va înghiți cu totul. Aceasta ar fi o soluție simplă la toate problemele sale.

Dar soluția nu e să renunțe. Situația familiei sale nu se va schimba cu nimic dacă

se întoarce și capătă o slujbă la docuri sau într-o fabrică — asta presupunând că-l va angaja cineva. Chiria va crește și mai mult. Legile imigrării vor deveni din ce în ce mai restrictive. Totul îl obligă să devină elevul lui Evelyn Welty. Totul.

Trebuie doar să spere că va fi suficient de convingător când aceasta se va întoarce, în cele din urmă.

[3] Copile — în irlandeză (N.t.).

6

Pe drumul către casă dinspre Wickdon, Margaret privește cum Weston și Bucluc merg grăbit înaintea ei, dispărând și apărând la loc din ceața care se rostogolește de pe munte. Deși e frig și cerul e cenușiu, frunzele de pe jos strălucesc în culorile toamnei și fata se simte mai liniștită decât în ultimele câteva săptămâni.

După ce a vânat toată săptămâna și a vândut câteva piei de animal, avea suficienți bani pentru înscriere și pentru mâncare pe încă șapte zile. Această

libertate e un lucru ciudat, obținută cu suferință în tovărășia lui Weston.

Weston. Reflectează puțin la numele băiatului.

Îl aude râzând în timp ce fuge după Bucluc și o șochează faptul că

toate aceste lucruri i se par plăcute, deși simte oarecum nevoia să se răstească la el, ca să nu mai vânture cumpărăturile pe care le cară. Dar poate că e prea aspră cu el.

Mulțumită lui, are timp să se antreneze neîntrerupt. Au trecut ani întregi până să

poată măsura monotonia zilelor sale în altceva decât în ritmul treburilor casnice.

După-amiezile târzii și lenește ca aceasta îi reamintesc de zilele când nu avea altceva de făcut decât să alerge cu Bucluc prin păduri. Pentru prima oară de când și-a pierdut familia, aproape că are sentimentul că e fericită.

Înscrierea la Vânătoarea Semilunii se deschide peste două zile, dar Margaret încă

nu și-a luat inima în dinți ca să-l roage pe Weston să participe alături de ea. De fiecare dată când își închipuie că-i spune băiatului că are sânge yu'adir, înlemnește. Dar poate că lucrul care o oprește cel mai mult este că nu va avea încotro și va trebui să-i mărturisească de ce vrea să se alăture vânătorii — și de ce vor trebui să câștige. Visurile amândurora se bazează pe acest plan. Margaret nu e pregătită să-și lege deocamdată soarta de cea a băiatului, dar nici nu poate lăsa frica să-i mai stea mult timp în cale.

— Mai repede, domnișoară Welty, strigă el peste umăr. Se întunecă.

În clipe de genul acesta se simte îndreptățită să fie reticentă. Dacă vor lucra împreună, băiatul nu va supraviețui acelei luni de pregătire. O să-l strângă de gât

înainte de startul vânătorii.

Pe măsură ce înaintează mai adânc în pădure, se simte cuprinsă de un fior.

Arborii de madronă sunt acum pe jumătate desfrunziți și scoarța li se cojește în fâșii lungi, ca de hârtie, iar copacii sequoia o privesc de deasupra, mari și neclintiți, așa cum sunt de mii de ani. Vechimea acestei păduri o liniștea mereu.

Crescuse în apropierea ei și tot așa va și muri. Ar fi trebuit să existe un soi de consolare în această siguranță, în această familiaritate. Însă azi i se pare amenințătoare. Percepe umbrele cu coada ochiului și frunzele

foșnitoare de pe jos par a-i rosti numele.

Margaret, Margaret, Margaret.

I se ridică firele de păr de pe ceafă. Bucluc se întoarce spre ea și înclină capul, dând nesigur din coadă. Fata își duce vârful degetelor la cap ca să-și revină din amețeală.

— Ai auzit ceva? întreabă Weston.

— Doar vântul.

Băiatul îi aruncă o privire sceptică.

— Eu...

O trosnitură răsună în pădure și stolul de ciori de deasupra lor se înalță ca un nor de fum.

Un foc de pușcă.

Tăcerea care urmează o sufocă. Totul a încremenit dintr-odată, ca și cum lumea întreagă își ține respirația. N-ar trebui să fie surprinsă că alți vânători își exersează ținta și-și ațâță ogarii, dar sunt prea aproape de casa ei ca să se simtă

în siguranță. Curiozitatea învinge și, în scurt timp, se trezește croindu-și drum prin tufișuri, cu Bucluc lângă ea.

— Ăăă, domnișoară Welty? Unde te duci?

Fata îl ignoră, dar, după o clipă, Wes pornește după ea, continuând să care târguielile.

— E o idee bună să alergi spre focul de armă?

— Dacă-ți faci atâtea griji, poți să te duci acasă și să aranjezi singur cumpărăturile.

— Habar nu am unde să le pun și o să te rățoiești din nou la mine dacă fac ceva greșit.

— Atunci vino cu mine și nu te mai plânge.

Weston scoate un oftat prelung, apoi o urmează pe poteca făcută de căprioare.

Desișul dă într-o dumbravă, unde arborii sequoia se sprijină unul de celălalt, ca niște vechi prieteni. De îndată ce fata vede cine e acolo, regretă că a venit.

Jaime Harrington și prietenul lui cel mai bun, Zach Mattis.

Mattis, înalt și greoi, arată ca un urs cu vestă. Ține în mână o flintă încă

fumegândă și, în ciuda mirosului acru al prafului de pușcă, fata simte izul uleiului cu care a uns patul din carapace de țestoasă al armei. E o pușcă

superbă — una pe care individul nu o merită. De când îl cunoaște, n-a fost în stare să nimerească nici măcar un zid aflat la jumătate de metru în fața lui. Dacă

e să se ia după rânjetul lui Jaime, nici ziua de azi nu face excepție.

Dacă păstrează tăcerea, poate că va trece neobservată. Dar când face un pas în spate, se lovește de Weston, care sare cât colo ca electrocutat.

Jaime se răsucește spre ei ca și cum vântul i-ar fi adus mirosul. Surâde vag, apoi spune:

— Pândești prin pădure, Maggie?

— Voi vânați aer?

Mattis se strâmbă la ea.

— Tacă-ți fleanca!

— N-o băga în seamă.

Jaime scuipă pe jos. Mattis îi urmează sfatul și-și face de lucru încărcând pușca,

lucru care fetei îi convine de minune. Jaime însă se apropie de ei și ochii lui deschiși la culoare sclipesc ca cei ai unui prădător.

— Măi-măi, iată ce cuplu fermecător.

— Nu știu despre ce vorbești, zice Margaret.

— E, hai. Nu te-am văzut niciodată stând cu cineva de bunăvoie — cu

ăsta te-am văzut deja de două ori. Ai mai cules o potaie de pe drumuri?

Weston apare imediat lângă ea.

— Cui îi spui tu...

Margaret se uită urât la el.

— Noi tocmai plecam. Scuze pentru deranj.

— Poftim? Nu, mai rămâneți oleacă.

Privirea lui Jaime se oprește asupra armei prinse de spinarea fetei.

— Ați venit aici să vă antrenați, corect?

Margaret nu răspunde. Dacă Jaime nu știe că are de gând să se înscrie la vânătoare, va mai avea măcar câteva zile de liniște.

— Ah, așa e! Nu-ți poți permite, pentru că vrăjitoarea de maică-ta a plecat și te-a abandonat din nou. Asta dacă nu cumva ți-ai pus mintea aia a ta capitalistă la contribuție.

Margaret își simte fața luându-i foc la auzul replicii sarcastice. Mattis pufnește în râs, iar Jaime îi privește iritat. Weston se postează în fața fetei, ca și când ar vrea s-o protejeze.

— Chiar n-ai nimic mai bun de făcut? Las-o în pace, bine?

— Ești atât de disperat, încât crezi c-o să obții ceva cu teatrul ăsta, Winters?

Jaime se oprește și toată fața i se luminează, de parcă ar fi avut o revelație genială.

— Sau nu știi ce e ea?

Margaret inspiră profund.

— Jaime, nu.

Zâmbetul lui Jaime devine malițios.

— Deci nu știe.

De la depărtare se aude un urlet. În el se înlănțuie groaza și suferința.

Preț de o clipă, fata aude glasul lui Evelyn în acel urlet. Amintirile îi revin năvalnic. I se pune o gheară în piept și mirosul de pucioasă i se adună în beregată. Bucluc se lipește de piciorul ei, ca un talisman împotriva valului de frică.

Ești aici, își reamintește ea tăios.

— De unde a venit asta? întreabă Mattis.

— Singura chestie din direcția aia e ferma familiei Halanan.

Jaime se strâmbă, îngrijorat. Asta o doare mai mult decât vrea să recunoască. E

dovada că nu e mereu îngrozitor — nu cu toată lumea.

— Hai să mergem, Mattis.

Băieții pleacă din dumbravă. Când rămân singuri din nou, Weston își pune nesigur o mână pe umărul fetei.

— Hei, te simți bine?

Ea tresare și se depărtează de el, detestând expresia vinovată a băiatului atunci când își lasă brațul pe lângă corp. Ar fi mult mai ușor pentru el dacă n-ar mai observa tot timpul că Maggie nu se simte în apele ei.

— Trebuie să mergem.

— Poftim? De ce? Doar nu vrei să ne ducem după ei.

Mark Halanan fusese foarte bun cu ea de-a lungul anilor și fata se ocupase de multe ori de găinile sau de vițeii lui când era prea epuizat. Oricât de mult i-ar

displăcea orice secundă petrecută în plus cu Jaime, trebuia să se ducă acolo.

— Cum spuneam, poți să te întorci acasă dacă vrei.

— Nu. Nu te las singură cu ei, spune Wes, ezitând. Ascultă, nu știu despre ce vorbea și nici tu nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei. Dar nimic pe lumea asta nu m-ar putea face să mă port cu cineva așa cum se poartă el cu tine. Crede-mă, am încasat multe de-astea, de nenumărate ori.

Lui Margaret i se taie respirația. De mai mult de o săptămână încearcă să

găsească vorbele potrivite pentru a obține informații de la Wes, iar acum el i le oferă din senin. Îi cercetează chipul, să vadă dacă nu cumva vrea s-o tragă pe sfoară, dar expresia lui e insuportabil de sinceră, ca de obicei. E o senzație de siguranță acolo — și o senzație de amiciție. Dacă-i mulțumește, dar recunoaște acest lucru, fetei îi e teamă că nu va mai putea păstra aparențele dure. Așa că

spune:

— Bine. Să ții pasul cu mine, ca să nu rămânem în urmă.

— Așa fac.

Umăr lângă umăr, pornesc după Jaime și Mattis. Spre uimirea ei, niciunul dintre băieți nu protestează când îi simt pe urmele lor. Crengile trosnesc sub pașii ei și mărăcinii îi sfâșie gleznele goale pe sub salopetă. Când ajung în curtea familiei Halanan, cerul e pătat cu nuanțe de roșu furios, muribund. Contururile fermei se disting limpede pe fundal. Vântul bate prin marea de secară sălbatică. Cei patru înaintează prin lan până când ajung pe o pajiște.

Gardul e țăndări, arde mocnit, iar aerul din jurul lor duhnește a pucioasă. Caput mortuum acoperă pământul ca o zăpadă înnegrită, murdărindu-le talpa încălțărilor.

O reacție alchimică.

Mirosul îi desprinde fetei mintea de trup și lumea din jur se unduiește ca-n vis.

Margaret se privește pe sine cu ochii înfometați ai codrului, în timp ce se strecoară prin gaura crestată din gard. Lângă ea, Bucluc freamătă ca și cum s-ar pregăti de vânătoare. Un urlet i se rostogolește din piept.

— Taci, spune fata.

În timp ce străbat pajiștea, duhoarea crescândă de putregai le face fierea să li se urce în gât. Dincolo de gâfâitul întretăiat al câinelui, fata aude bâzâitul muștelor.

Jaime trece pe lângă ea, apoi scoate un sunet dezgustat. Când ridică piciorul, Margaret vede o dâră roșie pe talpa bocancului lui. Captează lumina ca un granat.

— Ce mama naibii...? mormăie el. Ăsta e sânge?

Picăturile roșii mânjesc iarba, formând o cărăruie înfricoșătoare până la casă.

Dau ocol grajdului și încremenesc. Pe câmp zac cel puțin cinci vaci, cu trupurile învăluite de ceață. Chiar la picioarele lor e poneiul cel alb al lui Halanan.

Margaret șuieră printre dinți.

Gâtul lui Zăhărel e sfâșiat și pielea sa e plină de sânge și cenușă. Dâre înnegrite de materie descompusă i se încolăcesc în jurul gâtului, din care supurează

coincidentia oppositorum și sebum. Însă muștele care roiesc deasupra cadavrului sunt cele care îi întorc lui Margaret stomacul pe dos. Priveliștea îi amintește de acele mere mici și acre, pe care nu vrea nimeni să le culeagă. La final de anotimp, cad singure de pe crengi și acoperă pământul, crapă și se sunt asaltate de mii de albine.

Ușa fermei se deschide brusc și Halanan apare pe verandă, clătinându-se, cu pușca de vânătoare în mână.

— Copii, ce căutați aici?

— Am auzit pe cineva țipând, spune Jaime.

— Era soțul meu.

Halanan își trece mâna prin păr.

— Apreciez că ați trecut pe-aici, dar trebuie să vă duceți acasă. Se lasă

întunericul.

— Ce mama dracului s-a întâmplat aici?

— Hala, zice sumbru Halanan.

Nici n-au trecut două săptămâni și deja ucide animale. Margaret se teme de ceea

ce va face fiara până la următoarea lună plină.

— Putem s-o alungăm, dacă vrei, zice Jaime.

— Nici să nu te gândești. Ce-ar zice tatăl tău dacă ar ști că te-am lăsat să

rătăcești prin pădure cu drăcia asta în libertate?

Jaime își înfige bocancul în pământ.

— Nu i-ar păsa.

— A, nu? Dar tu, Zachary? se strâmbă Halanan. Crezi că mamei tale i-ar conveni să-i dau vestea că nu mai ai un braț? Sau mai rău de-atât?

— Nu, domnule, murmură Mattis.

Înainte ca Halanan să-și îndrepte atenția spre Margaret, aerul din jurul lor se încheagă. E încremenit și rece, ca în acele momente dinaintea primei ninsori.

Apoi vântul vine șuierând prin iarbă. Aduce cu el duhoarea morții și zgomotul unei voci tăioase, cu mai multe nuanțe.

Margaret.

Fata se răsucește și, mai încolo, stând la marginea gardului, este hala. Ochii ei albi, care nu clipesc, se întâlnesc cu privirea fetei, după un moment înspăimântător de așteptare. E ca și cum ar plonja în apă înghețată. Ochii fiarei sclipesc straniu în întunericul încețoșat.

— De ce nu se mișcă? întreabă încet Weston.

— Jaime, se văicărește Mattis. Ce ne facem?

Uneori, lui Margaret i se face milă de el; Jaime l-a transformat într-un animal de companie. Nu e cu nimic mai presus unui cățel, dependent de dispoziția și sfaturile stăpânului.

— Mergem după ea.

Părul blond al lui Jaime fâlfâie în bătaia vântului, la fel ca secara din spatele lui.

În astfel de momente, Margaret crede că ar putea fi un gentleman dacă ar vrea.

Urăște ideea că el are de ales și ea nu. Chiar dacă orașul acesta nu o iubește, tot e căminul ei și s-a săturat să-l lase pe Jaime s-o facă să creadă altceva. Ca și cum ea n-ar avea dreptul să-și protejeze orașul.

Mattis își strânge arma la piept.

— Nu știu ce să zic.

— Capul sus, se răstește Jaime, îndreptându-se spre gard. Mergem.

Margaret e la câțiva pași în spatele lui.

— Vin și eu.

— Vii pe naiba.

Bucluc schelălăie nerăbdător.

— Ia urma, Bucluc.

E singura încurajare de care câinele are nevoie. Bucluc o rupe la goană pe câmp, urlând, exact când vulpea țâșnește și se strecoară dincolo de gardul pajiștii.

— Ăla e ogarul meu. Baftă dacă vreți s-o găsiți fără el.

Jaime mârâie iritat, spunând:

— Bine. Vino.

Margaret îi aruncă o privire lui Weston. Are ceva care-i taie răsuflarea. Arată

sălbatic, de la părul bătut de vânt la sclipirea înfricoșată și entuziastă din ochii lui. În lumina asta, irișii lui au culoarea miezului umed de sequoia. Chiar e sălbatic, în același mod familiar și stabil ca pădurile din jur. Băiatul își linge buzele și spune: — Sunt cu voi.

— Atunci, să mergem.

Halanan ridică mâinile, capitulând.

— Aveți grijă, bine?

Pornesc pe urmele lui Bucluc, dincolo de gard, intrând din nou în pădure, pe sub crengile întortocheate și peste șanțurile mărginite de ferigi. Cu urechile vâjâind, fata se simte mai vie ca oricând. În timp ce soarele dispare și luna începe să

răsară, lumina care trece prin coroanele copacilor devine roșie ca sângele. În fața ei, băieții țipă și strigă, ca niște dâre întunecate pe

cerul înflăcărat. Bucluc scoate un urlet și sunetul despică pădurea ca un fierăstrău.

Aleargă cu toții până când ajung într-un luminiș și o găsesc acolo, palidă ca razele lunii și cocoțată pe o creangă. Bucluc aleargă în jurul trunchiului copacului, urlând triumfător. E ceva straniu de conștient în felul în care hala se uită la ea. Dar înainte să poată înțelege, Mattis ridică arma. Țintește și retează o creangă, care cade cu zgomot pe sol.

— Idiotule! îl ceartă Jaime. O să te alerge mulțimea dacă încerci s-o omori înaintea vânătorii.

— Vezi tu luna plină pe undeva? spune Mattis, uitându-se urât la el. Nici măcar nu e alchimizată! Încerc doar s-o alung.

— Dă-te laoparte.

Margaret își face loc cu coatele și-și desprinde pușca din spinare. În mâinile ei, totul devine real. Inspiră profund și ridică arma, simțindu-i greutatea pe claviculă. În bătaia puștii, vede sângele ce mânjește botul halei și ochii acesteia, neclintiți și albi. Ura îi face inima să bată din ce în ce mai tare.

Demiurgii au distrus-o.

Cu șapte ani mai devreme, mama ei a încercat să distileze prima materia cu coarnele unui alt demiurg — un fragment dintr-o relicvă pe care a furat-o dintr-o biserică sumică din Umbria. A fost cea mai urâtă noapte din viața ei. Margaret nu-și mai amintește mare parte din ea, dar își amintește un lucru. Când își ducea mama la culcare, îndepărtându-i resturile de sânge uscat din păr, ea nu i-a spus decât: Nu s-a terminat.

Dacă Margaret câștigă, totul se va termina, în cele din urmă.

Mâinile îi tremură. Hala nu e firească. Orice altă vulpe ar lupta pentru viața ei,

dar hala stă acolo, cu coada acoperindu-i frumos labele. Ca și cum ar ști că e numai un joc. Ca și cum ar cunoaște-o pe ea. De lângă Maggie, Weston se holbează la animal ca și când ar fi văzut chipul lui Dumnezeu. Buzele i se mișcă

într-o rugăciune mută.

Margaret trage și împușcătura îi răsună în urechi, anihilând urletul lui

Jaime.

Fumul se ridică în jur. Când se împrăștie, hala a dispărut, dar acolo unde i-a fost capul scoarța de copac arată ca un os spulberat. Seva curge, groasă și întunecată

ca sângele unei inimi.

— Vezi? zice Mattis, răzbunat. A plecat.

— Nu datorită ție.

Jaime se întoarce spre Margaret.

— Ai avut noroc.

— Ar trebui să speri că norocul meu se va termina în curând. Mă înscriu la vânătoare.

În felul ăsta, devine o țintă pentru toată lumea, dar satisfacția de a vedea cum Jaime rămâne cu gura căscată de indignare merită tot efortul. Margaret se întoarce și-l cheamă pe Bucluc. Dezamăgirea cățelului se vede din poziția pleoștită a cozii; se-ntâmplă rar să-și piardă prada.

Dar în scurt timp Bucluc va avea șansa lui și Margaret pe a ei.

Weston vine în urmă. Intră la loc în inima pădurii și strălucirea roșiatică a asfințitului se înmoaie, de parcă ar trece-o cineva printr-o strecurătoare.

— Cum crezi că e posibil să omori așa ceva?

Maggie nu l-a auzit niciodată atât de tulburat — nici măcar în ziua în care l-a cunoscut.

— E...

Fata se gândește la felul în care Wes se ruga când a văzut hala. Nu ca și cum l-ar fi implorat pe Dumnezeu să-l apere. Ci ca și cum ar fi căzut în admirație.

— Divină?

— Ce contează? Părea că vrea să se joace cu noi și e încă devreme. O să te omoare înainte s-o omori tu pe ea.

— Ți-e frică.

— Normal că mi-e frică! Ție nu ți-e?

Margaret își aranjează chinga puștii.

— Cred că e un semn de înțelepciune să-ți fie frică de un lucru cum e hala.

— Atunci de ce? Nu merită să mori pentru glorie.

— Și dacă nu e pentru glorie?

— Atunci pentru ce? Pentru bani? Pentru o vulpe moartă?

Margaret pufnește exasperată. O vulpe moartă. Asta e tot ce înseamnă hala pentru el. Știe că gândurile lui sunt ceva mai profunde de-atât.

Nimic pe lumea asta nu m-ar putea face să mă port cu cineva așa cum se poartă

el cu tine, i-a zis. Crede-mă, am încasat-o de nenumărate ori.

E aproape sigură acum că Weston nu e kathar, ceea ce-i explică reticența de a se alătura vânătorii — și această insistență plină de încăpățânare de a o apăra de Jaime. Doar dacă nu cumva interesele lui nu-s la fel de obscure și de blasfemice ca ale mamei ei, probabil că nici măcar nu vrea să omoare hala, darămite s-o vadă transformată în prima materia.

Ceea ce înseamnă că ar fi partenerul perfect pentru vânătoare. Speranța îi înflorește în suflet.

— Vulpea aia nu înseamnă nimic pentru tine?

— Nu, spune el uimit. Nu mă dau de ceasul morții să obțin un trofeu sau să-i fac o favoare lui Dumnezeu — sau nu mai știu ce spunea doamna aia de la cârciumă.

Chiar dacă nu sunt atât de vanitos, să fii sigură că nici atât de evlavios nu sunt.

Ce beneficii aș putea avea de pe urma ei?

— Eu nu-mi doresc hala — nu pentru ceea ce înseamnă ea.

Când închide ochii, fata încearcă să-și închipuie cum o va privi Evelyn

când îi va încredința hala. Nu-și poate imagina bucuria ei cu prea multă limpezime, dar acest gând o face să tresară de dor.

— Nu crezi că merită să-ți riști propria viață pentru oamenii pe care-i iubești?

— Ba da, normal.

Expresia i se înmoaie.

— Merită să riști orice pentru ei.

Dacă e un lucru pe care-l admiră la Weston Winters, aceea e hotărârea sa. I-a spus că ar face orice ca să capete o șansă de a-și împlini visurile și acum îl crede.

Nu a avut prea multe lucruri de care să fie sigură în viața ei, dar de asta e absolut convinsă. Mama ei nu-l va primi niciodată ca ucenic dacă băiatul nu va folosi hala drept monedă de schimb. Și după ce Margaret îi va spune că vânătoarea e singura lui cale de a avansa, n-o va abandona și nici nu va lua vulpea doar pentru el.

Până mâine-noapte va găsi cuvintele ca să-i dea vestea cea mare. Apoi îl va ruga să participe la vânătoare alături de ea.

7

După aproape două săptămâni petrecute în Wickdon, Wes a ajuns să înțeleagă

apusurile acestui loc. De obicei, asfințitul înseamnă lucruri lente, dichisite, ca o femeie care-și strânge șalul în jurul trupului. Dar în seara asta, întunericul cade ca o cortină. Norii groși de ploaie spală munții și se adună deasupra mării, până

când pe fereastră nu se mai vede nimic în afara unui zid cenușiu.

Focul mocnește în șemineul din bibliotecă, iar lemnele umede și pline de sevă

trosnesc în jar. Băiatul stă aplecat peste un manual de alchimie, trecându-și degetele prin păr. Nu mai știe sigur dacă se află aici de zece minute sau de zece ore, dar, când clipește din nou, focul e deja cenușă, el nu a reținut mai nimic din acest capitol și lângă el e un morman de hârtie de caiet mărunțită. Bombăne pe sub mustață în timp ce ia hârtiuțele în mână.

Înainte să renunțe la școală — de mult, atunci când școlile parohiale sumice nu erau atacate sub acuzația că promovează răzvrătirea —, intra deseori în bucluc pentru că nu avea astâmpăr. Între asta și umilința publică pe care trebuia s-o suporte ori de câte ori profesorii lui îl puneau să citească cu voce tare, simpla idee de a merge la școală îi provoca greață. A învățat să ascundă acest lucru mai bine de-a lungul uceniciilor sale, făcând bucățele tot ce avea la îndemână ca să

se concentreze. Hârtia, șireturile încălțărilor, nasturii hainei, pe care Christine i-i cosea la loc, protestând.

Wes închide cartea și-și așază capul pe ea. Maggie lipsește de-acasă de ore bune și l-a luat pe Bucluc cu ea. Băiatul nu s-a obișnuit pe de-a-ntregul cu singurătatea. Toate sunetele sunt extrem de tulburătoare. Scârțâitul podelelor, răpăitul stropilor de ploaie pe acoperiș și geamătul casei atunci când se cutremură și se umflă pe timp de furtună.

Cum de suportă fata asta să trăiască aici? La opt kilometri distanță de civilizație.

Cu un frate mort, un tată dispărut și o mamă probabil la fel de dispărută.

Odinioară, el visa la ceva de genul acesta: o mamă căreia să nu-i pese și o casă în care să-și poată face de cap. Zilele lui de furișat peste tot ca o pisică vagaboandă

și de sărutat fete pe scara de incendiu sau prin parcuri, tresărind la fiecare sunet, s-ar fi terminat. Dar acum vedea cum stau lucrurile în realitate și-l îngrețoșa puțin ideea că fusese invidios cândva pe acest fel de viață.

Se surprinde din nou făcându-i-se milă de Maggie Welty. Probabil că fata l-ar jupui de viu dacă ar ști la ce se gândește.

Cineva bate la ușa din față.

Wes se ridică brusc, în timp ce un trăsnet zguduie casa din temelii și un fulger alb brăzdează bezna nopții. Probabil că n-ar trebui să răspundă la ușă, având în vedere că nu e casa lui, dar apoi bătăile se repetă, brutale și urgente, așa că

băiatul se furișează reticent în foaier. Prin vizor îl zărește pe Halanan pe verandă, ud leoarcă de ploaie și gâfâind. Speriat, deschide ușa.

— Halanan. Vrei să intri?

— Nu e timp. Am venit să-ți spun că te-a sunat cineva la han. Spune că e sora ta.

Madeline?

Rahat. Un apel de la Mad nu e niciodată de bine.

— Despre ce e vorba?

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun eu asta, dar a zis că mama ta a avut un accident.

Holul hanului Wallace este la fel cum și-l amintește de noaptea trecută, decorat fermecător după modelul celor mai scumpe hoteluri de la oraș. Un candelabru luminează încăperea, scânteietor ca șampania, și, acoperind conversația înăbușită

a oamenilor din restaurant, cineva cântă la pian o melodie într-un ritm din ce în ce mai popular în Dunway.

O fată de vârsta lui se sprijină de tejghea, pe jumătate ascunsă de frunzele unei plante supradimensionate. Într-o altă zi, ar fi flirtat cu ea, dar acum pare să nu observe nimic. Nu se poate gândi decât la cele spuse de Halanan. Cuvântul „accident“ i se tot plimbă prin minte. Mama n-are cum să fie moartă. Halanan i-ar fi zis. Și, în adâncul sufletului său, Wes crede că ar ști. S-ar inversa polii

pământului sau i s-ar rupe ceva vital în trup.

Își scoate șapca și vorbește repede.

— Bună seara, domnișoară. Mă numesc Weston Winters. M-a căutat cineva la telefon, nu-i așa?

— Ah.

Buzele fetei se lipesc, devenind o linie subțire, cu aer empatic.

— Poți să suni de-acolo, din spate, domnule Winters. Pot să-ți ofer niște cafea?

— Da, mi-ar prinde bine.

Îl conduce în spatele tejghelei, într-o încăpere dezordonată, dar primitoare, cu un covor plușat și un birou din lemn masiv. Băiatul se

trântește pe un scaun și așteaptă ca fata să revină. Aceasta reapare după un minut, punându-i o cană în mâini. Fierbințeala i se răspândește prin corp și-i alină articulațiile înțepenite de frig.

Își ia inima în dinți și formează numărul de telefon de acasă. Cafeaua tremură în cană, tulburându-i reflexia la nesfârșit, în timp ce telefonul îi sună în ureche.

Sună doar o dată, apoi se lasă tăcerea. Nimeni nu spune nimic, dar, din atmosfera tensionată de la celălalt capăt, își dă seama că e cineva acolo.

— Mad?

— Weston, răspunde tăios Mad.

Băiatul inspiră profund când îi aude furia reprimată în glas.

— Ce se petrece?

— Mama trebuie operată. A adormit la muncă și i-a intrat un ac în mână.

Wes se crispează.

— E bine?

— Tu ai auzit ce ți-am spus?

Wes își mușcă limba ca să nu spună ceva regretabil. Mad nu e deloc cea mai rezonabilă ființă și vrea să aibă dreptate mult mai des decât el.

— Da. Am auzit.

Ea oftează greoi. Își poate închipui fumul care-i iese din țigară în timp ce se apleacă pe fereastră. Aproape că aude freamătul traficului de-afară și picăturile ploii ce răpăie pe ieșirea de incendiu.

— Tehnic, da, e bine. Dar nu mai poate munci în halul ăsta. Dacă nu va fi operată, nu-și va mai putea folosi mâna niciodată.

— Ah. La naiba.

— Da.

Se lasă tăcerea grea.

— Te-ai distrat destul, continuă ea, mai blândă de data asta, dar trebuie să vii acasă.

Parcă l-ar fi pocnit cineva în stomac. S-a distrat destul? Ca și cum ar fi pus în scenă vreun spectacol cu buget redus? Gândurile i se tot rotesc prin cap și singurul lucru care-i iese pe gură e:

— Nu.

— Nu? Mama are aproape 50 de ani! Dacă nu ți se pare deja evident, nu mai poate continua așa. Ai băgat vreodată de seamă?

— Normal că am băgat de seamă.

Se chinuie să nu izbucnească. Nu vrea să urle chiar acum. Nu dorește ca vreo persoană din afara acestei încăperi să afle că a pățit ceva.

— Doamne, Mad. Drept cine mă iei?

— Atunci pricepi unde bat. Christine și cu mine nu câștigăm destul ca să ne permitem operația și să asigurăm mâncare și haine pentru toată lumea. Am nevoie de ajutor, Wes.

— Știu. Știu că nu mai poate să facă asta. Știu că nu te poți descurca de una singură. Dar dacă mă lași o vreme, nu va mai trebui să muncești vreodată și...

— Tot spui asta. Tot faci promisiuni și cerșești timp și șanse. Iar eu te-am lăsat să insiști cu povestea asta ani întregi pentru că am crezut c-o să-ți înveți singur lecția. E momentul să te maturizezi.

— Și ce vrei să fac? Vrei să mă întorc și să-mi găsesc o slujbă amărâtă, fără

restricții la angajare? Vrei să trăim din nimic pentru tot restul vieților noastre?

Nu pot face asta. M-am săturat să tot supraviețuiesc; vreau să trăiesc.

— Nu-mi pasă ce vrei tu.

— Mă străduiesc, Mad. Încerc să găsesc pentru noi toți o cale de scăpare.

Wes rămâne fără suflare. Nu poate spune nimic, pentru că sora lui are dreptate.

Naiba s-o ia, are dreptate.

— Zi ceva, Weston.

— Ce vrei să zic? întreabă el, cu voce răgușită.

— Orice. Orice chestie care să nu fie despre tine.

E inutil să se certe cu ea. Toată viața nu și-a dorit decât să devină alchimist, în ciuda tuturor adversităților. Să creadă că un copil banvish-sumic din Fifth Ward se poate compara cu politicienii kathari ale căror familii erau aici de generații întregi. Să creadă că un om ca el putea aduce o schimbare. Dar cum să spere vreodată să-i protejeze pe cei defavorizați din țara sa dacă nu-i poate proteja pe oamenii pe care-i iubește?

La naiba, nu era nici măcar în stare s-o protejeze pe Maggie de persoane ca Jaime Harrington, deși ea nici nu-și dorea așa ceva. Deși niciunul dintre ei nu voia să recunoască, băiatul nu putea scăpa de bănuiala că și ea se confruntase cu aceleași greutăți ca el. Din cauza asta simte c-ar trebui s-o protejeze.

Unicul este Tot și Tot este Unicul reprezintă principiul fundamental al alchimiei.

Dintotdeauna a fost un cod etic pentru el. A ajuta o singură persoană înseamnă

a ajuta întreaga lume. Dar acum lucrurile nu sunt atât de clare. Dacă rămâne, greșește față de familia sa. Dacă pleacă, o aruncă pe Maggie haitei de lupi.

Indiferent ce face, pierde. Dar dacă trebuie să ia o decizie, o va lua pe aceeași de fiecare dată: familia sa. Dacă visurile îi cer să-și abandoneze familia, atunci sunt niște visuri care nu merită urmate. Ce rost ar mai avea? N-ar fi cu nimic mai bun decât îl crede Mad. Egoist, optimist fără cauză, copilăros.

Poate că în tot acest timp a fost naiv, dacă toate idealurile sale se dezintegrează

atât de ușor. Visul acesta nu e pentru el. Alchimiștii sunt genul de oameni care au crescut în bogăție și vor fi mereu bogați. Așa că spune:

— OK.

— OK?

— Voi veni acasă.

Wes strânge și mai tare telefonul în mână.

— Vorbesc serios. O să mă urc în următorul tren.

La început, Mad nu spune nimic. Pare că i s-a evaporat tot cheful de arțag.

— Bravo!

— Vrei un suvenir? Vânătoarea are loc aici anul ăsta.

— Nu.

Nu râde, dar glasul îi este mai blând.

— Ne vedem diseară.

Se lasă tăcerea, apoi se aude tonul.

E decizia corectă. Știe și el asta. Dar tot se simte îngrozitor.

Dacă se lasă purtat de memorie, își poate aminti cum era înainte, când lucrurile între el și Mad mergeau bine și ea era întregul lui univers. Nu-și dorea altceva decât să fie alături de ea — să fie ca ea. Când erau copii, se strecura noaptea în camera ei și trăgea păturile jos de pe ea până când ceda și-l lăsa să doarmă în patul ei. Când au mai crescut, stăteau la taclale în timp ce ea se pregătea să plece la muncă, la bar. Mad muncea chiar și când tatăl lor trăia, pentru că banii erau mereu puțini și chiar și atunci probabil că se sufoca.

Îi spunea ceva de genul:

— Când vii acasă, vrei să ne uităm la un film?

Uneori, Mad azvârlea cu lucruri în el până când băiatul pleca. Alteori, își desena sprâncenele subțiri cu creion dermatograf și-i zicea:

— Am lucruri mai bune de făcut azi decât să-mi pierd vremea cu tine.

— Mâine?

— Mâine.

Mâine, și mâine, și iar mâine și uite unde ajunseseră. Prăpastii de kilometri între ei, umplute de un ocean întreg de resentimente.

Când închide telefonul, cafeaua e deja rece. Ar fi nepoliticos să n-o bea din moment ce o ceruse, așa că o dă pe gât — lucru care se dovedește a fi o greșeală

îngrozitoare. E amară ca pelinul și are consistența nămolului, dar îi dă impulsul de a se ridica în picioare. Wes își croiește drum înapoi spre hol și geme la vederea picăturilor de ploaie înșirate pe geam. Cumva uitase că Dumnezeu îl urăște, ceea ce înseamnă că va trebui să îndure drumul de opt kilometri până la conacul Welty pe furtună. Își trage partea din spate a paltonului tatei pe cap, ca pe o glugă.

— Hei.

Se răsucește și dă cu ochii de fata de la tejghea. Wes se chinuie să zâmbească.

Stăpânește de mult arta de a-și reprima sentimentele. Dacă n-ar folosi-o, disperarea l-ar ucide.

— Mulțumesc pentru cafea.

Fata își pune mâna pe umărul lui.

— Haide. Te duc eu acasă cu mașina.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ba da, trebuie. Toarnă cu găleata.

El înalță capul spre cer.

— Cam așa ceva.

Îl scoate pe ușa din spate, unde e parcată mașina ei, pe un maidan care se inundă

cu repeziciune. E un model nou, lucios, negru, cu elemente cromate.

— A trebuit să fac loc pentru toți oamenii care sosesc aici. Ai grijă pe unde calci.

Wes se așază pe scaunul pasagerului, oftând când simte mirosul plăcut de piele nouă din interior. Fata se strecoară lângă el, aducând cu ea parfumul trandafirilor și al apei de ploaie. Băiatul își prinde centura

de siguranță, în timp ce fata pornește motorul. Nici măcar nu trebuie să-i spună pe unde să meargă. Fata iese în strada principală și apoi părăsește orașul, îndreptându-se spre conacul Welty.

Ea nu spune nimic, nici nu-l întreabă ce s-a întâmplat sau cum se simte, iar lui Wes îi vine să plângă de ușurare. Fata dă radioul mai tare și Wes aude cum muzica acoperă zgomotul ploii pe plafonul mașinii. Își sprijină capul de geam și închide ochii când recunoaște o melodie pe care o fredonează Colleen când spală

vasele. Inima i se strânge de drag, dar nu mai are niciun sens să-i fie dor de casă.

În scurt timp o va revedea din nou.

Fata parchează mașina pe aleea conacului Welty. De la distanță, lui Wes i se pare că vede două cercuri albe care seamănă cu niște ochi care nu clipesc.

— Hei, spune ea. Știu că nu e treaba mea, dar îmi pare foarte rău pentru mama ta.

Normal că nu avea el norocul acela de a evita în întregime subiectul.

— Mulțumesc. Frumos din partea ta.

— Te întorci acasă?

— Din păcate.

Replica aceasta pare s-o debusoleze.

— Serios? De ce spui asta?

— Nu e nimic pentru mine în Dunway.

— Comparativ cu locul acesta? Mi se pare greu de crezut.

El se întoarce și o privește. Deși nu-i distinge cu limpezime trăsăturile în întuneric, îi vede buzele date cu ruj roșu aprins atunci când zâmbește.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu, spune ea, visătoare. Mi-ar plăcea mult, însă. Toate luminile acelea, și muzica, și oamenii... Pare de-a dreptul magic. Simt că acolo poți fi orice și oricine ai vrea să fii.

Ce drăguț! Wes și-ar dori să aibă viziunea romantică a fetei despre orașul său natal.

Dar de ce n-ar face-o, dacă tot se află în mașina fetei? Dacă ea vrea să-l considere un băiat experimentat de oraș, poate fi așa pentru ea. Își poate păstra viața relaxată, necomplicată și binecuvântată. Întotdeauna i-a plăcut să se înconjoare de oameni care să-l lase să se prefacă, care să-i dea voie să vorbească

mult ca să acopere zgomotul propriilor trăiri.

— Și ce-ai vrea să devii? întreabă el.

— Actriță, spune fata, aproape stânjenită.

— Înțeleg. La oraș trebuie să mergi dacă vrei să reușești. Ce-ar fi să vii cu mine?

— O, domnule Winters...

Wes îi face cu ochiul.

— Glumesc.

— Ce crud vă jucați cu inima unei fete! spune ea cu șiretenie. Voiam să zic că

mă voi gândi la asta.

— Serios? Păi, trenul pleacă peste câteva ceasuri. Acum ori niciodată.

Poate că fata va reuși la oraș; pare că se gândește cu adevărat la propunerea lui.

Apoi ea lasă masca laoparte și izbucnește în râs.

— Aș vrea eu. Dar dacă mai ai nevoie de ceva înainte să pleci, anunță-mă.

— Ai făcut deja mai multe decât era cazul. Mulțumesc din nou că m-ai adus cu mașina.

— Sigur. Aveți grijă, domnule Winters.

Băiatul iese din mașină și ajunge la ușă în lumina farurilor care răzbat prin șuvoaiele fine de ploaie. După ce intră în casă, toată voioșia i se evaporă. Nu-i rămâne decât epuizarea. Nici măcar Bucluc, care

coboară în viteză treptele ca să-l întâmpine, nu-l înveselește. Închide ușa în urma sa, își dă jos haina și urcă la etaj ca să-și strângă lucrurile.

8

Strălucirea focului e îmblânzită de perdelele dantelate. Aici, adăpostită printre pături și ascunsă pe pervazul bovindoului său, nimic nu o poate atinge. Nici frigul care se izbește nerăbdător de fereastra brăzdată de ploaie. Nici hala care dă

târcoale pădurii din fața casei ei. Nici Jaime și glumele lui proaste. În acest moment, nu contează decât că se scaldă în căldură și lumină — și că este, în sfârșit, complet singură.

Ar fi trebuit să fie mai liniștitor decât e în realitate. Însă Weston e acolo, în furtună.

De câte ori și-l închipuie intrând pe ușă, stomacul i se strânge dureros. Dar nu mai are timp. Mâine e ziua înscrierilor și nu mai poate lăsa să-i stea în cale teama de a-i permite să pătrundă în viața ei, de unde ar putea să o rănească. Acum sau niciodată.

Un lanț de fulgere despică văzduhul, iar Margaret se întoarce tulburată la cartea din poală. E o lectură ușurică, una dintre vechile cărți de dragoste pe care tatăl ei obișnuia să le citească atunci când credea că nu-l vede nimeni. Margaret își plimbă degetele peste coperta ruptă și decolorată înainte de a o deschide ca pe un volum sacru. Prima dată când mama ei a prins-o răsfoind una dintre aceste cărți, a rămas neclintită în cadrul ușii. Trasă la față și palidă, parcă văzuse o fantomă.

Apoi, strâmbându-se, a spus:

— Nu-ți mai pierde vremea cu porcăriile alea!

Uneori, Margaret își dorea ca sentimentalismul să nu fi supraviețuit modului în care a fost crescută, dar așa s-a întâmplat. A început să citească „porcării“ pentru că începea să uite ce fel de om era tatăl ei, în afara faptului că plecase. În fiecare zi, imaginea chipului lui devenea din ce în ce mai încețoșată, iar glasul de tenor devenea din ce în ce mai inexact. Dar în aceste cărți era o bucată din el pe care nu-și permitea s-o piardă — spre deosebire de versurile cântecelor lui sau de însemnătatea literelor din biblia sa sau de rețeta pentru prăjitura cu condimente și miere, pe care o făcea în fiece toamnă.

Exact când Maggie începe să se cufunde în povestea bine cunoscută, se

aude huruitul unui motor. Bucluc, care moțăie de covorul de lângă șemineu, își înalță

capul de pe labele elegant încrucișate. Farurile puternice aruncă raze gemene în beznă, luminând norii rotitori de furtună care plutesc peste munți. Margaret își lipește fruntea de fereastră și mijește ochii ca să distingă dincolo de faruri. Ceața se agață de geam în timp ce privește mașina neagră ce înaintează la ea pe alee.

La ora asta i se pare ceva înspăimântător. Aproape niciun suflet din Wickdon nu conduce mașina când jumătate dintre oameni nu-și permit nici măcar să întrețină

un cal. Oricum, cu mașină sau nu, nimeni din Wickdon nu vine niciodată în vizită la conacul Welty.

Ușa pasagerului se deschide și un bărbat — nu, e chiar Weston — se dă jos. Îl recunoaște după părul lung și după paltonul jerpelit care-i învăluie umerii. Dacă

se uită mai atent, recunoaște și mașina.

Ce noroc pe ea! Weston s-a hotărât să devină amic cu Annette Wallace, prietenă

cu Jaime și una dintre fiicele iubite ale Wickdonului. Familia Wallace are bani de când lumea și pământul, s-a îmbogățit din căutarea aurului și acum deține câteva proprietăți în orășel. Nu se îndoiește că familia ei a finanțat generos vânătoarea de anul acesta.

Când se aude cheia în broasca ușii din față, Bucluc sare în picioare și se repede în jos pe scări. Trădată de propriul ogar. Prin ușa deschisă, Margaret aude întreaga forță a furtunii. Zgâlțâie toți copacii, iar ploaia care lovește pământul transformă țărâna întărită în noroi. Acum va fi un coșmar să ajungă în oraș și, preț de o clipă, își face griji că Annette va rămâne înnămolită. Dar, din fericire, motorul pornește și mașina iese din clisă, îndreptându-se spre poalele muntelui.

În timp ce Weston urcă treptele cu pași apăsați, inima lui Margaret începe să bată

cu putere. Ușa camerei lui se închide brusc. Fata se întoarce la cartea ei, străduindu-se cu disperare să se calmeze înainte de a vorbi cu el, însă nu se poate concentra. O înnebunesc zgomotele pe care le scoate Wes, răscolind și trântind obiectele din încăpere. Oare ce face acolo?

Oftând, își lasă cartea cu fața în jos și se îndreaptă spre hol. Deschide ușa camerei lui Weston și-l surprinde aruncându-și toate lucrurile pe jos. I se pune un gol în stomac la vederea bagajelor pe jumătate împachetate.

— Ce faci?

Wes tresare speriat, întorcându-se spre Margaret. Aceasta se clatină

imperceptibil și face un pas înapoi când îl vede. Băiatul are o paloare fantomatică și, cu părul lipit pe cap de la ploaie, seamănă cu un câine ud, dârdâind, cu blana încurcată. Cel mai rău dintre toate însă sunt ochii lui. Nu e acolo niciun strop de ghidușie care să-i lumineze, niciun strop de umor. Doar o epuizare profundă pe care o recunoaște și pe propriul ei chip.

Wes strânge în pumn un rozariu, pe care-l vâră repede în buzunar, ca și cum fata l-ar fi văzut făcând ceva necuviincios. Margaret avea bănuielile ei, dar acum i se confirmă. Weston este sumic. Dar asta nu-i aduce nicio ușurare, fiindcă e clar că

băiatul e pe picior de plecare.

— Știi să bați la ușă? bâiguie el.

— Unde te duci?

Își recapătă calmul suficient pentru a-i zâmbi. Dar surâsul îi pică strâmb pe față, ca o mască nepotrivită.

— Acasă.

— Poftim?

Vocea nu-i sună deloc egal.

— De ce?

— Nu sunt făcut pentru viața la țară, spune el dezinvolt, uitându-se la ea printre genele pline de stropi perlați de ploaie, care strălucesc în lumină.

— Pari tulburată. O să-ți fie dor de mine?

În sufletul fetei se aprinde o scânteie de mânie. Nu suportă indiferența din partea unui om pe care-l credea devotat unui ideal. Nu acum, când are atâta nevoie de el. Tocmai acum, când și-a făcut în sfârșit curaj...

— Nu te poți duce acasă.

— La ce anume te referi?

— Renunți atât de ușor la visul tău? A meritat să implori ca un cățeluș să rămâi aici și peste două săptămâni să ți se facă dor de casă? Atât de puțină mândrie ai?

Zâmbetul i se șterge de pe chip.

— Nu e chiar așa.

— Dar cum?

Wes își trece mâna prin păr. Broboanele de apă i se preling pe obraz și pe gât.

Fata se pomenește că le urmărește cu privirea până când acestea îi alunecă sub guler.

— E o poveste lungă. Să spunem doar că surorile mele au nevoie de mine acasă

și asta e.

— Dar eu am nevoie de tine aici, spune ea înainte de a se gândi mai bine.

Își luase toate precauțiile, era atât de pregătită. Cum de mergea totul atât de prost?

— Credeam că ai strâns suficienți bani pentru taxa de înscriere.

— Nu am partener.

Wes face o mutră confuză.

— Ce treabă are asta cu mine?

— Am nevoie să fii alchimistul meu. Mama mea nu mai primește elevi, dar își dorește hala mai mult decât orice pe lume. Tu ești singurul în care pot avea încredere că i-o va putea oferi la finalul vânătorii. Dacă vei reuși, nu va avea încotro și o să te primească.

Wes pare absolut copleșit.

— Dar... Dar eu nu sunt alchimist. În mod oficial.

— Nu fi modest.

Margaret se așază ușurel pe marginea patului, ceea ce pare să-l mai liniștească

puțin.

— Dacă poți face o transmutare, ești alchimist. În regulament nu scrie că trebuie să ai autorizație.

— Îți mulțumesc pentru încredere, dar nu-ți pot oferi niciun fel de avantaj competitiv.

— Nu trebuie decât să vii cu mine și să faci o vrajă care să ucidă hala. Asta e tot.

E o versiune simplificată a îndatoririlor unui alchimist din timpul vânătorii, dar reprezintă purul adevăr. În practică, Vânătoarea Semilunii este ca oricare altă

vânătoare de vulpi din această perioadă a toamnei. Cluburile de vânătoare dau drumul unei haite de câini în pădure și-i urmăresc călare. Vânătoarea se încheie doar atunci când prada lor e prinsă, sfâșiată sau împușcată mortal. Singura diferență este că prada nu poate muri în noaptea Lunii Reci decât de mâna unui alchimist — sau cel puțin așa susțin diversele izvoare istorice. În ciuda eforturilor lor, niciun alchimist nu a ucis vreun demiurg în ultimii 200 de ani.

Acum, singura care știe cu siguranță cum să facă asta e Evelyn.

Nu, trebuie să existe și o altă cale. Maggie are nevoie s-o creadă.

— Dar nu e vorba de asta! protestează Weston. Uite, am auzit de tot felul de scamatorii pe care alchimiștii le fac în timpul vânătorii. Capcane alchimice?

Sabotaj? Amândoi știm că nu sunt suficient de subtil sau de experimentat. În plus, nu știu nimic despre vânătoare.

Ridică degetele și începe să înșire:

— Nu știu de ce fel de echipament ai avea nevoie în afară de o armă. Nu știu să

anticipez ce plănuiesc ceilalți concurenți. Nu știu cum să trag cu arma. Nici măcar nu m-am suit vreodată pe un cal!

— Îți pot spune eu de ce echipament avem nevoie și te pot învăța să călărești. În rest, nu va fi nevoie să faci nimic. Nu am nevoie de tine pentru scamatorii ieftine. Am nevoie de tine doar ca să fii acolo. De ce mă contrazici?

— Nu te contrazic. Încerc să te fac să înțelegi că plecarea mea nu trebuie să te dezamăgească. Îmi pare rău. Sincer. Dar va trebui să găsești pe altcineva.

— Sincer, ai renunța la această șansă de dragul familiei tale?

— Fără să clipesc.

Cum ar fi fost dacă oamenii dragi ei ar fi venit acasă atunci când ar fi voit ea?

Cum ar fi ca dragostea să fie întotdeauna mai presus de ambiție?

— Înțeleg.

— Domnișoară Welty, eu... Văd că ești supărată, dar nu pricep de ce. Dacă mama ta se întoarce mâine, poți face echipă cu ea, nu-i așa?

Are o revelație atunci când vede că ea nu spune nimic. Expresia i se întunecă

încet.

— De fapt, nu știi dacă se întoarce, nu-i așa?

— Nu.

Cuțitul i se răsucește în rana ei secretă, rușinea.

— Nu sunt sigură.

Asta nu era o minciună. Era adevărul pe care voia să-l creadă.

Își ia inima în dinți pentru furia lui, dar băiatul îi zâmbește cu părere de rău când îl privește în ochi.

— Atunci cred că ai avut dreptate să-mi spui să plec acasă de la bun început. De ce te-ai răzgândit?

— Pentru că mi-a fost milă de tine.

Se așteaptă ca băiatul să se supere, dar expresia de pe chipul lui e mai

rea decât furia. E compasiune.

— Ți-e milă de mine, deși mama ta e plecată de trei luni? Mag... Domnișoară

Welty. Știu că nu e treaba mea, dar nu e normal. Știi asta, nu?

Exact asta spera Margaret să evite. Nu are nevoie să se indigneze nimeni atât de autoritar în numele ei și nici nu vrea să-i îndure părerile critice.

— Nu e o persoană rea.

— N-am spus asta, zice el, apoi ezită. N-ar fi mai bine să mergi undeva ca să nu fii tot timpul singură?

— Nu mă deranjează singurătatea. Are încredere în mine că țin lucrurile sub control cât e ea plecată.

— Are încredere în tine? Serios, să fii prizonieră în această casă uitată de Dumnezeu e un soi de onoare?

Cuvintele lui Wes răsună în tăcerea încordată și băiatul cască ochii, speriat. E

clar că nu a voit să spună asta, dar acum e prea târziu.

E o mare onoare, totuși. Dragostea lui Evelyn e subtilă și greu de câștigat, iar Margaret a învățat s-o vadă în mici detalii, în fiecare cuvânt blând și rar. Fața îi arde de umilință.

— Nu mă aștept să înțelegi.

Weston își trece o mână pe față.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Dar mă străduiesc s-o fac.

Dacă nu-i pricepe situația, poate îi înțelege devotamentul.

— Mama mea cercetează demiurgii. De aceea călătorește atât de mult. Dar, dacă

voi ieși câștigătoare la vânătoare și-i voi oferi hala, va rămâne acasă. Știu asta.

Așa că...

Maggie se oprește, inspirând tremurat. Gâtlejul începe să-i ardă. Nu va plânge —

mai ales în fața lui.

— Te rog din nou, domnule Winters. N-o să te mai rog vreodată. Te rog să

rămâi. Nu am pe nimeni altcineva căruia să-i cer asta.

— Doamne, spune el încet. Te rog, nu te uita așa la mine.

Și acesta e tot un refuz.

Blestemând în sinea lui, Weston scotocește prin lucrurile sale până când găsește

un caiet. Smulge o pagină, mâzgălește ceva pe ea și i-o întinde.

— Poftim. Numărul meu de telefon și adresa. În caz că ai nevoie de ceva sau dacă mama ta se răzgândește și vrea din nou ucenici.

— Mulțumesc.

Deși nu mai are nevoie de nimic de la el, Margaret împăturește foaia și o bagă în buzunar.

— Ești sigur că nu vrei să rămâi până dimineață?

— Da. Am spus că voi fi în următorul tren.

Se încruntă.

— Nu-mi place să te las așa.

— Înțeleg.

Și chiar înțelege. Alegerea lui nu o surprinde și nu-i poate purta pică pentru asta.

Margaret a numărat patru surori în acea fotografie, iar Wes a menționat faptul că

tatăl lor a murit. Se gândește să-i spună că-i pare rău că a fost pus în situația de a lua o decizie sau alta, dar e mai bine să lase lucrurile așa, să se despartă fără

drame.

Ia una dintre genţile băiatului şi-l ajută să coboare scările. Bucluc se fâţâie entuziasmat în jurul lor, crezând că pleacă undeva cu Weston. O doare sufletul să

vadă cum câinele ei de vânătoare s-a ataşat de el.

— Aşadar. Aş vrea să pot spune că a fost o plăcere.

Îşi scoate şapca în faţa ei.

— Ai grijă, domnişoară Welty.

O spune cu multă seriozitate, ca şi cum ar vrea să-i facă acele cuvinte cadou. Îi zâmbeşte, dar fata îi citeşte îngrijorarea din ochi. Ploaia ropoteşte aşa de tare pe pietrele din grădină, că abia îşi aude propria respiraţie.

— La revedere, domnule Winters.

Îl priveşte cum se îndepărtează şi inima i se strânge dureros şi atât de familiar.

De câte ori va privi cum cineva pleacă din acest loc şi nu se va mai întoarce niciodată, în timp ce ea rămâne aici, ca o fantomă care-l bântuie?

Când mama ei a lăsat-o singură pentru prima dată, nu ştia ce să facă. La început, a încercat să se bucure de această libertate. A pornit casetofonul şi a lăsat muzica să umple acel gol. A mâncat toate dulciurile din casă şi şi-a turnat un pahar din scotch-ul scump al tatălui ei. Dar dimineaţa, capul o durea, stomacul i se întorcea pe dos şi era groaznic de singură. Pe măsură ce orele se transformau în zile şi zilele în săptămâni, şi-a dat seama că, dacă mintea ei o putea proteja de amintirea experimentului eşuat al lui Evelyn, atunci o putea proteja şi de această suferinţă.

Învăţase să preschimbe durerea abandonului în amorţeală. Învăţase să se detaşeze până când nu mai simţea că e deloc reală.

Dar în timp ce închide uşa udă de ploaie, Margaret resimte refuzul lui Weston ca pe un cuţit înfipt într-o rană mai veche. Este o reamintire tăioasă a faptului că se simte teribil de singură, abandonată în urma suferinţei mamei sale. Aici, în întunericul răsunător al conacului, sunt fantome în jurul ei, fantome pe care le poate vedea doar pe jumătate.

Faptul că a rămas din nou singură cu ele este mai mult decât poate suporta acum.

Tot ce vrea pe lume și toată fericirea firavă pe care credea c-o are îi scapă printre degete. Nu-i vine să creadă că a devenit din nou vulnerabilă la această durere.

Nu-i vine să creadă că a fost atât de proastă, încât a așteptat până în ultimul moment. Dacă ar fi fost mai curajoasă...

Încă poate face asta. Dacă trebuie să aleagă între a renunța definitiv și a face echipă cu altcineva — cu oricine altcineva —, atunci va trebui să facă un compromis. Mâine, va merge în Wickdon și-și va găsi un partener alchimist.

I se face rău la acest gând. Trebuie să-și găsească de lucru. Ceva care să nu necesite creier, ceva simplu și util. Să spăl haine, își spune ea. Măcar asta poate face.

Amețită, Margaret se duce în dormitorul lui Weston și desfață patul. În timp ce așază o față de pernă pe brat, un bilet enigmatic iese la iveală — o propoziție subliniată de două ori carbin săptămâna viitor, ce-o mai însemna și asta.

Cearșafurile au mirosul lui. Mirosul sufocant de colonie, cu iz de sulf. Aproape că o doare să-l inspire.

Nu-mi pasă dacă sunt singură, îi spusese ea.

Cum a reușit să trăiască atâta vreme cu această minciună?

În dimineața următoare e un frig cumplit, sub un cer învolburat și negru ca marea.

Ferestrele de la Blind Fox sunt vărgate de la stropii de ploaie și de la lumina felinarului. Când Margaret deschide ușile, zarva din cârciumă se revarsă în stradă ca berea. Panica îi așază o gheară în piept, în timp ce cercetează din priviri mulțimea. E de-abia trecut de 9 dimineața, mult prea devreme pentru alcool. Dar, judecând după râsetele și fețele înroșite din jurul ei, Maggie se întreabă dacă

vreunul dintre acești oameni a plecat aseară acasă. Toată lumea vrea să vadă cine are curaj — sau cine e destul de nebun — să se înscrie la vânătoare.

Niciodată în viața ei nu și-a dorit să fie mai puțin vizibilă ca acum.

Margaret își ține gluga pe cap în timp ce își ocupă locul la rând. Puțini ochi o privesc în întunericul dimineții. Oamenii care o observă își mută iute privirea de la ea. După câteva minute ajunge în față, acolo unde doamna Wreford stă la o masă, cu un stilou în mână. Lângă ea, un radio din care răsună o melodie prea veselă pentru această ocazie.

Margaret își dă laoparte gluga de pe față și-și scutură părul umed. Când dă cu ochii de ea, doamna Wreford se trage înapoi.

— Maggie? Ce cauți aici?

Reacția ei atrage atenția oamenilor. Margaret se ascunde și mai adânc sub palton.

— Am venit să mă înscriu la vânătoare.

— Și mama ta știe că vrei să faci acest lucru extrem de primejdios?

— Mama mea nu este aici ca să-și dea cu părerea într-un fel sau altul.

Femeia oftează resemnată.

— Mă rog... Cred că e tot ce putem spune despre asta.

Doamnei Wreford nu i-a plăcut niciodată prea mult de mama ei.

Margaret lasă banii pe masă. E dureros să vadă toate bancnotele așezate pe suprafața aceea murdară. Doamna Wreford îi ia în grabă.

— Și alchimistul care te însoțește?

— Nu m-am hotărât. Speram să existe cineva care nu și-a găsit încă un partener.

Doamna Wreford face un gest spre barul plin ochi din spatele lor.

— Sunt sigură că ai de unde alege.

Margaret se uită la toate fețele buhăite din cauza berii, la toți acei oameni înveșmântați cu perle și haine fine și-și dă seama că e depășită de situație. Unii dintre acești indivizi sunt cei care au alungat familia de yu'adiri din Bardover.

Unii dintre ei sunt adepții teoriei conspirației conform căreia yu'adirii sunt implicați în manipularea piețelor financiare globale sau că folosesc sângele copiilor kathari pentru a efectua ritualuri drăcești. De unde să știe care dintre aceștia își va dori s-o vadă spânzurată pentru

că a îndrăznit să intre în competiție, de îndată ce vor afla ce este? De unde să știe dacă nu cumva vreunul dintre ei îi va fura vulpea de sub nas?

Singurul pe care se putea baza, în ambele situații, era Weston.

Simte că a fost atât de proastă și de arogantă, pentru că s-a învârtit vreme de două săptămâni în jurul subiectului. El este sumic, iar ea — yu'adiră. Cum s-ar fi putut judeca unul pe celălalt? El ar fi înțeles-o mai bine decât oricare alt om din Wickdon.

Parcă simțindu-i disperarea, doamna Wreford spune:

— Ai răgaz până la miezul nopții. Să te întorci și să-ți iei banii înapoi dacă nu-ți găsești până atunci un partener.

Margaret dă să plece chiar în momentul în care doamna Wreford o prinde cu mâna de braț. Cu gheara. Toți locuitorii din Wickdon cunosc prea bine această

manevră. Poate transforma o vizită de un sfert de oră într-un interogatoriu de

câteva ceasuri. E manevra care spune: „Nu vei pleca până nu-mi vei răspunde la întrebări". Strânge suficient de tare cât s-o facă pe Margaret să ezite între cele două instincte primordiale: să fugă sau să încremenească de spaimă.

— Știi că nu trebuie să faci asta, nu-i așa?

— Știu.

— Și pricepi ce vor spune oamenii dacă mergi până la capăt? Ești conștientă de ce ți-ar putea face?

— Bineînțeles.

Doamna Wreford pare că vrea să-i mai spună ceva, dar slăbește strânsoarea.

— Deci presupun că nu am cum să te conving să nu o faci.

— Voi fi bine. Promit.

Privirea îngrijorată a doamnei Wreford o însoțește până la ușă. Simte cum apa de ploaie și transpirația i se usucă pe sub guler. Simte o sută de ochi ațintiți asupra ei, scrutând-o până în măduva oaselor. Iese în

frigul aspru. Începe să tremure înainte ca vântul să-i vâjâie prin părul despletit, care i se lipește de ceafă, alunecos ca niște alge. Își dă șuvițele laoparte de pe față, apoi își bagă mâinile în buzunare ca să și le încălzească. Degetele ei dau de hârtia mototolită pe care i-a dat-o Weston înainte să plece.

Numărul meu de telefon și adresa. Dacă ai nevoie de ceva, așa i-a spus. Orașul este la doar trei ore de mers cu trenul. Nu e prea târziu pentru băiat să se întoarcă înainte de terminarea înscrierilor. Dacă, bineînțeles, vrea să se întoarcă.

Ambiția nu a fost de ajuns pentru a-l convinge să rămână aici, dar familia îl motivează. Dacă vrea cu adevărat să le ofere surorilor sale o viață mai bună, poate că ar fi o idee să-l tenteze cu ceva mai mult decât propriile visuri deșarte.

Banii sunt numărați, dar Margaret nu are nevoie de 75 de dolari.

Nu are nevoie decât de Evelyn.

Margaret traversează strada în fugă și intră în hanul Wallace. Annette e rezemată

de tejghea cu bărbia în mâini și cu o expresie visătoare, detașată. Când privirea i se oprește asupra lui Margaret, se îndreaptă de spate și se uită în altă parte, ca și cum simpla vedere a fetei ar umple-o de vreo boală molipsitoare. Acest lucru n-o mai surprinde de mult pe Margaret și nici n-o mai deranjează.

— Bună dimineața, Maggie.

Annette însă reușește să pară plăcută când vorbește.

— Pot să folosesc telefonul, te rog?

— Ah, da. Desigur.

Margaret se strecoară pe sub tejghea și intră în biroul din spate. Desface hârtia cât de atent poate, dar mâinile ude îi tremură de frig și de emoție. Când, în sfârșit, reușește s-o despăturească, e uluită de ceea ce vede. Umezeala a făcut cerneala să se întindă și, chiar dacă s-ar vedea clar, scrisul lui de mână este execrabil. Ăsta e nouă sau șase? Unu sau șapte?

De ce se aștepta ca băiatul acela să-i ușureze misiunea? Oftând iritată, formează

ceea ce speră să fie numărul corect de telefon. Sună prelung înainte să răspundă

o voce de bărbat.

— Alo?

— Am sunat la familia Winters?

— Îmi pare rău, draga mea, spune bărbatul, somnoros. Ai greșit numărul.

Maggie închide și trage încetișor o înjurătură, lăsându-și capul în mâini. Dacă

formează toate combinațiile posibile, poate că până la urmă va ajunge la cea corectă. Dar nu prea are nici răbdare, nici timp pentru asta.

Fata se uită din nou la foaia de hârtie. Deși cuvintele se văd neclare printre genele ei grele de ploaie, adresa este în mare parte intactă. Suficient s-o poată

citi: Slate Avenue numărul 7 302, apartament 804.

Înscrierile se termină diseară. Dacă pleacă acum, ajunge la Dunway și se poate întoarce înainte de miezul nopții. E cel mai nesăbuit și mai nebunesc plan pe care și l-a imaginat vreodată. Poate că e singurul plan de felul acesta pe care l-a pus vreodată la cale. Dar Weston reprezintă singura ei șansă și unicul ei mod de a supraviețui este participarea la vânătoare.

Dacă va câștiga, mama ei se va întoarce, iar Margaret își va transforma victoria într-o armură impenetrabilă. Nici Jaime, nici alții ca el nu-i vor mai putea face vreun rău. Nimeni nu va mai îndrăzni așa ceva dacă va deveni eroina pe care o așteaptă tot Noul Albion. Nu are încotro, trebuie să se înscrie la vânătoare. Dacă

vrea să se schimbe ceva, va trebui să-l găsească pe Weston și să-l convingă să se întoarcă.

9

Au trecut 12 ore de când Wes s-a întors acasă și deja îi e dor de Wickdon. Îi lipsește intimitatea dormitorului său din Welty Manor, cu tot praful din el. Îi lipsesc liniștea perfectă a munților înainte de răsăritul soarelui și ceața care lucește pe cer. Îi lipsesc chiar și

prezența fantomatică a lui Maggie, mustrările ei mute și ochii ei de lună plină. În Wickdon, viața avea un ritm simplu și plăcut. În plus, era promițătoare. Poate că, peste câteva zile sau peste câteva săptămâni, visul de care se agățase în toți acești ani i se va părea la fel de copilăresc și de imposibil cum i se pare lui Mad. Dar, deocamdată, băiatul se simte complet distrus.

Soarele după-amiezii se strecoară pe fereastră și mânjește podeaua cu dâre de lumină învolburate de praf. Aceasta a fost întotdeauna mica lui bucurie — să

trăiască aici, unde ferestrele dau spre orașul plin de viață. Unii dintre prietenii săi locuiesc încă în blocuri construite înainte de reforma care a avut loc cu 20 de ani în urmă. Camerele lor dau spre luminatoare cu forme ciudate, unde duhoarea apei stătute și a gunoiului se ridică precum fumul unui pârjol. Dar pe Wes nu-l consolează cu nimic această privelițte, pentru că nu se poate gândi decât la conacul Welty și la peisajul din jurul acestuia: kilometri întregi de sequoia și albastrul desăvârșit al mării.

Se așază pe canapeaua ponosită din living, privind ceașca de cafea care se răcește pe masă. Sora lui mai mică, Edie, stă peste el ca o pisică adormită. În mod normal, i s-ar părea drăguț chiar dacă e teribil de enervant, dar în acest moment nu simte altceva decât stupoare. Își dorește să fie singur, dar nu are energia necesară s-o alunge și nici să facă față inevitabilelor lacrimi de crocodil ale fetiței.

Edie l-a luat în brațe din momentul în care a ajuns acasă și nu s-a mai desprins de el. Aseară, s-a strecurat pe ușă cu precizia unui hoț. Dar când a tras încuietoarea în urma lui, pe hol a apărut o siluetă înfășurată într-o pătură. Wes și-a dus un deget la buze, dar când l-a zărit, Edie a chițăit și a zburat spre el. Pașii ei apăsați au zgâlțâit fotografiile rudelor lor de mult decedate și statuile tuturor sfinților de pe hol.

Dintotdeauna prima pe care a văzut-o a fost Edie. Întotdeauna a fost ea cea care-l aștepta la ușă când se întorcea de la un alt stagiu de ucenicie eșuat sau de la o noapte petrecută în oraș. Acelea erau nopțile lui preferate. De cele mai multe ori, băutura îl înveselea și o purta în brațe prin apartament, cântând, până când Christine striga la ei să se culce.

Edie îi atinge obrazul cu mânuța ei lipicioasă, speriindu-l atât de tare, încât mai au puțin și se lovesc cap în cap.

— Ce s-a întâmplat? Pari tare trist.

— Sunt obosit. Asta-i tot.

Fetița îl privește cu scepticism.

— Ai dormit toată dimineața.

O, da. Acum își amintește de tratamentul pe care-l primea în Wickdon. Iar asta îl amărăște și mai tare — un copil de șase ani care-l dojenește.

— Ei bine, am nevoie de somnul meu de frumusețe. Trebuie să muncești mult ca să arăți așa, să știi.

— Da, sigur.

— Își plânge de milă, strigă Christine din bucătărie.

— Ba nu-i adevărat!

— Iar te-au dat afară? întreabă Edie.

— Nu, chiar nu. Ca să știi, m-am întors pentru că mi-era dor de tine, dar dacă ai de gând să fii nerecunoscătoare, cred că o să te arunc pe fereastră. Sau poate chiar la gunoi. Ce părere ai despre asta?

O urcă pe umăr, iar Edie țipă de încântare.

— Puteți să vă potoliți? spune Christine. Doarme mama.

Stomacul lui Wes se strânge vinovat.

— Îmi pare rău.

Edie pufnește dezamăgită. Se aruncă la loc în perne și apartamentul se scufundă

într-o liniște sinistră — cât poate fi de liniște. Ceasul cu cuc ticăie și traficul vuiește la șapte etaje sub ei. Undeva, în celălalt capăt al holului, soții McAlee țipă unul la altul peste zgomotul radioului.

Apoi, neașteptat, se aude o bătaie în ușă.

— Poți să răspunzi tu? întreabă Christine.

— Dă-te laoparte, Edie.

Fetița se agață de gâtul lui cu încăpățânare, chicotind ghiduș, iar

băiatul se ridică

clătinându-se. Cu un geamăt, o desprinde de el și o lasă pe podea.

— Du-te și ajut-o pe sora ta cu cina. Poate o să-ți dea ceva bun dacă ești cuminte.

Așa o convinge să-l lase în pace. Edie se duce glonț în bucătărie cu atâta entuziasm, încât o ia prin surprindere pe Christine, care trage o mică înjurătură.

Speră din tot sufletul să nu fi stricat cina. Christine a insistat să gătească un fel complicat de mâncare în cinstea întoarcerii lui.

Iar acum a apărut un musafir la ușă.

Nu putea fi altcineva decât vreun alt vecin cumsecade, care le aduce ceva de mâncare sau întreabă de mama lor. Perspectiva de a face conversație sau de a răspunde la întrebări despre viitorul său îl face să-și dorească să dispară pe loc.

Însă va trebui să facă față situației, ca întotdeauna. Trage aer în piept, zâmbește și deschide ușa.

E Maggie.

Chiar și în lumina slabă de pe hol, părul îi strălucește ca aurul. Dar e trasă la față

și ochii ei seamănă cu niște oglinzi enorme, care reflectă nedumerirea băiatului.

Preț de o clipă, nu poate face altceva decât să se zgâiască la ea. Apoi, dându-și seama că trebuie să spună ceva, se bâlbâie și rostește:

— D-domnișoară Welty? Ce cauți aici?

— N-am putut citi numărul de telefon pe care mi l-ai dat.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fata își ia privirea de la el.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Wes se sprijină cu șoldul de ușă.

— Probabil că ți-a fost dor de mine dacă ai venit până aici. O scrisoare mi-ar fi fost de ajuns.

— Nu am timp și nici chef să-ți scriu scrisori de dragoste.

Tonul ei tăios îl face să resimtă în străfundul măruntaielor o senzație pe care nu o înțelege pe deplin.

— Vorbesc serios.

Wes spune cu blândețe:

— Vorbește atunci.

— Știu că am spus că n-o să te mai rog, dar uite c-o fac. N-am încotro. Vreau să

te întorci cu mine în Wickdon.

Dintre toate lucrurile care-i puteau ieși pe gură, acesta este ultimul la care se aștepta băiatul. Wes aruncă o privire piezișă peste umăr.

— Uite cum stă treaba, aseară vorbeam cât se poate de serios. Nu-mi pot abandona familia. Au nevoie de mine. Ai fi fost scutită de bătaia de cap dacă ai fi...

— Ți-ar fi și ție de folos, spune fata, oarecum iritată. Premiul bănesc e în întregime al tău.

În întregime al tău.

Mintea i se scurtcircuitează la gândul că ar putea câștiga 75 de dolari. Nici n-a trebui să viseze la asta. Știe că ar trebui să-i spună nu. Dar aseară i-a implorat pe toți sfinții din ceruri să-i pună o vorbă bună la Dumnezeu, iar sfinții l-au ascultat.

Această oportunitate i-ar ajuta familia și i-ar permite și lui să-și urmeze visul.

Doar că-și dorește să fi găsit ceva mai... sigur. Acest plan depinde în întregime de victoria finală a ei — și, mult mai riscant decât asta, depinde de capacitatea lui de a se face util.

— Trebuie să mă gândesc.

— Nu e timp de gândire, spune fata, atât de intens, încât Wes se sperie. Ți-ai dorit o șansă să fii alchimist și să-ți ajuți familia. Asta este șansa ta.

— Ah! Pe cine avem în vizită?

Christine își sprijină cotul de umărul lui și-i zâmbește atât de ghiduș lui Maggie, încât băiatul simte că roșește, stânjenit. Sora lui îi poartă din nou hainele secondhand: o cămașă apretată care este mai albă decât atunci când o îmbrăca el, pantaloni largi peste pantofii Oxford și o pereche de bretele. Are glasul glumeț și flutură din gene ca și cum ar flirta, iar lui Wes îi vine să țipe de nervi. Sora sa face asta doar ca să-l scoată din minți — nicidecum pentru că pe vreunul dintre ei l-ar interesa de-adevăratelea Maggie, totuși... E un subiect dureros.

Odinioară, când avea 16 ani, o curta pe Hedy Baker, o fată care lucra la un cinematograf de lux din centrul orașului. O aștepta în fiecare zi după tura ei ca s-o conducă acasă, chiar dacă faptul că întârzia îl irita la culme pe profesorul său de alchimie. Felul în care luminile din hol se reflectau în rochia lui Hedy făcea să merite fiecare mustrare primită. Într-o seară, a invitat-o pe la el înainte de cină

și, de îndată ce a deschis ușa, Christine a apărut țanțoșă în prag, cu unul dintre papioanele lui vechi la gât.

Sunt gata de întâlnire, a spus sora lui și, când Wes a văzut ochii strălucitori ai lui Hedy, și-a dat seama că nu mai are nicio șansă.

Nu fusese prima dată când Christine îi fura iubita, dar cel puțin fusese ultima. Ea și Hedy erau împreună de doi ani și, deși într-un fel nu și-a

iertat sora, nici n-a putut s-o condamne. Amândoi sunt copiii tatălui lor, fermecători până în măduva oaselor.

— Christine, spune Wes, cu un zâmbet rigid, ea e domnișoara Welty.

Domnișoară Welty, ea e sora mea Christine.

— Mă bucur de cunoștință.

Christine trece pe lângă el și întinde mâna către Maggie, care i-o scutură, nesigur.

— Wes, spune ea apăsat, aveai de gând s-o lași pe biata domnișoară Welty în picioare pe coridorul ăsta înghețat? Sau aveai de gând s-o inviți înăuntru?

— Păi...

— Iartă-l pe fratele meu. Uneori e cam prostănac. Te rog să intri. O să vă fac niște cafea.

Maggie trece pragul, semănând cu un câine gata să muște, dar Christine se află

deja la jumătatea drumului spre bucătărie. E aproape insuportabil s-o vadă aici, în acest hol înghesuit. Arată teribil de nelalocul ei în casa lui, ca și cum cineva ar fi decupat-o din conacul ei din Wickdon și ar fi lipit-o aici. Un colaj nepotrivit, format din două existențe pe care el nu și le poate imagina laolaltă.

O privește cum examinează mormanul de pantofi de la picioarele lor, apoi statuia Maicii Domnului, pictată în culori vesele și acoperită cu un voal albastru. Îi vine să dărâme fiecare relicvă sumbră și incriminatoare și să acopere mobila plină de praf cu cearșafuri. Dar e prea târziu. Maggie are ocazia să vadă totul, fâșiile lui de suflet, așa cum și el le-a văzut pe ale ei. Nu-și mai pot ascunde reciproc existențele reale. Își amintește de zâmbetul lui Maggie când i-a spus că-i e milă

de ea. Acum, rușinat de casa lui mică și dezordonată, înțelege cât sunt de asemănători în esență. Ghinionul i-a înăsprit pe amândoi. Pe ea a făcut-o mai dură, dar pe el l-a șlefuit. Dacă îi lasă pe oameni să creadă că e un tip superficial, atunci așteptările lor vor scădea. Totuși, sub privirea ei implacabilă, se simte complet lipsit de apărare.

— Îmi dai haina ta? mormăie el.

— Dacă nu vii cu mine, chiar ar trebui să plec.

— Bea măcar o cafea. Altfel sora mea se va simți jignită.

— Bine.

Maggie își dă jos haina și i-o întinde. E caldă și acoperită de păr de câine, dar miroase a Wickdon — la fel ca ea. Apa sărată a mării și izul de pământ ud de după o furtună.

— Dar nu pot zăbovi mult.

Fata încearcă să se strecoare pe lângă el, dar Wes o prinde de cot. Deși pare ofensată, nu se încruntă și nici nu tresare de data asta, ca și cum ar fi lovit-o.

— Știu că-ți dorești ca mama ta să se întoarcă, dar trebuie să existe o altă cale.

Participarea la vânătoare e sinonimă cu moartea.

— Nu-i vorba doar de mama, se răstește ea. Vreau să câștig. Vreau ca Jaime Harrington să mă lase în pace. Vreau să le arăt tuturor că nu mi-e frică să fac asta, pentru că nu mi-e frică deloc. Nu mi-e frică de moarte.

— Ei bine, mie da.

Fata îl privește fix în ochi.

— Nu te-aș părăsi.

— A, nu? Și câți oameni participă, câteva sute? Nu pot să cred că eu sunt cel care-ți spune, dar trebuie să te gândești bine. Chiar crezi că există o șansă cât de mică de a câștiga, chiar dacă nu murim?

— Chiar mai multe șanse. N-am de gând să pierd. Îți promit.

— Cum de ești atât de sigură?

— Nu cunosc pe cineva care să tragă cu arma mai bine decât mine, un câine mai bun decât Bucluc sau pe cineva care să aibă o miză mai importantă decât a noastră.

Hotărârea ce strălucește în ochii lui Maggie îl face pe Wes să-și simtă gâtul uscat. Aici, în lumina tulbure a soarelui, au culoarea îmbătătoare a mierii, a whiskey-ului, a...

Edie își drege glasul. Amândoi se răsucesc spre ea. Deși fetița nu rostește niciun cuvânt, privirea i se fixează pe degetele lui Wes încolăcite în jurul cotului lui Maggie. Zâmbește angelic.

— Christine zice că e gata cafeaua.

Apoi face stânga-mprejur și merge degajat spre bucătărie. De unde naiba învață

chestiile astea? Cât de mult din viața ei a pierdut cât timp a fost plecat?

— E tare drăguță, zice Maggie.

— Să nu te audă spunând așa ceva.

Wes se strâmbă și-i eliberează brațul.

— OK. M-am gândit la propunerea ta.

Ea îl privește surprinsă.

— Te-ai gândit?

Nu cu suficientă înțelepciune, dar se hotărâse. Va fi un alchimist adevărat, chiar dacă doar preț de câteva săptămâni. Nu va trebui să renunțe la visul său. Atât timp cât există o scânteie de speranță, trebuie să profite de ea. Chiar dacă familia lui îl va urî pentru asta. Când îi va spune mamei sale că va participa la vânătoare, va fi ca și cum i-ar da o palmă peste față.

Într-un fel, a știut dintotdeauna că la asta se va ajunge: că va trebui să aleagă

între familie și ambițiile sale. În această țară, sumicii religioși nu devin politicieni. Dacă nu va învăța alchimie, nu va putea candida, fiindcă majoritatea oamenilor cred că sumicii sunt mai degrabă loiali papei, nicidecum președintelui.

Alegerile au fost câștigate cu o platformă simplă, numită Noul Albion pentru locuitorii Noului Albion. În urmă cu câțiva ani, era greu să treacă o zi fără să

auzi la radio vreun ministru kathar care să nu descrie credința sumică drept

„aliata tiraniei și dușmanul prosperității“. Dar ce cale mai bună de a

jura credință

Noului Albion ar fi decât să ucizi hala, o creatură pe care sumicii o considerau sacră? Asta în condițiile în care, bineînțeles, oamenii nu-l vor alunga din Wickdon în momentul în care vor afla cine este el cu adevărat.

— Mă bag, spune el, mai încrezător pe dinafară decât pe dinăuntru. Trebuie să

mă gândesc cum să-mi anunț familia.

Lui Wes i se pare că Maggie trece prin toate emoțiile omenești posibile într-o singură clipită. Însă vinovăția rămâne.

— Ar fi bine s-o faci mai repede. Trebuie să ne înscriem înainte de miezul nopții.

— Înainte de miezul nopții? Durează cel puțin trei ore să ne întoarcem la Wickdon, geme el. Doamne, o să mă omoare pentru că plec din nou atât de repede.

— Am încercat să te sun.

— Să știi că asta ne-ar fi scutit pe amândoi de multă bătaie de cap, murmură el.

Ceasul cu cuc de pe perete răsună zgomotos.

— Celelalte surori ale mele vor sosi în scurt timp acasă, la cină. O să le spun atunci.

— Unde vrei să te aștept?

— Să mă aștepți? A, nu, rămâi aici. Trebuie să-ți bei cafeaua. În plus, mama o să-mi sucească gâtul dacă află că am primit un musafir fără să-l hrănesc.

Maggie pălește.

— Vrei să rămân la cină?

— Da.

Îi aruncă haina pe cuierul deja aglomerat.

— Știu că va fi un pic altfel cum ești tu obișnuită, dar familia mea este

foarte prietenoasă. Poate chiar prea prietenoasă, dar, hei, o să fie interesant.

— Interesant, repetă ea. Abia aștept.

Wes îi zâmbește. Apoi veselia i se topește când își dă seama că trebuie să-i facă, în cele din urmă, o mărturisire importantă.

— Sunt sigur că deja ți-ai dat seama până acum, dar... Când le voi spune ce vreau să fac, lucrurile ar putea deveni ciudate, așa că cred că ar trebui să-ți spun că familia mea este sumică. Și eu sunt sumic. Să nu cumva să fie o problemă

pentru tine.

Se pregătește să fie aspru judecat, dar fata își înclină capul într-o parte și clipește din ochii ei de căprioară. Pentru prima dată, Wes înțelege de ce oamenii spun că

unii câini seamănă cu stăpânii lor. Bucluc i-a aruncat uneori aceeași privire.

— De ce să fie o problemă?

— Eu...

Se chinuie să-și găsească vorbele potrivite, stresat de propria teamă.

— Nu știu.

Maggie îl privește ca și cum ar vrea să-i spună un secret. Ca și cum și-ar cântări încrederea pe care o are în el. În cele din urmă, preferă să se abțină.

— Ceea ce crezi tu despre hala nu contează pentru mine. Contează doar faptul că

ești pregătit s-o ucizi.

— Sunt.

Cel puțin așa speră. Ca să n-o mai vadă atât de posomorâtă, băiatul adaugă:

— Îți jur că nu există ritualuri păgâne, sau canibalism, sau ceva de genul ăsta.

Chestiile astea se întâmplă doar în timpul slujbei.

— Sunt puțin dezamăgită.

Niciodată în viața lui nu s-a simțit mai ușurat. Așa că râde și spune:

— De ce nu vii să te așezi la masă?

10

Margaret n-a văzut în viața ei o casă precum cea a familiei Winters. Deși noaptea a cuprins orașul ca un val, căminul lor e cald și însuflețit. Tigăile atârnă deasupra aragazului alături de mănunchiuri groase de ierburi. Tot felul de obiecte ciudate ocupă rafturile. Niște statui mici ale unor sfinți cu aură, niște lumânări care ard în câteva borcane de sticlă pictată și o colecție absolut tulburătoare de icoane: demiurgii, îmbibați în sângele lor argintiu, scăldați într-o anume beatitudine chiar și atunci când sunt loviți de armele vânătorilor. La vederea acestor imagini, Margaret aproape că înțelege înclinația lui Weston pentru dramă. Singura biserică din Wickdon e o clădire kathară simplă și modestă, cu ferestre transparente și pereți albi. Însă biserica sumică pe lângă care a trecut pe drum spre casa lui Wes strălucea ca și cum ar fi fost decorată cu pietre prețioase.

Dincolo de fereastră, frânghiile cu rufe împânzesc aleile, iar o pisică gri cu dungi miaună nerăbdătoare pe pervaz. Weston deschide geamul și o ia în brațe ca pe un bebeluș. Pisica pare indignată, clipind încet cu ochii galbeni la Maggie, dar rămâne cuminte când Wes se îndreaptă spre masă și se strecoară pe scaunul de lângă musafiră.

Cot la cot, șapte suflete se înghesuie în jurul unei mese de patru persoane.

Vorbesc unii peste alții, râzând cu hohote aproape isterice. Margaret face tot posibilul să pară atentă, deși și-ar dori să se închidă în baie până când zgomotul se va domoli. Weston a avut dreptate când a spus că nu se va simți în elementul ei aici.

Nu era făcută pentru oraș. Totul e parcă făcut s-o copleșească. Mașinile care claxonează la semafoare. Zepelinele care fac reclamă la diverse firme, urcându-și burțile greoaie spre cer. Și oamenii — toți oamenii. Oameni în robe lungi, oameni cu perle la gât, oameni care se revarsă din centrele comerciale orbitoare.

Chiar și acum mâinile îi tremură din cauza adrenalinei.

Locuința familiei Winters nu i se pare deloc mai sigură. Nu mai luase cina cu mama ei de ani întregi și relaxarea din sânul familiei lui Weston e aproape

dureroasă. Îi amintește de zilele mai fericite, când mama ei îi suia pe ea și pe David pe blatul din bucătărie, pentru a-i „supraveghea“ în timp ce gătea. Acum, Evelyn ia masa în laborator, asta dacă-și amintește să mănânce. Cina de-aici însă

e un adevărat spectacol. Cu toate paharele, vesela și mâncarea îngrămădite pe masă, lemnul geme sub greutatea lor. Dintr-un cazan din mijlocul mesei bolborosește carnea de vită rumenită cu boia și mirosul se ridică îmbietor, iar din pâinea de-abia scoasă din cuptor ies aburi. Margaret este pe punctul de a se înfige în mâncare când mama lui Weston spune: — Cine vrea să spună rugăciunea?

Toată lumea tace, ca și cum ar fi întrebat care dintre ei i-a spart vaza preferată.

Aoife Winters stă în capul mesei, privindu-și copiii cu o gravitate contrazisă de veselia care-i scânteiază în ochi. Are părul aproape negru, dar brăzdat de câteva fire cărunte, ca și cum și-ar fi împletit în el o panglică argintie.

— Nimeni? Chiar așa?

Vorbește cu un accent banvish evident, pe care Margaret nu-l aude prea des în Wickdon. Doar din gura marinarilor și a docherilor, când vin navele. Când a plecat dimineață de la han, i-a auzit pe oameni murmurând: — Locul ăsta va mirosi a bere săptămâni întregi.

Pe Margaret o apasă îngrijorarea de mai devreme din ochii lui Weston, când i-a mărturisit că familia lui era sumică. Acum își regretă reacția. Poate că ar fi trebuit să-l consoleze mai mult. Poate c-ar fi trebuit să-i spună propriul ei secret, asta dacă nu cumva băiatul își dăduse seama deja și singur.

— Ar trebui să o spună domnișoara Welty, zice Edie, solemnă. E musafirul nostru.

Weston își înăbușă un hohot de râs. Colleen îi arde un cot destul de tare, iar el trage o înjurătură în șoaptă. Pisica din brațele lui se zvârcolește și se eliberează, aterizând cu o bufnitură surdă pe podea.

— O spun eu, intervine Christine.

— Mulțumesc, răspunde Aoife.

Cu un gest sobru la unison, cu toții își împreunează mâinile și-și coboară

capetele. Margaret îi imită cum se pricepe mai bine, privindu-i în timp ce ei se lasă mai jos în scaun. Tradiția sumică îi este necunoscută, dar aceste mici ritualuri îi aduc un soi de liniște. Îi amintesc de rugăciunile pe care tatăl ei obișnuia să le rostească la mesele de Shabbos.

— Binecuvântează-ne, Doamne, pe noi și aceste daruri ale Tale pe care urmează

să le primim, începe Christine.

Restul cuvintelor le spune cu glas monoton vizibil exersat, atât de repede, încât Margaret nici nu înțelege sensul cuvintelor. Când Christine termină, toți ceilalți spun:

— Amin.

Apoi haosul pune stăpânire pe cameră. Weston se aruncă după polonic, dar Mad îl plesnește peste mână.

— Așteaptă-ți rândul, Weston. Mama și musafira ta doresc să mănânce și ele ceva, nu crezi?

— Ba da, ba da.

În timp ce Mad se uită în altă parte, Colleen rupe o bucată de pâine și și-o vâră în gură ca o veveriță. Îi face cu ochiul, conspirativ, lui Margaret. Cele mai mici detalii ale trăsăturilor lor diferă, dar toți copiii Winters au diverse nuanțe ale părului negru al mamei lor — și aceeași scânteie ghidușă în ochi. Colleen e singura dintre ei cu ochi de gheață.

Fetele mai mari sunt frumoase în moduri diferite. Mad, cu părul ei tuns bob și cu buzele date cu ruj aprins, are un farmec auster, așa, ca femeile din revistele de modă. Christine are părul chiar mai scurt — și mai bine îngrijit — decât Weston însuși și nasul presărat cu pistrui.

— Te rog, lasă-mă să-ți aduc o farfurie, Margaret, spune Aoife. Aici toți sunt niște rechini. Mai ales fiul meu.

— Nu trebuie să vă deranjați.

Vinovăția i se strânge în stomac atunci când privirea i se oprește pe mâna

bandajată a lui Aoife.

— Nu e nicio problemă.

Cu mâna cea bună, Aoife pune pe farfurie o porție mare de tocană și o așază în fața lui Margaret.

— Ce mai pot să-ți ofer?

Christine înfige furculița într-o bucată de carne din farfurie.

— Mamă, mai las-o pe biata fată să respire.

O emoție ciudată îi cuprinde inima. Se simte brusc ca un păianjen stând pe pânza sa și privind din cel mai întunecat colț al camerei. De aici, Margaret se vede așa cum este. O pată de cerneală sumbră, o pată de cerneală care mânjește strălucirea acestei case. Locul ei nu e printre acești oameni. Nu merită bunătatea lor sau încercările lor de a o integra cu atâta ușurință în lumea lor. Între ei e mai mult decât o simplă relație de rudenie. Se iubesc unul pe celălalt. E o dragoste care trece de orice gest amabil sau cuvânt aspru.

Știu că nu e treaba mea, dar nu e normal, îi spusese Weston înainte de a pleca.

Știi asta, nu-i așa?

Se întreabă dacă asta înseamnă pentru el normalitatea. Cândva, familia ei a fost ca a lui. Dacă închide ochii, și-i poate imagina pe cei patru membri ai familiei sale strânși la adăpost, în interiorul conacului, în jurul șemineului. Margaret simte că-i vine să plângă din cauza dorului brusc de casă. Acea versiune a conacului Welty este pierdută ireversibil, ceea ce o întristează și mai mult.

Weston îi atinge genunchiul cu al lui și se apropie, murmurând:

— Mai rezișți?

Are senzația că băiatul a tras un văl peste capetele lor; lumea ei se reduce la senzația electrică a piciorului lui lipit de piciorul ei și la sclipirea atentă și îngrijorată a ochilor băiatului. Ea dă din cap. El se încruntă sceptic, dar nu insistă. Când Wes își întoarce privirea, fluturașii din stomacul ei se potolesc. Nu trebuie decât să termine de

mâncat și vor porni din nou spre Wickdon.

Margaret se întinde după pâine în același timp cu Weston. Mâinile li se întâlnesc și amândoi se retrag ca arși. Din nou i se pune un gol în stomac. Dacă nu-și revine repede, una dintre surorile lui va observa. Margaret a îndurat batjocura oamenilor toată viața ei, dar, cumva, acest fel de tachinare ar distruge-o. Pentru că n-ar putea să le spună că Wes i se pare respingător.

— Îmi pare rău, murmură el. Tu prima.

Încă simte fiori de-a lungul brațului când rupe o bucată de pâine. O înmoaie în tocană și ia o îmbucătură. E mai consistentă și mai gustoasă decât orice a mâncat ea în ultimele câteva luni, bogată în sare și cu o notă înțepătoare de oregano proaspăt. Se oprește doar când la masă se face liniște. Vârfurile degetelor o ustură, pentru că și le-a cufundat adânc în bulion.

Spune cu sfială:

— E foarte bună.

Aoife zâmbește, radiind de bucurie.

— Ia cât poftești.

— Așadar, zice Christine. Povestește-ne câte ceva despre tine, Margaret.

Fata înghite în sec. Pâinea pe jumătate mestecată îi alunecă pe gât, zgâriind-o ca un pumn de cuie. Brusc, își dă seama că piciorul lui Weston o atinge din nou. Îi provoacă fiori.

— Nu o băga la interogatoriu, spune el. A avut o zi grea.

Christine își împreunează mâinile sub bărbie.

— Interogatoriu? Ce acuzație! Iertați-mă dacă vreau s-o cunosc mai bine pe musafira noastră.

— Și eu sunt curioasă.

Fiecare cuvânt al lui Mad e tăios ca un vârf de cuțit.

— Ce te aduce aici, în orice caz? Ești tare departe de casă.

— Fiți cuminți.

Aoife întinde unt pe o felie de pâine cu o dexteritate surprinzătoare. Weston deschide gura, gata să trântească o replică, dar o închide la loc când mama lui îi așază pâinea în mână.

— Mamă, pe bune, spune el, în timp ce Mad șuieră:

— Nu-l mai dădăci.

Se uită urât unul la celălalt peste masă. Aoife unge o altă felie de pâine cu unt.

— Nu vă mai ciondăniți și terminați ce aveți în farfurie. O să se răcească.

Margaret e singura dintre voi cu bun-simț.

Mad soarbe prelung din pahar. O privește în ochi pe Margaret peste buza paharului. E clar că Mad n-o place, dar Margaret nu știe dacă asta se întâmplă

pentru că a greșit ea cu ceva sau pentru că Mad nu place pe nimeni.

— Mă rog, spune Christine, bătând din palme. Vreți să spargem cumva gheața?

Poate niște chestii haioase. Madeline, ce-ar fi să începi tu?

— Am în mână un cuțit foarte ascuțit, a spus Mad, fluturându-l. Să nu uitați.

— Asta nu e deloc amuzant!

Colleen bate cu palmele în masă, făcând tacâmurile să zornăie.

— De asta ce ziceți? Știați că avem de zece ori mai multe celule bacteriene decât propriile noastre...

— Ce scârbos! strigă Edie.

Colleen pare demoralizată.

— Este clar că aici fiecare are părerea lui despre distracție.

— Domnișoară Welty, te rog, salvează-ne de noi înșine, insistă Christine. Spune-ne cum l-ai cunoscut pe scumpul nostru frate.

Șase perechi de ochi se ațintesc asupra ei. Weston o imploră arzător

din priviri,

cu o intensitate al cărei sens nu-l poate discerne.

— Evelyn Welty este mama mea. Domnul Winters plănuia să locuiască la noi acasă până când mama urma să se întoarcă din călătorie. Face cercetări pe teren, dar bănuiesc că va reveni destul de curând, când va auzi despre vânătoare. O

interesează demiurgii în mod deosebit.

— Înțeleg.

Privirea aspră a lui Aoife se îndreaptă spre fiul ei.

— Aveam impresia că mama ta l-a instruit deja.

Weston se face palid la față ca nisipul albit de soare. Colleen se uită cu atenție sporită la un cartof din castronul ei, dar îi zâmbește fratelui ei și șoptește:

— Ai încurcat-o grupa mare.

— Am spus că-mi dă mână liberă, spune el slab.

— Nu-mi vine să cred.

Mad se ridică brusc și scaunul ei zgârie podeaua.

Ce am făcut? se gândește Margaret.

În timp ce Christine și Colleen se cufundă într-o conversație înăbușită, Margaret privește neputincioasă cum Mad se duce spre fereastră. O deschide și-și aprinde o țigară, iar apa de ploaie care se prelinge pe geam sclipește în flacăra care dansează pe bricheta ei. Pisica gri sare pe un taburet de lângă ea și îi împunge mâna până când fata cedează și începe s-o mângâie pe cap.

— Wes, de ce m-ai mințit? întreabă Aoife.

— De ce nu te-a mințit? se răstește Mad.

Capătul țigării fumegă ca un pistol cu care cineva de-abia a tras la țintă.

— E un copil egoist care nu s-a gândit niciodată la altcineva în afară de el însuși.

— Madeline, ajunge. Musafira noastră...

— Nu-mi pasă! Nu-mi pasă de ea.

O atacă pe Margaret.

— Tu ce cauți aici?

— Am nevoie de ajutorul lui, spune Margaret cât se poate de calmă. Intenționez să mă înscriu la vânătoare, dar am nevoie de un alchimist. Dacă vom câștiga, mama îl va primi ca ucenic, iar premiul bănesc va fi suficient pentru a acoperi operația mamei voastre.

— Un caz caritabil, deci. Nu ne interesează mila ta și nici banii tăi murdari de sânge.

— Nu e decizia voastră! spune Weston înroșindu-se. E alegerea mea și mă duc.

Colleen se îneacă, râzând nervos.

— Mamaí, se smiorcăie Edie.

— Colleen, du-o pe sora ta în camera ei.

— Dar...

— Acum.

Colleen își coboară capul supusă și o ia pe Edie de mână.

— Da, să trăiți.

— Iar voi doi, spune Aoife, privindu-i tăios pe Weston și pe Mad, dacă vreți să

vă certați ca niște bețivi, atunci faceți-o afară. Dar cât timp vă aflați la mine în bucătărie, o să vorbiți unul cu celălalt ca niște adulți rezonabili.

— Eu nu mai am ce să-i spun, zice Mad. Deja a întors spatele acestei familii.

Tensiunea se strecoară între ei ca un oaspete nedorit. Margaret mai ia o bucată de carne din tocană și încearcă să nu se strâmbe când o arde pe gât. Îi lăcrimează

ochii. Aoife își așază capul în palmă.

— E prea periculos pentru o fată de vârsta ta. Ce-ar spune mama ta dacă ar ști ce

vrei să faci? Poți să mori.

— Mamă, te rog, protestează Weston. N-o să moară nimeni.

— Dar dacă moare Wes, spune Christine vesel, e o gură mai puțin de hrănit.

— Are dreptate, zice el.

— Nici măcar să nu glumești pe tema asta! ridică glasul Aoife. Vânătoarea asta e o greșeală, Wes. Știi bine asta. Îmi fac deja prea multe griji pentru tine. Nu-mi mai pot face griji și pentru sufletul tău.

— Nu va trebui să omoare hala cu mâna lui, spune Margaret. Eu mă voi ocupa de partea asta.

— Nu cred că în biblie scrie că e un păcat de moarte să fii complice la crimă, zice Christine. Dumnezeu e bun și iartă, nu-i așa?

— Exact!

Weston alunecă de pe scaun și îngenunchează lângă mama sa. Îi ia mâna teafără

în mâinile lui. În aceste momente, e imaginea fiului perfect și devotat.

— Știu că e greșit, dar avem de ales? Domnișoara Welty are nevoie de mine, iar noi avem nevoie de bani. Asta este ultima mea șansă. Ultima dată când îmi asum acest risc. Jur că, după asta, mă întorc acasă dacă dau greș. Îmi găsesc o slujbă.

Nu va mai trebui să-ți faci griji pentru mine.

— Și dacă reușești? întreabă Aoife.

— Atunci îmi voi petrece întreaga viață ca să mă revanșez pentru fapta mea.

Se oprește, apoi continuă solemn:

— Atât față de tine, cât și față de Dumnezeu.

Pe ea când o privise ultima oară Evelyn cu atâta tandrețe? Iubirea lui Aoife e un amestec de îngrijorare, furie și afecțiune. Dacă ar fi putut să vadă ce era în sufletul lui Evelyn, nu e sigură deloc de ce ar fi găsit acolo.

— Nu-ți pot da binecuvântarea mea, spune Aoife, nici nu te pot opri. Dar te pot

pune să promiți că te vei întoarce la mine viu și nevătămat.

— O să mă întorc. Promit.

Când Aoife îi cuprinde obrazul și-l sărută în creștetul capului, Christine și Mad schimbă o privire exasperată. Există un limbaj secret între surori, își spune Margaret. Unul pe care ea nu-l va înțelege niciodată.

Mad încremenește, ca și cum ar fi simțit privirea lui Margaret, și apoi se întoarce brusc spre aceasta. E greu să-i ghicești gândurile prin fumul cenușiu și învolburat al țigării, dar ochii îi strălucesc în cap, negri și fermi. Vocea îi e plină

de venin când spune:

— Sper că acum ești mulțumită de tine.

Partea cea mai rea este că nu e deloc mulțumită. Pentru o perioadă atât de lungă

avusese grijă doar de ea însăși și de Bucluc. Dar acum, dacă o vor da în bară, nu e doar viața ei în joc. Nu doar ea va avea de suferit. Ci toate surorile Winters —

și, de asemenea, fratele lor cel incompetent.

Weston e suspect de tăcut.

Nu a spus nimic în drum spre gară și nu vorbește nici acum, în trenul pustiu care-i duce spre sud. Aerul pocnește în jurul lui cu o frenezie care lui Margaret nu-i place deloc. Băiatul stă cu un picior ridicat pe scaunul din fața sa, iar cu celălalt bate neîncetat în podea, punându-i răbdarea la încercare.

Probabil că habar nu are ce face. Oricât de mult o enervează, își mușcă limba. Va fi îngăduitoare cu el deocamdată, având în vedere că și-a atras ura întregii lui familii într-o singură seară. Mai ales că e vina

ei că l-a târât din nou în această

combinație. Margaret încearcă să nu-și hrănească prea mult sentimentul de vinovăție, dar simțământul este tenace și supraviețuiește oricum. Amintirea replicii disprețuitoare a lui Mad o va bântui zile întregi.

Dincolo de geam, peisajul rural al Noului Albion îi trece prin fața ochilor, cu fâșii verzi și aurii, culori estompate în întunericul nopții. Nu vede mare lucru prin beznă sau dincolo de reflexia căruciorului cu gustări care se plimbă pe culoar. Când acesta se oprește în dreptul lor, Weston își cumpără o ceașcă de cafea.

— Chiar ai nevoie de cofeină? întreabă fata.

El se oprește la jumătatea înghițiturii, cu o mutră acră.

— Da. De ce?

Boc-boc-boc.

Margaret își înfige un deget în genunchiul băiatului, împingând până când piciorul acestuia ajunge pe podea. El bombăne și mai soarbe o dată din cafea.

— Ești agitat, spune ea.

— Trebuie să rămân treaz. În plus, cafeaua mă calmează.

— Poate că ar trebui să tragi un pui de somn mai bine. Ești cu fundul în sus.

— Cu fundul în sus?

Fata poate să jure că pe Wes îl pufnește râsul.

— Nu, n-aș putea fi niciodată cu fundul în sus într-o situație ca asta.

— Și ce fel de situație e asta?

— Una în care sunt singur, alături de o femeie frumoasă.

Simte cum fața îi ia foc. Cândva, acest tip de comportament o scotea din minți.

Dar acum nu simte decât furie față de acele cuvinte găunoase și calculate. Și poate și un pic de durere pentru că o minte pe față. Ca și

cum i s-ar părea vreodată frumoasă o fată așa de dură cum e ea.

Nu te poți ascunde de mine, se gândește ea. Te-am citit.

Își dă seama că Weston Winters se pricepe foarte bine să-i lase pe oameni să

vadă doar ceea ce vrea el să se vadă. Aparențele băiatului bun. Încredere oarbă.

Cuvinte mieroase. Dar nu e decât un mincinos și poleiala sa e falsă. Se uită fix la el, fără să clipească, iar zâmbetul lui Wes se stinge. Pe de-o parte, și-ar dori să-l jupoaie de viu, dar latura ei mai puternică și mai blândă îl compătimește.

Și tu m-ai citit pe mine. Oricât de mult și-ar dori, nu se poate închide de tot în fața lui. Aceasta e legătura dintre ei. Au fost martori la cele mai vulnerabile momente ale fiecăruia, iar acum trebuie să-și poarte unul celuilalt povara.

— De obicei, îți merge cu teatrul ăsta? întreabă Margaret.

— Poftim?

— Spune sincer sau nu spune nimic.

Lui Wes i se înroșesc vârfurile urechilor. Bine. Dacă se înfurie, va fi mai ușor de citit. Fata îi cunoaște deja temperamentul și știe că furia e slăbiciunea lui cel mai ușor de exploatat.

— Te porți ca și cum nimic n-ar fi în neregulă.

— Și ce-ai vrea să fac? Ai fi mai fericită dacă aș plânge?

— Nu.

Nu-și poate stăpâni emoția din glas.

— Vreau să înțeleg de ce ești hotărât să fii atât de arogant când am putea pierde totul. Vreau să înțeleg de ce mă excluzi când trebuie să avem încredere unul în celălalt. Sora ta te-a făcut mincinos și e clar că te consideră egoist. Cred că

niciunul dintre aceste lucruri nu e pe de-a-ntregul adevărat.

— Cine, Mad? Bineînțeles că așa crede. Întotdeauna va crede asta. Nu contează

ce fac eu.

— Îi cam dai dreptate.

— Îi mențin așteptările la un nivel scăzut.

— Eu am așteptări mai mari.

Se privesc reciproc, legănându-se în ritmul trenului. În cele din urmă, Weston scoate un oftat de om învins și frustrat.

— Trebuie să fiu arogant, altfel îmi pierd mințile. Ai văzut ce cred ele despre ceea ce fac eu. Sunt o mare dezamăgire în ochii lor, iar dacă aș accepta gândul

ăsta, aș...

Își trece o mână prin părul deja ciufulit.

— În orice caz, n-aș putea rămâne în Dunway. Singurele perspective de angajare pe care le am sunt la fabrică sau la docuri, și cum va rezolva asta problema? În plus, poate că într-o zi mă voi căsători și voi avea copii, apoi voi muri de tânăr și-mi voi lăsa familia să se chinuie, la fel ca tata. Dacă nu voi deveni alchimist, nimic nu se va schimba vreodată.

— De ce contează atât de mult să devii alchimist?

— Ți-am spus când ne-am întâlnit. Vreau să candidez la Senat. Numai alchimiștii sunt eligibili și numai politicienii pot aduce schimbări reale în această

țară.

— Și totuși, nu o fac.

— Exact! Alchimia ar trebui să însemne schimbare și progres, dar toți cei de la putere au uitat asta. Niciunul dintre ei nu va schimba nimic atât timp cât profită

de pe urma mersului actual al lucrurilor.

Cuvintele îi sunt pline de amărăciune.

— Cu ajutorul unei politici cu adevărat progresiste, niciun copil de șase ani n-ar mai merge la culcare flămând. Nimeni nu și-ar mai pierde un părinte din cauza condițiilor nesigure de muncă. N-ar mai

trebui să încapă șase persoane într-un apartament de două camere. Gata. Acum ești mulțumită?

Mulțumită și nu prea. E un vis nobil. Dacă n-ar fi văzut dorința sinceră care-i sclipea în ochi, poate că nici ea nu l-ar fi crezut. O face să se gândească la tatăl ei. Odinioară, el i-a spus că toți oamenii au o datorie sfântă: tikkun olam, repararea lumii.

Pentru yu'adiri, alchimia e o știință, dar și o practică spirituală. Chiar și katharii sunt de aceeași părere. Dar în timp ce katharii văd focul alchimic ca pe un simbol al judecății lui Dumnezeu — mijlocul de a separa spiritul de materie, așa cum Dumnezeu va separa într-o zi grâul de neghină —, yu'adirii percep alchimia ca pe un lucru mai conciliant. Numai prin înțelegerea lumii fizice pot pătrunde sfera divină, iar acest lucru înseamnă, în sine, tikkun olam. Dar înțelepciunea este doar o cale dintre multe altele. Tatăl ei vorbea, de asemenea, despre fapte bune și acte de dreptate. Margaret crede că acesta l-ar admira pe Weston pentru că vrea să folosească alchimia pentru a aduce o schimbare sistemică, dar nu știe dacă are voie să fie atât de idealistă.

A citit aproape toate textele despre alchimie din biblioteca mamei ei și, în ciuda lucrurilor pe care le credeau primii filosofi, în ciuda celor scrise în biblie, alchimia nu reprezintă un proces de purificare. E un proces care corupe. Are un mod de a-i face și pe oamenii cu intenții pure, cum e Weston Winters, să devină

duri și distanți.

— Toți alchimiștii spun că vor să facă lumea un loc mai bun, spune ea calmă. Nu cred că vreunul dintre ei a reușit.

— Pentru că toți se închid în laboratoarele lor și petrec mai mult timp teoretizând lumea decât trăind în ea. Cu toții sunt cinici și lipsiți de viziune.

Margaret nu-și poate reține un zâmbet.

— E adevărat că majoritatea alchimiștilor nu seamănă deloc cu tine.

— Nu-mi dau seama dacă râzi sau nu de mine.

— Nu râd.

O surprinde să constate că vorbește serios. Weston își întinde un braț peste spătarul locului ei.

— În regulă, atunci. E rândul tău să-ți descarci sufletul. Mama ta nu te-a învățat alchimie?

— A încercat.

— Și?

— Care e întrebarea ta, mai exact?

— Sunt doar curios să știu de ce fiica unei faimoase alchimiste din țara noastră

nu e și ea o mare alchimistă.

Înainte de toate, mama ei i-a spus c-o va învăța alchimie. Alchimie — magie adevărată. Orice copil s-ar fi bucurat. Dar, odată ce Margaret a văzut de ce era capabilă mama sa, atracția a dispărut. Când a venit timpul pentru lecțiile promise, Margaret s-a crispat. Nu a putut să facă asta. Dezamăgirea de pe fața lui Evelyn o chinuie și acum.

— Nu mă interesează alchimia. Asta e tot.

— De ce nu te interesează?

Erau multe feluri în care fata putea răspunde la această întrebare. Pentru că

alchimia îi transformă pe oameni în monștri. Pentru că la ce e bună alchimia dacă nu-i poate aduce mama înapoi?

— Poate fi folosită la lucruri oribile.

— Absolut.

Este o afirmație deloc controversată. Deși sunt prea tineri și nu au trăit războiul, fiecare cetățean din Noul Albion știe ce daune pot face armele îmbunătățite alchimic. Cu toții au auzit poveștile de groază despre alchimiștii militari care-și modificau propriile corpuri — sau pe cele ale unor oameni asupra cărora se făceau experimente fără voia lor.

— Dar asta se poate întâmpla cu orice lucru de pe lumea asta. Totul depinde de modul în care-l pui în aplicare.

Margaret ridică din umeri.

— Atunci poate că nu avem cu toții visuri mărețe.

El îi zâmbește oarecum trist.

— Acum râzi de mine.

— Nu râd. Acesta este adevărul.

— Atunci e deprimant. Nu poți vorbi serios.

O să vadă el în scurt timp. La fel ca tuturor celorlalți, orașul Wickdon și conacul

i se vor părea o închisoare mică, plictisitoare și provincială. Niște lucruri pe care va trebui să le depășească sau să le calce în picioare în drumul său ilustru spre succes. Dar, în timp ce pentru el acest loc nu e decât un punct de pe hartă, pentru ea Wickdon înseamnă întreaga lume. Încercările zilnice de supraviețuire în acest loc nu-i lasă loc și pentru visuri.

— Ba da, domnule Winters.

Weston se încruntă. Nu e deloc mulțumit de răspunsul ei, dar abandonează

discuția.

— Poți să-mi spui Wes, să știi.

Maggie nu știe, brusc, ce să facă cu mâinile. Își dă o șuviță rebelă de păr după

ureche.

— Bine.

În timp ce se așterne tăcerea, băiatul se scarpină la ceafă. Pentru ea, nu e ceva stânjenitor. Margaret e obișnuită cu tăcerea, o prețuiește și o consideră singura ei prietenă, în afară de Bucluc. Dar Weston — Wes — e ca o creatură din pădure, suspicioasă și agitată când se confruntă cu liniștea deplină.

Apoi fata observă cum lui Wes îi vine o idee. Băiatul ridică din sprâncene și un zâmbet viclean i se întipărește pe chip. Se apropie, iar ea își dă seama de faptul că băiatul aproape că i-a cuprins umerii cu brațul. Margaret se împotrivește impulsului de a se trage îndărăt. Senzația fantomatică a mâinii lui pe pielea ei revine ca o vânătaie care se materializează încet. E un fel de durere pe care și-o dorește, dar pe care o detestă, în egală măsură.

— Așadar, spune el. Îți dai seama că nu mi-ai spus niciodată numele tău?

Margaret, nu-i așa? Așa te-ai prezentat familiei mele.

Margaret. Îi place cum sună numele ei când îl rostește Wes: felul deliberat în care-l lungește și accentul lui de orășean care îndulcește litera r. Nimeni nu-i spune Margaret, chiar dacă ea așa le cere oamenilor. Fata dă din cap, trezindu-se brusc în pană de cuvinte. Cum de a reușit s-o amețească atât de ușor?

Hotărâtă să alunge orice vrajă de-a lui, fata îi cercetează trăsăturile de aproape.

Părul lui răvășit este la fel de negru și lucios ca praful de pușcă, iar ochii

îngustați îi sunt mărginiți de gene negre și dese. Când zâmbește, îi poate vedea strungăreața dintre dinții din față. Este chipeș — nu că n-ar ști asta —, lucru pe care Maggie nu prea e dispusă să-l recunoască.

Coborând glasul, băiatul spune:

— Deci cum vrei să-ți spun? Peggy?

Vraja se rupe instantaneu, iar Weston Winters redevine copilul nesuferit din camera de oaspeți a mamei sale.

— Nu.

— Marge?

— În niciun caz.

El râde.

— Bine, bine. Margaret, atunci. Deci nu vrei să fii alchimistă. Ce vrei să fii?

— Trăgătoare de elită.

Nu știe ce a apucat-o să spună asta, dar regretă imediat. Margaret urăște din tot sufletul să se facă observată. Dacă a învățat un lucru util în viață, acela e cum să

devină invizibilă pentru a supraviețui.

— Trăgătoare de elită, zici? Vrei să te înrolezi în armată?

— Nu. Nu chiar.

Se gândise cândva la asta, dar nu este dispusă să servească o țară care nu o iubește.

Ce-și dorește? Margaret își imaginează că inspiră mirosul pământului umed și al brazilor din pădure. Vântul îi ciufulește familiar părul și ceața i se prinde de gene. Zgomotul unei arme și lătratul unui câine de vânătoare. Dacă și-ar permite să fie egoistă, dacă ar putea trăi într-o lume ideală, așa ar arăta aceasta. Ea, într-o haină roșie de vânătoare, decorată cu o coroniță de lauri și cu un guler de blăniță

albă, mai sus pe podium decât Jaime Harrington, cu rânjetul lui tâmp cu tot.

— Cred că victoria îmi va fi de ajuns, spune ea.

— Și după aceea?

— Nu știu. Nu m-am gândit dincolo de asta.

— Un lucru foarte... pragmatic.

— Chiar așa? Mie mi se pare absurd.

— Nu e. Nu e deloc absurd.

Încearcă să-și păstreze expresia serioasă, dar scânteia sinceră și fermă din ochii lui îl face să pară mai tânăr, mai suav.

— În plus, visurile nu trebuie să fie întotdeauna pragmatice. De aceea se numesc visuri. Și acum visurile noastre trăiesc și mor împreună.

— Împreună.

Acesta îi este un concept teribil de străin. Băiatul îi zâmbește.

— Suntem noi doi împotriva lumii întregi, Margaret.

Nu-i place felul în care această afirmație îi înfige o gheară în piept. Destinele lor sunt legate, dar mai mult o înspăimântă sentimentele pe care băiatul i le inspiră — speranța șovăielnică și această dorință fizică îngrozitoare. E ca și cum ar sta în vârfurile picioarelor pe marginea unei stânci. Sub ea se află un spațiu la fel de întunecat și inconstant ca marea, iar dacă se va arunca în gol, Margaret nu știe

dacă va fi cineva acolo s-o prindă în brațe.

Wes și visurile lui, își spune ea, sunt niște lucruri cu adevărat periculoase.

11

Margaret îl tulbură.

Wes o privește din spatele geamului aburit al unei cabine telefonice, în timp ce așteaptă ca Hohn să-i răspundă. Fata stă pe o bancă ce dă spre dealurile întinse, unde o mică turmă de capre paște dincolo de un gard scund, de piatră. Expresia ei este la fel de indescifrabilă ca o formulă alchimică și are privirea fixă a unei păpuși, dar el îi învață încet-încet limbajul corporal. Tensiunea din umerii ei.

Fiecare mișcare a ochilor la fiecare zgomot brusc. Felul în care își tot prinde și-și desprinde părul.

Chiar și atunci când e agitată, tot ceea ce face e precis și automat — și absolut hipnotizant. Când, în sfârșit, Hohn răspunde la telefon, fata își strânge părul într-o mână și, cu cealaltă, își flutură agrafa din carapace de broască-țestoasă ca pe o armă.

Wes face rost de transport și închide telefonul, apoi își târăște valiza până la peronul aglomerat unde se află Margaret. Presupune că ar trebui să se simtă mai nerăbdător, având în vedere că viitorul lui depinde de înscrierea la vânătoare până la miezul nopții. Dar el a perceput întotdeauna timpul un pic diferit față de ceilalți. În plus, n-ar fi de niciun folos să-și facă griji pentru un lucru pe care nu-l poate controla.

— Relaxează-te.

Își îndreaptă bărbia spre ceasul din turn. Acesta strălucește ca o lună plină pe cerul fără stele.

— De-abia e 8:30. O să ajungem la timp.

Ultimul tren de noapte se trezește din moțăială, șuierând, și acoperă răspunsul fetei. În timp ce iese lent din gară, lasă în urma sa o dâră de fum și trage după el aerul umed și liniștit al serii. Din cauza rafalei de vânt, haina băiatului flutură, lovindu-l peste genunchi, iar fetei i se desprind câteva șuvițe din coc. I se prind de buzele țuguiate într-un gest de tipică detașare. Wes se gândește să i le dea laoparte — și se întreabă dacă fata îl va mușca în cazul în care degetul lui mare îi va

zăbovi pe buze mai mult decât e cazul. Își stăpânește acest impuls. Nicicând un lucru atât de banal cum e părul nu l-a făcut să se simtă atât de pervers.

Când vântul se domolește și șuierul trenului scade ca un vaier în depărtare, Maggie spune:

— Va dura cel puțin o oră și jumătate până când va ajunge aici.

— Și o oră și jumătate ca să se întoarcă, spune el, încercând s-o calmeze cu un gest al mâinii. Ceea ce înseamnă că mai avem 30 de minute la dispoziție.

Ea nu pare nici impresionată, nici liniștită de calculele lui, așa că așteaptă într-o tăcere sumbră, în timp ce frigul din jurul lor se ascute. Un corb aterizează pe un stâlp al gardului din apropiere și scoate un țipăt care aproape că-i desparte sufletul de trup. Margaret nici măcar nu tresare.

În momentul în care Wes crede că va înnebuni, ceasul bate ora 10. Câteva clipe mai târziu, aude zgomotul unui motor și aproape că-i vine să plângă de ușurare.

Se ivesc farurile, care clipesc din întuneric ca ochii galbeni și mari ai unei pisici.

În timp ce taxiul negru și elegant al lui Hohn oprește lângă trotuar, Wes își ia valiza.

— Vezi? A venit la timp. N-ai de ce să-ți faci griji.

Margaret se uită la el suspicioasă, în timp ce Hohn coboară din mașină.

— Domnule Winters, mă bucur să vă revăd! Și asta e... Maggie Welty, ce naiba cauți tu aici?

— Am fost în vizită la oraș.

— Ne duci, te rog, până la Blind Fox? întreabă Wes.

Hohn pare nedumerit, dar spune:

— Sigur că da.

Apoi înșfacă bagajul lui Wes și-l așază în portbagaj. Wes și Margaret se urcă pe

bancheta din spate, despărțiți de câțiva centimetri de spațiu gol și de zidul frustrării fetei. El încearcă de câteva ori să intre în vorbă cu ea în timp ce mașina se așterne la drum pe autostrada de coastă — despre cât de schimbătoare e vremea și despre cum s-a aglomerat traficul —, dar nici Hohn și nici Margaret nu-l bagă în seamă, și-i trimit doar câte-un răspuns monosilabic ocazional.

Reticența lui Margaret nu e deloc surprinzătoare. S-a plictisit probabil de compania lui și, având în vedere dispoziția ei în general sumbră, băiatul se așteaptă ca Maggie să-l ignore în următoarele trei zile. Tăcerea lui Hohn însă îl tulbură. Abia când îi zărește ochii, îngușți, ca de șarpe, în oglinda retrovizoare, începe să înțeleagă.

Wes își poate imagina cu ușurință poveștile cu tâlc cu care sunt crescute fetele din Wickdon. Poveștile în care băieții de la oraș ca el vin să le fure pe fetele singure și nevinovate ca ea, doar pentru a le sorbi sufletul. Dar Margaret nu e o fecioară inocentă și i-ar băga țeava armei pe gât înainte să-i treacă măcar prin cap să facă vreun gest necuviincios.

Își amintește cum se holba fata la hala, dezlănțuită și hotărâtă în apusul însângerat. În acel moment, Wes nu putea decât să se roage; își simțea pulsul în adâncul beregatei. Dar Maggie părea atât de echilibrată, atât de...

înspăimântătoare.

Pe bune, fata asta nu e genul lui. Dar Hohn nu știe asta.

Wes se întreabă care sunt, mai precis, bănuielile lui Hohn. Poate că acesta crede că-i vânează averea, mai ales acum, că mama ei nu e pe-aproape ca s-o protejeze de șerpi oportuniști ca el. Îl deprimă cât de plauzibil sună acest scenariu, așa că

încearcă să uite de asta, privind pe geam. Dar dincolo nu vede decât întunericul lipsit de forme. Inclusiv marea pare aproape invizibilă în această seară, unduindu-se în nuanțe de negru și indigo dincolo de reflexia chipului lui Margaret. Băiatul aburește geamul, apoi îl șterge.

Trece o eternitate până ajung la Wickdon. Când a sosit aici ultima dată, era un sătuc liniștit și pitoresc — dar acum e la fel de gălăgios ca Fifth Ward de Lá Fhéile Pádraig[4]. Mașina își croiește drum pe stradă, despărțind mulțimea așa cum un vapor desparte apa. În cele din urmă, nu mai pot înainta printre oameni, așa că taxiul se oprește la o stradă distanță de Blind Fox.

— Cred că până aici pot să merg, spune Hohn. E ca la grădina zoologică în seara

asta.

Wes se duce să-și ia valiza. Abia își poate auzi propriile gânduri peste țipetele din jurul lui, iar asta îl face să resimtă un fior euforic. În timp ce închide portbagajul, o vede pe Margaret plătind cursa în timp ce Hohn, aruncând o privire spre băiat, îi șoptește ceva la ureche. Fața ei se înroșește în culorile toamnei.

Ar fi încântător dacă n-ar fi confirmarea clară a faptului că Hohn crede că Wes e sută la sută un ticălos. Uneori, se întreabă de ce se mai obosește să nege acest fapt. Poate că aceasta e singura calitate pe care o va avea vreodată.

Cade pe gânduri, dar, peste o clipă, Margaret îl prinde de cot. Îl trage înapoi exact când un individ se împiedică de o piatră ieșită din pavaj. Berea îi sare din pahar, ratând de puțin pantofii lui Wes când se varsă pe stradă.

— Nu, șoptește bărbatul. La naiba.

E o priveliște aproape sfâșietoare.

— Tocmai mi-ai salvat viața, spune Wes ironic.

— Mulțumește-mi mai târziu.

Margaret îl trage din nou de braț cu nerăbdare.

— Hai, mai repede! E aproape miezul nopții.

Îl călăuzește prin mulțime cu grația și determinarea unui buldozer. În jurul lui, aude surprins fragmente de accent de la oraș și vede crâmpeie de haine strălucitoare moderne. Vocale alungite și paiete. Hohote zgomotoase de râs și portțigarete lucioase.

Când intră în cârciumă, gălăgia atinge un nivel insuportabil. Aproape că nu se poate respira; nu e aer, ci numai fum de tutun, vapori sulfuroși și mirosul amar de anason al absintului. Focul dansează în vatră, aruncându-și luminile și umbrele pe pereți. O zugrăvește pe Margaret în nuanțe aurii; zici că e una dintre icoanele sacre ale mamei sale. Wes nu-și poate dezlipi privirea de la ea. Fata strânge hotărâtă din dinți, iar sclipirea din ochii ei pare mult mai strălucitoare decât flacăra vetrei.

Maggie nu i-a dat drumul la braț, dar băiatul constată că nici nu-și dorește.

Strânsoarea mâinii ei îl ancorează în tot acest haos. Împreună, își croiesc drum prin mulțime până când găsesc un grup de oameni care, cumva, formează o coadă. Weston nu poate vedea ce se află în fața lor nici dacă se ridică pe vârfuri.

— Maggie Welty!

Wes recunoaște, după o clipă, vocea caldă și ochii albaștri și blânzi ai lui Halanan.

— Și Winters. Ce faceți voi doi pe-aici în seara asta?

— Am venit să ne înscriem la vânătoare, spune Margaret.

— Fir-aș al naibii!

Nu pare deloc încântat, dar îl bate pe spate pe un alt bărbat de lângă el.

— Faceți loc. Mai avem pe cineva.

— Faceți loc!

Anunțul trece din gură în gură, transformându-se într-un strigăt de luptă care se răspândește prin toată cârciuma ca un incendiu de vegetație. Lumea le face loc și, cu o mână împingându-l din spate, Wes se trezește împins în mijlocul mulțimii. În timp ce trec pe lângă diverși oameni, Wes nu remarcă decât strălucirea caldă a paietelor și roșul aprins al gulerelor din blană de vulpe. În cele din urmă, ajung în fața unui ghișeu unde șefă pare a fi aceeași femeie care a dat glas legendei la ceremonia de deschidere. Aceasta rămâne cu gura căscată când dă cu ochii de ei.

— Acesta e alchimistul tău? Unde l-ai găsit?

— La Dunway.

Femeia oftează, de parcă ar fi primit deja acest nonrăspuns de o mie de ori până

acum. Îl fixează pe băiat cu o privire atât de intensă, încât aproape că îl doboară

din picioare.

— Cum te cheamă?

— Weston Winters, doamnă.

El îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Weston Winters, ha? Ești sigură că nu l-ai găsit într-o carte cu povești pentru copii?

— Sunt sigură.

Femeia pufnește scurt, speriindu-l atât de tare, că aproape sare cât colo. Îi arată

un deget acuzator.

— Stați puțin! Winters. Știam eu că recunosc acest nume. Zilele trecute, Mark Halanan a venit și mi-a spus o poveste foarte ciudată. Știi ce a spus?

Niciunul dintre ei nu zice nimic.

— Mi-a spus că Evelyn are un nou ucenic, un tânăr pe nume Winters. I-am spus că minte așa cum respiră. Dar iată-te, ești aici.

Femeia își așază calm mâinile pe masă.

— De ce am sentimentul că voi doi puneți la cale ceva dubios?

— Dubios? se bâlbâie Wes. Nu! Adică, nu, doamnă. Niciodată n-aș îndrăzni să

fac ceva dubios.

— E ucenicul mamei, intervine Margaret. I-a dat permisiunea să se mute la noi mai devreme. O să înceapă lecțiile de îndată ce mama se va întoarce acasă.

— Chiar așa? Nu mă minți?

— Nici nu-mi trece prin cap.

Femeia își plimbă privirea șireată ba la unul, ba la celălalt. Wes își păstrează

zâmbetul pe buze. Femeia nu pare deloc convinsă, dar ridică mâinile.

— În regulă, atunci. Știi ce se va întâmpla în continuare, băiatule de la oraș?

Trebuie să faci un sacrificiu.

Probabil că Wes o privește mirat, pentru că ea izbucnește în râs și bate ușor în masă. Pe suprafața acesteia este înscrisă formula de bază pentru nigredo. Lumina portocalie a focului se reflectă în șanțurile cercului de transmutare.

— Nimic prea prețios. O picătură de sânge sau o șuviță de păr.

I se pare neobișnuit faptul că o tradiție kathară de genul ăsta îi amintește atât de mult de o nuntă sumică. În mod tradițional, preotul va efectua un ritual alchimic, de obicei cu verighetele, ceea ce simbolizează unirea întru trup și suflet. Este o chestie fundamentală, morbid de sumică, să umbli purtând un inel vrăjit în care se află esența dinților de lapte sau a unghiilor soțului tău. Sumicii își taie mereu bucăți din propriul lor corp de dragul lui Dumnezeu. Se pare că biserica din capătul străzii, de lângă clădirea unde locuiește, are degetul mic de la picior al Sfintei Martire Cecilia perfect conservat sub altar.

Femeia îl privește nerăbdătoare. Băiatul nu vrea să se gândească la căsătoria cu Margaret Welty, nici măcar la modul metaforic, dar încuviințează. Mulțumită, femeia pune pe masă un castron de sticlă, o bucată de cretă și un cuțit. Lui Wes i se face puțin rău când pune mâna pe cuțit. Ideea de a renunța la părul său îl deranjează mai mult decât cealaltă variantă, așa că alege sângele. În timp ce-și lipește lama de palmă, mulțimea amuțește. Inima îi zvâcnește în tâmple. Apoi cineva strigă: — Stai!

Jaime Harrington se îndreaptă spre ei cu o mutră arogantă. Are o șapcă trasă

peste părul nisipiu. Poartă o cămașă de un alb imaculat, bretele și cotiere. Ura se încolăcește în stomacul lui Wes. Lângă el, Margaret se încruntă.

Animalul lui de companie — Mattis, dacă-și amintește bine — îl urmează la câțiva pași în urmă, alături de o tânără cu părul castaniu și cu pălărie ornată cu o pană de corb. Judecând după bandajul însângerat de la mâna fetei, la fel cu a lui Jaime, probabil că sunt parteneri de vânătoare. Bietul Mattis s-a ales cu o pată

cheală chiar în dreptul tâmplei, iar Wes simte că a ales corect și nu s-a făcut de râs.

— Regulile spun că înscrierea trebuie finalizată până la miezul nopții, spune Jaime, arătând spre ceasul de la mână. A trecut de cinci minute.

— Ce naiba face ăsta? murmură Wes ca pentru sine.

— Își bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Veninul din vocea lui Margaret îl ia prin surprindere.

— Vânătoarea e cea mai veche tradiție a noastră. Moștenirea noastră de locuitori ai Noului Albion cu sânge curat, continuă Jaime. Dintotdeauna am urmat regulile stabilite de primii coloniști. Știu că vorbesc în numele tuturor când spun că nimic nu ar trebui să strice sfințenia acestui eveniment.

Oamenii din bar tac, derutați. Apoi câteva voci din mulțime îi dau dreptate.

— Nu vorbește serios, șuieră Wes. Ce contează dacă întârziem cinci minute?

— Nu de timp e vorba aici.

O privește neliniștit pe Margaret. Ea stă cu mâinile în șold, uitându-se spre mulțime ca un animal încolțit. Ce nu-i spune fata? Oricum ar fi, dacă se aplică

această regulă, pentru ei totul s-a terminat. Familia lui o va băga pe mânecă, iar de visurile lui și ale lui Margaret se va alege praful.

Din fundul barului, cineva strigă:

— Ah, vezi-ți de treaba ta, Harrington.

Încântarea de pe fața lui Jaime dispare. Femeia din spatele tejghelei se preface că

se uită la ceas. Lui Wes i se oprește respirația când vede minutarul în dreptul cifrei cinci. Nu mai au nicio scăpare.

— Ei bine, spune femeia, e o chestiune discutabilă. Ceasul meu arată fix miezul nopții.

— Dar...

— Cârciuma mea, ora mea.

Își îndreaptă din nou atenția către Wes.

— Haide, domnule Winters, înainte să mai apară și alți scandalagii!

Focul se oglindește în lama cuțitului din mâna sa. Simplul gând de a face un sacrificiu pentru Margaret îl îngrozește. Cât de mult din el însuși a oferit cuiva

vreodată, cu adevărat? Dar dacă fata i-a văzut deja toate rănile, cât de mult îl va durea să mai verse puțin sânge de dragul ei?

Au schimbat deja foarte multe lucruri. Un sacrificiu pentru un sacrificiu, un vis pentru un vis. Târgul pe care l-au făcut este tot un fel de alchimie. Cu vârful ascuțit al lamei, redeschide tăietura pe jumătate vindecată din palma lui. Câteva picături roșii se preling în pahar.

I-l întinde lui Margaret, cât poate de delicat. Fata își scoate agrafa din păr fără să

șovăie. Părul i se revarsă pe umeri ca un râu de aur strălucitor. Lui Wes i se usucă gura în timp ce ea își duce cuțitul la cap și își taie o șuviță chiar de la rădăcină. Apoi o lasă să cadă în castron. Firele de păr se risipesc, fine și galbene ca mătasea porumbului, colorându-se în roșu de la sângele lui.

Wes se întreabă în ce oare s-ar transforma ei doi — în ce s-ar transforma el —

dacă alchimia ar funcționa suficient de profund. Poate că atunci ar vedea din ce e făcut și ce fel de om este cu adevărat. Dar la nivelul cărnii nu există nimic care să poată ajunge la suflet. Trupul nu reprezintă altceva decât o închisoare de oxigen și carbon.

Wes scrie cu creta runele pentru reacție, apoi își așază mâinile pe masă. În timp ce-și revarsă energia în formulă, o limbă de foc alb se ridică din castron, transformându-i conținutul în caput mortuum în doar câteva clipe. Reziduurile se contopesc, iar aerul se umple de mirosul de sulf. Căldura plutește ca un voal în jurul feței femeii.

— Ultimii noștri participanți, Margaret Welty și Weston Winters. Să înceapă

vânătoarea!

Oamenii din bar izbucnesc în urale.

Wes trăiește o emoție pe care n-a mai cunoscut-o niciodată. Jaime se încruntă la ei, pur și simplu scârbit, și se strecoară în mulțime alături de tovarășii săi. Dar, când se uită în jurul său, observă aceeași expresie pe chipurile mai multor oameni.

Prin umbrele aruncate de flăcări, poate distinge câțiva oameni din oraș —

oameni care o cunosc pe Margaret — care o privesc cu o ură hidoasă care li se aprinde în ochi. Bărbatul care vinde stridii pe strada principală. Brutărița care i-a dat pe gratis o tartă cu mere săptămâna trecută, pentru că i-a spus că are păr frumos. Unul dintre barmani care a umplut un pahar cu prea multă bere.

Cunoaște bine aceste priviri. Ele stârnesc în el ceva misterios, dorința de a o proteja. În săptămâna de după moartea tatălui său, aproape că fusese omorât pentru că încercase să se bată cu o gașcă de copii care o urmăriseră pe Colleen de la școală până acasă. Articulațiile încă-i sar de la locul lor dacă-și strânge mâna într-un anumit fel. Atunci și-ar fi dorit să știe mai multă alchimie.

În această lume, să fii kathar înseamnă să fii puternic. Banii înseamnă putere.

Dar la fel și alchimia. Simte cum strălucirea fierbinte a lucrurilor pe care le poate face alchimia îi arde în capul pieptului.

— Wes?

Margaret își lasă capul în jos până când părul îi acoperă toată fața.

— Putem să plecăm? Te rog?

Teama din vocea ei îl face să se dezmeticească.

— Da. Hai acasă.

— Ieșiți prin spate, spune femeia. În seara asta e plin de lupi pe-aici.

— Așa vom face. Mulțumesc.

Fără să zăbovească, Wes își pune brațul peste umărul lui Margaret — apoi își dă

seama imediat de grava sa greșeală. Se așteaptă ca fata să se

smucească de lângă

el, în schimb, ea se cuibărește și mai aproape, până când fruntea se lipește de gâtul lui. Genele ei flutură pe lângă venele lui Wes, prin care sângele îi pulsează

nebun. Cuminte ca un mielușel, ea îl lasă s-o ocrotească și s-o scoată pe ușa din spate, purtând-o departe, în inima nopții.

[4] Sfântul Patrick — în irlandeză (N.t.).

12

Lumina soarelui de dimineață târzie o copleșește pe Margaret ca un val fierbinte.

Fata se trezește cuibărindu-se mai adânc în așternuturi și savurează mângâierea caldă și somnoroasă a razelor. N-a mai dormit atât de foarte mulți ani.

Apoi, ca și cum ar fi stropit-o cineva cu apă rece, ceața gândurilor i se risipește și constată cu amărăciune că a irosit prima dimineață a sezonului de vânătoare.

Printre înjurături, se dă jos din pat și se crispează când frigul de pe podea îi cuprinde picioarele goale. Stresul și epuizarea din ultimele 24 de ore nu s-au diminuat, dar azi nu-și poate permite să-și plângă de milă — și nici în următoarele trei săptămâni. Până când hala nu va fi ucisă, nu se poate relaxa. Iar programul încărcat al sezonului de vânătoare va avea grijă de asta.

Pentru a-i distra pe turiști, fiecare săptămână aduce cu ea un alt spectacol-concurs. Mai întâi, o demonstrație de alchimie și apoi un concurs de tir.

Performanțele slabe nu descalifică pe nimeni, dar victoria oferă avantaje importante. Vânătoarea de vulpi e un sport tradițional, ierarhic, cu atât de multe reguli, atât nespuse, cât și oficializate, încât Margaret cu greu le poate ține socoteala. Dar cea mai importantă dintre ele este aranjarea corectă a oamenilor pe teren. Orice club de vânătoare își împarte membrii în patru eșaloane, în funcție de nivelul lor de îndemânare și de experiență: primul grup, al doilea, al treilea și cei din vârful dealului. Însă reprezentanții oficiali ai Vânătorii Semilunii plasează echipele în diversele grupuri în funcție de punctajul obținut în competițiile săptămânale.

Cei din primul grup călăresc foarte aproape de câini și, deși acesta este cel mai periculos loc, ei vor avea cele mai mari șanse de a încolți hala înaintea celorlalți.

Neoficial, cei care ajung în al doilea sau al treilea grup nu au nicio șansă să

câștige. Doar cei mai pricepuți călăreți cu cei mai bine pregătiți câini pot spera să

recupereze un astfel de handicap.

Cu o seară înainte n-a fost decât mult zgomot pentru nimic. Totul începe cu

adevărat astăzi.

Margaret se grăbește cu toaleta de dimineață și, când termină să-și împletească

părul încă ud, aude zgomote de gheare și pași la parter. Se gândește cât de singură era cu numai o zi înainte și cât noroc a avut că Wes a decis să se înscrie alături de ea. Îi e greu să se simtă profund recunoscătoare, pentru că știe că

băiatul face o prostie. Nu are nevoie de indicii suplimentare ca să știe asta.

Oftând, Margaret se duce să vadă ce se petrece. Se apleacă peste balustrada de la etaj și-l vede pe Bucluc venind în fugă după colț cu un pantof în gură. Sare jucăuș, cu voioșia unui câine cu cinci ani mai tânăr. O clipă mai târziu, Wes derapează pe parchet cu o licărire ghidușă în ochi.

— Te-am prins, ticălosule. Renunță.

Bucluc mârâie, dând nerăbdător din coadă.

Margaret urmărește scena din ce în ce mai iritată. Nu e vorba atât de faptul că

băiatul și câinele se împrietenesc în lipsa ei — deși o doare —, cât de faptul că

Wes încurajează un comportament îngrozitor. Ea are nevoie de Bucluc să fie în formă maximă, nemilos și concentrat, nu să țopăie prin casă ca un cățeluș prost dresat.

— Ce faci? întreabă ea.

Wes aproape că pică pe spate de uimire.

— Ah, domnișoară Wel... Mag... Margaret! Nu te-am văzut! Încerc să-mi recuperez pantoful.

— Bucluc, lasă-l jos.

Câinele o ascultă imediat. Pantoful de lac lucios cade la podea, sclipind de salivă. În timp ce fata coboară scările, câinele de vânătoare și băiatul o privesc amândoi cu un soi de respect.

— Cum ai făcut asta?

— Știe că te joci.

Maggie ridică pantoful furat și îl scarpină după urechi pe Bucluc.

— Câinii de vânătoare te vor asculta doar dacă te respectă.

— Și cum obții respectul unui câine de vânătoare?

— Devenind mai respectabil.

Îi dă pantoful înapoi.

— Poți începe prin a face ceva mai bun cu timpul tău. Demonstrația de alchimie are loc la sfârșitul săptămânii.

— Știu asta, spune el cu amărăciune. Tu ești cea care s-a hotărât să doarmă toată

dimineața. Voiam să vorbesc cu tine înainte de a mă apuca de ceva.

Urechile îi ard, dar nu mușcă momeala.

— Chiar ai nevoie de aprobarea meu? Te-ai priceput de minune să-mi distrugi toporul fără îndrumarea mea.

— Ha-ha-ha, ce haios, murmură el. Aș prefera să nu pierd timpul făcând un lucru pe care nu-l vei folosi. De asemenea, m-ar ajuta dacă aș avea ceva echipament. După cum probabil ai observat, simpla estimare ochiometrică a masei și compoziției obiectelor nu dă cele mai bune rezultate.

Are dreptate. Alchimia nu e o știință pe ghicite și nu vor avea nicio

șansă dacă ea îl obligă s-o trateze în acest fel incorect. Chiar dacă simte un fior de teamă, Maggie știe ce trebuie să facă.

— Poți folosi laboratorul mamei.

Wes se luminează la față.

— Serios?

Ea încuviințează, deși i se face un gol în stomac când zărește sclipirea febrilă din ochii băiatului.

— Hai cu mine.

Margaret îl duce la etaj și șovăie când ajunge la ușa dormitorului ei. Stă aici, cu Wes în urma ei, și asta o face să se simtă vulnerabilă, ca un crab răsturnat pe spate. Niciun rău autentic nu i se va întâmpla dacă-l va lăsa să intre, pentru că

Wes deja a răscolit printre rămășițele disparate ale vieții ei. Dar acesta a rămas singurul loc neatins, care încă-i aparține. Dacă îi poate ascunde cele mai fragile și mai absurde părți ale ei, așa va face.

— Așteaptă aici.

Îl surprinde întinzându-și gâtul când ea se strecoară pe ușă. Se uită urât la el, închizând-o în urma ei. În fundul unui sertar, Maggie găsește o cheie veche de fier, de un verde pestriț, sub un strat subțire de nisip. Margaret o curăță și solzii gravați ai unui ouroboros i se lovesc de degetul mare.

Margaret n-a avut voie să intre nepoftită în laboratorul mamei sale după ce aceasta a început să lucreze la piatra filosofală, dar Evelyn i-a încredințat un set de chei de rezervă în absența ei. Pe cea de la laborator Margaret o ține aici, în camera ei. Cealaltă cheie, care descuie sertarul secret din biroul lui Evelyn, îi atârnă la gât. E împotriva oricărui instinct al ei, oricărei lecții învățate vreodată, să lase pe altcineva să intre acolo. Dar are de ales? Nu-l mai poate lăsa să facă și alte prostii cu doar șase zile înainte de debutul vânătorii.

Wes așteaptă lângă fereastră, la ușa fetei, cu brațele încrucișate la spate. Dârele de ploaie de noaptea trecută mânjesc geamul și strălucesc vag în lumina soarelui, aruncându-i pe chip umbre de acuarelă.

— Ești gata? întreabă ea cu calm.

— Da.

Fiecare pas făcut pe acest hol o umple de o groază începătoșată. De câte ori a bătut acest drum, de la dormitor la laborator, în coșmarurile ei? De câte ori s-a trezit brusc din cauza țipătului imaginar al mamei sale, care-i răsuna încă în urechi?

Cheia se răsucește în broască. Clanța rece îi arde palma. Apoi ușa se deschide cu un scârțâit obosit.

Razele soarelui inundă camera și o orbesc pe Margaret. Clipește pentru a se obișnui cu lumina și adulmecă aerul prăfuit, ca o ceață. Acest loc nu s-a schimbat deloc. Cândva, ea și David se întindeau pe podea și se uitau cum mama lor vrăjea flecuștețe cu care să se joace cei doi copii. Jucării zburătoare, ușoare ca niște pene, și animale de pluș ale căror nasuri străluceau ca niște licurici.

Briza de vară trecea suspinând prin ferestrele deschise și alunga mirosul alchimiei.

Dar această reverie se termină atunci când privirea fetei poposește pe pata neregulată de pe podea, întunecată ca rugina. O altă amintire o absoarbe, mai repede decât își poate da seama.

În timp ce obiectele plutesc și sclipesc în jurul său, Margaret se simte ca și cum s-ar scufunda până în adâncul mării. Se sufocă și urechile îi țiuie. Se află aici și, totodată, la câteva mii de kilometri depărtare, înecându-se în mirosul de pucioasă

și tremurând în timp ce apa inundă podeaua și se infiltrează în tivul cămășii de noapte...

— Margaret?

E mama ei care o cheamă din nou. E hala, care-i rostește numele în foșnetul frunzelor căzute.

— Margaret, mă auzi?

Nu. E vocea unui bărbat, care-i repetă numele la nesfârșit, ca pe o incantație.

Margaret, Margaret, Margaret.

Răsuflarea îi tremură. Ca și cum și-ar fi revenit dintr-un vis, se trezește uitându-se în ochii lui Wes, în timp ce vălul care-i acoperă ochii se

ridică.

Confuzia și îngrijorarea pe care le vede acolo o umilesc. La început, nu-și amintește unde se află sau ce făceau. Apoi, încetul cu încetul, senzațiile revin.

Mâinile lui ferme și statornice pe umerii ei. Scaunul pe care e așezată.

Transpirația rece care-i formează broboane pe tâmple și ochii în care parcă i-a aruncat cineva un pumn de nisip.

— Hei, spune băiatul, aproape tandru. Cred că te-ai dus în altă parte pentru un minut. E totul în regulă?

E prea dureros să-i suporte din nou bunătatea — aseară îi acceptase atât de firesc gesturile protectoare. Încă își amintește ritmul exact al pulsului lui lipit de nasul ei și faptul că nu a lăsat-o din brațe până când nu au trecut de marginea orașului.

El nu a întrebat-o nimic despre asta, iar Maggie nu știe ce i-ar fi răspuns. Dar lucrul acesta — aceste episoade — îi aparțin doar ei. Dorința de confort emoțional e doar o slăbiciune pe care nu-și poate permite s-o alimenteze.

— Da.

Maggie se eliberează de atingerea lui și se ridică nesigură în picioare.

— Totul e perfect.

Wes își bagă mâinile în buzunare, nedorind s-o contrazică.

— Bine. Bine.

Margaret știe că el vrea să înțeleagă ce se petrece, dar cum îi poate explica felul în care mintea ei o protejează de niște lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate vedea? Cum poate un om cu o familie ca a lui să înțeleagă vreodată o familie cum e a sa?

În lunile de după moartea lui David, tatăl ei obișnuia să-i spună că existau două

Evelyn care locuiau în conac. Nu știe dacă-l urăște pentru asta sau dacă

apreciază pentru că încerca s-o protejeze de anumite lucruri. Într-un fel, el n-a mințit-o niciodată. În adevăratul sens al cuvântului. Dacă își

derulează amintirile ca pe un ghem de ață, le vede clar pe amândouă. Există prima Evelyn, țesută în culori bogate și strălucitoare ca un apus de soare — cea atât de ușor de iubit. Și există și cea de-a doua Evelyn, insipidă și cenușie, care te face să te întrebi dacă

mai are sens să depui vreun efort.

Prima Evelyn râde din toată inima. Evelyn cea care strigă, extaziată, mai repede, mai repede, mai repede, ca să-ți arate o ploaie de meteoriți prin telescop. Evelyn care îngenunchează alături de tine în noroi pentru a dezgropa din lut limacși-banană și salamandre cu burta roșie. Cea de-a doua Evelyn este rece și distantă

ca o planetă îndepărtată. Evelyn care nu mănâncă zile întregi, a cărei furie mută

umple casa ca un fum. Evelyn care nu se mai uită înapoi când pleacă.

Amintește-ți de ea în zilele ei bune, ar spune tatăl ei. Așa este ea cu adevărat.

În cele din urmă, ea a rămas singura care-și mai poate aminti. Iar acum nu mai există nicio Evelyn.

Margaret trage de fereastra batantă până când aceasta se deschide. Îi place frigul care o mângâie pe chipul asudat. Briza slabă care face perdelele să fluture alungă

mirosul stătut din interior. Nu e destul pentru a se simți prezentă sau cât de cât normală. Dacă Wes n-ar fi fost aici, s-ar fi întins în pat și s-ar fi ghemuit cu Bucluc în brațe până când și-ar fi amintit cum să se obișnuiască din nou cu propria-i persoană. Dar nu vrea ca el să umble pe lângă ea în vârful picioarelor, ca Halanan și doamna Wreford. Vrea ca el să nu afle nimic din toate astea.

Wes o privește reticent în timp ce se apropie de el, dar ia cheia atunci când Maggie i-o pune în palmă.

— E puțin dezordine aici, spune ea, dar consideră că deocamdată acesta e laboratorul tău.

— Mi se potrivește, cred. Mulțumesc.

Wes bagă cheia în buzunar înainte de a se uita cu atenție prin laborator. E plin cu pahare de sticlă și mojare, cântare și alambicuri cu o rețea de tuburi care se încolăcesc în toate direcțiile. Rafturile pline

de cărți mărginesc pereții, care sunt tapetați cu notițe mâzgălite în grabă. Își trece degetele peste acestea, străduindu-se să citească formulele cu voce tare. Nu-i prea e de folos, pentru că mama ei a scris totul codificat. În cele din urmă, Wes își abandonează încercările de traducere și se trântește pe scaunul de la birou.

Își încrucișează mâinile sub bărbie și-și coboară genele spre ea.

— Deci? Arăt ca un alchimist adevărat?

— Vezi să nu ți se urce la cap.

— Prea târziu.

Wes întoarce o clepsidră.

— Deci ce trebuie să-ți pregătesc?

— Nu putem aduce cu noi la vânătoare decât patru obiecte alchimizate și, din moment ce nu știi să călărești de unul singur, vom avea nevoie de ceva care să

ușureze efortul calului. Dincolo de asta, ne trebuie o armă cu care să putem ucide hala. Orice altceva va fi un lux, din moment ce vom sta afară timp de 12 ore, în

frig.

— Și pentru demonstrație ce vrei să fac?

O întrebare excelentă. Margaret știe că poate obține rezultate bune la concursul de tir, dar între scorurile lor se va calcula o medie. Fie că-i place, fie că nu, este legată de el. Ambiția e răsplătită la demonstrație, dar, din câte a văzut până

acum, se îndoiește că băiatul poate executa ceva mai mult decât o simplă

transmutare. Simțindu-i îngrijorarea, Wes spune:

— Ascultă, știu că n-ai văzut încă nimic înălțător, dar îți jur că mă voi descurca onorabil.

— Te cred.

De fapt, nu-l crede, dar Wes îi dă speranța că poate câștiga.

— Cea mai sigură opțiune este să lucrezi la ceva ce știi că poți face cu adevărat.

— Dar dacă vreau să mă asigur că vom fi plasați în primul grup?

— Atunci va trebui să-i lași cu gura căscată.

— Da. Nicio presiune.

— Singurul lucru de care avem neapărat nevoie e un glonț care să omoare hala, așa că mai bine concentrează-te la asta.

Margaret se roagă ca băiatul să descopere o altă metodă decât cea pe care ea o cunoaște deja. În mod inconștient, își duce mâna la gât, acolo unde cheia mamei ei îi arde pielea.

— Pot să fac asta.

Băiatul înghite în sec și pălește și mai tare. Își amintește cât de indignate au fost Mad și mama lui când le-a spus că vrea să se alăture vânătorii. Deși nu cunoaște complexitatea credinței sumice, ea înțelege sentimentele dificile care intervin atunci când te vezi nevoit să renunți la moștenirea ta spirituală.

— Ești sigur?

— Nu spuneai tu că trebuie să avem încredere unul în celălalt? Știu că ești încă

supărată pentru topor, dar...

— Nu asta voiam să spun.

— Ah, cealaltă chestie.

Își sprijină bărbia în pumni.

— Să nu-mi spui că-ți faci griji pentru nemurirea sufletului meu.

— Nu-mi fac. Dar pentru ființa ta muritoare îmi fac griji.

— Sunt OK. Pe bune. Nu te voi dezamăgi. Deja știu cum să trăiesc cu sentimentul de vinovăție.

Margaret șovăie, pe de o parte pentru că nu vrea să-l jignească, pe de altă parte pentru că nu dorește să fie indiscretă. Dar a trecut multă vreme de când n-a mai vorbit cu cineva.

— De ce-și face mama ta atâtea griji? Hala e vreo sfântă sumică?

— Demiurgii nu sunt chiar sfinți. Unii oameni se roagă la ei ca la niște mijlocitori, dar ei sunt mai mult ca niște extensii ale lui Dumnezeu. Ei sunt Dumnezeul separat de Dumnezeu, pentru că toți au aceeași esență divină.

Se oprește aici, ca și cum ar fi terminat de explicat conceptul. Margaret se uită la el, neînțelegând nimic. Wes se înroșește la față, apoi continuă:

— Mă rog, asta e declarația oficială a papei. Este o întreagă poveste. Toți episcopii se ceartă pe tema asta de secole și oricum nu cred că o înțelege cineva cu adevărat. Dumnezeu în misterul său infinit și alte chestii de genul ăsta.

— Pricep.

Nu crede că tatăl ei s-ar fi mulțumit cu un zeu care se bucură de propria-i îndepărtare de oameni. Și, cu siguranță, nici n-ar fi acceptat părerea vreunui alt om despre natura divinității fără s-o testeze el mai întâi. Dar dacă Aoife crede că

fiul ei ucide o parte din Dumnezeu — sau chiar pe Dumnezeu însuși —, Margaret îi înțelege îngrijorarea.

— Și tu te închini la sfinți?

Wes pare doar puțin exasperat.

— Nu chiar. Îi respectăm, totuși. Ne rugăm la ei și suntem botezați după ei când ajungem la adolescență. Chestii de genul ăsta.

— Tu după care ai fost botezat?

— După Francis Xavier. Așa că mă cheamă Weston Carroll Francis Xavier Winters.

— Carroll, repetă ea.

— E un nume frecvent în familia mea, spune el defensiv. Revenind. Ideea e că

sfinții sunt oameni obișnuiți care au făcut ceva important și au fost canonizați pentru asta. De obicei, trebuie să mori într-un mod dramatic și macabru când cineva încearcă să te convingă să te convertești. Deși am auzit că există și un câine sfânt venerat de o sectă

întreagă.

Acesta e primul lucru cu sens pe care l-a spus Wes. Toți câinii merită să fie venerați, ba chiar canonizați.

— Și acesta este... scopul vostru?

— Al meu, nu. Dacă vrei să fii sfânt, trebuie să suferi și, pe deasupra, să rămâi celibatar, motiv pentru care intenționez din tot sufletul să ajung în iad.

Cu degetul mare, își desenează forma unui cerc pe frunte, apoi pe buze și pe piept.

Margaret își dă ochii peste cap. De câte ori crede că băiatul are măcar un gram de maturitate în el, acesta îi dovedește că se înșală amarnic.

— Presupun că ne vom îndrepta amândoi spre iad atunci când vom avea mâinile pătate de sângele halei.

Margaret îl așteaptă să pună întrebarea care îi joacă în fața ochilor: De ce te-ai duce în iad pentru așa ceva? Ăsta e un alt lucru pe care l-a învățat despre Wes. În spatele acelui zâmbet șmecher nu se ascunde doar durerea băiatului, ci și inteligența lui. Observă mult mai multe decât lasă să se vadă. Există o mulțime de kathari toleranți în lume, iar doamna Wreford și Halanan sunt dovezile vii ale acestei afirmații. Dar Wes a văzut suficient din viața ei și din felul în care e tratată în acest oraș ca să-și dea seama că nu este o simplă kathară tolerantă.

Cu siguranță că știe.

Dar, chiar dacă știe, nu o presează. În schimb, se lasă atât de mult pe spate în scaunul lui, încât Maggie se teme (sau, speră, poate) că se va răsturna.

— Ei bine, dacă vrei să reușesc să fac toate astea în următoarele șase zile, voi avea nevoie de niște materiale. Ceea ce înseamnă că...

Picioarele scaunului cad înapoi pe podea cu o bubuitură zgomotoasă.

— De data asta nu mai ai cum să fugi de mine, trebuie să-mi arăți orașul.

— Bine.

Margaret se sperie de zâmbetul triumfător de pe fața băiatului.

— Când vrei să mergem?

— Mi-ar prinde bine o gură de aer curat. Ce-ai zice să mergem chiar acum?

13

Cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o Wes vreodată e dincolo de gardul magazinului universal. Stă la coadă împreună cu prietenii ei la una dintre tarabele cu acoperiș roșu care au apărut peste noapte, precum corturile unui circ ambulant. Oamenii se bulucesc cu pahare pline de băuturi aburinde și mere caramelizate, dar el nu se poate uita decât la ea.

Poartă un pulover tricotat supradimensionat și o fustă verde plisată. Tivul îi coboară până la gambe, sinuos ca apa, iar goliciunea dureroasă a pielii între materialul textil și pantofii cu tocuri mici îl scoate din minți. Buclele i se ițesc de sub pălăria în formă de clopot, bogate și rotunde ca niște castane, iar în urechi are niște cercei de perle care seamănă cu picăturile de ploaie de pe buza unei petale. Fata are ceva cunoscut. Nu numai podoabele modei de la oraș, ci întregul ei chip...

Probabil că s-au mai întâlnit. Dar nu, și-ar aminti un asemenea chip.

Wes se gândește să-și abandoneze postul ca s-o salute, dar Margaret i-a poruncit să nu se miște din loc. Sincer vorbind, el se aștepta să cumpere doar materiale pentru laboratorul de alchimie, dar ea voia să facă tot ce scria pe lista ei lungă de kilometri întregi. Gândul de a se târî ursuz prin piață în urma ei i se pare mai rău decât dacă și-ar jupui de unul singur toată pielea de pe trup.

A mai trecut prin asta și e halucinant cât timp poate petrece Maggie analizând prețul unui singur măr. În schimb, băiatul preferă să privească oamenii și să

asculte bârfele din pălăvrăgeala ambientală. Se zvonește că, noaptea trecută, hala a distrus întreaga recoltă de pe o podgorie veche de o sută de ani, lucru pe cât de tragic, pe atât de palpitant.

Un alt semn că va fi o vânătoare pe cinste.

Cât așteaptă ca Margaret să termine cumpărăturile, nu vede nimic rău în a flirta puțin. Dacă stă degeaba, atunci va trebui să-și înfrunte teama că va eșua, că trei

săptămâni nu sunt deloc suficiente pentru a se pregăti de vânătoare, că hala îi va sfâșia. Dacă se oprește, va cădea.

Una dintre prietenele fetei îi aruncă o privire piezișă, iar ea se întoarce peste umăr ca să se uite la el. Wes zâmbește. E un surâs studiat de multe ori în oglindă, la fel cum exersează discursurile celor mai buni oratori din țară. Trebuie să fie atent. Dacă zâmbetul e prea larg, seamănă cu o grimasă, dacă e prea neglijent, ar putea să pară al unui prostănac rămas cu gura căscată. Dar zâmbetul lui e fix ce trebuie, pentru că atunci când flutură mâna, fetele reacționează dându-și coate.

Wes se preface că nu observă, dar observă tot. Se hrănește cu atenția oamenilor, lucru pe care nu se rușinează să-l recunoască. Oricine ar face-o după ce a crescut într-o casă ca a lui, unde atenția e la fel de prețioasă ca aurul. În copilărie, se folosea de orice avantaj pe care-l avea în fața surorilor sale, fiind singurul băiat, singurul înclinat către alchimie și singurul care putea s-o convingă pe mama lor să-i ierte numeroasele păcate.

Când termină de discutat, prietenele fetei o împing spre el. Ea plutește prin mulțime, apoi își sprijină grațios brațele de stâlpii gardului. E atât de aproape, încât Wes îi poate vedea fiecare nuanță de verde din ochi și pupilele de pisică.

Băiatul a uitat să respire.

— Bună, spune ea. Pot să te ajut cu ceva? Te holbezi de zece minute.

— Ah, mă holbam? Îmi pare foarte rău. Mă duceam la cumpărături, dar apoi...

M-am lăsat distras și n-am avut curajul să te salut.

— Ah, domnule Winters, nu ți se potrivește să faci pe timidul.

— Hei... Știi cum mă cheamă?

Fata surâde șmecherește.

— Bineînțeles că știu. Ne-am întâlnit zilele trecute. Cât de repede m-ai uitat, totuși.

Mintea i se golește — e îngrozit.

— Glumești.

— Ba sunt foarte serioasă.

De obicei reține chipurile. Mai ales cele frumoase, ca al ei. Unde s-ar mai fi putut întâlni?

— Înseamnă că le propui multor fete să fugă cu tine dacă nu mă mai cunoști.

Ah. Da. Fata de la han — cea care l-a dus cu mașina acasă. Era atât de absorbit de propriile probleme în acea noapte, dar acum își amintește de reflexia ei în geamul mașinii, sub șiroaiele de ploaie argintie. Își amintește de visarea din glasul ei când vorbea despre Dunway. Un val de căldură i se răspândește la ceafă.

— Cred că ăsta e cel mai jenant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Ea își dă capul pe spate și râde, un sunet la fel de efervescent ca șampania.

— Nu-ți bate capul. Cred că te gândeai la altceva în acea noapte.

— Totuși. Mi-e rușine.

— Să nu-ți fie.

Ea își pune mâna pe antebrațul lui, ca să-l liniștească.

— În plus, nu m-am prezentat niciodată așa cum se cuvine. Eu sunt Annette Wallace.

— O plăcere să te reîntâlnesc, domnișoară Wallace.

— Spune-mi Annette.

— Annette, atunci.

Vrea să spună ceva când surprinde o mișcare peste umărul ei — apoi fiorii de pe șira spinării când se simte privit de două perechi de ochi. Doi oameni se holbează la el. Prima, bineînțeles, este Margaret. Al doilea e Jaime Harrington, care înlemnește în mijlocul străzii când îl vede.

Wes se întreabă cât ar putea să-l mai țină norocul, înainte de a-l părăsi complet.

Furia lui Margaret o poate îmblânzi. Chiar dacă nu știe sigur care e relația lor în ultima vreme, e convins că o va enerva, indiferent de

ceea ce face. Jaime, însă...

Protestul acela plângăcios, de aseară, de la cârciumă, încă îl calcă pe nervi. Deși n-au schimbat mai mult de cinci cuvinte, Wes l-a citit deja. Ego imens, multă

fanfaronadă. Lui Wes i-ar plăcea mult să-l ia la puricat pentru asta și...

Nu, nu se poate încăiera cu Jaime. De dragul lui Margaret, va alege calea civilizată. Annette îi urmărește privirea.

— O, ești aici cu Maggie?

— Ă?

— Maggie Welty.

N-o spune cu răutate, dar Wes percepe un subînțeles. Din câte pricepe el, Evelyn nu e văzută cu ochi buni în oraș, iar fiica ei...

Fiica ei. Își reprimă orice gând despre Margaret înainte să se transforme în ceva mai supărător. Dar e greu s-o ignore când ea îi aruncă priviri tăioase. Ochii ei spun: „Să mergem“. Acum.

Doar un minut, ar vrea Wes să zică. Nu-mi strica momentul ăsta.

— Nu chiar. Adică, da, sunt aici cu ea, dar numai în sensul că se întâmplă să fim amândoi aici în același timp.

Își drege glasul.

— Nu cred că domnișoara Welty mă place foarte mult.

— Nu o lua ca pe ceva personal. Ea nu place pe nimeni foarte mult.

— Nici Jaime Harrington, se pare.

— Jaime? Ah, nu-l băga în seamă. Se teme de străini, dar e inofensiv.

Wes se îndoiește foarte tare de asta, așa că răspunde pe un ton neutru.

— În orice caz, mă bucur că ai decis să rămâi, până la urmă. Am auzit un zvon cum că te-ai fi înscris la vânătoare. Ce știți voi, la oraș, despre vulpi, domnule

Winters?

— Te rog.

Îi aruncă zâmbetul său cel mai cuceritor și-și scoate pălăria. Își simte urechile electrizate, deci știe că părul trebuie să-i fi ajuns până la cer.

— Spune-mi Wes.

— Bine, Wes. Întrebarea rămâne valabilă.

— Nimic, sincer să fiu. Dar dacă tot o să locuiesc aici o vreme, m-am gândit c-ar trebui să trăiesc și eu ca localnicii. Am auzit că va fi o vânătoare tare anul acesta.

Ai auzit de podgorie?

— Prin „tare“, se înțelege „periculoasă“, să știi.

— Știu.

Wes râde subțire.

— Adevărul e că domnișoara Welty m-a rugat să fac echipă cu ea, iar eu nu pot refuza o domniță aflată la ananghie.

— Cât de galant din partea ta. Acum știu sigur că orice s-ar întâmpla între noi e lipsit de sens, spune ea cu un suspin exagerat, ca să-l înțepe.

Wes se simte ușurat să lase deoparte subiectul Margaret — și vânătoarea.

— Nu e adevărat. Lasă-mă să-ți demonstrez. N-am prea văzut peisajul, așa că...

— Îmi pare teribil de rău să te dezamăgesc, dar nu e nimic interesant de văzut.

Avem doar apă sărată, copaci și pești.

— Eh, hai! Cu siguranță că sunt câteva locuri frumoase aici, în Wickdon.

Locuiești aici dintotdeauna. Pun pariu că ai putea să-mi arăți niște lucruri.

Annette râde.

— Nu cred că o fată ca mine poate să-ți arate ceva nou.

— Ei bine, spune el, coborându-și vocea. N-aș fi atât de sigur.

O siluetă îl umbrește și o mână grea îl strânge pe umăr.

— Te deranjează ăsta?

— Jaime, spune Annette, strâmbându-se. Bună.

Wes îl ignoră, făcând stânga-mprejur și dând peste rânjetul imens a lui Jaime.

Trebuie să-și întindă gâtul ca să-l privească în ochi, fapt care nu-i place câtuși de puțin.

— Doar vorbeam.

— Doar vorbeam.

Jaime îl imită într-un mod care lasă să se înțeleagă că i se pare caraghios felul în care vorbește. Toate vocalele exagerat de lungi și consoanele înghițite.

— Nu mi-am dat seama că Maggie Welty își lasă câinii să umble nesupravegheați.

— Întotdeauna o plăcere să te întâlnesc, Harrington.

— O plăcere.

Jaime dă din cap, ca și cum ar fi făcut o glumă bună.

— Nu pot să trec peste accentul ăla. Știai că e din Dunway, Annie?

Annette își coboară ochii.

— Știam.

— Ea și-a dorit întotdeauna să meargă acolo, spune Jaime relaxat. Habar n-am de ce.

— Să înțeleg că tu ai fost.

Wes se străduiește să-și controleze iritarea din voce.

— Doamne, nicidecum. Părinții mei s-au născut acolo, dar s-au mutat când a început să devină prea aglomerat. Imigranții banvish se

înmulțesc ca iepurii și tot mai mulți coboară de pe vas în fiecare zi. Nu știu cum puteți trăi așa.

Jaime face o pauză, ca și cum ar aștepta reacția lui Wes. Când acesta nu schițează niciun gest, el ridică din umeri.

— În plus, nu poți concura cu yu'adirii dacă vrei să-ți păstrezi integritatea. Își ieftinesc produsele ca să facă mai mulți bani.

— O părere absolut impresionantă, spune Wes, venind din partea cuiva care nu și-a scos niciodată capul din propriul fund.

Annette își pune mâna la gură, înăbușindu-și un hohot de râs. Expresia uimită a lui Jaime devine acră.

— Te crezi foarte deștept, nu-i așa? Lasă-mă să te lămuresc. Dacă vrei să n-ai probleme, ține-ți gura închisă și mâinile acasă. Sunt o mulțime de oameni supărați că v-ați înscris la vânătoare și ar fi păcat să vi se întâmple ceva din cauza asta. Ne-am înțeles?

Orice persoană sănătoasă la cap care ar fi citit ura pură din ochii lui Jaime și-ar fi cerut scuze. Dar Wes simte doar cum ego-ul său vrea să se opună acestei uri. Mai ales că Annette îl privește cu un amestec de groază și fascinație.

— Lasă-l în pace, Jaime, spune Annette. Nu face rău nimănui.

— Cine a spus ceva că face vreun rău? Purtăm doar o conversație, nu-i așa, Winters?

— Așa-i.

— Așa-i, răspunde Jaime, bătându-l pe Wes pe spate. De fapt, îi dau câteva sfaturi utile. A-ți cunoaște concurența face parte din pregătirea pentru vânătoare.

Vedeți, Winters, aici de față, e alchimist. Ce-ar fi să-i arăți lui Annie un truc magic, dacă tot ești atât de dornic s-o dai pe spate?

Mânia arde înăuntrul lui. O mie de replici îi bolborosesc pe vârful limbii, iar jumătate dintre ele nici măcar nu sunt coerente. Cu o săptămână în urmă, Wes l-ar fi pocnit de nu s-ar fi văzut, fără să stea la discuții. Dar miza e mult prea mare ca să devină altceva decât câinele din lesa lui Margaret. Asta nu înseamnă că nu poate mușca.

— Sincer, nu-mi dau seama dacă ești prost sau curajos.

Este același ton pe care-l folosește când vrea să vadă cum ochii lui Mad înoată

roșii de furie. Un pic impertinent, un pic încrezut.

— Știi că sunt alchimist și totuși mă amenințăți fățiș.

Jaime înclină din cap.

— Ce, plănuiești să-mi dai foc sau ceva de genul ăsta? Fă-o. Te provoc.

Aerul pare fierbinte, gata să scoată scântei.

— Știi ce cred eu? continuă Jaime. Nu cred că ești în stare de nimic, nici dacă

vrei. De fapt, știu că ai venit aici ca să înveți de la Evelyn. Nu crezi că ești cam bătrâior pentru asta? Ultimul ucenic pe care l-a primit avea zece ani.

La naiba cu respectul. Nenorocitul ăsta o să și-o ia pe coajă.

— Domnule Winters.

Margaret. Wes își reprimă un oftat în timp ce se întoarce reticent spre ea. Un vânt rece bate pe stradă, fluturându-i fusta în jurul trupului și desfăcându-i parțial cocul sever. Norii trec peste soare în momentul în care ea îi întâlnește privirea și aurul i se scurge din ochii îngustați. Arată mai degrabă ca un lup decât ca o simplă fată — ca și cum ar fi stăpânită de o vrajă mult mai sălbatică decât alchimia. Priveliștea asta îl liniștește. Wes își lasă mâinile să se relaxeze.

Tendoanele din articulațiile mâinii drepte îi trosnesc și apoi se așază la locul lor.

— Ar trebui să plecăm, spune ea. Trebuie să luăm materialele.

Jaime mișcă din bărbie spre Margaret.

— Du-te. Fii băiat cuminte și ascult-o.

Margaret își subțiază buzele, dar e la fel de indescifrabilă ca întotdeauna.

Cum poate tolera așa ceva? Sau poate că a tolerat totul atât de mult timp, încât i-

a devenit mai ușor. Wes simte milă și furie în același timp față de pasivitatea ei.

Cruzimea oamenilor a epuizat-o, dar băiatul nu poate pleca fără să verse puțin sânge.

— Mă bucur că te-am întâlnit din nou, Annette. Ne mai vedem.

Wes observă momentul exact în care Jaime remarcă zâmbetul fetei de răspuns și faptul că a folosit deliberat cuvintele „din nou“. Fața i se schimonosește din cauza furiei și a neputinței, iar Wes știe că și-a trecut în cont prima victorie.

14

Se plimbă împreună prin oraș și, deși Margaret știe că n-ar trebui să fie supărată

pe Wes, nu se poate abține. Rațional, își dă seama că e doar irascibilă și obosită, așa cum e mereu după unul dintre episoadele ei, dar asta nu-i înseninează cu nimic starea de spirit. Se tot gândește cum băiatul se transformă într-o pasăre exotică pentru Annette Wallace. Nu-l poate ignora cum rânjește pe sub mustață

ca un prost. În jumătate de oră, Wes a reușit să-l înfurie pe Jaime și mai mult decât îl enervaseră deja împreună. Nu poate fi lăsat singur nici măcar o clipă. Nu e cu nimic mai cuminte decât un cățeluș căruia îi dau colții.

— Văd că ți-ai făcut prieteni, spune ea.

— Poate că da.

Rânjetul băiatului devine slugarnic.

— Ești geloasă?

— Nu.

— Hmm.

E un sunet sceptic, menit s-o tachineze, cu care fata nu este tocmai obișnuită.

Mânecile paltonului îi atârnă ca o a doua pereche de brațe. Pare a fi din nou el însuși — un caraghios —, dar fata nu poate uita cum arăta Wes cu dinții dezveliți și cu ochii întunecați de furie. Să nu fi

intervenit încă o clipă, și Wes s-ar fi luat la bătaie cu Jaime. E sigură de asta. Poate că ar fi trebuit să-l lase.

— Ți-am mai spus că Jaime nu este genul de om pe care să ți-l faci dușman.

— Nu mi-e frică de el, zice Wes tăios. Și, oricum, el a început. Eu îmi vedeam de treaba mea.

— Să flirtezi în mod scandalos cu Annette Wallace nu înseamnă că-ți vezi de treaba ta.

— Nu am flirtat în mod scandalos.

— E îndrăgostit de ea.

— Și eu la fel.

Margaret își dă ochii peste cap. Toată lumea știe că Jaime era complet îndrăgostit de ea încă din copilărie, dar ea nu-i dăduse niciodată vreun semn că ar fi ceva reciproc. Odată, l-a făcut pe Sam Plummer să plângă pentru că a avut tupeul s-o invite pe Annette la o cafea.

— Îți desenezi o țintă și mai mare pe spinare. Dacă stai laoparte din calea lui —

și a ei —, te va lăsa în pace.

— Și tu te-ai dat în bărci prin oraș cu Annette? Nici pe tine nu prea te-a lăsat în pace.

Lui Margaret nu-i place privirea iscoditoare pe care i-o aruncă. Ar fi atât de ușor să-i explice, dar limba i se înnoadă de fiecare dată când vrea să-i spună: Din cauză că sunt yu'adiră. Încă îi e frică de reacția lui. Mila ar fi la fel de rea ca scârba.

— E supărat. Și se simte amenințat.

— Evident. Mă întreb doar de ce, dintre toți oamenii, a ales să se simtă

amenințat de tine.

— Nu m-ai văzut cum trag cu pușca, spune ea sec. Poate că vrei o demonstrație.

El ridică mâinile.

— Nu, e în regulă. Am o imaginație foarte bogată. În plus, ce v-ați face dacă n-aș fi eu pe-aici să vă deranjez?

Judecând după sclipirea șmecheră din ochii lui, Margaret știe că nu are nicio intenție de a-i asculta sfatul și are impresia că, dacă va insista asupra problemei, Annette va deveni cu atât mai atrăgătoare. Dacă vrea să se bage în această

încurcătură care poate fi evitată, n-are decât.

Lumina după-amiezii se stinge și becurile încep să se aprindă în magazine. Wes se uită în fiecare vitrină pe lângă care trec, dar zăbovește în dreptul croitoriei. Se uită atât de atent la costumul din vitrină, încât Margaret e sigură că-și va lăsa mutra lipită de geam. Broderia fină de pe mâneci — cusută în toate culorile oceanului în zori de zi — valorează probabil mai mult decât viețile lor la un loc.

— Haide, spune ea. Ar trebui să găsești tot ce-ți trebuie la Morgan.

Urcă cu greu poteca spre V.K. Morgan, iar clinchetul vesel al clopotului de deasupra ușii le anunță sosirea. E un magazin mic și înghesuit, parțial farmacie, parțial băcănie, parțial magazin de tutun, ceea ce înseamnă că aici miroase mereu a lumânare aprinsă. Niște coarne de cerb decolorate de soare atârnă ca un candelabru sinistru, sclipind cu luminile sale suspendate.

Turiștii au lăsat-o aproape pustie, ca pe un animal măcelărit, cu carnea smulsă, din care au rămas doar oasele. Toți oamenii din Wickdon își fac cumpărăturile aici și, în timp ce familia Morgan își asigură traiul din vizitele clienților obișnuiți, banii adevărați provin din vânzarea de blănuri alchimiștilor din Dunway. Cataloagele de modă fac reclamă la tot felul de haine alchimizate: etole de nurcă împodobite cu sclipiri de diamant, pelerine căptușite cu blană și impregnate cu esență de piper ca să fie mai călduroase, paltoane elegante din piele de iepure infuzate cu proprietatea petrolului de a respinge apa de ploaie.

Gemenele Morgan stau una lângă alta în spatele tejghelei, ca două ciori sure pe un fir de telegraf. Își poartă părul roșcat în bucle lungi și despletite pe sub pălăriile cu boruri largi.

— Oh, Doamne, Katherine.

Vivienne se apleacă pe scaunul ei. Așchii de oase îi împodobesc toate inelele de aur, care zornăie ca picăturile de ploaie atunci când își întinde mâinile pe blatul de sticlă.

— Se pare că Maggie Welty a venit din nou în vizită la noi.

— Așa e. A trecut mult timp de când am văzut-o ultima oară.

— Nu, nu e atât de mult. Ai uitat deja? Cred că a fost acum două săptămâni.

— Ba nu, Vivienne. Au trecut luni întregi.

Vorbesc cu un accent ciudat și șovăitor, care e accentul lor personal, pentru că

sunt născute și crescute în Wickdon. Wes se uită la Margaret cu ochii mari și confuzi în timp ce surorile se ciondănesc.

E o idee foarte bună că magazinul conține ambele lor inițiale, având în vedere că

Margaret nu poate scăpa de bănuiala formată în copilărie că surorile sunt, de fapt, una și aceeași persoană. Arată identic. Vorbesc identic. Folosesc adesea pluralul regal noi și conversează de parcă și-ar putea citi reciproc gândurile. Deși tind să-i sperie pe oameni, Margaret s-a obișnuit de mult cu ele. N-are încotro, având în vedere că sunt printre puținele persoane din oraș care îi oferă prețul corect pentru ceea ce are ea de vânzare.

— Ignoră-le, îi spune ea lui Wes. Hai să luăm obiectele de care ai nevoie și să

plecăm.

În momentul în care el deschide gura pentru a răspunde, ochii surorilor se ațintesc asupra lui.

— Cine este dumnealui? întreabă Katherine.

Lui Wes atât îi trebuie ca să se transforme radical. Se apropie de tejghea și-și sprijină cotul de aceasta. Vocea îi este mieroasă, iar zâmbetul mai strălucitor ca lumina soarelui.

— Weston Winters, doamnă. Mă bucur să vă cunosc.

— Ah, susură ea surprinsă. Și eu mă bucur să vă cunosc, domnule Winters.

— Mă bucur și eu, într-adevăr, spune Vivienne.

E incorigibil. Mai întâi Annette Wallace, acum gemenele Morgan. Cum de se lasă toată lumea păcălită de acest circ? Cum de sunt toți atât de neștiutori?

Fiecare lucru pe care-l spune și pe care-l face este pentru a-i face pe oameni să-l placă. Tânjește atât de limpede după acceptare, că devine de-a dreptul jenant.

În timp ce Wes continuă trăncăneala, Margaret se strecoară căutând pe rafturi obiectele pe care Wes i-a cerut să le cumpere pentru experimentele lui. Îl urmărește din spatele unui mic turn de osmiu, chiar în momentul în care lumina orei magice intră pe fereastră și-l învăluie în nuanțe calde și aurii. Vorbește însuflețit cu Vivienne, iar tonul coborât al vocii lui și corpul său întins peste tejghea îi transmit că flirtează cu ea. Ar trebui să fie ceva caraghios, dar nu le-a văzut niciodată pe surorile Morgan atât de... captivate.

Oare eu am fost cea neștiutoare?

Magnetismul stă în ceva mai mult decât în zâmbetul relaxat și ochii sinceri, mai mult decât în amabilitatea lui necomplicată, aproape copleșitoare. Este radios pentru că pare complet îndrăgostit de orice persoană și de orice obiect aflat în fața lui. Își dă seama, prea târziu, că se holbează la el. Ca și cum ar fi simțit-o, Wes se uită la Margaret șiret, pe furiș. Privirea îi scânteiază într-o rază de soare și pe buze îi răsare un surâs pisicesc. Îi face cu ochiul. Îi face cu ochiul de-adevăratelea.

Doamne, câteodată îl disprețuiește din străfundul sufletului. Băiatul ăsta există

doar ca s-o enerveze. Doar ca să-i aducă aminte că lui totul îi este ușor și ei nu.

— Ești noul ucenic al lui Evelyn? întreabă Katherine.

— Nu chiar, spune el. Trebuie mai întâi să se întoarcă. Dar sunt alchimistul domnișoarei Welty pentru vânătoare. Voiam s-o ajut cu cumpărăturile — și să-mi cunosc vecinii, de bună seamă.

— Ce drăguț din partea ta. A trecut mult timp de când n-am mai avut propriul nostru alchimist. Foarte, foarte mult timp. Pe nimeni nu interesează orașul nostru.

— Cum să nu intereseze? Magazine fermecătoare, peisaje superbe, femei frumoase...

Gemenele chicotesc, iar Margaret se agață de o speranță infimă că, în cele din urmă, îl vor dojeni. Dar Vivienne îi spune:

— Nu vei ajunge nicăieri cu lingușeli din astea.

O trădează însă afecțiunea din glas. Wes va ajunge destul de departe în felul acesta.

Margaret își bagă o bucată de osmiu în geantă și scotocește apoi într-un raft

înghesuit, plin de flacoane de sticlă etichetate aiuristic. După ce găsește uleiul de camfor pe care și-l dorea, se apropie de tejghea și-și așază obiectele pe masă.

Wes se uită la ea, cu ochi amuzați.

— Trebuie să vă arăt ceva, le spune ea gemenelor, reușind să-și păstreze calmul.

Scoate pielea de vulpe din geanta ei și o întinde pe tejghea, cu delicatețea cu care desfășori trena unei rochii de mireasă. Gemenele se strâmbă ridicând-o, smulgându-și-o una alteia din mâini și ținând-o în lumina soarelui, ca pe o bancnotă falsă. Blana se unduiește ca grâul bătut de vânt sub degetele lor nerăbdătoare și strălucește în nuanțe strălucitoare, albe și roșii. E frumoasă, știe bine asta. Majoritatea vulpilor din Wickdon sunt terne, maronii la culoare.

Aceasta însă își are locul în jurul gâtului unei femei bogate.

Fără să se consulte, fără să se uite măcar una la alta, își rostesc prețul la unison:

— Trei dolari.

— Șase.

— O, Doamne, șoptește Vivienne consternată. Patru.

— Pot s-o vând vreunui turist pentru suma dublă. Vă fac o favoare.

Margaret le privește cum pun în balanță mândria personală și frumusețea hainei în care se va transforma blana de vulpe. Katherine spune:

— Cinci. Mi-e teamă că mai mult nu se poate.

— S-a făcut. Dați-mi banii.

Bancnotele noi scârțâie atunci când Katherine le numără, așezându-le în palma lui Margaret. Sunt bani suficienți ca să le ajungă în următoarele câteva săptămâni.

— Ești gata de plecare? întreabă Wes.

— Da. Sunt gata.

Când ies în frigul de afară, fata se simte din nou cuprinsă de iritare. Spune încet

și egal:

— N-ar trebui să te obișnuiești cu asta. Vom pierde dacă-ți petreci tot timpul socializând.

— Ah, relaxează-te. Au fost cinci minute, asta nu înseamnă „tot timpul“.

Înseamnă a fi politicos. Poate ar trebui să încerci și tu cândva.

Maggie vrea să-l privească în ochi și să-l facă să priceapă că nu înțelege nimic.

Dar, în timp ce ochii i se umplu de o emoție pe care preferă să nu o deslușească, se îndepărtează brusc de el și se îndreaptă furtunos spre marginea orașului. Wes aleargă pentru a ține pasul cu ea.

— Hei. Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi dau seama cum de reușești să vrăjești pe toată lumea.

— Pentru că sunt fermecător.

— N-aș zice.

— Să știi că ar trebui să fii mai drăguță cu mine, spune el încruntat. Am riscat multe pentru tine.

— Și ce părere ar avea Annette dacă aș fi brusc drăguță cu tine?

Fața i se schimonosește. Dincolo de ochii săi, fata vede cum pâlpâie posibilități nesfârșite și dezastruoase. Toate visurile despre viitorul lor fericit — spulberate.

Pentru prima dată, pare că nu are replică. Satisfăcută, Maggie se răsucește — dar el se întinde și o prinde de cureaua genții de cumpărături.

— Stai așa. Ești geloasă.

Tocmai asta e faza. Chiar e.

Nu e, de fapt, geloasă pe Annette. Singurul lucru de invidiat este că Wes se va plictisi în curând de ea și Margaret nu va mai scăpa în veci de el. Nu, nu-și dorește atenția lui Wes. Nu vrea s-o bage în seamă. Locuiește aici de o viață

întreagă, dar puțini oameni din Wickdon o privesc așa cum o privește Wes. Cei care nu o urăsc pentru sângele ei amestecat o compătimesc. Îl urăște, oricât ar fi

asta de nedrept. Vrea să însemne ceva mai mult decât durerea și frica ei, chiar dacă asta nu se va îndeplini niciodată. Dar nu vrea să recunoască acest lucru în fața băiatului.

Margaret se eliberează din strânsoarea lui și-l depășește. Face alți câțiva pași înainte ca el să-i taie calea.

— Vrei să te oprești un minut?

De obicei, ochii lui Wes strălucesc de obrăznicie sau vreun nou plan pe care-l pune la cale. Dar acum sunt plini de o tristețe care nu-i șade deloc bine.

— Nu-ți pot citi gândurile, să știi. Putem continua să ne jucăm așa sau poți vorbi cu mine.

Pe fată o irită presupunerea că el ar putea înțelege ceva din viața ei, chiar dacă e ceva atât de mărunt. Dar oare poate? În această privință, sunt dureros de asemănători, deși Margaret nu se poate convinge că așa ceva are vreo importanță. Chiar dacă el a suportat aceeași respingere ca ea, chiar dacă ar vrea să i se confeseze, ce i-ar putea spune? S-a ascuns în spatele prea multor uși încuiate și acum nu mai știe cum să le deschidă.

— Nu e nimic de vorbit. Seriozitatea nu-ți stă bine, Wes.

Pentru o clipă, el pare rănit. Apoi, ca și cum ar fi fost totul doar în mintea lui, își recapătă expresia obișnuită de om lipsit de griji, iar băiatul redevine invulnerabil.

15

Wes ia cana și soarbe prelung din cafea. Aproape imediat, scuipă mâlul rece înapoi în cană. În ultimele două zile a adunat o colecție destul de mare de căni cu cafea și a uitat cu desăvârșire care dintre ele mai sunt potabile. Oftând, se freacă

la ochii încețoșați și încearcă să-și dea seama cât e ceasul.

Fâșia de cer pe care o poate vedea pe fereastră s-a întunecat, căpătând culoarea bogată a unui ametist purpuriu. În laboratorul lui Evelyn, singura lumină provine de la alambicurile de sticlă pline cu lumina palid-argintie emanată de coincidentia oppositorum, produsul secundar lichid rămas de la albedo. Ultima dată când s-a uitat la ceas era undeva la începutul după-amiezii și poate jura că

de atunci a clipit de câteva ori din ochi. Timpul zboară, așa cum se întâmplă

mereu.

Mai sunt doar patru zile până la demonstrația de alchimie, iar el și-a petrecut fiecare moment calculând mase molare, exersând plasarea runelor și distilând lot după lot de coincidentia oppositorum. Întregul laborator duhnește a pucioasă și a saramură, dar măcar a reușit să dezvolte câteva prototipuri viabile. Margaret voia muniție, așa că a făcut tot ce i-a stat în putință să învețe pe repede înainte un pic de balistică. Trei gloanțe strălucitoare stau acum ca niște soldați de jucărie pe marginea pupitrului său.

Ceea ce contează este puterea de oprire, probabilitatea de a slăbi o țintă. În sine, glonțul reprezintă un obiect inofensiv; mortal e transferul de energie de la glonț

la corp. Pentru a optimiza puterea de oprire, trebuie maximizată cantitatea de energie stocată. Punând cap la cap chimia și fizica pe care le învățase de-a lungul anilor, și-a dat seama că există câteva modalități de a realiza acest lucru. A vrăjit primul glonț pentru a-i reduce densitatea. Pe al doilea, pentru a spori frecarea. Pe cel de-al treilea, pentru a-i crește capacitatea termică. Mai trebuie s-o roage pe Margaret să le testeze. În ultima vreme, e imposibil de prins. O zărește doar pe fereastră, când pleacă sau vine în șaua lui Sclipici, în galop zgomotos, cu Bucluc urmându-i în salturi..

Wes dă un ghiont unuia dintre gloanțe și-l privește cum se rostogolește pe pupitru. Deși este încrezător că unul dintre ele va funcționa din

punct de vedere tehnic, tot e nemulțumit. Scopul unui alchimist e acela de a căuta adevărul, iar el simte că tuturor le scapă ceva esențial.

De când războiul global s-a încheiat, în urmă cu vreo 15 ani, armata și-a plătit cu generozitate alchimiștii. Evident, aceștia au dezvoltat deja arme de foc cu mult mai avansate decât ar putea visa vreodată să producă Wes sau oricare alt alchimist civil. Dacă aceste cunoștințe sunt disponibile tuturor, atunci cum de hala scapă vânătorilor din Noul Albion de aproape 150 de ani? Cea mai recentă

moarte a unui demiurg a fost înregistrată în 1718, cu aproape două secole în urmă. Ce știau oamenii de-atunci și el nu știe?

Orice legendă kathară despre uciderea unui demiurg are aceleași trei elemente: un erou cu o armă de sorginte divină, o lună plină și o fiară care sângerează

argint. Sângele argintiu pare a fi coincidentia oppositorum și, din moment ce alchimia reprezintă întotdeauna calea spre divinitate, indiferent de zeul venerat, el trebuie să creadă în informațiile utile extrase din aceste povești. Trebuie să

ucizi demiurgii cu ajutorul alchimiei, pe lună plină, când lumina acesteia cade pe pământ precum cercul unei transmutări. Întrebarea este cum. Alchimia nu e altceva decât descompunerea materiei până la esența ei. Dar dacă demiurgii se reduc la eterul universului, din ce sunt făcute trupurile lor? Dacă sunt cu adevărat divini, cum îl poți descompune pe însuși Dumnezeu?

Odată, Margaret a spus că mama ei nu vrea altceva decât hala, așa că, mai mult ca sigur, Evelyn știe cum se face asta. Poate că a notat metoda pe undeva.

Wes se ridică greoi de pe scaun și examinează rafturile la lumina fantomatică și pulsatilă a alambicurilor. Tomurile vechi au pe ele praf de un centimetru grosime, iar cotoarele li s-au tocit de atâta folosință. Câteva volume de pe raftul de jos îi atrag atenția. Materia tuturor formelor. Sufletul elementelor. Crisopeea lui Malachi. Ultimul e un document subțire, îngălbenit, care pare că se va transforma în cenușă dacă se uită mai mult la el. Cu o grijă extremă, îl scoate de pe raft și-l pune pe birou.

Crisopeea nu conține decât ilustrații, e mai mult un atlas decât un manual. Vede un alambic adnotat cu litere într-o limbă pe care nu o știe citi, un cerc de transmutare cu două inele fără rune și, pe ultima pagină, unul

dintre cele mai sinistre desene pe care le-a văzut vreodată. O vulpe care-și înghite propria coadă. Ochii îi sunt enormi, de un alb mat, cu un contur negru și înspăimântător.

Cu o stranie senzație de neliniște, Wes închide cartea și o împinge pe marginea biroului. Dacă există vreun secret despre hala conținut în Crisopeea, nu-l poate descifra de unul singur. Wes își domolește frustrarea cum poate mai bine. Poate că atunci când va deveni ucenicul ei, Evelyn îl va învăța ce naiba e chestia asta.

Presupunând, bineînțeles, că va putea alchimiza un lucru care s-o ucidă pe hala.

Nu, încă nu are voie să dispere. Își poate rezolva problemele de proiectare și-și poate testa teoriile în următoarele săptămâni. La demonstrație, trebuie doar să

dea dovadă de competență — și să-i convingă pe membrii juriului că merită să

facă parte din primul grup de vânătoare. Ușor de zis, greu de făcut. În teorie, eșecul nu-i va condamna, dar în practică vor fi distruși. Niciun membru al ultimelor două grupuri nu-i va putea ajunge vreodată din urmă pe câini.

Wes își lasă capul pe antebrațe. E obosit și neliniștit și are o durere de cap din cauza tensiunii care-l face să se simtă ca și cum i-ar fi înfipt cineva un târnăcop în craniu. Dacă nu ia o gură de aer curat, va adormi aici și acum.

Se duce la parter și absoarbe liniștea deplină a conacului. Margaret s-a întors de la antrenament de ceva vreme, așa că probabil că se află în camera ei, evitându-l, ca de obicei. Se gândește s-o întrebe dacă vrea să iasă la o plimbare, dar apoi se răzgândește. În seara asta nu are chef de refuzuri sau de certuri. Luându-și haina din cuier, Wes și-o aruncă pe umeri și iese în noapte.

Afară e un frig îngrozitor. Băiatul își duce mâinile la gură și suflă în ele ca să și le încălzească. În spatele lui, conacul se înalță în întuneric. O singură lumină

arde în camera lui Margaret, conturându-i silueta ghemuită pe pervaz. Vederea ei îi trezește multe senzații pe care nu are chef să le exploreze și niciuna dintre acestea nu e bună. Se întoarce brusc și-și continuă drumul pe poteca bătută din pădure. Deși a ajuns să aprecieze frumusețea sălbatică a zonei Wickdon, arborii sequoia nu sunt deloc

mai puțin înfricoșători decât atunci când a ajuns aici prima dată. Extrem de înalți, cu scoarța ca pielea unei reptile îmbătrânite. La vreo trei kilometri distanță, există un spațiu între copaci prin care se vede oceanul. Wes își croiește drum prin tufișuri și se cocoață pe o stâncă.

Departe, sub el, câmpurile de secară tremură și se unduiesc în bătaia vântului.

Faptul că se află la o astfel de înălțime îl ajută să navigheze mai ușor prin gândurile sale tumultuoase. Deși au trecut câteva zile, încă nutrește un soi de

amărăciune față de Margaret. E ridicol, știe și el, să se simtă atât de subapreciat — sau cel puțin neînțeles. Dar, oricât de mult urăște să recunoască

asta, cuvintele ei încă îl dor.

Seriozitatea nu-ți stă bine, Wes.

Credea că depășiseră această fază. El s-a expus deja în fața ei în mai multe feluri, dar fata se preface că nu l-a văzut niciodată — nu l-a văzut așa cum e el cu adevărat. A spus-o ca să-l rănească, iar el nu-și poate da seama de ce.

Ca orice altă fată pe care a întâlnit-o, Margaret e un mare mister. În adâncul sufletului său, încă se simte ca la 14 ani, la fel de confuz ca atunci când Erica Antonello l-a ignorat timp de o săptămână întreagă și s-a dat cu ruj roșu la școală. Ea nu mai făcuse niciodată așa ceva, iar el nu știa ce făcuse ca să merite asta, în afara faptului că o condusese pe Gail Kelly acasă, și nu pe ea. Când i se plânsese lui Colleen, care pe atunci avea 10 ani, aceasta și-a dat ochii peste cap și a spus: — Ce nu pricepi? Și fetele sunt oameni, la fel ca tine.

Colleen a fost întotdeauna matură și înțeleaptă pentru vârsta ei. El nu a ajuns încă la profunzimea acestei înțelepciuni. Bineînțeles că și fetele sunt oameni.

Niște oameni care-i depășesc cu mult puterea de înțelegere.

Când vântul friguros și umed îi trece prin geacă, băiatul tresare. Miroase vag a reacție alchimică și, în timp ce stihiile fluieră pe lângă el, jură că-și aude numele, pe un ton șuierat. Acest loc este evident hotărât să-l scoată din minți.

Gata cu gândurile pentru noaptea asta.

Trece cu mare grijă prin ferigile încâlcite care-l despart de drum. Simțul său de orientare a fost dintotdeauna groaznic, dar a parcurs deja acest traseu de nenumărate ori — atât de des, încât probabil ar putea găsi drumul înapoi spre conac și legat la ochi. Dar, pe măsură ce se apropie de cărare, jură că copacii s-au dezrădăcinat și s-au rearanjat. Nimic nu mai pare cunoscut, iar copacul care se înalță deasupra îl privește ostil de sus.

Șovăind, Wes mai face un pas și se oprește brusc când ceva îi foșnește sub pantof. Orice ar fi, miroase a pucioasă și a carne râncedă. A moarte.

Se forțează să se uite în jos.

Chestia mutilată de la picioarele lui ar fi putut fi cândva un iepure, dar nu-și poate da exact seama. Sângele și lichidul argintiu i se scurg din tăietura din stomac, iar măruntaiele i se întind pe pământ. Stomacul i se întoarce pe dos, dureros, de scârbă. Se grăbește să treacă pe lângă cadavru și scuipă saliva care-i inundă gura. Nu se poate gândi decât la un singur lucru care s-ar putea juca astfel cu mâncarea sa.

Hala.

Deasupra capului, luna pe jumătate plină strălucește slab printre norii deși. Mai sunt două săptămâni până când hala va ajunge la apogeul puterii sale. Nu ar vâna oameni atât de devreme — cel puțin așa crede el. Dar nici nu poate scăpa de senzația că fiara stă cu ochii ațintiți asupra lui.

Când se uită din nou spre pădure, nu vede nimic acolo. Noaptea e liniștită și placidă ca apa unui iaz. Nu se aud crengi trosnind, nici tufișuri foșnind. E singur.

Apoi vântul șuieră: Weston, cu vocea lui subțire și fantomatică.

Băiatul clipește și zărește ceva acolo, în mijlocul frunzelor. Niște ochi albi, fără

pupile, care-l fixează. Niște ochi luminoși ca un cer plin cu stele. La început, crede că are halucinații, că poate vaporii alchimici l-au dat gata într-un final, dar nu.

E o vulpe acolo, albă ca o coală de hârtie.

Wes se dă înapoi, clătinându-se. Hala îl privește cu o intensitate

aproape umană.

Băiatului îi îngheață sângele în vine. A mai văzut-o în prezența altor oameni, dar e cu totul altceva s-o vadă noaptea, de unul singur. Cu Margaret și arma ei alături, hala îl fascinase. Dar acum îl umple de o groază animalică. Nu are unde să se ascundă și nu-i despart decât vreo trei metri.

Mama lui l-a învățat cele două lucruri pe care trebuie să le facă în fața unui demiurg. Ca un sumic bun și credincios, ar trebui să-și ceară iertare pentru fiecare gând și faptă păcătoasă. Superstiția banvish cere însă ceva mai tangibil — o ofrandă de sânge, sau smântână, sau o felie de pâine unsă cu miere — dar această ocazie a dispărut deja.

Nu mai poate decât să se roage.

Wes cade în genunchi. Hala face un pas înainte, dar el nu o vede mișcându-se.

Acum e acolo, apoi parcă e mai aproape. Vântul bate și mai tare. Băiatul își ține respirația, iar inima îi bate în tâmple.

Doamne, apără-mă. Călăuzește-mă.

E destul de aproape acum, încât o poate mirosi. Sare, sulf și fier. Ochii săi nesfârșiți par să-l absoarbă înăuntrul lor până când mintea îi pulsează, înspăimântată. Când deschide fălcile larg, ca un șarpe, îi vede sângele sclipind pe dinți. Îi simte respirația rece pe față.

O să moară.

Fugi, spune șoapta frenetică a vântului. Fugi, fugi, fugi.

În timp ce hala se năpustește asupra lui, Wes se ridică din nou în picioare și începe să alerge. Nu se oprește pentru nimic în lume. Nici din cauza crengilor și frunzelor care-i sfâșie pielea, nici din cauza durerii de genunchi atunci când se împiedică de o rădăcină ieșită din pământ, nici din cauza plămânilor care i se sufocă la fiecare gură fragilă de aer. Habar nu are cât are de alergat până când nu vede poarta conacului, legănându-se înainte și înapoi în țâțâni.

Wes trece de poartă, apoi sare pe treptele verandei. Mâinile îi tremură atât de tare, încât are nevoie de câteva încercări pentru a nimeri încuietoarea cu cheia. În cele din urmă, intră disperat, zăvorăște ușa în urma lui și cade grămadă pe podea.

Totul îl doare. Picioarele îi zvâcnesc, glezna sucită îl omoară, iar fâșia de piele de deasupra șosetelor îl ustură, pentru că are răni deschise. Dar e în viață.

Trăiește.

— La naiba!

Râde gâfâit, isteric, până când lacrimile prind a i se rostogoli pe obraji.

— Ce faci aici?

— Margaret, răsuflă el.

Ea se apropie cu o mână în șold. Părul îi atârnă liber în jurul feței, iar el este atât de ușurat s-o vadă, încât nu se poate gândi decât să i-l prindă în pumni și s-o sărute direct pe gură. Deși e oripilat de această idee, gâfâie până când își regăsește vocea.

— Am văzut-o. Doamne sfinte, am văzut-o.

— Ai văzut-o?

Fata se lasă jos, lângă el. În timp ce ochii ei îngrijorați îi cercetează fața, mâna ei se întinde să-i atingă obrazul. El tresare, iar degetele ei se îndepărtează, pătate de roșu.

— Sângerezi.

Wes o prinde de încheietură, iar de data asta ea nu se retrage.

— Nu putem face asta.

Chipul fetei se înăsprește din nou.

— Despre ce vorbești?

— E acolo, așteptând. A fost...

Își trece o mână prin părul deja răvășit de vânt.

— Am fost... Cum am putea să...?

— Wes, mai încet.

— Te-ai uitat în ochii ei?

Nici nu poate articula o astfel de grozăvie. Ca și cum s-ar rătăci pe dată dacă nu s-ar uita în altă parte. Pentru prima dată, înțelege cu adevărat de ce o venerează

sumicii.

— A fost groaznic.

— Știu.

Ea tace prelung.

— Vrei să renunți?

Da.

Doamne, da. Dacă asta înseamnă că nu trebuie să se mai întâlnească niciodată cu acea fiară, atunci, da, asta vrea. Mai ales când va deveni din ce în ce mai agresivă, pe măsură ce trece timpul. Dar nu poate să renunțe, la fel cum nu-și poate abandona nici familia. E viața lui în contrast cu o viață care merită trăită.

Viața lui în detrimentul vieților surorilor lui. Mai degrabă ar muri decât să le dezamăgească din nou.

— Nu, rostește el. Le-am făcut o promisiune — și ție la fel. Nu dau acum înapoi.

Buzele ei se întredeschid. După expresia ei mirată, e clar că se aștepta la un alt răspuns din partea lui.

— Înțeleg. Un gest foarte nobil din partea ta.

— Știu că seriozitatea nu-mi stă bine...

— Nu, îmi pare rău. N-a fost frumos ce-am spus și n-am făcut-o cu intenție.

Eram supărată, așa că...

— Nu-i nimic.

Nu suportă ca fata să aibă încredere în el din vinovăție.

— Te-am enervat toată ziua. Mi-am meritat-o.

— De ce ești mereu atât de încăpățânat? spune ea, cu glasul frânt. Nu

e bine.

— Am spus că e-n regulă, murmură el. Lasă-mă măcar să hotărăsc eu asta, bine?

— Bine. Unde ai fost?

Wes se încruntă. Cât de repede revine fata asta la atitudinea bănuitoare!

— Am fost la plimbare. Trebuia să-mi limpezesc puțin mintea.

— Puțin? Ai lipsit mai bine de o oră fără să-mi spui unde te duci sau cât stai, iar când m-am uitat pe fereastră și te-am văzut alergând, m-am gândit...

— Ah, Maggie. Nu plânge încă după mine.

— Nu! Nu transforma asta într-o glumă.

Își strânge pumnii în poală.

— Nu intenționez să plâng după tine. Mai ales dacă te sinucizi aiurea, plimbându-te singur după lăsarea întunericului. Chestia aia e în libertate, iar tu ți-ai făcut deja dușmani, așa că nu înțeleg ce ai avut în cap. Dacă ai fi murit, ce m-aș fi făcut? Ce s-ar fi făcut familia ta? Toate visurile și eforturile tale ar fi fost în zadar!

— Bine, bine, intervine el. Am înțeles. Sunt un idiot egoist. Asta vrei să spui?

— Nu, nu asta voiam să spun.

Vocea fetei tremură și asta e destul ca să-l înmoaie.

— Spun că mi-am făcut griji pentru tine.

— Margaret...

Inima băiatului tresare.

— Îmi pare rău.

Rămâne neclintit când ea își pune mâna peste a lui. Este caldă și plină de bătături, dar atingerea ei e surprinzător de blândă.

— Trebuie să fii mai atent. Wickdon e un loc mai periculos decât

crezi.

El știe asta deja. Primejdia din Wickdon e mai profundă decât hala, sau Jaime, sau marea cea agitată. E aici, înăuntrul lui și chiar înaintea ochilor săi. Poate că e un truc al luminii sau poate că e doar adrenalina. Dar poate jura că părul fetei se îmbibă de razele lunii și că pielea ei e pudrată cu argint. Oricât ar încerca, nu-și poate aminti ce anume i s-a părut cândva respingător la fata asta.

16

Wes stă în laboratorul mamei lui Margaret, aplecat asupra unui manual de alchimie, strângând în mâini o ceașcă aburindă de cafea. Margaret se întreabă

când nu i se va mai părea ciudat să-l zărească prin ușa întredeschisă, concentrat la munca sa, așa cum era de multe ori și mama ei. Îi amintește de vremuri mai fericite, când laboratorul era un loc sigur, nicidecum bântuit, ca acum. Când mama ei lucra până târziu în noapte, ea și David obișnuiau să se uite cu un aer oropsit în laborator, până când Evelyn îi observa și expresia ei obosită se topea într-un zâmbet.

Aerul cald rezultat din reacțiile alchimice iese suspinând prin ușa crăpată.

Întreaga casă respiră odată cu schimbarea de temperatură, adânc și lent, ca și cum s-ar trezi dintr-un somn prelung. I-a fost dor de alchimistul din ea.

Cu trei zile în urmă, Margaret a testat prototipurile. La momentul respectiv, a admis că e impresionată de răspunsurile lui vagi despre densitatea metalelor și despre consumul de energie cinetică. Mai puțin impresionată însă a fost de rezultate. Glonțul mai puțin dens ricoșa din țintă, la fel de amenințător ca o picătură de ploaie. Cel cu o capacitate termică mai mare era prea fierbinte pentru a fi atins. Modelul cu capacitate de frecare sporită nu părea să producă niciun rezultat, dar Wes mormăia în sinea lui, pocnind din degete, ca și cum ar fi observat ceva cu totul nou.

Demonstrația e mâine. Va da startul sezonului de vânătoare — și, pentru mulți participanți, va însemna șansa de a câștiga sau nu. Dacă nu găsesc ceva care să

funcționeze, vor fi retrogradați în grupul al treilea, iar Maggie nu va reuși să

ucidă hala nici dacă, printr-un miracol, o vor captura.

Totuși, epuizarea nu-l va ajuta la nimic. Este aproape 5 dimineața, iar Wes irosește electricitate și se chinuie să nu adoarmă în picioare. Pleoapele îi cad ostenite. Își ține o mână înfiptă în păr. Cu arătătorul celeilalte mâini împunge cartea și-l trece peste litere ca pe un yad[5]. Citește cu mare atenție, încruntat, rostind pe mutește fiecare cuvânt. Treptat, rând cu rând, coboară și își îngroapă

chipul în carte.

În ritmul ăsta își va petrece toată dimineața la prima pagină.

Lampa îi luminează fața cu o strălucire caldă și constantă. Genele sale dese îi umbresc pomeții. Lumina asta îl îndulcește, iar fata nu știe dacă-i place asta. De obicei, Wes este un foc din sălbăticie, cu părul lui ciufulit și cu vocea lui puternică. Așa, este atât de...

Maggie se scutură, strângându-și cartea la piept. Nu voia, de fapt, să se uite la el.

Voia să bea o ceașcă de ceai în timp ce citea — un mic răgaz înainte de a pleca la antrenament —, dar el a distras-o cu toate acele amintiri și cu mutra lui enervant de simpatică. Frustrarea îi stătea pe limbă ca o monedă ruginită, ca o îngrijorare permanentă. Wes are potențial. E inteligent, și hotărât, și bun, dar e atât de...

Cuvântul continuă să-i scape. Știe că nu va fi de ajuns. Trebuie să fie ceva mai mult de-atât pentru a-și justifica atașamentul.

Wes începe să sforăie. Margaret oftează și bagă mâna în buzunar, unde găsește o listă veche de cumpărături. O strânge în pumn, închide un ochi și-l ia la țintă.

Există un moment, la fel ca înaintea unei împușcături, când totul devine absolut neclintit și clar. Îl ia în cătarea ei imaginară, apoi aruncă hârtia spre el. Aceasta zboară în aer până când se lovește de tâmpla lui.

El sare cât colo, fluturând din brațe ca și cum ar încerca să se descotorosească de o pânză de păianjen. Apoi o deslușește pe Maggie prin întuneric.

— Ce-a fost asta?

— Ca să rămâi pe drumul cel bun. Ai timp până mâine.

El mormăie și se freacă la ochi.

Șovăind, Margaret trece pragul laboratorului. Așteaptă ca acea teroare reflexă s-o încremenească pe loc, ca un văl de ceață să i le lase peste ochi. Dar lumina blândă a lămpii și prezența lui neclară îi mângâie marginile tăioase ale amintirilor. Cercul de transmutare ars zace latent în șanțurile întunecate. Luându-și inima în dinți, fata se îndreaptă spre birou și se așază lângă Wes. Se gândește să-și pună cartea pe birou, dar știe că el o va lua peste picior pentru asta. Cu discreție, o strecoară sub scaun și-i cercetează din ochi spațiul de lucru.

Notițele lui Wes sunt mâzgălite cu un scris șovăielnic, în nicio ordine, înclinate, amestecate și însemnate cu steluțe la întâmplare. Gândurile lui par să-i țâșnească

din cap ca un câine de vânătoare care a luat-o, dezlănțuit, la goană. Haosul acesta o înfioară. Lumea ei este guvernată de metode și modele — cum să

dezasamblezi și să cureți o armă, cum să jupoi o căprioară, cum să dresezi un câine de vânătoare —, nicidecum de această nebunie.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? întreabă ea.

— Atât de târziu, o corectează el. Am stat treaz toată noaptea.

Ea atinge pagina deschisă din cartea băiatului.

— Nu ai parcurs nici măcar un sfert din carte.

Orice rămășiță de politețe îi dispare din expresie. El trage cartea mai aproape, dorind parcă s-o apere.

— Știu.

— Ai făcut o nouă versiune a glonțului?

— Nu încă.

— Te aștepți să găsești ceva în această carte?

El o ignoră, scriind literă cu literă, la întâmplare, la el în caiet. Margaret nu se simte vinovată că-l bate la cap. Ei nu i-a acordat nimeni vreodată luxul de a-și menaja sentimentele.

— Demonstrația e mâine.

— Da. Tocmai ai spus asta.

— Și atunci de ce ai bătut pasul pe loc?

Iritarea îi sclipește în ochi.

— Nu bat pasul pe loc.

Ea arată spre notițele lui.

— Hei!

Margaret le întinde pe masă ca și cum ar fi o mână de cărți de joc. Pe lângă

faptul că sunt dezordonate, notițele sunt pline de greșeli: litere scrise invers, cuvinte întregi indescifrabile. Dar cele mai izbitoare sunt notițele de pe margini.

Niște mâzgălituri ca niște mici monștri ciudați care îi zâmbesc cu dinții lor zimțați. E chiar și un omuleț strivit de o carte intitulată Proprietățile alchimice ale metalului, etichetat cu numele autorului.

Wes își adună hârtiile atât de repede, încât acestea se mototolesc.

— Știu cum pare, dar așa mă concentrez eu, bine?

Margaret și-a spus deja părerea, așa că nu prea mai vede rostul în a insista. El răsuflă profund și părul ei lung îi intră în ochi. Apoi își ia stiloul și citește cu atenție din carte. Ține instrumentul de scris ca pe un ciocan și apasă atât de mult pe vârful metalic, încât acesta își lasă sângerând cerneala pe hârtie.

Un gând îi vine în minte, iar rușinea care urmează îi face un mare gol în stomac.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, spune el cu un entuziasm exagerat. De ce nu?

— Citești cu dificultate, nu-i așa?

El îi zâmbește larg, dar sclipirea din ochii lui nu e deloc una veselă.

— E o glumă? Tu, dintre toți oamenii?

— Nu glumesc.

Wes oftează, răsucind stiloul între degete.

— Mă doare capul dacă citesc prea mult timp, iar când văd cuvinte pe care nu le recunosc... E ca un semnal radio receptat cu întreruperi.

Apoi adaugă repede:

— Nu-i mare scofală.

Margaret nu înțelege exact ce vrea el să spună, dar încruntarea de pe fruntea lui indică faptul că nu este atât de leneș pe cât credea ea la început. Se străduiește din răsputeri.

— Ce încerci să faci?

— Ultimele câteva transmutări nu au funcționat așa cum voiam eu și nimeni nu m-a învățat vreodată, din punct de vedere tehnic, cum să fac albedo. Așa că

încerc să văd dacă nu cumva îmi scapă ceva. Trebuie să-mi dau seama cum să

distilez o coincidentia oppositorum mai concentrată.

Margaret trage spre ea cartea pe care o citește Wes. Din memorie, răsfoiește paginile, trecând prin capitole întregi cu materiale introductive și istorice, până

când ajunge la secțiunea care vorbește în profunzime despre albedo, procesul de purificare.

— Mulțumesc, spune el trist.

— Ca să meargă mai repede, ți-l pot citi eu.

Fata reușește să-i surprindă pe amândoi — mai ales pe ea însăși. Se gândise la asta într-un fel abstract: că, dacă vor reuși, el va deveni ucenicul mamei ei. Că el este deja alchimist. Dar altceva e să-i pună ea însăși arma în mână. În ciuda îndoielilor ei, vrea să creadă în el și în visul lui. Vrea să creadă că bunătatea lui va supraviețui pregătirii pe care va trebui să și-o însușească.

El ia o gură de cafea.

— Mi-ar fi de ajutor.

Margaret începe să citească. Wes o ascultă cu ochii închiși, încruntat,

mâzgălind din când în când ceva pe o hârtie ruptă. Când fata termină capitolul, Wes e copleșit de entuziasm.

— Să nu pleci nicăieri.

Își suflecă mânecile până la coate și sare de pe scaun.

— Nu vreau să ratezi chestia asta când va funcționa.

Margaret îl lasă să-și facă de lucru cu cercul de transmutare pe care-l desenează

pe birou. Băiatul șterge runele și le redesenează până când o ceață fină de praf de cretă se ridică în lumina aurie pe care lampa o emană în jurul lui. Ea își scoate cartea de sub scaun și se așază pe pervazul care dă spre mare. Soarele începe să

asfințească în apa pe care o colorează într-un roșu aprins.

Wes își pune mâinile peste cercul de cretă și dă foc unei farfurii pline cu nisip. În felul acesta, alchimia pare atât de simplă. Uneori, Margaret se întreabă ce ar găsi dacă ar putea ajunge în același fel în adâncurile sufletului ei sau dacă ar putea suporta să-și privească singurătatea pe care ar descoperi-o acolo.

Curând, mirosul de pucioasă acoperă orice altceva. Fata deschide fereastra pentru a lăsa să intre o gură de aer curat. Răcoarea dimineții timpurii îi mângâie pielea. La adăpostul cald al șosetelor de lână și al alchimiei, se simte straniu de bine.

Când se asigură că Wes e complet absorbit de munca lui, Margaret trage draperiile și-și deschide cartea, cea mai recentă operă a romancierului ei preferat, M.G. Huffman. Aștepta următoarea scenă mult mai mult decât ar fi dorit vreodată să recunoască. Deși Margaret citește romane de dragoste de ani întregi, rareori a susținut cu atâta disperare vreo pereche de îndrăgostiți. După aproape 200 de pagini, va fi răsplătită pentru răbdarea, preocuparea și dăruirea ei. Când citește, lumea din jurul ei se estompează. Nu mai există decât personajele, hârtia atinsă de degetele ei și căldura cunoscută și amară care i se adună în mod continuu pe dinăuntru.

— Margaret?

Înjură în gând când vocea lui Wes spulberă vraja. Băiatul e ca o pată neclară

dincolo de albul murdar al perdelei. Poate că va pricepe aluzia dacă îl va ignora.

— Hei, Margaret, spune el. Știu că mă auzi.

Podeaua scârțâie sub pașii lui. Fata se simte cuprinsă de panică; vâră cartea sub perna din spatele ei. Perdelele se deschid și dincolo de ele pătrund mirosurile alchimice și aroma aftershave-ului lui Wes, cu rom și dafin.

— Hei. Ce faci aici ascunsă?

Maggie e foarte conștientă de goliciunea mâinilor ei și de bujorii din obraji.

— Citesc.

— Aha, mă rog, am nevoie de ajutorul tău cu ceva și... Hei! Mincinoaso. Nu citeai nimic.

Colțul cărții o împunge în spate.

— Citeam înainte să mă întrerupi tu.

— Bine, atunci. Ce anume citeai? Hieroglifele de pe perete?

— Nu.

Wes își sprijină mâinile de o parte și de alta a geamului și se înalță deasupra ei cu o privire răutăcioasă.

— Știu că ascunzi ceva. Ești roșie la față.

Lui Margaret i se oprește inima în gât.

— Ba nu, nu sunt.

— Știam eu! Știam că nu ești perfectă. Ce citeai?

— Nu-i treaba ta.

Wes se întinde spre pernă, iar ea îl prinde de antebraț. Asta îl face și mai curios; se eliberează din strânsoarea ei și o împinge laoparte cu umărul până când reușește să-i smulgă cartea de sub ea. Încântat, Wes sare înapoi câțiva pași și privește cu nesaț coperta.

Maggie ar prefera să moară decât să pățească una ca asta. Își acoperă

fața cu mâinile. Cu ochii minții, vede fâșia scandaloasă de piele care se întrevede prin cămașa descheiată a eroului și expresia de extaz pur de pe chipul eroinei. Și-l imaginează cum o duce spre birou, alături de toate alambicurile și cărțile și, oh, Doamne, de ce a crezut că poate citi liniștită cartea aceasta cu Wes în cameră?

Se uită la el printre degete. Un zâmbet uriaș, satisfăcut, i se întinde acestuia pe față.

— Îmblânzirea alchimistului. Ha!

— Tu nu ai de citit cărțile tale? Dă-mi-o înapoi.

Wes o ignoră. Răsfoiește paginile și chicotește răutăcios. În numai câteva secunde, găsește ceea ce caută — acolo, subliniat cu un deget arătător acuzator.

Cu o teamă crescândă, Margaret îl privește cum cercetează textul și cum citește pe mutește fiecare cuvânt, în felul lui lent și greoi. Băiatul ridică din sprâncene până când acestea îi dispar sub ciuful răvășit. Când se întoarce cu privirea spre ea, ochii îi strălucesc malițioși. Își dezvelește dinții, într-un zâmbet care strălucește ca lama unui cuțit în care se reflectă lumina soarelui.

Băiatul ăsta este un demon, decide ea. Nu există altă variantă.

— Vai, domnișoară Welty. Ce nepotrivit.

— Dă-mi-o înapoi, Wes, izbucnește ea — și regretă imediat.

A făcut greșeala fatală de a lăsa rușinea să i se strecoare în voce. Iar asta îl face să fie și mai obraznic. Ia loc lângă ea pe pervaz, chicotind.

— Trebuie să recunosc că m-ai surprins. Nici într-un milion de ani n-aș fi crezut că ești genul care citește gunoaie.

— Nu e un gunoi.

— Nu? Atunci asta ce e?

El își drege glasul și adoptă cel mai exagerat și derutant ton pe care fata l-a auzit vreodată.

— El i-a trecut genunchiul peste umărul său și a început să-i sărute cărarea mică

de pe coapsă...

Toate gândurile ei raționale pier și singurul zgomot din capul ei rămâne un țipăt prelungit. Simte un impuls de a zgâria și mușca, un impuls pe care nu l-a mai avut de când era copil și unul dintre ucenicii mamei sale i-a stricat una dintre arme. Se transformă din nou în acel copil crescut în pădure, sălbatic până în măduva oaselor, și se aruncă spre carte. Wes o ține la distanță.

— ...a scos un geamăt de...

— Încetează! șuieră fata.

Margaret îl înșfacă de încheietură cu o mână și de carte cu cealaltă. În timp ce încearcă să i-o smulgă, amândoi se dezechilibrează.

Wes își înăbușă o înjurătură și se prăbușesc împreună pe podea. Ea cade prima.

Cotul lui Wes se lovește de parchetul tare la câțiva centimetri de capul ei. Fiecare obiect de sticlă se zgâlțâie pe rafturi, dar nici acest lucru și nici lătratul alarmat al lui Bucluc de la parter nu reușesc să acopere gemetele de durere ale lui Wes.

Zgomotul îi răsună în ureche lui Maggie, trimițându-i un val de fiori pe șira spinării.

El se ridică deasupra ei. Amândoi respiră greoi, cu buzele la câțiva centimetri distanță. Ochii lui Wes sunt întunecați și sălbatici ca marea. Pare complet uimit, ca și cum ea ar fi cea care i-ar fi greșit. Urechile încep să i se coloreze într-o nuanță purpurie. Când Margaret se mișcă lipită de el, îi simte inima lui bătând lângă ea și...

Asta e oare...?

Mintea i se golește și îi înfige un genunchi în coaste. El se rostogolește jos de pe ea și se răsucește cu un șuierat, dând drumul cărții în cele din urmă. Margaret o ia de pe jos și se ridică în picioare. Dacă mai stă lângă el o clipă în plus, o să ia foc. Va face sau va spune ceva ce va regreta, iar asta va periclita tot acel climat de încredere timidă pe care l-au construit. Ea nu-și poate permite, nu vrea să riște acest lucru, pentru că demonstrația e mâine.

Wes se sprijină în coate și-i aruncă o privire care o face să se simtă ciudat de puternică. Nu e o armă pe care și-o dorește sau pe care știe exact cum s-o mânuiască.

— În regulă, în regulă. Mă predau.

O lacrimă îi scânteiază în colțul ochiului. Chipul lui Wes e străbătut de un val de neliniște. Apoi matricea pe care a desenat-o pe birou începe să ardă — nu cu mirosul specific al alchimiei, ci cu foc deschis.

— Ăăă, tușește el. Stai să văd ce-am făcut aici.

Ea dă din cap în tăcere, prea speriată de ceea ce vocea ei ar putea trăda dacă

scoate vreun sunet.

În restul zilei, cât timp Margaret își exersează tirul, îl aleargă pe Sclipici și repetă

comenzile cu Bucluc, în stomac i se face un gol adânc și dureros. Între Wes și demonstrația care se apropie, se simte extrem de încordată. Dar când noaptea învăluie conacul, iar ea este singură și în siguranță în patul ei, cedează dorinței de a se elibera de această încordare. În mod normal, atunci când își lasă mâinile să alunece între coapse, nu se gândește la nimic și la nimeni în mod special.

În seara asta se gândește la Wes.

Se gândește la ce s-ar fi putut întâmpla dacă și-ar fi lipit șoldurile de ale lui în loc să se retragă. Se gândește la părul lui ciufulit, și la antebrațele lui dezgolite, și la mâinile lor aspre împreunate. Se gândește la expresia lui în timp ce trupurile lor zăceau încâlcite pe podea. Arăta la fel ca atunci când ea trăsese acel prototip ratat de glonț. Ca și cum ar fi avut brusc o revelație și a văzut totul cu claritate pentru prima oară în viața lui. Sub acea confuzie se ascundea altceva, care ardea mai tare decât o reacție alchimică. Dorința.

[5] Indicator pentru citirea Torei (N.t.).

17

Demonstrația are loc a doua zi, indiferent dacă Wes este pregătit sau nu.

Este o după-amiază tipică din Wickdon, rece și cu promisiuni de ploaie. Ceața argintie se strecoară la baza arborilor de sequoia și învăluie pădurea în vârtejuri cenușii. Wes își ține privirea drept înainte în timp ce se îndreaptă spre oraș, respirând egal, în ciuda neliniștii sale crescânde. Oriunde se întoarce, jură că

vede ochii albi și goi ai halei, care îl fixează.

S-a trezit în zori și și-a petrecut toată dimineața urmărind-o pe Margaret cum îi testa noile invenții. A zăbovit pe verandă, cu ochii lipiți de somn, la cafea, încercând să nu stabilească niciun contact vizual și nici să nu observe felul în care lumina dimineții timpurii îi juca fetei în păr. Fiecare glonț pe care-l trăgea se înfigea cu forță într-un copac doborât. Trunchiul se ciobea la impact, scuipând sevă și așchii de lemn, ca un furuncul spart. Funcționa, mai mult sau mai puțin, dar îi lipsea pirotehnica. A reușit să confecționeze cu ajutorul alchimiei un glonț

mortal, care însă nu era orbitor.

— Știu că nu e suficient pentru a intra în primul grup, i-a spus el. Știu. O s-o scot eu cumva la capăt.

Margaret nu i-a răspuns. Expresia ei înfrântă făcea să-i fie mai ușor să n-o privească. Nu poate suporta tensiunea combinată a anxietăților lor, așa cum nu poate suporta nici vuietul de sirenă al gândurilor sale ori de câte ori ea se află

lângă el — și tocmai de aceea a plecat înspre Wickdon fără ea.

Doamne, trebuie să-și limpezească mintea. E agitat, nefericit și frustrat sexual, adică exact cocktailul de emoții care-l bagă de obicei în bucluc. Cum de l-a prins ieri atât de nepregătit?

Când a prins-o sub trupul lui, nu se putea gândi deloc la ce ar fi putut spune. El are întotdeauna ceva de spus. Dar, în acel moment, inteligența l-a abandonat; mintea lui părea să nu rețină decât cuvintele din acea carte infernală și respirația ei fierbinte pe buzele lui și acea sclipire furioasă din ochii ei înainte de a-i înfige un genunchi în coaste. Slavă Domnului că a făcut asta. A funcționat perfect, ca și cum l-ar fi stropit cu apă rece. Se roagă ca Margaret să nu-și fi făcut o idee greșită despre locul unde-i zburau gândurile. Poate că ea va presupune că nu era nimic în afara apropierii lor fizice.

Ce mai contează asta? Nu are timp să-și analizeze sentimentele confuze sau să

aibă fantezii despre momentul acela — nu, pur și simplu nu e cazul să se gândească la conceptul abstract de a o săruta pe Margaret Welty pe podeaua laboratorului mamei sale, fără nicio logică. Trebuie să se concentreze la alchimie, la victorie, la a pricepe ce naiba merge în continuare prost la transmutarea sa.

Totul depinde de asta. Viitorul lui. Sănătatea mamei sale. Siguranța

familiei sale.

Nu-și poate permite să irosească această șansă așa cum a făcut cu toate celelalte.

Chestia e că transmutarea lui funcționează. Dacă a adus atâtea daune unui copac, nu vrea să-și imagineze ce ar putea să-i facă unei vulpi. Dar e prea simplu, prea evident și nu vede rostul de a încerca să facă un lucru ostentativ dacă nu poate să

meargă până la capăt. Vrea mai mult de la glonțul său, nu doar ca acesta să-și spulbere, pur și simplu, ținta; vrea scântei. Focul cere o combinație de căldură, combustibil și oxigen. Oxigen și combustibil are din belșug. Ceea ce înseamnă

că încă nu a reușit să genereze cele 800 de grade necesare pentru a trezi la viață

flacăra.

În timp ce copacii înalți se dau laoparte, făcând loc dealurilor aurii, el își parcurge din nou formulele în minte. Glonțul preferat al lui Margaret cântărește aproximativ zece grame, ceea ce înseamnă că-l poate vrăji cu zece grame de coincidentia oppositorum. A calculat de o mie de ori masa fiecărei substanțe din această reacție alchimică și a încercat aproape toate combinațiile dintre ele. Cel mai reușit preparat e compus din șase grame de nisip, două grame de osmiu și două grame de camfor. Rezultă un glonț suficient de ușor pentru a crește impulsul total, dar și suficient de dens pentru a reține căldura esenței de camfor și aprinderea prafului de pușcă. Deși ar fi putut încerca să distileze ceva diferit, se îndoiește că ar fi adus o diferență considerabilă, pentru că lucrează cu cantități atât de mici...

Se trezește din gândurile sale când un grup de vânători călare aproape că-l calcă

în picioare. Wes scoate un strigăt de uimire, înghițit de tropăitul tunător al

copitelor. În urma lor, pământul rămâne sfâșiat și noroios. Dincolo de gardul unei pășuni, Wes vede un alt câmp înnegrit.

E din ce în ce mai rău, așa cum i s-a spus. E doar o chestiune de timp până când va ataca lucruri mai importante decât caii și podgoriile.

Până când ajunge în Wickdon, aproape că se îneacă în valul de

oameni. Străzile sunt pline cu tarabe, unde oamenii vând soluție de lustruit puștile și jachete de vânătoare, în sute de culori aprinse, ca niște pietre prețioase. Wes își folosește geanta de voiaj pe post de berbec pentru a se descurca în mulțime. Oamenii se înghesuie în piața orașului și pe la balcoane, chinuindu-se să vadă spațiul din centru, unde organizatorii vânătorii au aranjat mesele pe șiruri ordonate, geometrice, ca o matrice alchimică. Vântul care mătură străzile miroase a tutun, sudoare și alcool. Între propria lui spaimă și atmosfera amețitoare și tensionată, Wes simte că e pe cale să asiste la o execuție publică.

Când, în cele din urmă, ajunge în piață, un bărbat în haină stacojie îl îndrumă

spre bancul său de lucru. Wes își așază valiza pe masă și, în timp ce-și scoate cu mare grijă instrumentele, îi privește pe ceilalți alchimiști cum se apropie. Vin în haite, ca niște lupi bine îmbrăcați, cu toții foarte siguri de sine și relaxați, de parcă ar fi făcut asta de o mie de ori până acum. Unii dintre ei se opresc să

discute și să dea mâna cu membrii juriului. Ceasurile și butonii lor de la mânșete strălucesc cu reflexe aurii în lumina felinarelor stradale, iar pe Wes îl cuprinde fiorul unei dorințe amare. Pe cine păcălește el aici? Nici dacă va câștiga, nici dacă va fi acceptat la cea mai bună universitate din țară, tot nu va fi niciodată cu adevărat egalul lor.

— Ai emoții, puștiule?

Wes tresare, speriat. O femeie scundă și rotofeie, pe la 25 de ani, ocupă bancul vecin. Are accent de Dunway — subtil, dar distinct — și rochia ei e tot de acolo, cu multe volane, până la genunchi, împodobită cu mărgele de sticlă sclipitoare.

Vârfurile părului ei brun-cenușiu îi ies de sub pălăria de pâslă și i se ondulează

ușor pe conturul feței.

Wes îi zâmbește cât poate el de sincer. Știe că e un zâmbet strâmb.

— Emoții, eu? Nu, deloc.

— E în regulă. Și eu am avut emoții la prima mea vânătoare. Judith Harlan.

El zice, dezumflat:

— Weston Winters.

Harlan îl măsoară din priviri din cap până în picioare, iar el se rușinează, conștient de paltonul uzat al tatălui său, legat peste umeri. Strică efectul general al ținutei sale, dar mânecile prea lungi ar arăta și mai rău dacă le-ar lăsa libere. În plus, e frig — și greutatea bine cunoscută a paltonului îl calmează. Rezistă cu greu impulsului de a se trage de nodul de la cravată.

— Fifth Ward, nu?

— Da. Corect.

— Mi s-a părut mie, spune ea cu nostalgie. Oricum, ce-ai pățit? Zici că mai ai puțin și leșini.

Wes nu e atât de naiv încât să aibă încredere în ea, chiar dacă pare bine intenționată. Încercând să-și recapete calmul, el spune:

— Nimic. Femeile frumoase mă sleiesc de puteri, atâta tot.

— Doamne, râde ea șuierător. Cred că ești cam tânăr pentru mine. Câți ani ai, 17?

Simte cum vârfurile urechilor îi ard de rușine, dar reușește să spună pe un ton defensiv:

— Optsprezece, de fapt.

— Tot aia. Nu încerc să te păcălesc.

— Eu...

Își trece mâinile prin păr și-și regretă imediat gestul. Câteva șuvițe rebele scapă

de sub gelul pe care și-l turnase în cap de dimineață și îi cad peste față. Nu mai poate face nimic în privința aceasta.

— Se pare că nu reușesc să introduc suficientă energie în sistem. Nu știu ce s-a întâmplat.

Harlan mârâie empatic.

— Ai verificat calculele?

— Bineînțeles că da.

— Ai testat transmutarea de mai multe ori?

Femeia ridică mâinile când îl vede încruntându-se.

— Bine, bine, gata cu privirea asta înfricoșătoare. Întrebam și eu. Ascultă, dacă

sistemul e bun din punct de vedere alchimic, problema ești tu.

— Eu? se bâlbâie el. Ce vrea să-nsemne asta?

— Poți fi un chimist genial, dar un alchimist mediocru, și… deci ești un bun chimist?

— Trec clasa.

— Bun. Dacă am fi fost cu toții niște chimiști străluciți, ne-am fi aflat acum undeva într-un laborator farmaceutic. Dar alchimia ține și de intuiție, nu-i așa?

Nu e o știință exactă. Este... ei bine, e magie. Tu ești cel care canalizează și controlează energia necesară în cadrul reacției. Nu doar legile materiei guvernează ceea ce se întâmplă, ci și tu.

Harlan îi atinge pieptul, exact acolo unde simte scânteia din el atunci când face transmutări.

— Poate că nu dai tot ce poți sau poate că te gândești prea mult. Oricum ar fi, undeva, pe traseu, pierzi prea multă energie în favoarea entropiei. Așa că

relaxează-te. Știi că funcționează în teorie, așa că de ce să nu funcționeze și în practică?

Relaxează-te. Dacă ar fi atât de simplu!

Odinioară, înainte de toate respingerile și dezamăgirile din viața lui, Wes credea în el însuși. Credea că determinarea, bunele intenții și aptitudinile naturale îl pot conduce la reușită. Dar când se uită la diferențele dintre el și toți ceilalți alchimiști, îi e greu să-și păstreze optimismul.

— Apreciez încurajările și așa mai departe, dar de ce-mi spui toate astea? Nu e o competiție?

Femeia îi face cu ochiul.

— Doar un sfat de la o fată din Fifth Ward pentru un băiat din Fifth Ward.

Înainte ca Wes să-i răspundă, o voce la microfon retează vacarmul.

— Bună ziua, oameni buni.

În picioare, pe un podium decorat cu steagul roșu și auriu al Noului Albion, stă

un bărbat care seamănă teribil de mult cu Jaime, blond, cu zâmbet și aspect malițios.

— În calitate de primar al orașului Wickdon, vă urez bun venit la cea de-a 174-a demonstrație anuală de alchimie, una dintre cele mai apreciate tradiții ale noastre din zilele premergătoare vânătorii. Acest eveniment reprezintă o piatră de temelie a culturii Noului Albion, un omagiu adus imaginației și industriei din țara noastră. Alchimia e darul lui Dumnezeu pentru omenire și continuă să

deschidă calea către un viitor luminos și echitabil.

Wes își alungă amărăciunea auzind acele cuvinte goale. Într-o zi, dacă va supraviețui acestei situații, va sta pe un podium exact ca acela și va vorbi extrem de serios.

— Am plăcerea să vi-i prezint pe jurații noștri din acest an, toți cercetători renumiți în domeniile lor.

Lângă el sunt trei persoane de vârstă mijlocie, ale căror fețe nu le poate distinge de la distanță. Prima, pe care primarul o prezintă drept Abigail Crain, poartă la gât o etolă de blană și bijuterii care strălucesc reci ca stelele de pe cer. A doua persoană, Oliver Kent, e un bărbat atât de înalt și de slab, încât pare că a fost întins ca o caramea mestecată. Cea de-a treia, Elizabeth Law, are o pălărie de pene peste buclele frumoase.

— Membrii juriului nostru vor evalua fiecare concurent în funcție de tehnică și inovațiile pe care le aduce, continuă primarul. După o scurtă pauză, ei vor testa fiecare model și le vor nota atât pentru spectaculozitate, cât și pentru funcționalitate. Am onoarea de a declara deschisă această demonstrație de alchimie — prima din 1898 încoace — din Wickdon!

Concursul începe, în aplauze și urale.

Wes îi privește pe primii doi concurenți cu o fascinație îngrețoșată, masochistă.

De aici, nu prea are ce să vadă decât sclipirea argintie a focului alchimic și răsucirea fumului ce se ridică pe cerul întunecat. Poate că e din cauza mirosului tot mai dens de pucioasă sau poate că e din cauza emoțiilor, dar crede c-o să i se facă rău.

Pe măsură ce membrii juriului așteaptă la rând, zgâriatul cretei pe lemn se aude din ce în ce mai tare, iar zgomotul conversațiilor se estompează. Wes nu știe dacă stă acolo de câteva secunde sau de câteva ore atunci când jurații se opresc, în sfârșit, în fața mesei sale. Crain vorbește prima: — Numele?

E fascinat de șiragul de diamante de la gâtul femeii; probabil sunt modificate alchimic ca să aibă o asemenea strălucire.

— Ăăă. Winters. Weston Winters, doamnă.

Ea strânge din buze, dar mâzgălește ceva pe carnețel.

— Prea bine, domnule Winters. Puteți începe.

Wes scoate din buzunar creta pe care a adus-o cu el. Deși îi tremură mâna, desenează cercul de transmutare pentru nigredo cu o ușurință care spunea că

făcuse asta practic de sute de ori în această săptămână. Aranjează componentele reacției în centru, apoi își pune mâinile peste matrice pentru a activa magia care circulă în interiorul ei. Aceasta se aprinde și, în timp ce nisipul și osmiul ard transformându-se în caput mortuum întunecat, Wes îi privește pe sub gene pe jurați luând notițe și discutând. O etapă e gata. Mai sunt două.

— Când ești pregătit, spune Crain.

Încrederea în sine i se cutremură.

Nu doar legile materiei guvernează ceea ce se întâmplă. Și tu faci asta.

Alchimia e o știință mult mai ciudată și mai puțin precisă decât oricare alta pe care o cunoaște. Poate că o alimentează divinitatea, haosul sau magia, dar, orice ar fi, piesa care lipsește în această reacție se află în el. Este chiar el. Poate că

trebuie doar să se concentreze mai mult. Să supună universul cu forța

voinței sale.

Dar, în timp ce reflectează la căldură și la frecare, gândurile i se pierd — și apoi, pe măsură ce se instalează panica, tot ele îl conduc cu bine înapoi la Margaret.

Doamne, nu, nu se poate gândi la ea acum. Fiecare astfel de gând îl va forța să se confrunte cu o emoție pe care nu suportă s-o trăiască. Se concentrează și mai intens pe desenarea matricei alchimice. Își canalizează mintea pe acțiunile sale, pe fiecare mișcare pe care o face cu un scop anume. Un cerc care să întruchipeze unitatea tuturor lucrurilor și fluxul ciclic al energiei. Dispune runele pentru a exploata această energie și a o modela pentru scopul final. Căldură și frecare.

Căldura gurii lui Margaret dacă ar săruta-o, frecarea pe care o dorea cu disperare între ei și, Doamne, o să-și piardă mințile dacă se mai gândește la asta.

Poate că te inhibi. Sau poate că te gândești prea mult.

Poate că Harlan are dreptate. Poate că-și inhiba puterile. Multă vreme, fusese îngrozit de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă ar sta în liniște cu el însuși o perioadă prea îndelungată, dacă și-ar permite să jelească, dacă și-ar lăsa familia să vadă că suferă. Dar Margaret are un fel de a depista orice fisură din armura lui. Pe măsură ce se agață de gândul la Maggie, simte cum scânteia de magie divină din inima lui se aprinde și prinde viață.

Wes activează matricea.

Coincidentia oppositorum se condensează în alambic, picătură cu picătură.

Strălucește la fel de tare ca diamantele de la gâtul doamnei Crain și luminează

masa cu o scânteiere comparabilă cu razele lunii. Deși nu poate ști dacă

funcționează până când nu vor trage cu acel glonț, inima îi bate cu putere la vederea sa. Știe, în adâncul sufletului, că este cea mai bună lucrare pe care a făurit-o vreodată. După ce leagă esența de glonț cu rubedo, îl pune în mâna lui Crain.

— Mulțumesc, domnule Winters.

— O, nu. Eu vă mulțumesc.

După ce jurații trec mai departe, Wes își sprijină coatele pe masă și capul în mâini. Printre șuvițele rebele de păr, o vede pe Harlan zâmbindu-i șiret.

— Așa se face.

— M-mulțumesc.

Se gândește că are nevoie de un duș.

Pe măsură ce evaluarea tehnică se derulează, soarele se scufundă în mare și după-amiaza se topește în mrejele înserării. În 30 de minute, va începe a doua rundă de evaluare. E un scurt răgaz, cât juriul și spectatorii se mută din piața orașului pe terenul de lângă Wickdon. Nimeni nu vrea să riște vreun experiment ratat în mijlocul mulțimii — sau să arunce accidental în aer una dintre vitrinele îndrăgitelor magazine.

Practic, acum, că și-a făcut treaba în seara asta, Wes este liber. Îi trece prin cap ideea de a se strecura înapoi la conac sau de a convinge pe cineva să-i facă cinste cu un pahar, dar presupune că ar trebui să fie treaz dacă se întâmplă cumva ca scurta lui carieră să se încheie în noaptea asta. Mai mult decât orice, își dorește s-o găsească pe Margaret. E o tentație care-i suflă insistent în ceafă și-i face pielea să se înfioare cu o energie neliniștitoare care nu-i place.

Dar, presupunând că Maggie este aici, nu e sigur că poate da ochii cu ea. Dorința de a o avea, măcar ca prezență alături de el, îl face să se simtă mic, demn de milă

și vulnerabil. Acum, când adrenalina și alchimia s-au scurs din el, se simte dureros de conștient de cât e de neînsemnat. Efectuarea acelei transmutări a deschis o poartă în interiorul lui — una pe care este nerăbdător s-o închidă la loc.

Nu vrea s-o dorească pe Margaret. Nu vrea să dorească pe cineva care-i consumă

gândurile în acest fel, care așteaptă ceva de la el, care l-ar răni cu siguranță dacă

l-ar refuza.

Vrea ceva mai ușor. Nu vrea să tânjească după cineva care-l face să-și reconsidere viziunea asupra lumii sau să simtă ceva. Vrea...

— Wes!

Nicicând vocea lui Annette Wallace nu a sunat mai dulce.

Wes se întoarce ca s-o privească în față. Părul ei e aranjat cu grijă în niște bucle țepene în jurul tâmplelor, atât de vii și de lucioase, încât se abține cu greu să nu i le strice.

— Mă bucur că te văd aici. Ai ieșit de la muncă?

— Aș vrea eu. Sunt în pauză, dar voiam să te salut.

— Bună, spune băiatul. Dă-mi voie să te scot în oraș.

— Păi, eu...

Pare agitată, apoi se liniștește.

— Nu trebuia să fii la demonstrație?

— Am terminat partea tehnică. Nu judecă execuția decât peste jumătate de oră, așa că sunt liber și mă plictisesc. Deci ce zici? Nu mă face să te implor.

— Vrei să mă scoți la o întâlnire de 30 de minute?

— Vor fi cele mai frumoase 30 de minute din viața ta. Sau poate urmărim împreună evaluarea. S-ar putea să am nevoie de consolare, în funcție de cum decurg lucrurile.

Ea schițează un zâmbet, în semn de regret.

— Nu pot. Tata se va înfuria dacă nu mă întorc la timp.

— Cu atât mai bine. Hai cu mine. E devreme și noi suntem tineri.

— În regulă, bine.

Ea îndreaptă degetul spre Wes.

— Dar numai până văd ce ai lucrat. Apoi chiar trebuie să plec.

Îi convine de minune. Are suficient timp să-și reprime gândurile tulburătoare.

— M-ai făcut cel mai fericit om din lume.

Annette pufnește, apoi îl ia timid de mână.

— Ești caraghios.

Wes aproape că moare chiar atunci, dar se stăpânește, spunând:

— Sunt?

— Da.

O briză rece bate pe străzi, aducând cu ea aer marin și promisiuni, și se încurcă

în buclele fetei. E dureros de frumoasă.

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă.

— Vrei să-mi spui că n-ai mai întârziat niciodată la muncă? Ai un drum lung de parcurs. N-ai fugit niciodată?

— Ba sigur că da!

Își duce o mână la piept, prefăcându-se indignată.

— Ah, atunci știi despre ce vorbesc. Unde să mergem?

— Nu prea avem unde.

Wes își lovește umărul de al fetei.

— Ce faci tu de obicei?

— Mulți dintre noi bem câteodată la docuri. Uneori plonjăm în apă de pe stânci.

— Sărituri în apă, zici?

— Nu e chiar atât de interesant pe cât crezi. Nu ca petrecerile dansante și socializarea de la oraș.

Wes se gândește să-i spună că el și prietenii lui nu au bani să facă așa ceva. Se gândește să-i spună că el este, probabil, un personaj desprins din cel mai cumplit coșmar al tatălui ei, un banvish fără pic de educație formală și fără perspective.

Se gândește să-i spună că locuiește într-un bloc amărât din Fifth Ward și că nu se

apropie de cluburile de lux la care visează ea. Dar asta i-ar strica buna

dispoziție.

De abia a scos-o la întâlnire și nu au foarte mult timp la dispoziție. E mai bine dacă fata va crede că Wes este genul de om monden și înstărit, așa cum își închipuie ea.

— Fă-mi pe plac. Sunt foarte ușor de impresionat.

Ea oftează.

— Ai mâncat vreodată înghețată Wickdon?

— Aș minți dacă aș spune că da.

— E bună rău, zice ea, de parcă ar fi recunoscut un adevăr dureros. Hai să

mergem.

Stau la o coadă interminabilă la înghețată, apoi se duc pe câmp, urmând restul mulțimii venite acolo pentru vânătoare. Ținându-se de mână, se strecoară prin iarba înaltă până la genunchi până când găsesc un loc liber lângă o stâncă

dinspre ocean. Lumina lunii scânteiază pe apă, iar spuma dantelată a mării sărută

nisipul aproape negru. Se așază pe iarbă, iar Wes o privește pe Annette cu coada ochiului în timp ce înghețata i se topește pe lingura de plastic. El și-o termină

într-un minut și gustul de mentă îi rămâne îndelung pe limbă.

— E ciudat să avem atâția oameni pe-aici, spune fata.

— Sunt convins. Sunt de cinci ori mai mulți oameni decât de obicei.

— Nu e vorba de asta. Îmi place să vin aici singură uneori.

Are impresia că ea încearcă să-i spună ceva important, dar nu poate desluși sensul privirii triste pe care i-o aruncă.

— Uneori stau aici și mă întreb ce se află dincolo de toată apa asta mare.

— Insulele Rebun.

Ea îl lovește ușor cu palma.

— Știi ce vreau să spun.

El surâde ușor.

— Chiar nu ai ieșit niciodată din Wickdon?

— Nu. Niciodată. Deși îmi doresc asta mai mult decât orice. Simt că locul ăsta stoarce viața din mine. Tot ce e aici. Hanul. Părinții mei. Chiar și prietenii mei.

Nu cred că vreunul dintre ei mă înțelege când încerc să le spun. S-au născut aici și aici vor muri. Așa stau lucrurile.

— Atunci, de ce nu pleci?

— I-aș frânge inima tatei. Sau poate că sunt doar lașă. Doar când îmi imaginez că mă duc singură la oraș... Nu cred că aș putea suporta asta.

— Nu e lașitate.

În depărtare, un far clipește în întuneric.

— Singurătatea este un lucru teribil. Poate cel mai groaznic lucru din lume.

— Și tu ai ales cel mai retras locșor din Wickdon.

Îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Cum îți merge?

Ultimul lucru la care vrea să se gândească este Margaret. Și totuși, în mod pervers, doar la ea vrea să se gândească.

— Ah, știi tu. Îmi fac singur de lucru.

Wes șovăie. Annette e poate singura persoană din oraș care ar putea să-i vorbească sincer despre Margaret și mama ei. Simplul fapt că se gândește la asta i se pare o trădare. Margaret nu a fost tocmai sinceră în legătură cu nimic în viața ei, dar dacă e atât de hotărâtă să-l lase în ceață, ce altă opțiune are pentru a-și satisface curiozitatea?

— Totuși, dacă nu te deranjează că te întreb... Familia Welty nu pare să facă

parte din comunitate. De ce?

— Ah.

Fata se strâmbă, stânjenită.

— Păi, Evelyn este o singuratică. Atunci când fratele lui Maggie a murit, n-a mai ieșit din casă. Iar apoi, după ce soțul ei a plecat, și-a cam pierdut mințile. Îmi pare rău pentru Maggie, sincer. A avut o viață grea.

Asta știa și el deja — în afară de plecarea tatălui ei. Dar tot nu e o explicație, dacă nu cumva oamenii din Wickdon cred că durerea e o boală.

— Dacă îți pare atât de rău pentru ea, de ce nu ești prietenă cu ea?

El însuși e surprins de duritatea din propriul său glas. O surprinde și pe Annette, pentru că fata clipește la el autentic îngrijorată, cu ochii mari.

— Ai spus-o chiar tu zilele trecute. Nu e cea mai agreabilă persoană din lume.

Nu vrea să aibă prieteni.

— Pe naiba.

Totul e o vrăjeală. Toată lumea își dorește prieteni, inclusiv Margaret. Chiar dacă

nu vrea să recunoască.

— Vrei să-mi spui că de asta Harrington are ceva cu ea? Pentru că e dezagreabilă?

— Nu, spune ea, un pic în defensivă. Jaime are ceva cu ea pentru că e bigot.

— Evident, murmură Wes. Dar ce legătură are asta cu Margaret?

— Presupun că nu ai de unde să știi. Tatăl ei e yu'adir. Nu că ar conta pentru mine, dar oamenii de aici pot fi foarte retrograzi și...

Vocea lui Annette se pierde în șuieratul constant al valurilor și în zarva mulțimii.

Margaret e yu'adiră.

Multe lucruri încep să capete sens, iar Wes rămâne cu sentimentul că e un prost că nu și-a dat seama mai devreme și îi pare foarte rău că a întrebat. Dar Margaret nu i-a spus asta niciodată. De ce? Nici măcar după ce i-a cunoscut familia. Nici măcar după ce a întrebat-o de ce Jaime pare atât de hotărât s-o chinuie.

În cartierul lui nu locuiesc mulți yu'adiri. În timp ce părinții lui au fugit de foametea din Banva înainte de nașterea lui Mad, majoritatea imigranților yu'adiri au venit pe țărmurile Noului Albion cu câteva decenii mai devreme, căutând refugiu din cauza pogromurilor din țările lor de baștină. Dar, chiar dacă

se află aici de mai mult timp decât populația banvish, a văzut și el cât de mult îi urăște lumea. Afacerile și templele lor au fost incendiate. Inventatorul automobilului publica articole despre cum yu'adirii manipulează economia globală și cum finanțează toate războaiele din ultimele secole.

I se întoarce stomacul pe dos când își dă seama de ce toți acești oameni o disprețuiesc atât de mult pe Margaret, când se gândește cât a îndurat singură

atâția ani. Dacă ar fi știut, ar fi... ce-ar fi făcut, mai exact? Nu poate face nimic pentru a o proteja de acești oameni când el abia se poate proteja pe sine. Totuși, asta îl zdruncină. De ce e atât de convinsă că trebuie să suporte totul singură? Îi era teamă de ceea ce-ar crede el sau...

— Hei!

Annette îi pune o mână pe braț.

— Ești OK?

— Ai spus că nu contează pentru tine, dar clar contează.

— Poftim?

Wes trage aer în piept, hotărât să nu-și piardă cumpătul.

— Dacă îți pasă, de ce nu l-ai înfruntat? Erai acolo când Harrington a început să

vorbească despre imigranți și yu'adiri, și tu nu ai scos un cuvânt.

Dacă-ți pasă, n-ar trebui să te deranjeze?

Annette se înroșește.

— Ai văzut ce se întâmplă când te pui în calea lui.

— Nimic, spune el răstit. Nu se întâmplă nimic. N-ar fi făcut altceva decât să

debiteze și mai multe prostii pline de ură. Singura diferență este că de data asta ar fi fost îndreptate împotriva ta.

— Și ce-ar fi trebuit să fac? E prietenul meu.

Wes vede că fata e supărată, dar nu se poate abține.

— Poate c-ar trebui să-ți găsești niște prieteni mai buni.

— Nu pot, Wes, zice ea, cu glas frânt. Nu pot. Nu pot fi mai bună decât el.

— Cum adică? Bineînțeles că poți.

— De unde știi tu? inspiră ea adânc. Jaime e fiul primarului. Toți prietenii mei îl venerează, probabil pentru că se tem de el, și pe bună dreptate. Nu ai văzut nici pe departe cât de crud poate fi. Îmi pare rău că nu sunt la fel de deschisă la minte ca tine, dar nu ai dreptul să mă judeci sau să-mi dictezi ce să simt. Felul în care acest oraș s-a purtat cu Maggie e o rușine. Dar eu nu pot avea soarta ei. Atât timp cât sunt captivă aici, tăcerea e singura mea opțiune. Prietenii mei sunt tot ce am.

— Știi, părinții mei sunt imigranți banvish. Au fost fermieri săraci în Banva și suntem săraci și aici. Am avut de-a face cu oameni ca Harrington toată viața mea, așa că, da, iartă-mă dacă te judec pentru că-ți faci griji pentru ce-ar crede proștii tăi de prieteni despre tine. Lumea e mai mare decât orașul ăsta.

Așteaptă răspunsul ei, dar acesta întârzie. Mânia și dezamăgirea îi stau amare pe vârful limbii.

— Așa stau lucrurile, deci.

Annette clipește des și scutură din cap, ca și cum s-ar trezi dintr-un vis. Deși e întuneric, băiatul îi vede lacrimile sclipind în ochi.

— Trebuie să plec.

— Doamne, murmură el.

Vinovăția îi înmoaie stomacul; urăște când face femeile să plângă.

— Îmi pare rău. Nu voiam să... Măcar dă-mi voie să te conduc înapoi.

— Nu.

Ea se ridică și-și șterge praful de pe fustă.

— Mă descurc și singură. Noapte bună.

Wes o privește până când dispare în mulțime, apoi se lasă pe spate în iarbă cu un geamăt. Are la activ multe întâlniri dezastruoase, dar asta e una imposibil de uitat. Acum se simte la fel de rău ca înainte. Poate și mai rău.

Stomacul îl doare de furie. Poate că n-ar fi trebuit să-i spună că e banvish. Poate că ar fi trebuit să râdă sau să schimbe subiectul. Dar deja a râs la prea multe glume pe seama populației banvish, de-a lungul anilor, iar în seara asta nu suporta ca vreunul dintre ei să se prefacă a fi ceea ce nu era.

Bucata de cer de deasupra capului său e brusc eclipsată de chipul lui Margaret, ca o lună albicioasă.

— Annette părea supărată.

— M-Margaret!

Wes se îneacă. Se ridică repede în capul oaselor.

— Ai venit.

— Bineînțeles că am venit.

Fata își încrucișează brațele.

— Ce i-ai zis?

Ce i-ar putea răspunde? Vorbeam despre tine, și dintr-una într-alta... Nu, nu-i poate spune adevărul. Se simte mizerabil că a aflat ceea ce știe fără acordul ei.

Așa că ridică relaxat din umeri.

— Cred că am fost prea obraznic cu ea. Îți vine să crezi?

Margaret se încruntă.

— Da, bine.

— Următorul, se aude un glas la microfon, este Weston Winters.

— La naiba.

Wes se ridică în picioare. De când a luat decizia de a se întinde aici ca să moară, rândurile mulțimii s-au îngroșat și mai mult.

— Nu avem cum să ajungem mai în față.

— Atunci hai să luăm distanță.

Înainte ca Wes să întrebe care este șpilul din spatele acestui paradox, fata o ia la fugă. Exasperat, se ține după ea cât poate de repede.

Iarba înaltă tremură în jurul lor, în timp ce Margaret îl atrage în vârful unui deal.

Punctul de observație este mai bun — de-acolo văd cum cineva se desprinde din mulțime. Silueta își ridică pușca, ochește o țintă fixată de creanga unui chiparos noduros și trage. Pocnetul răsună pe tot câmpul și apoi, în timp ce oamenii așteaptă ca fumul să se risipească, se lasă o tăcere desăvârșită.

Ținta de lemn se aprinde. O ploaie de scântei țâșnește din țintă și strălucește ca niște licurici. Un oficial al vânătorii aleargă spre țintă, strigând și fluturând un extinctor.

— Da! Wes bate din palme. Da! A funcționat! Ai văzut asta?

Ținta în flăcări este o pată de portocaliu pe fondul negru al nopții, dar chiar și de aici, de sus, îi poate vedea strălucirea reflectată în ochii lui Margaret. Ea spune, liniștită și condescendentă:

— Am văzut.

— Mai spune-mi o dată, de câte puncte am nevoie?

— O sută cincisprezece, răspunde ea fără ezitare.

Și-a derulat în minte toate scenariile posibile de o mie de ori până acum.

Împreună, privesc cum jurații se consultă și focul se stinge. Wes își

răsucește degetele în firele lungi de iarbă și jură că Margaret nu mai respiră. După câteva minute, crainicul anunță:

— Juriul a acordat o 117 puncte lui Weston Winters. Urmează...

— Margaret, răsuflă Wes.

Ea stă perfect nemișcată, ca și cum nu ar fi auzit corect.

— Margaret!

Își aruncă brațul în jurul gâtului ei și o lipește de el cu atâta forță, încât aproape că se prăbușesc în iarbă. Abia când ea protestează sugrumat, el își revine în simțiri — își dă seama că o îmbrățișează —, dar e prea ametit ca să-i pese sau ca să-i dea drumul.

— Am reușit!

Margaret se zbate până când el slăbește strânsoarea. E roșie în obraji, o culoare caldă, rozalie, care-l duce cu gândul la o după-amiază de vară.

— Tu ai reușit. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.

El îi zâmbește. Ea îi răspunde cu un surâs blând, iar asta aproape că-l face să se intimideze. Pentru prima dată, Wes se gândește că poate-poate au o șansă să fie învingători.

18

Când după-amiaza acoperă conacul cu lumina aurie și somnoroasă a soarelui, Wes încă doarme. Margaret nu-l poate învinovăți, având în vedere că au ajuns acasă aproape de miezul nopții și că a stat treaz aproape o săptămână. În plus, după performanța de-aseară, merită să stea în pat toată ziua.

Nu-i vine să creadă că a reușit. După ce și-a croit drum prin mulțimea prezentă

de la demonstrație, a văzut momentul în care scânteia alchimică i-a luminat chipul, strălucitor ca o stea. Pentru prima oară în ultimii ani, și-a dat seama că

alchimia poate fi înfricoșător de frumoasă. Că poate face mai mult decât să

rănească oamenii.

Și acum, dacă ea se va clasa în frunte la concursul de tir de săptămâna aceasta, vor ajunge în primul grup de vânătoare. Vor avea o șansă reală de a câștiga. În camera ei, Margaret îl găsește pe Bucluc încolăcit în pat și trăgând un pui de somn într-un ochi lăptos de soare. Îi vine să-l dea jos, dar nu are inima asta.

Mulțumită lui Wes, azi se simte tandră și plină de speranță — și ciudată, din cauza asta. O face să tânjească după compania lui, ceea ce nu-i convine deloc.

E destul de rău că a făcut un lucru pe care nu-l mai poate lua înapoi: și-a permis să recunoască, chiar dacă s-a întâmplat o singură dată, că între ei există atracție.

Poate să-și suporte închipuirile inutile despre cum ar putea profita de această

casă goală, cu alcovurile ei ascunse și cu cotloanele ei scăldate în soare. Poate trăi știind cum arată Wes nestăvilit, în genunchi, deasupra ei. Dar i se pare periculos felul în care îi flutură stomacul când își amintește cum a îmbrățișat-o aseară, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Zâmbetul lui era atât de larg și de sincer. Vesel. Purtarea lui afectuoasă, liberă și relaxată îi amintește prea mult de ceea ce a pierdut — și de ceea ce poate pierde din nou.

Margaret deschide geamul și-și scoate fața în mângâierea răcoroasă a vântului. E

prea târziu să se mai antreneze, căci nu vrea să fie afară după lăsarea întunericului, dar ar trebui, cumva, să se folosească de toată această energie. Ar fi păcat ca Wes s-o eclipseze.

Își scoate trusa de scule din dulap, ia pușca de pe suportul ei de pe perete și se așază pe podea. Demontarea și curățarea armei înseamnă un fel de act ritualic, o sarcină pe care o face și legată la ochi. Până când termină de lubrifiat metalul și de lustruit pușca până când lucește, deja a amețit de la mirosul de kerosen și plumb. Lemnul sclipește în lumina soarelui, auriu și cald ca mierea.

— Bucluc.

Câinele se ridică iute, cu o ureche pleoștită.

— Bucluc, spune din nou fata, de data asta pe un ton mai jucăuș.

El o privește din pat, dând ușor din coadă pe așternuturi. Știe că n-ar

trebui să fie acolo, dar își dă seama că stăpâna lui e mai îngăduitoare astăzi. Un dresor mai bun l-ar fi pus la punct, dar pe ea nu a deranjat-o niciodată puțină încăpățânare.

Margaret își pune pușca pe umăr.

— Vrei să mergem afară?

Bucluc ciulește urechile.

— Hai! Să mergem.

Cățelul se dă jos din pat și coboară scările în viteză. Margaret nu-și poate înăbuși un hohot de râs, urmându-l. Afară, umbrele se alungesc pe măsură ce soarele apune. În depărtare, pinii și brazii acoperă munții și se întind spre ocean, ca și cum cineva ar fi turnat peste văi o sticlă mare de sirop.

Fata se duce la gardul padocului din spate și îl strigă pe Sclipici, calul ei sur.

Acesta vine în fugă, părând supărat când o vede pe Margaret cu căpăstrul în mână. După ce-l leagă de stâlp, îi șterge spinarea de praf și-l înșeuează. O dor coapsele de la atâta călărit, dar se urcă pe spatele lui și-l face să meargă la trap.

În timp ce se îndreaptă spre lizieră, Margaret îndrăznește să arunce o privire peste umăr. Ar fi bine să-l scoată pe Wes afară ca să prindă și el gustul vânătorii, dar azi trebuie să se concentreze. În plus, băiatul va speria toate animalele de pradă de pe o rază de câțiva kilometri dacă va deschide gura.

— Bucluc, zice ea, ia urma.

El face o pauză, cu trufa spre cer, apoi o ia la goană în frunziș cu viteza unui glonț. Liniștea care se așterne peste pădure în absența lui e sinistră și desăvârșită.

Nu se aude niciun sunet în afară de tropotitul constant al copitelor lui Sclipici.

Margaret îl mângâie pe gât în timp ce calul pufnește neliniștit.

Ajung la o porțiune de pădure pe care ea nu o recunoaște. Ferigile răsar dese și verzi pe marginea potecii. O mulțime de flori cresc în sălbăticie, sufocându-se unele pe altele, iar deasupra lor crengi noi se

ridică din trunchiurile copacilor, dându-și la iveală seva, prea fragedă pentru a supraviețui frigului brusc. Totul aici este prea viu; natura se canibalizează și aerul miroase a putrefacție.

Știe că asta e opera halei. Livezi întregi putrezind. Întinderi întregi de pădure care cad victime creșterii lor excesive. Îi amintește de o schiță din caietul mamei sale, pe care a pus-o sub cheie cu mult timp în urmă, cu un șarpe care-și devorează propria coadă. Margaret își strânge în palmă cheia de la gât.

Familiile Halanan și Harrington au căzut deja victime halei. Câți oameni vor mai avea de suferit înainte ca Luna Rece să răsară? Câtă durere trebuie plătită în schimbul promisiunii gloriei?

Numele ei se aude ca un șuierat printre frunze. Margaret încremenește în șa.

Nu-i plac schimbările din această pădure — pădurea ei. Cândva, nu exista nimic care s-o supere aici. Nici măcar croncănitul vreunui corb sau ciorovăiala gaițelor.

Nici sclipirea neclintită a ochilor vreunui iepure în întuneric. Dar acum o pată

albă pândește pe lângă copaci.

Aburul răsuflării îi plutește în frig.

Bucluc urlă.

A găsit ceva. Margaret și Sclipici o iau la galop. Vântul rece îi biciuiește fața.

Pietrele se rostogolesc pe pantă, sub copitele calului, în timp ce el fuge spre chemarea câinelui.

Margaret se lasă înainte și simte cum coapsele îi iau foc când Sclipici sare peste un sequoia doborât pe potecă. Apoi calul și călăreața ajung într-o poiană. Bucluc stă cu labele din față lipite de trunchiul unui copac masiv, dând din coadă. Își lasă capul pe spate și urlă din nou. Saliva îi zboară în toate direcțiile.

E foarte mulțumit de sine.

— În regulă, te-am auzit.

Fata se dă jos de pe spinarea lui Sclipici. La trei metri deasupra

capului, își zărește ținta. O vulpe roșie, obișnuită, lipită de o creangă acoperită de licheni.

Margaret își ia pușca și ridică luneta la ochi. Simte lemnul neted și rece pe obraz.

Miroase încă a lac și a ulei.

Deși disprețuiește alchimia, unul dintre principiile ei de bază ale acesteia i-a plăcut dintotdeauna. Toate ființele — de la oameni la vulpi — sunt compuse din aceeași materie primordială. Unicul e Tot și Totul e Unicul. În esență, toate lucrurile sunt la fel, toate încearcă să supraviețuiască.

Această asimilare etică i s-ar părea mamei sale greșită sau excesiv de sentimentală. Dar Margaret nu e nimic altceva decât fiica mamei sale și nu e deloc sentimentală. Adevărul este simplu și amoral. Ea va trăi pentru că vulpea aceea va muri.

În cătarea pușții, vulpea își lasă urechile pe spate și dă din coadă. E o adevărată

ușurare să vezi o vulpe obișnuită, una cu putința chinului mortalității, nu una stranie, de pe altă lume. Dincolo de bătăile inimii care-i răsună în urechi, Margaret aude frunzele foșnind în vânt — fâșșșșș. Sună ca nerăbdarea înăbușită

care străbate o mulțime de oameni. Margaret trage o gură de aer și o reține adânc în stomac.

Acolo.

Apasă pe trăgaci. Pocnetul răsunător alungă păsările din vârful copacilor. Un trup mic și roșu se lovește de pământ cu un zgomot surd. Pădurea suspină odată

cu Margaret, măturându-i părul în ochi. Margaret se apropie de forma chircită

printre frunze. Sunt ruginii, ca sângele uscat. Vulpea stă întinsă într-un cerc dincolo de botul cizmelor ei, cu coada până la gura deschisă. Imaginea acelui ouroboros o sperie. Trebuie să fie un fel de mesaj, sau un avertisment, sau...

Nu, hala nu e decât un animal.

N-o urmărește și nici nu încearcă să-i spună ceva. Presiunea vânătorii și sentimentele ei confuze față de Wes o fac, probabil, paranoică.

Margaret ia vulpea de coada stufoasă, iar greutatea corpului acesteia îi atârnă în pumn ca o pungă plină de monede. Ochii săi aurii sunt la fel de fioroși și dincolo de moarte, încă plini de foc. Pe măsură ce pădurea uită de împușcătură, viața revine în picături mici. Un corb croncăne. Un iepure foșnește în tufișuri. Chiar și Bucluc îndrăznește să se miște acum din loc. Vine vesel și se sprijină cu toată

greutatea lui pe ea, aproape dezechilibrând-o. Când îl bate ușor pe spate, răsună

plăcut, ca și cum ar lovi un dovleac copt.

— Bravo, băiete. Ne pricepem.

Mai are două săptămâni ca să dreseze un câine de vânătoare și un cal aproape la pensie, pentru ca ei să devină cei mai buni din țară. Au făcut oamenii lucruri și mai ciudate.

Dar foșnetul copacilor o neliniștește în continuare. Cu cât stă mai mult aici, cu atât e mai convinsă că vântul vorbește. Că-i transmite niște vorbe de duh sau un avertisment pe care ea nu-l poate înțelege.

Când ajung în Wickdon, fanfara din program e în plin spectacol.

Soarele aruncă raze de lumină peste mare și acoperă toți pomii ca un șal roșu.

De-a lungul anilor, copacii de pe coastă au fost atât de biciuiți de vânt, încât acum stau lipiți de pământ, ca niște câini bătuți. Margaret cunoaște curburile acestui țărm așa cum își cunoaște propriile buzunare, dar coasta pare a fi singurul lucru familiar în Wickdon în seara asta.

E la fel de înspăimântător ca prima dată când și-a văzut mama ieșind din biroul ei după moartea lui David. Aceleași oase, aceeași piele întinsă peste ele, dar cu ceva întunecat și schimbat în spatele ochilor ei.

Mulțimea umple străzile ca apa azvârlită dintr-un lighean cu rufe. Oamenii mișună pe străduțe și se învârt pe trotuarele pietruite, străbătute de strălucirea torțelor care ard la aproape fiecare colț. Copiii se năpustesc în toate direcțiile, cu mustăți pictate pe față și cozi de vulpe care le atârnă de la spate, prinse în curele.

Adulții sunt machiați extravagant la ochi și sunt îmbrăcați cu etole și paltoane din blană de vulpe. Deasupra lor, strălucesc multe șiruri de beculețe și pânzele colorate legate de firele de telefon flutură în vânt. Margaret simte în gât atingerea ascuțită și rece a aerului sărat.

Undeva, dincolo de toți acești oameni, se află locul unde ar trebui, de fapt, să se afle: pe poteca mărginită de stânci care duce spre țărm, unde va trage cu arma ca să-și câștige locul în primul grup de vânătoare.

Wes își așază mâna pe mijlocul ei. E un gest inocent, pentru a-i atrage atenția, dar fiecare atingere a lui o curentează. El nu pare să-și dea seama de asta sau poate că se preface că nu observă. În orice caz, îi e recunoscătoare pentru felul dezinvolt în care stă aproape de ea, încrezător și sigur în mijlocul haosului.

— Cum rezişti? o întreabă el.

— Sunt bine.

Fata își dă după ureche o șuviță de păr rătăcită. Lumina portocalie și caldă a focurilor și a felinarelor se revarsă peste umerii băiatului.

— Ar trebui să mergi în oraș. Să te bucuri de noaptea asta.

— Deja te-ai săturat de mine, Margaret? În lipsa ta, voi petrece această seară

tânjind după tine și după toate lucrurile pe care nu mi le pot cumpăra.

Uneori are numai vrăjeală în el.

— Vrei niște bani?

Expresia lui șireată se transformă în uimire.

— Vorbești serios?

— Foarte.

Margaret își scoate portmoneul din buzunarul hainei și scormonește până găsește o monedă. Îl prinde ușor de încheietură, i-o întoarce ușor și-i lipește moneda de palmă.

— Du-te.

Un strop din lumina ambientală ajunge în ochii lui Wes, dar Margaret îi poate vedea strălucind în întuneric. Pare melancolic, aproape trist, apoi își revine și scutură din cap.

— Ți-i voi da înapoi.

— De unde?

— Mm. Corect.

Nu mai zice nimic, dar zâmbetul acela lasciv și felul în care o privește pe sub gene spun multe. Margaret urăște faptul că fața îi ia foc sub ochii lui atenți, chiar și atunci când minte. O stânjenește.

— Ești sigură că nu pot face nimic altceva...?

— Nu. Pleacă și gata.

El râde plăcut, lăsându-și mâna să cadă pe lângă el și vârând-o în buzunar.

Amintirea atingerii lui Wes încă o arde pe spate.

— Bine, bine. Ești convinsă că nu pot face nimic pentru tine? Pot măcar să

rămân și să te încurajez.

— Sunt sigură.

El și-a făcut deja partea. În seara asta, Margaret trebuie să strălucească și știe că

poate câștiga.

— La ce oră începe? Vreau să te văd cum tragi.

— La 6:30. Nu sunt sigură că merită așteptarea. Este stil turneu. Rundele se termină în câteva secunde.

— Bineînțeles că merită, protestează el. Mi-ai promis o demonstrație. În plus, cum altfel aș putea să știu dacă n-am comis cumva o greșeală teribilă când am făcut echipă cu tine?

Ea zâmbește fără să vrea.

— Voi încerca să nu te fac de râs.

— Nu mă vei face de râs.

Wes surâde și el, unul dintre zâmbetele sale rare și sincere, care o încălzește pe

Margaret până în străfundul sufletului.

— Ei bine, mult noroc. Vin după tine mai târziu.

Când Wes dispare în mulțime, fata se simte mai singură decât în mijlocul pădurii, deși e înconjurată de atâția oameni și de o sută de conversații învălmășite. Margaret se încordează și-și croiește drum prin gloată.

Aerul miroase a fum de pădure și a sare, cu iz de pâine coaptă și de carne prăjită.

Tarabele din piață umplu străzile, scoțând la vânzare pălării cu boruri largi, decorate cu flori complicate din fetru, șepci de călărie, cizme de piele și tot felul de produse alchimice. Alambicuri artizanale rotofeie și strălucitoare ca niște cochilii, sticlă modelată manual în toate culorile pietricelelor de la malul mării.

În piață, câinii campioni și stăpânii lor se aliniază în fața unor juriați cu mutre severe.

Câțiva oameni se uită la ea. Murmurul numelui ei o urmărește la fiecare pas, șuierând la fel de grav ca vântul în lanul de secară. Frica i se pune ca un nod în gât. Toată viața ei a trebuit să se facă mică și nevăzută ca să supraviețuiască. Dar în această seară va fi în centrul atenției, iar acest lucru o înspăimântă mai tare decât prezența unui demiurg.

Când faleza care dă spre ocean se termină, Maggie răsuflă ușurată. Alunecă cât se poate de grațios pe digul stâncos și se strecoară printre ierburile îngălbenite de pe plajă până când ajunge la țărm. Apa e agitată în această seară, spumegând sub o ceață atât de densă, încât de-abia poate deslușI luna, dincolo de un văl argintiu.

Focurile de tabără ard din loc în loc și aruncă pe nisip o lumină portocalie. Cel mai mare dintre ele îi conturează siluetele colegilor ei de competiție, care stau ghemuiți ca să se apere de frigul toamnei. Deasupra lor, pe marginea stâncilor, spectatorii încep să se adune și să se îndrepte spre plajă.

Margaret se apropie de ceilalți trăgători de elită până când le poate vedea trăsăturile conturate la lumina focului. Nu-l recunoaște aproape pe niciunul.

Mulți sunt mai în vârstă decât ea, îmbrăcați în jachete de vânătoare, bătute în pietre prețioase și purtând puști poleite cu aur. Își poate doar

imagina cum vor arăta câinii lor hăitași. Eleganți și rapizi ca niște gloanțe.

O străbate un fior de neliniște. Simte cum cineva o fixează cu privirea.

Întorcându-se spre golfuleț, întâlnește ochii lui Jaime prin întuneric. E obișnuită

cu indiferența, cu dezgustul lui, dar nu e pregătită pentru ura nestăvilită din privirea lui. O face să tremure de frică. Cu o expresie rece, băiatul se desprinde de grup și se îndreaptă spre ea. Mattis, grijuliu ca un câine de vânătoare nerăbdător, vine la câțiva pași în urma lui.

Instinctul îi spune să se ferească de ei, să se ascundă. Dar furia pe care o reprimă

de obicei clocotește la interior, prea fierbinte ca să mai fie înăbușită. Poate că a petrecut prea mult timp cu Wes sau poate că s-a săturat de mizeriile lor, dar faptul că a încercat să dispară nu l-a făcut niciodată pe Jaime s-o disprețuiască

mai puțin. O urăște. Întotdeauna a urât-o și o va urî mereu.

Dacă trebuie ca lumea s-o vadă în seara asta, va fi incandescentă.

Când se opresc în fața ei, Margaret zice:

— Jaime.

— Maggie.

Răsuflarea lui Jaime miroase a whiskey și a tutun de mestecat.

— Unde-ți sunt corciturile?

Ea nu răspunde. Jaime și Mattis râd, ca și cum tăcerea ei i-ar încânta.

— Știi, am auzit o poveste interesantă despre Winters. Se pare că, de fapt, și-a făcut renume în oraș. Știi că a fost dat afară de la fiecare alchimist la care a fost ucenic?

— Nu credeam că ești genul care să aplece urechea la bârfe inutile.

— Nu sunt bârfe, parează Mattis. E adevărul.

Jaime îi aruncă o privire scurtă, ca și cum Mattis ar fi întrerupt ceva

important.

Acesta tace, supus. Clătinând din cap, Jaime continuă:

— Mi s-a părut ciudat că e atât de ratat. Dar apoi mi-am dat seama de ce. E

banvish.

— Contează asta?

Vocea ei sună mai slabă și mai nesigură decât ar fi dorit. De unde ar fi putut afla asta Jaime?

— E sumic! Sunt practic niște animale. Nu ți-e frică, singură în casă cu el?

Margaret auzise o mulțime de lucruri despre sumici. Că se închină la idoli. Că

scot din pântecele mamelor copiii kathari nenăscuți și că-i devorează. Că au venit aici pentru a-și stabili capitala unui imperiu pe țărmurile Noului Albion și că au jurat credință națiunii străine Umbria, unde papa stă pe tronul său sfânt.

Dar la familia Winters nu văzuse decât bunătate.

— Nu, spune ea. Nu mi-e frică.

— Ah, acum înțeleg. Ar fi trebuit să ghicesc că-ți place să-ți bagi bestii în pat.

Vă meritați unul pe celălalt: uzurpatorul sumic și conspiratoarea yu'adiră.

Jaime rânjește.

— Va fi o plăcere să te înving în seara asta. Eu și prietenii mei ne vom asigura că

nu ai nicio șansă, Maggie. Te-am avertizat.

Un sunet de corn reduce mulțimea la tăcere. Când sunetul pălește, Maggie nu mai aude decât șuierul valurilor. În timp ce fata tremură de furie și de rușine, Jaime se răsucește și se îndreaptă spre prietenii săi, la adăpost. Mattis se târăște în spatele lui, aruncându-i o privire neliniștită peste umăr. Lașă ce ești. Margaret știe că Jaime a vrut s-o

sperie, ceea ce-o face să sufere și mai mult, pentru că a funcționat.

Vocea lui îi răsună în cap, la nesfârșit. Te-am avertizat.

În jurul ei, mulțimea pare flămândă, sălbatică și rea. Ce-o fi avut în cap?

Împotriva lor — împotriva lui Jaime — e neputincioasă și singură, așa cum a fost întotdeauna. Mama ei nu e aici s-o protejeze și poate că nu va mai fi niciodată. Poate că l-a blestemat și pe Wes laolaltă cu ea.

Bătăile inimii îi zdruncină tâmplele și o sudoare rece i se prelinge pe frunte. Prin ceața tot mai densă a groazei, i se pare că aude vocea maestrului de ceremonii rostind ceva la microfon și reacția mulțimii. Dar tot ce se află în jurul ei pare ireal și îndepărtat, ca și cum ea s-ar fi scufundat în marea tomnatică. Știe că e pe marginea unei noi crize.

Senzația se declanșează odată cu zgomotul împușcăturilor. Margaret se trezește la realitate cu un oftat înăbușit. Competiția a început și ea nici măcar nu și-a dat seama.

Ești aici, își spune fata. Concentrează-te.

Dacă nu pentru ea, măcar pentru Wes.

Fumul se ridică de la mal și, când se risipește, vede doi bărbați la marginea apei.

Unul dintre ei se întoarce spre mulțime cu un zâmbet pe față, cu trăsăturile sale aspre și deformate de lumina focului. Celălalt își aruncă pușca în nisip și se îndepărtează.

Primul dintre ei a fost deja înfrânt.

Dacă demonstrația alchimică se jurizează după criterii multiple, regulile acestui joc sunt mult mai simple. Cincizeci de puncte pentru fiecare victorie, zero puncte — și ieșirea din competiție — pentru cei care pierd o confruntare. Wes a obținut un scor care-l plasează în prima treime a alchimiștilor, suficient pentru o bună poziționare pentru intrarea în primul grup de vânătoare, în privința punctelor acumulate. Sunt aproximativ o sută de echipe înscrise, iar Margaret va trebui să câștige cel puțin cinci runde din șapte. O lovitură imperfectă îi poate costa totul.

Se liniștește concentrându-se pe atmosfera evenimentului. Maestrul de ceremonii strigă o pereche de nume. Se aude pocnetul unui glonț și

mirosul prafului de pușcă se ridică în aer. În timp ce inima îi bate nerăbdătoare, Margaret își șterge palmele transpirate pe coapse.

— Margaret Welty și Kate Duncan.

În sfârșit, a sosit timpul.

Emoțiile îi sapă un gol în stomac. Se simte amețită de căldura focului, dar se apropie de poligonul de tragere. La câțiva metri în fața ei, o mică insulă

străjuiește valurile. Lampioanele formează o cărare pâlpâitoare peste apă, până la o structură șubredă de lemn, unde o țintă se leagănă, prinsă cu niște lanțuri zornăitoare. Oceanul șuieră în vârful bocancilor ei. Un val zgomotos se ridică și o udă până la genunchi. Frigul i se strecoară în oase, dar ea se concentrează pe lumina focului care se reflectă în apă ca o dâră de sânge. În depărtare, lumina lunii dansează și strălucește, ca niște solzi argintii pe valurile negre și înalte.

Margaret își ridică pușca și își ia ținta în cătare. Inspiră și nu dă aerul afară. Încă

două bătăi ale inimii ei și lumea rămâne perfect nemișcată. Mintea i se golește.

Stomacul i se calmează. Degetul i se încolăcește pe trăgaci, la fel de familiar ca atingerea unui iubit.

Apoi trage.

Fumul plutește peste ocean ca o ceață. Se risipește încet, dezvăluind gaura făcută

în centrul țintei. Mulțimea izbucnește în urale, iar ea găsește printre oameni chipul familiar al lui Halanan, care zâmbește larg, triumfător. Margaret se retrage înainte de a-și privi adversara. Nu are deocamdată nicio satisfacție — se va bucura doar atunci când va ajunge în primul grup de vânătoare.

În timp ce se strecoară înapoi în mulțime, aude clar, peste vacarm, numele lui Jaime Harrington. El o izbește peste umăr când trece cu pași mari pe lângă ea, apoi își ia locul la marginea plajei.

Margaret îl urmărește pe Jaime care trage cu arma de când se știe. Întotdeauna se agită înainte de a trage, rostogolindu-și umerii și trosnindu-și gâtul de parcă asta l-ar face să se descurce mai bine. Dar

în seara asta nu execută niciunul dintre ritualurile sale. Pur și simplu ridică arma la ochi și trage, fără aroganță sau plăcere. Ca și cum nu i-ar păsa deloc — sau ca și cum n-ar avea nimic de pierdut. Ținta zornăie în lanțuri. Margaret tresare la vederea găurii perfecte din centrul acesteia, la fel ca reușita ei.

O lovitură perfectă.

Jaime se întoarce spre mulțime, zâmbind înfumurat. O calcă pe nervi, dar neliniștea ei e mai profundă. Oare s-a antrenat atât de mult de când l-a văzut ultima dată când a tras cu arma? A devenit uimitor de bun.

Sau poate că de data asta a avut noroc. Asta trebuie să fie.

Dar, în runda următoare, Jaime repetă figura. Și la următoarea la fel, egalând-o, lovitură cu lovitură. Se mișcă cu o grație nenaturală, cu o precizie care e aproape de pe altă lume. Margaret nu-și dă seama cum reușește să facă asta. Nu pricepe cum de a ajuns s-o egaleze atât de repede la îndemânare. Lumina focului de tabără colorează oțelul armei lui într-o nuanță stranie de roșu, care-i amintește mult de rubedo.

Când e chemată la cea de-a patra rundă și-și ridică pușca, simte că tremură, ca și cum s-ar agăța de una dintre acele stânci care ies din valuri. Încă două runde, își spune fata. Încă două focuri și vor ajunge în primul grup.

Margaret ochește, dar apasă prea tare pe trăgaci. Arma se mișcă și glonțul lovește ținta în stânga centrului. Fata trage aer printre dinți, înciudată.

Neatenție. Asta a fost o greșeală de începător neatent și-i putea costa totul.

Stomacul îi freamătă și-și dorește ca glonțul adversarului să lovească lanțurile.

Doamne, trebuie să se stăpânească. Ce contează dacă Jaime se descurcă bine? Cu ce-o va ajuta dacă-i disecă tehnica la nesfârșit? Singurul lucru care contează e acesta: dacă se va confrunta cu el și nu-și controlează emoțiile, va pierde.

Margaret se îndepărtează din poligon și se așază greoi pe o stâncă, pentru a-și reveni. Închide ochii și încearcă să simtă forța pământului, conștientizând vuietul valurilor, sarea de pe buze și frigul din obraji.

Încă o rundă și vor fi în siguranță.

Poate s-o facă.

— În următoarea rundă, îi avem pe Jaime Harrington, strigă maestrul de ceremonii cu vocea lui sofisticată, și pe Margaret Welty.

Maggie deschide ochii brusc. Se privesc în ochi, din colțuri opuse ale plajei. În lumina focului, părul lui Jaime strălucește arămiu, iar zâmbetul lui e cel al unui bărbat care știe că deja a câștigat.

19

Wes simte că vibrează din cauza emoției. Cu atâția oameni, toți de nerecunoscut, zâmbitori și îmbrăcați ca să fie observați, e ca și cum s-ar fi întors în Dunway.

Inima îi zvâcnește în ritmul unei melodii care se aude undeva, în depărtare.

Se plimbă pe străzi, împins de mulțime, până când ajunge în dreptul unei tarabe vopsite în roșu, care vinde mere caramelizate, cu glazură de bomboane. Acestea strălucesc ca niște pandantive în vitrina unui bijutier, sclipind în nuanțe de chihlimbar și granat. Strânge în pumn moneda pe care i-o dăduse Margaret.

Bunătatea ei neașteptată îl derutează. Îi amintește cum tatăl său obișnuia să le dea lui și surorilor sale o singură monedă de cinci cenți, prețioasă ca aurul, și să-i lase să-și facă de cap în magazinul cu dulciuri. Amintirea îl doare mai tare decât se aștepta; respiră printre lacrimile blocate în fundul gâtului și încearcă să se concentreze asupra oricărui alt lucru.

Cum ar fi fermecătoarea nuanță roșie care i-a înflorit lui Margaret în obraji atunci când a tachinat-o.

Wes își înăbușă un geamăt. Nu contează unde se întoarce sau ce face, totul duce înapoi la ea. Urăște chestia asta. Urăște modul în care o admiră. Felul în care și-o închipuie citind acele cărți în camera ei, noaptea, a devenit noua lui metodă

preferată de sacrificiu de sine — îl face să se simtă vulnerabil și disperat. În tot acest timp, și-a păstrat mințile întregi pentru că a refuzat să se cerceteze prea atent, pentru că nu a permis nimănui să-și înfigă ghearele prea adânc în el. Dar dintre toate femeile din lume, Margaret — așa severă, taciturnă — l-a pus cu botul pe labe.

Christine obișnuia să-l tachineze pentru că se îndrăgostea de fiecare femeie pe care o întâlnea, dar niciodată nu era ceva serios. Nu era niciodată real. Odată ce se va îndrăgosti, se va îndrăgosti profund, pentru că nu și-a permis niciodată să

facă un lucru pe jumătate. Dar nu-și poate permite să-și dea inima nimănui până

când nu ajunge în vârf. Nu-și poate permite încă o slăbiciune.

— Vrei ceva, puștiule, sau ai de gând să stai acolo și să caști gura toată noaptea?

Vânzătoarea îl privește nerăbdătoare, făcând un gest către coada care a început să se formeze în spatele lui.

— Da, îmi pare rău. Vreau și eu un măr...

Cineva de peste drum flutură din mână ca să-i atragă atenția. Acolo, la doar câțiva metri distanță, se află Annette Wallace, cu o vulpe moartă atârnată de gât.

Are gura întredeschisă, lăsând să i se vadă dinții albi ca perlele care strălucesc, umezi, în lumina felinarului. Părul îi e ondulat lejer, iar pe buze are un ruj de culoarea sângelui. Când îl privește în ochi, stomacul i se strânge de groază.

Dar furia pe care o aștepta nu se dezlănțuie. Annette îi zâmbește sclipitor.

Gândurile i se încâlcesc când o vede venind spre el. Săptămâna trecută, a făcut-o să plângă. Aparent, acum l-a iertat. Nu poate fi atât de ușor, dar perspectiva de a avea companie îi învinge temerile. Discuția cu Annette îl va scoate din mlaștina gândurilor sale. Înainte de a se întreba cât e de etic să folosească banii lui Margaret ca să cumpere ceva altei fete, el zice, spre bucuria vânzătoarei: — Ba două mere caramelizate.

După ce plătește, părăsește coada și Annette îl prinde de cot.

— Wes! Te-am căutat peste tot.

— Așa ai făcut?

Vocea îi sună mai pițigăiată și mai alarmată decât ar fi dorit. Își drege glasul.

— Ce convenabil! Se întâmplă să am două mere, așa că poate îmi iei și mie unul din mână.

— Ce amuzant! Și eu am două căni cu ceva bun în ele.

Înainte să-și dea seama ce se petrece, ea schimbă unul dintre merele lui cu o cană

aburindă, care dă pe dinafară de un lichid mirosind a zahăr și a scorțișoară. Timp de câteva clipe, se privesc unul pe celălalt în tăcere. Apoi ea spune:

— Pace?

— Pace.

— Îmi pare foarte rău pentru deunăzi. N-ar fi trebuit să reacționez în halul ăla.

Aveai dreptate și acum îmi dau seama că probabil am părut așa de...

— Annette, o întrerupe el. E în regulă.

— Serios? Ești sigur?

Wes se simte brusc epuizat. Iertarea ar însemna să afle pentru ce anume îi pare fetei rău, dar asta ar aduce o discuție serioasă și, probabil, dificilă. Nu crede despre ea că e o persoană rea — în întregime. În același timp, dacă e să fie sincer cu el însuși, nu pare convins că totul e în regulă sau că tăcerea ei înseamnă că a devenit brusc complice la suferința lui Margaret. Din fericire pentru Annette, nu-l prea interesează să fie sincer și nici singur în acest moment. De dragul sănătății sale mintale, trebuie să păstreze discuția la un nivel frivol. Să-și alunge propriile îndoieli.

— Serios.

— Bine, spune ea, ușurată. Atunci, mulțumesc pentru măr.

— Și eu îți mulțumesc pentru... ce-i chestia asta, mai exact?

— Cidru, spune ea, atât de angelic, încât el devine brusc suspicios.

Îl ia de braț și-și reazemă capul pe umărul lui. E beată, dacă ar fi să se ia după

gesturile ei afectuoase și după bujorii din obraji. El nu simte absolut

nimic, ceea ce-l deranjează. Magia s-a scurs de tot din lumea asta dacă o femeie frumoasă la brațul lui nu-i trezește nicio senzație. Se uită în cana de cupru pe care i-o dăduse fata și constată că lichidul dinăuntru are aceeași culoare cu ochii lui Margaret.

Asta îi provoacă o mică stare de greață, dar nu-i va strica dispoziția.

Bucură-te de noaptea asta, îi spusese Margaret. Asta va face, într-un fel sau altul. Ia o înghițitură, apoi aproape că se înecă. Alcoolul alunecă pe gât și-l arde ca o explozie, într-un amestec de cuișoare și gust de măr. Annette râde.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să te avertizez că uneori mă joc de-a barmanița.

— Și ce barmaniță generoasă ești tu! Doamne, ce ai pus în chestia asta? Ulei de motor?

— Whiskey. Un pic mai multă tărie.

Se ridică în vârful picioarelor pentru a-i șopti la ureche.

— Alchimie — să nu spui nimănui.

Băutura alchimizată nu e deloc legală, mai ales pentru că grijuliii legiuitori kathari cred că e responsabilă pentru infracțiunile violente. Sau poate că, pur și simplu, nu vor ca cineva să se distreze. În zilele noastre, doar cei care se descurcă pot cumpăra alcool în baruri clandestine sau de la distilerii domestice.

Dar cu atât de mulți alchimiști claie peste grămadă în Wickdon, nu e de mirare că băutura de contrabandă circulă liberă ca apa.

Întotdeauna și-a dorit s-o încerce, iar faptul că acum bea seamănă puțin cu momentul în care Mad a furat o sticlă de vin scump din cămara fostei sale prietene bogate. Se furișaseră pe scara de incendiu după ce mama mersese la culcare și, cum nu aveau un tirbușon, au spart-o pe scări și au dat-o pe gât. Și-a tăiat limba și probabil că și acum mai are cioburi în ficat, dar este una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le are cu Mad. A fost noaptea în care Mad își găsise prima ei slujbă, noaptea în care el gustase pentru prima dată alcool, noaptea în care împlinise 14 ani. Prima senzație că undeva, pe lume, exista ceva mai mult în afară de propria lui persoană.

— Nici prin cap nu-mi trece, spune el. Rămâne între noi.

Un val de căldură leneș și plăcut i se răspândește în întregul corp. Wes mușcă din măr. E crocant și atât de dulce, încât simte furnicături în tot capul — sau poate că

e de la otrava pe care i-a dat-o Annette adineauri.

— Deci ce părere ai? întreabă fata.

Pentru prima dată, el observă fardul auriu pe care ea îl are pe pleoape.

Strălucește sub luminile înșirate deasupra lor, care par să fi devenit și mai scânteietoare de-un minut încoace. Se întreabă dacă nu cumva culorile au fost întotdeauna atât de vibrante.

— Despre ce?

— Despre festival, insistă ea.

— Ah, ăăă...

Oare cuvintele au fost întotdeauna atât de greu de găsit?

— Îmi place. Tu ai mai fost până acum?

— O dată. Fratele meu a participat la vânătoare acum câțiva ani și am mers cu toții să-l încurajăm. Am însoțit vânătoarea și așa mai departe. A fost un adevărat spectacol.

— Deci ai văzut-o. Hala.

— O, da, am văzut-o.

Vocea fetei devine mai gravă.

— Tu ai văzut-o?

— Da.

Wes bea ultima picătură de cidru strâmbându-se. Nici nu termină de înghițit și Annette îi umple din nou cana dintr-un flacon de metal pe care l-a scos de nu se știe unde.

— Și vânătoarea? Cum e?

— Un haos total. Nu prea poți s-o urmărești decât călare. Dar o poți auzi și mirosi. E un lucru pe care nu-l poți uita vreodată. Un amestec de măcelărie cu fum de pucioasă.

— Doamne. De ce face cineva așa ceva?

— Pentru Dumnezeu și țară.

Fata își ciocnește sticluța de cana lui.

— Toți oamenii vor să fie divini.

El strâmbă din nas.

— Nu știu ce să zic despre asta.

— Nu? Și atunci, tu și Maggie? De ce o faceți?

— Nu pot pretinde că știu ce se petrece în capul ei.

— Atunci vorbește pentru tine.

— E ultima șansă de a-mi îndeplini visul. Singura șansă de a-mi ajuta familia.

Și iată-l din nou prizonierul sentimentelor sale. Wes își termină băutura dintr-o singură înghițitură, disperat să scape de ea.

— Mă rog, hai să nu ne gândim la asta acum.

Nu-i poate citi expresia din lumina focului reflectat în ochii ei, dar Annette are pe față cel mai ciudat zâmbet.

— Ce alte năzbâtii mai facem noi în seara asta?

Insinuarea din această întrebare îl sperie. Înainte să răspundă în același mod, un claxon răsună în piață. Câțiva turiști — inclusiv el — tresar, un copil începe să

plângă, iar mulțimea urlă. Oamenii îi strâng la mijloc, îndreptându-se spre plajă.

— Ce se întâmplă? strigă Wes, ca să acopere zgomotul.

— Concursul de tir.

Corect, competiția de tir. Motivul pentru care se află, de fapt, aici.

— Ar trebui să mergem să ne uităm.

Ea se apropie de el și se strâmbă.

— E musai să mergem?

Bineînțeles. Wes trebuie s-o vadă pe Margaret.

Nu poate înțelege reticența fetei, dar înainte de a apuca să insiste, se trezesc despărțiți de mulțime. În aglomerația de oameni și în vacarmul stârnit, nu aude nimic și nici nu se poate concentra. Undeva, în haos, își pierde cana și, mai tragic, mărul. Fierbințeala îmbătătoare a alcoolului îi atenuează însă senzația de panică.

Wes urmează mulțimea mișcătoare, legănându-se ca o frunză pe un râu, până

când ajunge pe plajă. Focurile de tabără licăresc la orizont, întinzându-se spre lună. Cu doar o săptămână înainte de începerea vânătorii, astrul nopții îl urmărește ca un ochi întredeschis. Întunericul se zdruncină și se clatină în jurul lui, dar, așa amețit cum e, îi distinge pe concurenții aliniați la mal. Aproape imediat o găsește din priviri.

Margaret.

Stă la margine, singură printre toți acești oameni. Vântul îi încâlcește părul și i-l ridică la ceafă, ca și cum s-ar pregăti să-i prindă un pandantiv la gât. Își imaginează că-i vede peticul delicat de păr tuns la ceafă și apoi își închipuie că-și apropie buzele de acesta. Vrea să știe ce sunete ar scoate Margaret atunci. Vrea s-o trântească în nisip chiar aici și s-o facă să se uite la el așa cum o făcuse în laboratorul mamei sale, sălbatică și dornică. Vrea să-i sărute sarea de pe buze și să-și strecoare genunchiul între picioarele ei și...

Doamne, băutura asta e tare ca naiba.

Vag își dă seama că se uită cineva fix la el. Când întoarce capul, îl vede pe Jaime Harrington privindu-l furios și speriat. Prin amețeala whiskey-ului, totul se înroșește. Margaret l-a avertizat să stea departe de Jaime, dar în seara asta nu crede că are chef.

— Aici erai! zice Annette, prinzându-l de braț. Chiar trebuie să ne uităm la asta?

E atât de plictisitor.

— Doar puțin. Vreau s-o văd pe Margaret cum trage.

— E pricepută. Foarte pricepută. Ce altceva să mai vezi? E prea

întuneric să

distingi ceva.

Crainicul anunță:

— Jaime Harrington și Peter Evander.

— Vreau să-l văd și pe Harrington.

Se desprinde de fată și-și croiește drum până în față. Aude cum Annette îl urmează, cu un geamăt frustrat.

Cu fiecare pas, pământul i se clatină sub picioare, iar scânteile care ies trosnind din focul de tabără îi acoperă vederea cu o strălucire portocalie. Cu toate acestea, când îl privește pe Jaime îndreptându-se cu înfumurare spre poligon, totul devine clar. Jaime trage cu pușca, iar aerul se unduiește, umplându-se de o energie la fel de subtilă ca un val de căldură. Revelația îl lovește pe Wes ca un baros.

Jaime trișează.

Wes se uită în jur, dar nimeni nu pare să dea atenție acestui fapt. N-a mai observat nimeni? Cum e posibil ca nimeni să nu remarce că, în mod evident, arma lui e vrăjită?

— Cred că trișează.

Annette se crispează.

— Cum ți-ai dat seama?

— Arma...

Wes face un gest vag.

— E clar că a fost modificată. E o înșelătorie.

— De unde știi asta?

— Știu, pur și simplu.

— Știi, pur și simplu?

Își coboară vocea intenționat, ca și cum ar vrea să-i transmită lui Wes că vorbește prea tare.

— Ești un aiurit, Wes.

— Sunt măreț.

— Ba nu ești deloc.

Fata îi cuprinde obrazul și-i întoarce fața spre ea.

— Hai să plecăm de aici.

— Și unde să mergem?

— În altă parte.

Mâna ei liberă urcă pe pieptul băiatului și-i atinge trupul. Se uită la el ca și cum ar vrea să-i spună ceva foarte important.

— Nu vreau să vorbim despre Jaime sau Maggie. Nu vreau să vorbesc despre absolut nimic.

El trage aer în piept.

— Nu?

— Nu, nu vreau. Te rog!

Te rog. Dacă două cuvinte l-ar putea ucide!

Ar fi atât de ușor să cedeze. Alcoolul îi tulbură gândurile și nu se poate hotărî dacă e cazul să-și facă atâtea griji pentru nimic. Promisiunea ei nerostită îl face să nu se poată gândi dincolo de următoarele 30 de minute. În plus, fata are dreptate. Nimeni nu-l va asculta văzându-l atât de beat. În plus, s-ar putea ca înșelătoria lui Jaime să nu-i afecteze deloc pe el și pe Margaret.

Când nu te-a mințit? Wes și-o amintește pe Mad răstindu-se la mama lor. E un copil egoist care nu s-a gândit la nimeni altcineva nici măcar o dată în viața lui.

Mad are dreptate în privința lui. Poate că nu e în stare de mai mult. Poate că se amăgește de unul singur spunându-și că are sentimente nobile. La urma urmei, asta e exact ceea ce-și dorea. Ceva simplu, ceva care să-l facă să uite de propriile slăbiciuni. Câștigarea vânătorii e un vis abstract, care-l va distruge dacă nu va reuși să-l împlinească. Dar senzația corpului lui Annette lipit de al lui este sigură

și reconfortantă.

— Deci?

Ea îl trage de cravată până când frunțile li se întâlnesc. Respirația ei e caldă și are miros dulce de scorțișoară.

— Jaime Harrington și Margaret Welty, strigă crainicul.

Margaret.

Numele ei îi răscolește stomacul de vinovăție și atunci simte că e vorba și despre altcineva, nu doar despre el. Doamne, Mad se înșală extrem de tare în privința lui. La toate capitolele. Cum a pierdut din vedere lucrul acesta? N-o poate abandona pe Margaret tocmai acum. Nu doar pentru că în joc sunt și ambițiile lui, ci și pentru că-i pasă cu adevărat — de familia lui, de țara lui, de ea.

— Îmi pare foarte rău.

Îi desprinde cu grijă mâinile lui Annette de pe cravata lui și i le coboară pe lângă

trup.

— Trebuie să plec.

— Stai!

Se îndepărtează de ea și se îndreaptă spre poligonul de tragere. Un bărbat îl înjură când îl calcă pe picior, dar nu are timp să-și ceară scuze. Margaret și Jaime vor trage în curând, iar el habar n-are ce are de făcut. Jaime e un trișor mincinos, dar dacă nu-și dă seama în ce fel și-a modificat arma, nu poate desface vraja.

Doar dacă nu cumva, desigur, a pus la cale un fel de defecțiune la scară mai largă...

Îi vine o idee. Ce e, oricum, praful de pușcă, decât un amestec de azotat de potasiu, cărbune și sulf? Trebuie doar să se apropie suficient de mult pentru a efectua nigredo — și pentru a găsi ceva cu care să deseneze.

Are în buzunar o bucată de cretă zdrobită, probabil, pe jumătate, dar nu i se va lipi de piele suficient de bine ca să funcționeze. Scrutează mulțimea până când zărește o femeie tânără, toată îmbrăcată în alb, cu excepția etolei de blană roșie din jurul gâtului și a dungilor negre de vopsea de pe obraji. Ar trebui să-i ajungă.

— Mustăți.

În acest moment, nu știe să formuleze o propoziție coerentă, așa că rostește cuvântul cât poate de pasional. Femeia îl privește nedumerită, apoi arată spre propria față.

— Ce? Vrei și tu?

Wes dă din cap. Ea caută în geantă și-i întinde un borcănaș care conține un soi de mâzgă. Vede dublu și aproape că scapă capacul când îl răsucește. N-a fost atât de beat în viața lui. Cu mare atenție, își înmoaie vârful degetului în vopsea și reușește să-și mâzgălească un cerc de transmutare pe dosul mâinii. Vopseaua se întinde groasă și rece ca pământul peste un mormânt proaspăt.

— Vă mulțumesc, doamnă, spune el, înapoindu-i vopseaua. Trebuie să plec acum.

— Bine, scumpule. Mult noroc acolo.

Jaime iese din mulțime, cu umerii drepți, și se duce lângă apă. Dacă mai întârzie o secundă, totul va fi în zadar.

— Hei, Harrington! țipă Wes.

Vacarmul aproape că-i anulează strigătul, dar Jaime îl aude. Își înclină capul și-l privește, cu o bucurie malițioasă în ochi.

Wes se îndreaptă spre el cu toată siguranța de sine de care e în stare. Nu trebuie să fie un bun actor pentru a-și pierde în mod convingător echilibrul; se poticnește și-i pune o mână pe umăr lui Jaime. Cealaltă, marcată cu formula pentru nigredo, nimerește pe patul pușții. Și de atât are nevoie.

O lumină albă înăbușită i se aprinde în palmă, ca o priză electrică scurtcircuitată.

Un firișor subțire de fum sulfuric se încolăcește între ei. Dă Doamne ca manevra să fi funcționat!

— Poate c-ar fi cazul s-o iei mai ușor, Winters. Te faci de râs.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Voiam doar să-ți spun să te duci drac... adică, să ai baftă.

Fața lui Jaime capătă o nuanță stacojie — îi vine să omoare pe cineva. Câțiva

oameni râd agitați. De pe malul apei, Margaret îl străpunge din priviri cu frumoșii ei ochi căprui. Nu trebuie să spună nimic pentru ca el să-și dea seama ce vrea ea să spună. Ce naiba pui la cale?

Îi face cu ochiul, dar, înainte de a-i putea savura reacția, cineva îl trage înapoi în mulțime. E sluga lui Jaime, Mattis, care mârâie:

— Adună-te, frate.

Aceeași femeie roșcată pe care a văzut-o la Blind Fox, alchimista lui Jaime, îi rânjește și se apleacă spre el, șoptindu-i:

— Frumoasă încercare.

Jaime se apropie de ocean și ridică nesigur pușca. Apasă pe trăgaci, iar arma scoate un pocnet jalnic, ca un motor stricat. Glonțul zboară prin aer într-un arc neconvingător și cade fâsâit în apă.

Murmurele se răspândesc prin mulțime. Mattis își slăbește strânsoarea. Buzele fetei se întredeschid, îngrozite. Iar când Jaime se întoarce peste umăr ca să-l privească fix, Wes știe că acesta și-a dat seama. Poate că, dacă ar fi treaz, ar simți un strop de instinct de conservare. Dar acum, beat criță și drogat cu propria-i genialitate, își scoate mâna din buzunar și salută mulțimea.

Margaret e derutant de tăcută. A câștigat, dar nu pare deloc fericită.

Prin ceața densă care-i tulbură vederea, Wes o privește cum trage la țintă cu aceeași precizie eficientă cu care face orice altceva. Dar chiar și atunci când maestrul de ceremonii o declară învingătoare, chiar și atunci când le citește numele pe lista primului grup, chiar și atunci când se desprind din mulțime, expresia împietrită a lui Margaret nu se schimbă.

Wes o observă din profil, cu trăsăturile ei luminate delicat de felinar, dar își dă

seama că e îngrijorată și atentă. Se stăpânește până când ajung la marginea orașului Wickdon, unde pavajul face loc pământului bătut și ierbii legănate de vânt.

— Margaret.

Ea îl ignoră, iar el spune din nou:

— Maggie.

— Ce?

— La ce te gândești?

Abia acum, când îi atrage atenția, Wes își dă seama cât de mult își dorea acest lucru. Își dorește atât de multe lucruri de la ea acum. Mai mult decât orice, vrea s-o vadă zâmbind.

— Ai reușit. Am intrat în primul grup. N-ar trebui să sărbătorim?

În cele din urmă, Margaret se uită la el, dar Wes aproape că-și dorește să nu facă

asta. Fata îl studiază cu un amestec de frustrare și confuzie, ca și cum motivul supărării ei ar trebui să fie cel mai evident lucru din lume.

— Ești beat?

— Nu, spune el defensiv.

Ea deschide gura, probabil pentru a-l certa, dar cel care-l salvează de la papară e fix Jaime.

— Hei, Winters.

Dacă ar fi un om mai bun, ar merge mai departe. Dar pantofii lui se proptesc scârțâind pe pavaj. Se oprește, răsucindu-se. Ochii lui Jaime sunt de gheață. De un albastru rece, surprinzător.

— Ah, spune Wes. Salutare.

Se holbează unul la celălalt, într-o tăcere apăsătoare. Wes aude râsetele oamenilor care se întorc de pe plajă. Bătăile îndepărtate ale tobelor îi zguduie cutia toracică. Dar pe această stradă pustie sunt doar ei trei.

— Amândoi vă vârâți nasul unde nu vă fierbe oala într-un mare fel, spune Jaime.

— Wes.

Vocea lui Margaret este egală, dar el simte tensiunea din ea.

— Ar trebui să plecăm.

Wes își îndreaptă umerii.

— Nu te băga, Margaret.

— Oh, nu. Nu pleacă nicăieri până când nu avem o mică discuție sinceră.

Jaime se apropie de ei. Wes își înclină gâtul pentru a-l privi în ochi pe Jaime cel încruntat și asta îl face să amețească puțin.

— N-ar trebui să fiți în primul grup de vânătoare. Ce a fost șmecheria aia pe care ai făcut-o acolo?

— Nu am făcut nicio șmecherie. Tu, pe de altă parte...

Jaime râde amar.

— Ești un băgăcios nenorocit.

— Și tu ești un nemernic laș!

Wes bagă mâna în buzunar și-și găsește bucata de cretă. Când o scoate, Margaret și Jaime se holbează la ea de parcă ar fi un briceag într-o încăierare de pe o alee lăturalnică. Wes își savurează momentul de putere.

— Vrei să mă pui în continuare la încercare? Ți-ai pierdut arma mai devreme. Ce altceva mai vrei să pierzi în seara asta? Ce părere ai avea dacă ți-aș arde tot carbonul din piele?

Una e să descompui un lucru atât de simplu ca praful de pușcă. Să dai foc unei persoane necesită mult mai multă experiență. În plus, ar trebui să fie treaz.

Totuși, nu se poate abține. Vrea ca Jaime să se teamă, așa cum s-a temut și el.

Dar apoi frica de pe mutra lui Jaime se transformă într-o superioritate arogantă.

— N-o vei face. Nu ești alchimist. Ești doar un bețivan.

Wes scapă creta pe pavaj, cu un trosnet sec.

— Așa credeam și eu. Acum du-te și târăște-te acasă ca un câine cuminte.

Câinele unei șobolance yu'adire jegoase...

Simte cum orbește de furie. Jaime l-a insultat, dar, mai grav, a jignit-o pe Margaret. Poate că Annette e prea lașă să-l înfrunte pe Harrington, dar Wes nu mai rabdă. Își dezmorțește pumnul și-l lovește pe Jaime drept în fața lui batjocoritoare.

O să-l doară ca naiba când adrenalina se va evapora, dar sunetul dulce al strigătului de durere al lui Jaime face să merite acest sacrificiu. Îi vede expresia uluită și simte un fior amețitor. Buza lui spartă e la fel de umflată și purpurie ca o smochină răscoaptă. De ce să ne oprim aici? Dar chiar când se află pe punctul de a-i mai trage un pumn, Margaret îl prinde de guler atât de tare, încât acesta se împiedică, dându-se în spate.

— Ajunge!

Wes n-a văzut-o niciodată atât de strălucitoare și de fioroasă ca acum, cu ochii sclipind sub lumina aurie a felinarelor. O mână i se odihnește pe arma agățată la spate.

Jaime se uită ba la unul, ba la celălalt, făcându-și calculele. Scuipă niște salivă

amestecată cu sânge pe pantoful lui Wes.

— Bine, Winters. Bine.

E o amenințare acolo, undeva, în acele cuvinte dezlânate.

— Plecăm, spune Margaret.

— Sunteți terminați, asta sunteți, spune Jaime. Mă auziți? Terminați.

Terminați. Cuvântul are ecoul unei străzi goale.

Margaret îl prinde pe Wes de braț și-l trage de acolo. De îndată ce Jaime nu-i mai poate vedea sau auzi, Margaret sare la el. Îl pocnește peste umăr, destul de tare ca să-l sperie, dar nu suficient ca să-l doară.

— Au! face el, frecându-și locul loviturii. Asta pentru ce mama naibii a fost?

— Ce-ai avut în cap? A fost o mare nesăbuință să te bagi în halul ăsta peste arma lui. Și dacă spune cuiva că l-ai agresat, vom fi descalificați amândoi! Ce trebuie să-ți spun ca să te fac să înțelegi? Ce pot să fac ca să te conving să te calmezi?

Trebuie să-ți alegi bătăliile, iar acum nu-ți mai poți permite luxul

acesta.

Asta îl doboară. În timpul misiunii sale de frate mai mare, se încăierase cu mai mulți bătăuși decât poate număra pe degetele de la mâini. Surorile lui i-au fost întotdeauna recunoscătoare, dar Margaret se comportă de parcă ar fi plesnit un cățeluș peste bot.

— Ce altceva puteam avea în cap? Ce altceva trebuia să fac? Nu aveam de gând să-l las să trișeze și nici să vorbească așa despre tine!

— Ah, despre mine era vorba? spune ea, cu o condescendență seacă.

— Da! Despre tine!

— Nu mă interesează deloc să-ți alimentez egoul. Dacă aș fi dorit ca Jaime să

sufere de pe urma lucrurilor intolerabile pe care le spune, l-aș fi pocnit eu însămi.

Wes nu are nimic de spus la asta. Stomacul i se chircește de rușine.

Margaret oftează greoi și se ciupește de nas. Încrâncenarea i se șterge încet de pe chip.

— Probabil că nu va spune nimic. Va fi prea jenat să admită ce s-a întâmplat.

Dar trebuie să te ții departe de necazuri până la vânătoare.

— Par să mă găsească ele pe mine.

— Nu, tu le cauți, iar eu nu pot fi lângă tine ca să te țin tot timpul în frâu.

Wes râde neconvingător.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Ba e clar că e nevoie.

— Nu e treaba ta. Știi asta, nu-i așa? Nu-i treaba ta să ai grijă de mine, sau să

faci curat în casă ca o menajeră, sau să pregătești cina pentru amândoi în fiecare seară, sau... Doamne, Margaret, nu e treaba ta să ai grijă de toată lumea, mai puțin de tine.

Fata tresare, depărtându-se de el ca și cum ar fi lovit-o.

— Nici treaba ta nu e să protejezi pe toată lumea. Și nici nu merită să încerci să-ți dovedești valoarea în fața unor oameni care oricum au o părere proastă despre tine.

— Ce tot spui?

— L-ai amenințat că-l vei ucide.

— E, haide. Nu vorbeam serios!

— Nu contează dacă vorbeai sau nu serios, se răstește ea. Te-ai simțit bine când ai spus-o?

Wes nu poate nega. E adevărat. Pentru o clipă minunată, s-a simțit de neoprit.

— Chiar asta vrei să faci cu viața ta, cu alchimia? continuă Maggie. Vrei să fii la fel ca Jaime — ca restul oamenilor? Vrei să fii un tiran?

Replica ei îl izbește ca un glonț în piept. Înainte de a spune vreun lucru regretabil, se răsucește și se îndreaptă cu pași repezi spre conac.

— Wes, strigă Margaret după el, neliniștită. Wes?

Băiatul nu se uită înapoi.

Margaret se înșală în privința lui. Lumea asta e plină de tirani, dar el nu se numără printre aceștia. Tirani sunt cei care dețin clădirea în care locuiește și care-i măresc chiria lună de lună. Tirani sunt cei care dețin fabricile și care refuză să-și asume orice responsabilitate pentru moartea tatălui său ori pentru accidentul mamei sale. Tirani sunt copiii ca Jaime Harrington, care cred că pot să

calce în picioare pe toată lumea doar pentru că s-au născut bogați în Noul Albion.

Atât timp cât există oameni ca ei — oameni care fac abuz de poziția, banii și

originea lor —, Wes nu poate proteja pe nimeni. Pentru că asta e treaba lui, scopul lui, indiferent de spusele lui Margaret. Principiul fundamental al alchimiei spune că Unicul e Tot și Totul este Unicul. Cum e sus, așa e și jos. A proteja o singură persoană înseamnă a proteja lumea întreagă.

Dar nu poate face asta fără alchimie. Și nici fără putere.

20

Când Margaret deschide ușa de la intrare, conacul doarme, ca întotdeauna, într-o liniște mormântală. Dintre toate lucrurile, asta o înfurie cel mai mult. E furioasă

pentru că-i este frică. Frică de ceea ce a citit în ochii lui Wes, frică de ceea ce va face acum Jaime, frică pentru că îi pasă de asta.

— Wes? strigă ea. Ești acasă?

Îi răspunde doar tăcerea.

De ani întregi, ea are grijă de această casă. A fost refugiul ei, chiar și așa, degradată cum e ea. Fiecare colț, fiecare cotlon, fiecare loc cald, luminat de soare, e plin de amintiri — aceasta a fost cândva o casă plină de viață, bucurie și fericire. Dar acum, deșertăciunea ei îi aduce amar aminte că doar ea, Margaret, a mai rămas aici. Și chiar dacă umbrele ar înghiți-o cu totul, n-ar avea nicio importanță, pentru că nu e nimeni aici care s-o plângă. Unde e mama ei, care s-o întrebe pe unde a umblat și cu cine? Să-i spună să nu și-i facă prieteni pe băieții care se iau la harță cu fiul celui mai bogat și mai puternic om din oraș?

Ce n-ar da s-o certe Evelyn!

Când Margaret urcă treptele, Bucluc iese din dormitorul ei, dând somnoros din coadă. Cască, un sunet ascuțit care-i alungă starea apăsătoare. Margaret se lasă în genunchi lângă el și-l mângâie pe urechi.

— Ce cățel cuminte ești tu, Bucluc.

Pentru prima dată, el nu protestează în timp ce ea își lipește fruntea de a lui și oftează. Nu-și poate ascunde niciodată sentimentele față de el, chiar dacă ar vrea.

Câinii știu întotdeauna.

Încuietoarea ușii de la intrare se răsucește și balamalele scârțâie ca urletul de moarte al unui animal rănit. Bucluc se desprinde brusc de ea și latră scurt, de avertizare.

— Mai taci, Bucluc, spune Wes. Eu sunt.

Margaret se afundă și mai adânc în umbrele de la etaj. De acolo, îl privește cum își scoate încălțările fără să se descheie la șireturi și aproape că se împleticește când le aruncă în hol. Apoi se încurcă în nasturii hainei. Foșnetul țesăturii și câteva înjurături șoptite îi dau de înțeles că băiatului îi e greu să se dezbrace.

Wes se îndreaptă spre scări în vârful degetelor de la picioare. Treptele gem sub greutatea lui. Când pășește pe fiecare scară, lemnul scoate un scrâșnet aproape comic. Ar trebui să intre în camera ei, să încuie ușa și să stingă toate luminile ca să nu creadă că e trează. Nu ajută la nimic să discute cu el acum, când e încruntat, furios și beat.

Dar când îl vede, când îi vede părul ciufulit și plin cu apă sărată, sămânța de furie care a prins rădăcini în adâncul ei se reaprinde, ca un foc fulgerător. Un sentiment irațional și nearticulat, care o face să se dezlănțuie. Îi place să despice lucrurile în patru, să le analizeze pentru a le înțelege. Să păstreze totul în ordine, înăuntrul său și în afară. Dar Wes i-a sfâșiat într-un fel sufletul.

Nu-și mai poate înfrâna emoțiile.

Margaret îl acostează când el ajunge, pe vârfuri, pe holul de la etaj. În lumina albastră și vagă ce pătrunde pe fereastră, ochii lui sunt rotunzi și strălucitori ca niște luni pline. Are privirea unui câine prins furând resturi de mâncare de pe masă.

— Margaret? șoptește el.

Fata ar vrea să-l întrebe de dragul cui e atât de grijuliu sau cine altcineva ar putea fi dacă nu ea, dar e prea supărată pe el ca să se abată de la subiect. Fără să

răspundă, se apropie de el până când ajung nas în nas. Prima întrebare care-i vine în minte este:

— Ce faci?

— Mă duc la culcare, spune el, defensiv. Tu ce faci?

— Te aștept.

— De ce?

— Pentru că-mi făceam griji că Jaime te va urmări în drum spre casă.

O parte din tupeul lui Wes se evaporă, însă răspunde tot arogant:

— Ei bine, acum poți să te liniștești. M-am întors întreg și în totalitate singur.

În mod clar vrea să-și facă o ieșire dramatică, dar când se răsucește, își pierde echilibrul și se prinde de balustradă. Prin întuneric, ea vede cum degetele mâinii drepte încep să i se umfle. Margaret oftează prelung.

— O să-ți aduc niște apă.

Nu-i treaba ta, îi spusese el. Nu e treaba ta să ai grijă de toată lumea, doar de tine nu.

Dar ea simte că e. După ce tatăl ei a plecat, a fost treaba ei să aibă grijă de Evelyn, din moment ce aceasta părea atât de hotărâtă să se autodistrugă. Fără ea, cum ar fi rezistat lumea asta? Ea însăși cum ar fi rezistat dacă nu putea avea grijă

de propria persoană? Și poate cea mai arzătoare întrebare dintre toate: când l-a atras pe Wes pe orbita ei? Se lăsase fraierită de vorbele lui ieftine și de zâmbetul lui de circar.

Fără să-i aștepte răspunsul, se grăbește să coboare după un pahar de apă și o pungă cu mazăre congelată din frigider. La întoarcere, ușa dormitorului lui e închisă. Margaret bate încet și așteaptă. Pentru că nu-l aude înăuntru, împinge ușa cu șoldul și întâmpină rezistență. S-a baricadat înăuntru? N-ar fi crezut că

astfel de lucruri îl copleșesc.

Împinge ușa, deschizând-o cu greu, și aprinde lumina. Chiar e o baricadă. Dă

laoparte grămada de haine de pe podea și cercetează consternată restul camerei din priviri. Lucrurile lui sunt împrăștiate peste tot. Cravatele sunt înfășurate pe spătarul scaunului de la birou. Cărțile sunt aruncate în teancuri dezordonate pe jos, ca un mic peisaj urban. Resturile de foi de caiet împânzesc podeaua ca un strat de zăpadă. Nu e cu nimic mai bun decât mama ei.

Și nu e acolo.

Stă ca o proastă în mijlocul camerei lui goale, cu apa și cu mazărea în mână, până când ușa se deschide trântindu-se de perete. Wes apare în prag, privind-o consternat.

— Ce? întreabă ea.

— Nu poți să intri în camera mea neanunțată. Dacă eram dezbrăcat?

— Și dacă erai, ce, Wes?

— Vai, încercai să mă prinzi din nou în pielea goală?

Parează admirabil, reușind să pară fals ofensat și cochet în același timp.

— Margaret, Margaret, Margaret...

Ea își dă ochii peste cap și arată spre marginea patului.

— Ia loc.

Wes se supune. Margaret se așază lângă el și îi ia mâna în palmele ei. Degetele lui au căpătat deja nuanțe pestrițe, albastre și roșii. Își ține răsuflarea când fata își trece vârful degetelor peste vânătăi.

— Te doare?

— Nu.

Bineînțeles că nu.

Lumina lunii care intră pe fereastră e delicată ca o dantelă. Îi învăluie părul negru cu un strat de argint și-i îndulcește întunericul mohorât al ochilor, aducându-l la culoarea maronie-închis a cafelei. O mică parte din ea, aceeași care i-a susurat numele în dormitorul gol, și-ar dori să zăbovească asupra acestei priveliști. Încă se luptă cu sentimentele pe care le are față de el. Dar în acest moment, Wes are nevoie de disciplină, nu de lingușeală. Margaret îi așază punga cu mazăre peste pumnul umflat și nu bagă în seamă geamătul înăbușit de protest.

— Poartă-te blând cu mine. Sunt un delicat.

— O să supraviețuiești.

Îi trage mâna la ea în poală. Îi simte palma caldă pe genunchi, un contrast binevenit cu răceala boabelor de mazăre care-i separă.

— Și, oricum, e doar vina ta.

— Așa cred și eu.

El tace pentru o clipă.

— Nu înțeleg. Jaime a ajuns și el în primul grup și nu are nevoie de premiu.

— Pentru majoritatea oamenilor nu e vorba de bani. Nici măcar de siguranța orașului. E vorba despre uciderea halei și, mai ales, despre persoana care va ucide.

Margaret își ține ochii în jos.

— Nu e o onoare la care vor renunța în favoarea unora ca noi.

— Cum adică „unora ca noi“?

Pare că dintr-odată s-a trezit din beție.

— Oameni care nu sunt ca Jaime, reușește ea să spună. Cine omoară hala îndeplinește lucrarea lui Dumnezeu, iar acesta e cel mai patriotic lucru din lume.

Totul e simbolic. Eroic. Dominarea naturii. Ce ar însemna pentru tine să câștigi?

Pentru ei e în joc sufletul națiunii.

— Atunci va fi o chestie destul de eroică atunci când vom câștiga. Recunoaște, Margaret. A fost eroic să-l pocnim.

Nu recunoaște. Nu-și amintește decât panica pe care a simțit-o când l-a văzut pe Jaime cum îl pândea pe Wes ca un câine de vânătoare și privirea dezlănțuită a lui Wes în timp ce privea fața însângerată a lui Jaime. Dacă n-ar fi intervenit ea, cine știe ce s-ar fi întâmplat? Încă se teme de ceea ce se va petrece când Jaime nu se va mai abține.

— Ai intenții nobile, dar acțiunile tale sunt nechibzuite. Nu știi de ce-i capabil.

— Ba da, știu, Margaret.

E prima dată când glasul băiatului i se pare atât de ostenit.

— Chiar crezi că n-am mai avut de-a face cu oameni ca el? Orașul e plin de ei și

conduc această țară. Dau foc bisericilor sumice. Îi țin pe yu'adiri departe de universități și le sparg toate vitrinele magazinelor. Pun

taxe de imigrare pentru oamenii care fug din alte părți din cauza foamei și masacrelor. Ne forțează să

trăim în mahalale și să muncim în locuri care ne vor ucide. Ei...

Se întrerupe și-și trece mâna liberă prin păr.

— M-am săturat de asta. M-am săturat să îndur. Tu nu?

— Ce altceva putem face?

— Putem riposta.

Glasul îi e plin de furie.

— Ne putem revolta. Putem vota. Orice.

— Pe mine nu mă va ajuta cu nimic. Sunt singură aici.

— Ba nu, nu ești.

Nu mai suportă să păstreze secretul — mai ales când el o privește atât de grav. S-a săturat să-l țină la distanță.

— Eu sunt yu'adiră.

După mărturisirea ei, se aud doar foșnetul moale al perdelelor în bătaia brizei și respirația ei șovăitoare. Margaret își ia inima în dinți pentru orice fel de reacție, dar Wes doar se încruntă.

— Ce contează asta? Eu sunt aici, cu tine.

Aproape că leșină de ușurare.

— Știu că tu crezi că sunt nesăbuit, continuă el. Dar nu pot fi altfel. Nu pot să tac și nici să fac compromisuri dacă vreau să schimb lucrurile. Când îmi voi termina misiunea, nu va mai conta de unde au venit bunicii noștri.

Ea nu-și poate imagina o astfel de lume. Dar, pe de altă parte, nu și-a închipuit nicicând cum e mai departe de coasta orașului Wickdon.

— Nu-mi doresc nimic mai mult decât să văd acest vis împlinit, dar nu poți schimba lumea dacă nu câștigăm. Nu poți ajunge în vârf dacă Jaime te omoară

înainte. Trebuie să mă asculți câteodată. Trebuie să mă lași să te ajut.

Nu poți lăsa alchimia să te consume.

Dar nu spune asta. Cuvintele rămân nerostite.

În mod normal, Wes e extrem de expresiv. Dar acum nu-l poate citi deloc.

— Parcă spuneai că nu ai visuri măreațe.

— Vreau doar să supraviețuiesc acestei povești. Vreau să-mi revăd mama. E un vis destul de însemnat pentru mine.

Margaret îl strânge de mână.

— Și vreau să te ajut să-ți duci și tu visul până la capăt. Visurile noastre trăiesc și mor împreună. Nu asta mi-ai spus?

Wes este suficient de beat ca fata să simtă izul alcoolului din respirație. O

răsuflare dulce, cu aromă de băutură și mere confiate. Miroase a praf de pușcă, a colonie și a mare. A tot ceea ce o face pe ea să simtă că trăiește.

— Vrei să mă ajuți? Cum?

— Acum? Lasă-mă să te povățuiesc. Lasă-mă să te protejez.

— Și când vom câștiga? Atunci ce se va întâmpla?

— Te voi învăța cum să reziști alături de mama mea.

El scutură din cap.

— După asta.

După asta nu va mai fi nimic.

— Nu știu.

Wes pufnește frustrat și mânios.

— Nu vrei să pleci? Să vezi lumea? Să găsești oameni care să nu te judece doar după zeii venerați de tatăl tău?

— Îmi place aici. E liniște.

— Atunci poate voi rămâne cu tine.

— Nu.

Se sperie de forța cu care a rostit acest cuvânt. Margaret nu știe de unde vine asta sau ce l-a apucat.

— Te-ai plictisi de mine. Te-ai simți singur.

— Nu m-ai putea plictisi niciodată, spune el rugător. Gândește-te la asta. Am putea construi o casă chiar lângă gară. M-aș duce la oraș câteva zile pe săptămână, iar în weekenduri am merge la piață și am face plăcinte, gem sau orice altceva. Am avea o pășune pentru Sclipici, păduri pentru tine și Bucluc și toate locurile astea însorite unde să citești netulburată.

Când el îi descrie acest viitor, Maggie aproape că și-l poate imagina. Băiatul visează atât de frumos!

— Și pentru tine?

Când Wes o privește în ochi, ea nu-și amintește cum să respire. A mai observat culoarea ochilor lui și înainte, un maroniu pătrunzător ca al arborilor sequoia, la fel de întunecat ca pământul umed. De data aceasta, ochii lui o incită dincolo de orice dorință fizică.

E foarte adevărat că Wes e un nebun și la fel de adevărat că e genial. Ambițios și leneș, generos și egoist, grijuliu și nesăbuit — toate calitățile lui duale se unesc într-un întreg perfect ca o reacție alchimică. În sufletul lui, e bun și tandru, iar pe ea o privește ca pe un lucru de mare preț. Asta o sperie mai mult decât eșecul și mai mult decât moartea.

— Chiar trebuie să ți-o spun, Margaret?

Margaret își smulge mâinile dintre palmele lui. Wes îi zâmbește șiret.

— Toate fetele frumoase de la țară care mă cred șmecher de oraș.

Dezamăgirea și ușurarea o copleșesc deopotrivă.

— Taci și bea-ți apa.

— Da, să trăiți.

Ridică paharul de pe noptieră și ia o înghițitură mică.

— Până la fund.

Băiatul se încruntă.

— Altceva?

— Nu. Asta e tot.

Margaret zăbovește lângă el, cu mâinile împreunate strâns în poală. Abia atunci când vede că Wes clatină din cap și că paharul i se răstoarnă în mână, își revine și-l pune la loc pe noptieră. Dimineață va fi teribil de mahmur, dar nu poate face nimic acum în privința asta. Oricum, își merită soarta.

În somn, pare atât de liniștit. Fără conflicte, fără furie, lipsit de orice înflăcărare.

Margaret se gândește la viitorul pe care el i l-a oferit ca pe un măr la piață, comparându-l cu amintirea luminoasă și caldă a familiei ei. Ce fel de viață ar putea duce, de fapt, împreună? Ar rămâne oare ea aceeași umbră, bântuind o nouă casă imensă? Ar continua să-și trăiască zilele doar pe jumătate, așteptând ca o tragedie inevitabilă să-i fure fericirea?

Nu, nu poate suporta să piardă din nou ceva atât de prețios. Nu are voie să

tânjească după el și nu-și poate dărui inima altui alchimist.

Pentru ea, cea mai bună soluție e, totodată, cea mai simplă. Vor câștiga vânătoarea. Evelyn se va întoarce și-și va aduce aminte cum s-o iubească din nou. Wes își va lua certificatul de alchimist de la mama ei. Și apoi va pleca, pentru a-și transforma visurile în realitate. Margaret îi mângâie părul de pe frunte și iese din încăpere, închizând ușa în urma dorințelor ei.

21

A doua zi de dimineață, lumina soarelui îl trezește pe Wes ca o bâtă în moalele capului. Primul lucru pe care-l observă este că a rămas complet îmbrăcat peste așternuturi. În al doilea rând, îi e atât de greață, încât simpla idee de a se ridica îl face să-și dorească să moară. Când, în sfârșit, își revine îndeajuns pentru a deschide ochii, se uită la paharul cu apă neatins de pe noptieră.

Niciodată nu s-a urât mai mult decât acum.

Cu o peliculă neclară peste gânduri, îi ia câteva clipe ca să-și dea

seama unde se află. Își vede toate cărțile, răsfirate pe birou. Și cămășile mototolite, îngrămădite într-un colț al camerei. Și biletul pe care nu reușește să-l descifreze de zile întregi, o bucată de hârtie lipită de tăblia patului pe care scrie pote încerc să

regglez H?

Cel puțin a ajuns acasă, la el în pat. Apoi simte cum mâna îi pulsează dureros și-și amintește pe unde a fost noaptea trecută — și ce a făcut, mai exact. A insultat-o din nou pe Annette. L-a pocnit pe Jaime și probabil că și-a rupt nenorocita aia de mână. A cerut-o pe Margaret în căsătorie în mod indirect. Pentru cât de mult din comportamentul lui e responsabilă băutura?

Cu siguranță pentru cererea în căsătorie, decide el. Asta nu e în întregime vina lui.

Wes geme, tâmplele îi zvâcnesc. Își trage o pernă peste cap pentru a bloca lumina prea puternică a soarelui. Poate că ar fi fost mai bine să-l lase pe Jaime să-l omoare. Așa ar fi uitat de toate. Nu s-ar mai chinui acum amintindu-și de expresia rănită a lui Annette sau cu senzația sumbră că s-a lăsat prea mult absorbit de relația cu Margaret Welty.

Zgomotul împușcăturilor îi răsună în cutia craniană.

Încearcă să se afunde și mai adânc în saltea pentru a înăbuși zgomotul, dar acesta este insistent și asurzitor. Margaret face asta ca să-l pedepsească. Dă laoparte

păturile, se împleticește până la fereastră și trage draperiile. Fata stă la marginea curții, ochind cu pușca o țintă pe care a montat-o lângă copaci. O mulțime de bucăți de sticlă și de ceramică și cutii de conserve sunt atârnate de crengi sau sunt așezate pe butucii de sequoia înnegriți de cărbune. Margaret trage, iar o sticlă explodează, transformându-se în cioburi, ca un foc de artificii. Trage din nou și sparge o farfurie. Fiecare împușcătură îl zdruncină până în măduva oaselor. Totuși, nu-și poate feri privirea.

Ce caut eu aici?

De ce anume ar putea avea nevoie de la el un om ca ea? E admisibil să vrăjești arme pentru vânătoare, dar, când se uită la Margaret, nu știe cum i-ar putea îmbunătăți tirul. Nu seamănă cu nimic din ceea ce a văzut până acum. Maggie e frumoasă cu toate imperfecțiunile ei subtile. Concentrarea ei, hotărârea ei... Totul e electrizant.

Ea e electrizantă.

Wes se desprinde de fereastră și se decide să scape de gustul incert și sălciu al gurii sale. Se freacă de două ori pe dinți, apoi face duș pentru a îndepărta mirosul de aer de mare și de alcool din piele. Aburul acoperă oglinda. Îl șterge ca să-și poată cerceta fața. Arată la fel de îngrozitor cum se simte, are o paloare bolnăvicioasă și cearcăne. Ca întotdeauna, maxilarul îi e mai rotund și mai neted decât și-ar dori, dar, dacă-și înclină bărbia spre lumină, vede o vagă umbră de barbă. E rezultatul mai multor zile de speranță, dar îi e suficient ca să se simtă

mulțumit — așa că-și întinde pe față un strat de cremă de ras și ia unul dintre aparatele cu lamă și cu mâner de fildeș din trusa tatălui său.

După ce se bărbierește și bea suficientă apă pentru a-și mai alunga mahmureala, se duce în laborator. În săptămâna care a trecut de la demonstrație, a lucrat la distilarea unei esențe de plutire pentru a vrăji firul pe care l-a cusut în pătura de pe șaua calului. Probabil că a țesut acolo și câteva picături din sângele lui.

Christine coase de cele mai multe ori hainele rupte, așa că nu se mai descurcă

atât de bine cu acul și ața. Mai e o săptămână până când începe vânătoarea, așa că se poate apuca de altceva.

Dar tot nu poate scăpa de grija că glonțul pe care l-a confecționat nu e destul de bun. Dacă armele fermecate alchimic ar fi fost destul pentru a ucide hala, n-ar fi reușit cineva până acum? Dacă demiurgii sunt cu adevărat de origine divină, atunci e discutabil. Faptul că sunt nemuritori e o realitate, ceea ce înseamnă că, probabil, ei sunt fundamental diferiți de orice altă ființă din carne și oase, majoritar compusă din carbon, de pe această planetă. Pentru a distruge ceva alchimic, trebuie să știi din ce este compus. Dacă vor să spere că pot ucide hala, trebuie să afle acest secret.

Straniile texte alchimice ale lui Evelyn zac pe birou, necăjindu-l cu tainele lor indescifrabile. Ea știe, își spune Wes. Trebuie să știe.

Și, oricare ar fi adevărul, a fost considerat suficient de periculos pentru a fi codificat.

Își ia stiloul și deschide un manual numit Mutus Liber. Este o altă carte ca și Crisopeea, plină de ilustrații ciudate. Pe fiecare pagină se află o altă ciudățenie tulburătoare. Soarele cu chip de om. Îngeri

îngrozitori cu aripi pline de ochi.

Oameni care urcă pe scări spre nicăieri. Demiurgii morți care se uită la el cu privirile lor albe, asemănătoare vidului. Paginile sunt mărginite cu modele geometrice elaborate și rune alchimice. Spre deosebire de Crisopeea însă, fiecare ilustrație este adnotată cu scrisul șovăitor al lui Evelyn. Ea a adăugat niște instrucțiuni, dar din trei în trei cuvinte unul e în limba vorbită în Albion.

Probabil că a descifrat codul original propus de autor, dar apoi l-a rescris, în propriul cod. Alchimiștii sunt oameni ciudați, secretoși și plini de idiosincrazii.

Ei își codifică întotdeauna cercetările pentru a le proteja de ochii nechematților și pentru a-și tortura colegii aflați în căutarea adevărului suprem.

Wes se uită în jos la manuscris. Durerea îi pulsează violent în tâmple. Cititul e o sarcină aproape imposibilă și în zilele obișnuite, dar deja asta e o absurditate.

Aceste instrucțiuni nu reprezintă altceva decât un amalgam de numere și cuvinte în limbi străine, inclusiv...

Banvish?

În sfârșit, cuvinte pe care le recunoaște. Wes le atinge cu pixul pe fiecare, pe rând. Bás . Athbhreithe[7]. Óir[8]. Nu înțelege mare lucru, deoarece părinții lui rareori vorbeau acasă în banvish, dar a reținut suficient pentru a ști că toate acestea sunt metafore obișnuite pentru etapele procesului alchimic. Mai jos, sunt nume de rune și ingrediente. Isteț din partea lui Evelyn, să-și ascundă cercetările într-o limbă pe care puțini locuitori din Noul Albion o cunosc. Wes nu s-a priceput niciodată prea bine la citit, dar la tipare se pricepe. Deși are la dispoziție un mic fragment din cod, ar trebui să fie capabil să-l descifreze, într-un răgaz convenabil.

Lasă stiloul jos de-abia când mâna învinețită începe să-l doară. Clipește nelămurit spre ceasul care pretinde că au trecut două ore. A pierdut din nou noțiunea timpului și nu a produs decât niște pagini pline de traduceri eșuate și câteva schițe ale unor ochi care seamănă suspect de mult cu cei ai lui Margaret.

Wes își închide caietul și-și masează mușchii înțepeniți ai mâinii. Nu are timp într-o săptămână să limpezească toate aceste amănunte, dacă ele or avea vreun sens. Poate că Evelyn nu a rezolvat niciodată

misterul sau poate că aceste manuscrise nu sunt altceva decât o mare glumă bine pusă la punct.

Nu, trebuie să descifreze codul. Dacă nu găsește o modalitate de a ucide hala, își va pierde ucenicia și va arunca pe fereastră siguranța familiei sale. Ceea ce-i amintește că n-a mai sunat acasă de o săptămână. Probabil că mama lui e înnebunită de grijă.

Wes se târăște până pe hol și se uită prin fereastra cu rame duble. Margaret nu mai e în curte și nici nu o aude trebăluind jos, în bucătărie. Dar ușa de la baie e întredeschisă. Un abur cald plutește în hol, de la duș, laolaltă cu aroma săpunului ei de lavandă. Ar putea să se strecoare afară fără să spună nimic, dar e sigur că

fata ar vrea să știe dacă iese. Poate că dorește ceva din oraș — sau măcar ca băiatul să se arate recunoscător pentru că a avut grijă de el aseară. Wes se apropie cu prudență de ușa dormitorului ei și ciocănește ușor.

De partea cealaltă a ușii se aude un foșnet. Încuietoarea se deschide. Apoi nasul fetei și un ochi căprui apar în spațiul îngust din prag. Degetele ei se prind de marginea ușii.

— Bună, spune el.

— Bună.

Detaliile exacte ale conversației lor de aseară îi sunt, trebuie să recunoască, un pic neclare, dar acum sunt din nou în relații bune, după părerea lui.

Incertitudinea îi face stomacul deja învolburat să i se strângă și mai tare. Poate că toată chestia cu cererea în căsătorie o face să fie atât de rezervată. Doamne, uneori tare și-ar dori să-și țină gura închisă.

— Deci, spune el. Ai de gând să vorbești cu mine așa sau...?

Margaret deschide ușa complet, iar Wes se străduiește să nu se împiedice. Fata poartă un halat cu motive florale, cu un cordon înnodat în talie. Din cauza apei, părul ei e închis la culoare, iar pielea e încă roșie de la dușul fierbinte.

În acest moment al vieții sale, Wes a lăsat laoparte jena în privința pieilor dezgolite. Surorile lui se plimbă prin casă cum au ele chef: în fuste cu modele cadrilate și șorțuri deloc măgulitoare, în furouri de mătase și corsete, în pijamale largi sau prosoape ori în singura rochie

cu paiete pe care o au și o trec de la una la alta. Dar faptul că o vede pe Margaret cu totul altcumva decât îmbrăcată din cap până-n picioare îl lasă mut. Pare vulnerabilă — mai dezarmată decât a văzut-o el vreodată. Fața ei e impasibilă, dar nerăbdătoare, ca și cum i-ar măsura reacția sau ar aștepta ca băiatul să spună ceva inteligent. Pentru prima dată, el nu are nimic de zis.

Cu o privire exasperată, ea se răsucește. Lasă ușa deschisă, iar el consideră că

asta e o invitație. Și, uite așa, intră în camera lui Margaret Welty. O cameră de fată. O fată care nu e sora lui. Asta îl tulbură mai mult decât ar vrea să

recunoască.

Camera în sine este teribil de simplă. Are mai puține lucruri decât el, ceea ce e foarte puțin, având în vedere că el are doar un dulap plin cu costume ieftine, dintr-un catalog. Totul e curat și alb. Perdele de dantelă albă la ferestre. Rafturi albe deasupra biroului ei alb. Un pat alb cu baldachin, făcut cu grijă, desigur.

Wes simte impulsul brusc de a-i tulbura prețioasa ei ordine. Vrea să strice acele pliuri atente, să desfacă pânza de deasupra patului așa cum faci cu cravata după

o zi grea la muncă, fie și numai pentru a o enerva. Apoi aruncă o privire asupra șirului lustruit de arme etalate la căpătâi și se răzgândește.

Margaret se cocoață pe marginea patului.

— Cum te simți?

Cumva, el nu e convins că asta e întrebarea pe care fata vrea să i-o pună. Se prăbușește pe scaunul ei de birou.

— Groaznic, dacă te consolează cu ceva. Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine aseară. Trebuie să recunosc că nu-mi amintesc prea clar ce s-a întâmplat, așa că

sper că nu m-am făcut prea tare de râs.

Fata se strâmbă, apoi începe să-și împletească părul pe umăr.

— Nu mai tare decât de obicei.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă el tăios.

— Ai venit pentru ceva anume?

— Trebuie să vin pentru ceva anume ca să vorbesc cu tine? Știi ceva, mai bine nu-mi răspunde. Mă duc în oraș s-o sun pe mama și voiam să știu dacă ai nevoie de ceva. Sau dacă vrei să vii cu mine.

— Sigur.

Își leagă capătul cozii împletite.

— Am putea merge cu calul.

— Cu calul, repetă el sceptic.

— Trebuie să înveți și tu cum să stai în șa în săptămâna care urmează.

— Știu, știu.

Se abține din răsputeri la faza cu șaua. Pe bune, e ca și cum fata asta ar vrea să-l vadă cum suferă.

— Trebuie să văd dacă mi-a ieșit vraja cu pătura de pe șa, deci e mai bine așa.

Apropo, îmi place halatul de baie. Așa mergi în oraș?

— Nu. Dar ți-l pot împrumuta dacă vrei.

Oare Margaret Welty tocmai a flirtat cu el?

În timp ce încearcă să-și revină, ea îi aruncă unul dintre rarele ei zâmbete secrete. O curbură mulțumită de sine a buzelor, care aproape că-l face praf.

— Ne vedem jos.

Supus, Wes ia pătura pentru șa și coboară greoi la parter, așteptând-o. Când fata iese din camera ei, arată din nou ca ea însăși, purtând o fustă până la glezne, un

pulover cu manșete și cizme pline de noroi.

Ies amândoi din casă și merg până la gardul pășunii, apoi îl cheamă pe Sclipici.

Acesta vine în galop, nerăbdător ca un câine, și-l sperie pe Wes de moarte, pentru că nu încetinește decât în ultima secundă. Bestia fornăie și-l privește cu un ochi uriaș și cafeniu. Pare că nu are deloc încredere în Wes și sentimentul e reciproc.

Margaret îi pune un ham pe cap și-l prinde de stâlp. Se ocupă de el o vreme, periindu-l pe spate și ajustând cataramele și curelele șeii. Când termină, îl mângâie pe gât și se întoarce cu nerăbdare spre Wes.

— Ești gata?

Nu.

— Da. Cum mă sui?

Maggie îi întinde mâna.

— Urcă-te pe gard și trece-ți piciorul peste cal.

Mâna ei, caldă și aspră de la atâta muncă, se potrivește în a lui ca un ac de gramofon pe striațiile unui disc. Wes se urcă pe gard și apoi în spinarea calului.

E mult mai sus decât se aștepta să fie — și mult mai instabil, mai ales din cauza curentului subtil de energie ascendentă care se prelinge din șaua alchimizată.

Greața îi revine ca un val răzbunător, dar cel puțin știe că vraja funcționează.

— Eu merg pe jos și îl ghidez ca să te obișnuiești cu călăria.

Margaret îl dezleagă pe Sclipici și-i prinde o frânghie de ham.

— Te simți bine acolo sus?

Strânge zdravăn frâiele.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Cu o privire sceptică, ea descuie poarta și-l îndreaptă pe Sclipici pe drumul spre Wickdon. După ce Wes se obișnuiește cu mersul legănat al calului, toată

povestea i se pare surprinzător de relaxantă. Pădurile luminate de soare se întind în jurul lor, cu culorile lor aurii și maronii. Îi amintește de Margaret, toamna —

luminoasă și firească. Când ajung la jumătatea drumului spre oraș, fata îl oprește pe Sclipici.

— Dă-te mai în spate. M-am săturat să merg pe jos.

— În regulă, ăăă...

Nici nu apucă să se dea ca lumea înapoi, că fata deja s-a urcat, aproape plutind în șa. În timp ce ea se așază mai bine, pe Wes îl izbește din nou mirosul ei, de lavandă și sare de mare.

— Ține-te.

— De ce anume?

— De mine.

Wes îi cuprinde talia cu brațele. Ea pocnește încet din buze, iar calul fornăie resemnat înainte de a porni din nou la drum. La fiecare pas, Margaret se lasă din ce în ce mai jos, până când ajunge la nivelul lui Wes și respirația lui îi răscolește părul care-i flutură pe lângă urechi. Băiatul simte încordarea unduioasă a mușchilor ei și fiecare mișcare chinuitoare a șoldurilor lui Margaret când aceasta se atinge de el.

Doamne, oare îi va fi vreodată mai ușor să fie atât de aproape de ea?

Maggie se răsucește peste umăr. În această lumină aurie, așa afectuos cum se uită la el, ochii fetei strălucesc, în nuanța untului rumenit și a mierii.

— Vrei să mergem mai repede?

— Sigur, spune el, puțin amețit.

Îl îmboldește pe Sclipici strângând din coapse. Ca și cum ar fi vorbit un limbaj secret, calul dă din ureche și trece la un trap mai rapid. Un pas, doi, și Wes simte aerul vâjâindu-i pe la urechi. Țipă și se agață cu putere de ea ca să nu cadă.

Margaret râde, echilibrându-se în șa și strigând:

— Ho, ho!

Este prima dată când o aude râzând: un sunet cald și moale care i se insinuează

prin sânge ca vinul amețitor. În timp ce Sclipici încetinește și le

aruncă o privire plină de reproș, Wes vede soarele strălucind în părul lui Margaret și-și petrece restul drumului visând cum s-o facă să râdă din nou.

Margaret leagă calul în piața orașului și-i scoate căpăstrul. Apoi ia un morcov din buzunar — evident că are un morcov la ea — și i-l dă animalului. Wes privește înspăimântat cât de mult se apropie de pielea ei dinții mari, fiecare semănând cu o țiglă galbenă și plată.

— Ne întâlnim aici când termini.

Îl mângâie pe Sclipici pe greabăn, apoi își șterge mâinile de haină.

— Mă duc să fac o plimbare.

— În regulă. Ne vedem în curând.

Îl lasă singur cu Sclipici, care-l privește ciudat, dând din coadă ca un bici ca să

alunge muștele invizibile. Wes nu are încredere în el deloc, după ce aproape l-a ucis.

— Fii cuminte cât sunt plecat.

Îi trece prin cap să se ducă la familia Wallace să dea un telefon, dar are senzația că Annette n-are chef să-l vadă prea curând. Poate niciodată. Va trece mult până

când va uita dezamăgirea din ochii ei atunci când a lăsat-o singură pe plajă. Își permite să cheltuiască ceva mărunțiș la cabina telefonică doar ca să evite acea întâlnire penibilă.

Se strecoară pe o străduță laterală îngustă care pornește din piața Wickdon și care pare la fel de sumbră ca un bâlci abandonat. Întregul oraș arată ca și cum ar fi fost prădat. Toate vitrinele magazinelor sunt întunecate, iar pavajul e plin de cotoare de mere și pahare de hârtie mototolite. Se ferește să nu calce în câteva bălți formate dintr-un lichid misterios și îndoielnic, apoi găsește cabina telefonică de la capătul drumului. Înăuntru, e ca într-un confesional intim, cu grilajul său de fier. Scoate câteva monede din buzunar și le vâră în fanta telefonului. Acestea cad înăuntru cu un zornăit vesel.

Telefonul sună o singură dată înainte să-i răspundă cineva.

— Alo?

— Măi, măi, ca să vezi. E chiar sora mea preferată! Ce surpriză plăcută!

Nu e deloc plăcută. Mad e ultima persoană pe care spera s-o audă. Legătura telefonică pârâie.

— Aha. Ce vrei?

— Sunt OK, mulțumesc de întrebare. Ce te face să crezi că vreau ceva?

— Tu suni doar când vrei ceva.

Acesta e un mare neadevăr. Wes se încruntă, dar își păstrează vocea domoală.

— Îmi ajunge bucuria de a vorbi cu iubita mea soră.

— Minți de nu se poate.

Apoi, după o clipă, întreabă:

— Când e vânătoarea?

— Săptămâna viitoare.

Își răsucește firul de telefon în jurul încheieturii.

— Ar trebui să veniți. Va fi distractiv, dacă nu moare nimeni.

— Eu și Christine muncim, iar Colleen are școală. Nu putem să ne luăm liber să

mergem să ne plimbăm pe la țară de dragul tău.

— E în weekend, așa că poate veni și Fasolică.

Wes șovăie.

— Și, dacă vom câștiga, nu va mai trebui să te întorci la muncă o vreme dacă nu vrei.

— Chiar îi ceri mamei să privească așa ceva?

— O să fie OK. I-am spus deja c-o să merg la spovedanie. Mă gândesc că, dacă

spun zece sau douăzeci de rugăciuni, o să fiu iertat.

Mad pufnește. Băiatul își mușcă buza ca să nu întindă coarda. Când glumești cu Mad e ca la box; trebuie să știi când să ieși din ring.

— Mai gândește-te, OK?

— Bine. Mă gândesc. Cu cine vrei să vorbești, de fapt?

Cu tine. Cuvintele îi rămân însă pe vârful limbii și, chiar dacă ea ar rămâne la telefon, ce ar mai fi de spus? Că-i e dor de ea? Că vrea să-l ierte? Ar fi adevărul, dar dorințele lui nu au contat niciodată prea mult pentru ea. Până

când nu-i va umple o cadă cu aur sau până când nu-i va vindeca el însuși mâna mamei, niciun discurs nu-i va fi de folos.

În schimb, zice:

— Poți să mi-o dai pe mama?

— Sigur.

Apoi așteaptă, răsucindu-și cablul telefonului în jurul degetelor atât de strâns, încât vârfurile lor devin la început roșii, apoi albe. După un minut și încă o monedă vârâtă în fantă, își aude mama spunând: — Wes?

— Ce mai faci, mamă?

— Sunt atât de fericită să-ți aud vocea. N-ai mai sunat de mult. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Păi, am fost un pic ocupat. Dar acum sunt aici! Viu și nevătămat.

— Chiar așa? Mănânci cât trebuie? Dormi bine?

Wes își trece o mână peste față.

— Da, mamă...

— Ah, nu-mi vorbi cu tonul ăsta. Pari obosit. Asta-i tot.

— Sunt doar puțin stresat. Tu cum te simți?

— Rana se închide frumos. Însă nu prea am mobilitate. Nu-ți face griji pentru asta, a thaisce. Nu pot face nimic acum. Ce te tulbură?

Trebuie să mintă. Dar de îndată ce deschide gura pentru a-i oferi un

răspuns evaziv, stomacul îi zvâcnește dureros.

— Multe lucruri, să fiu sincer.

Ea tace prelung și Wes are senzația că nici nu l-a auzit. Apoi, de parcă s-ar teme să nu-l sperie cumva, mama zice:

— De ce nu-mi povestești?

— Maestra Welty încă nu s-a întors în Wickdon. Ceilalți concurenți sunt...

Dacă-i va spune despre Jaime, îi va da insomnii; n-o poate împovăra cu așa ceva.

— Sunt o grămadă de oameni care vor să câștige. Și, dacă pierdem, eu nu voi deveni niciodată alchimist, iar Margaret va fi nefericită pentru totdeauna, noi vom rămâne fără casă și, pe lângă toate astea, cred că Mad mă urăște.

— Sora ta nu te urăște.

Wes strâmbă din nas.

— Te-am auzit.

— N-am spus nimic!

— Știu la ce te gândeai, îi reproșează ea. Mad e supărată din mai multe motive, iar tu ești o pradă ușoară. Nu spun că vreunul dintre voi are dreptate. Spun doar ce se petrece.

— Nu înțeleg de ce eu.

Ea oftează.

— Madeline și-ar asuma orice risc pentru oamenii pe care-i iubește. La fel și tu.

Dar dragostea ei se câștigă cu greu. În inima ei nu are loc decât pentru câțiva oameni. Iar tu... Tu îi iubești pe toți cei care îți ies în cale.

— Și totuși, ea mă consideră egoist.

— Așa spune doar. Realitatea este că ești prea idealist. Ea crede că-i prețuiești pe străini la fel de mult ca pe propriile tale rude.

— Dar eu nu...

— Știu. Dar nu o ajuți deloc să vadă asta. Poți păcăli pe toată lumea. Și ești prea mândru ca să recunoști că i se sfâșie sufletul din cauza ta.

— Credeam că mă iubești, spune el posomorât.

— Te iubesc, de aceea îți spun asta. Concentrează-te pe ceea ce poți controla acum. Fă-ți treaba așa cum trebuie și ai încredere că Dumnezeu va avea grijă de restul. Avem nevoie de tine.

Mama face o pauză.

— Margaret are nevoie de tine.

— Mai degrabă eu am nevoie de ea.

Lui nu-i place tăcerea apăsătoare a mamei. Nu are încredere în această tăcere.

— E o fată drăguță, spune ea.

— Vorbești serios? râde el nervos. Știi bine că nu e sumică, mamă.

— Păi, nu contează, atât timp cât se cunună la biserică. Îi plac copiii?

— Doamne, murmură el.

— Ai grijă cum vorbești, Weston.

— Scuze, scuze.

Își trece o mână prin păr.

— Trebuie să spun că nu cred că ea e... Nu știu dacă sunt genul ei.

— Prostii. Oricum, doar te tachinam. Să te porți frumos cu ea, bine? Sărmana fată, i-ar prinde bine un prieten. Mama ei nu i-a scris măcar?

Wes își sprijină capul de geamul cabinei telefonice.

— Nu, niciun semn. Parcă ar fi intrat în pământ.

— Ce fel de mamă i-ar face așa ceva copilului ei? Nu mă interesează că e destul de mare și că poate avea grijă de ea însăși. Nimeni n-ar trebui să fie atât de singur.

S-a gândit și el la asta de nenumărate ori. Se întreabă prin ce oare a

trecut Margaret dacă a luat-o razna doar când a văzut biroul mamei sale. Dar nu știe dacă are energia — sau mărunțișul necesar — pentru a săpa în indignarea mamei sale.

— Știu. Tocmai de aceea tot clanul Winters trebuie să-i arate puțină dragoste. Vii să vezi vânătoarea?

— Nu știu dacă pot suporta să privesc, dar voi fi acolo.

— Bine.

Wes ezită din nou.

— Mi-e dor de tine, știi?

— Vai, o thaisce. O să ne vedem în curând. Fă tot ce poți. Sora ta te va ierta, indiferent de ce se va întâmpla. Vom supraviețui.

— Sper că da. Eu... nu vreau să te mai rănesc. Vreau să fii fericită. Știu că a fost greu în ultimii ani și știu că eu nu ți-am făcut viața mai ușoară. Am fost un fiu rău, dar...

Wes aude respirația întretăiată a mamei sale.

— Weston, să nu îndrăznești! Mă faci să fiu mândră de tine în fiecare zi. Doar că-mi fac griji pentru tine. Au trecut ani întregi de când nu te-am mai văzut zâmbind așa cum zâmbeai înainte să moară tatăl tău. Nu știu dacă te-am rugat vreodată să vorbești cu mine despre ceea ce te preocupă de atunci, și eu...

Și tocmai asta e chestia: nu-l rugase. Nu voia ca ea să-și facă griji, dar nici nu-și imaginase vreodată că, dacă se închide în sine, o va răni și mai rău.

— Mamă, te rog, nu plânge, spune el răgușit. Nu suport asta.

— Câteodată îmi amintești tare mult de el. Știu că și el ar fi mândru de tine.

Ar fi? Lacrimile îi înțeapă ochii. Au trecut doi ani, dar încă îl uimește cum i se redeschide rana acestei suferințe. Își drege glasul ca să nu scoată vreun sunet ciudat. Când, în sfârșit, se liniștește, spune încet: — Mulțumesc. Înseamnă enorm pentru mine.

— Te iubesc. Ne vedem la sfârșitul săptămânii, bine?

— Și eu te iubesc. De-abia aștept.

Apoi se așterne tăcerea. Wes nu știe când discuțiile cu mama lui îi vor rupe mai puțin inima. Când va începe să simtă că face ceea ce se cuvine sau că va fi vreodată genul de bărbat care să merite mândria părinților lui. Dar, deocamdată, mama are dreptate — la fel cum a avut și Margaret. Până nu câștigă, nu poate face nimic pentru oamenii pe care-i iubește, cu atât mai puțin pentru o țară

întreagă.

Așa că se va concentra pe lucrurile care-i stau în putere. Să descifreze notițele lui Evelyn. Să-l umilească pe Jaime Harrington. Să depună trupul lipsit de viață al halei în mâinile lui Margaret.

După aceea, și el, și Margaret vor avea ceea ce-și doresc. Wes se întreabă dacă

asta îi va face cu adevărat fericiți. Odată ce se va întoarce Evelyn, vor trebui să

se hotărască în privința asta. Dacă e sincer, nu e convins că poate învăța ceva de la o persoană atât de rece ca Evelyn — sau dacă-și va putea ține limba în frâu în fața femeii care i-a distrus viața lui Margaret.

Moarte — în irlandeză (N.t.).

[7] Renaștere — în irlandeză (N.t.).

[8] Aur — în irlandeză (N.t.).

22

Marea e cenușie și neliniștită sub cerul din ce în ce mai întunecat. Din când în când, un val cu creastă albă se înalță vuind și se sparge de stânci — suficient de violent pentru a dovedi că nu e deloc o creatură îmblânzită. Margaret își dă jos cizmele și merge pe țărm, unde spuma sărută nisipul, strălucind slab în lumina soarelui la apus, ca un surâs cu dinții dezveliți.

La câțiva metri în larg, una dintre țintele de lemn de la competiția de aseară se balansează în lanțurile sale ca un om într-o frânghie de spânzurătoare. Margaret găsește o bucată ruptă din aceasta încâlcită într-un șir alunecos de alge adus pe plajă. E o amintire sumbră a faptului că, după noaptea trecută, nici ea și nici Wes nu mai sunt în siguranță.

— Maggie?

Se întoarce la auzul vocii bine cunoscute a doamnei Wreford — dar uşurarea îi dispare când îl vede pe Jaime lângă ea. Faţa lui pare chiar mai încrâncenată decât de obicei, cu buza spartă şi cu vânătăile negre care-i umplu pomeţii. Wes va fi încântat când îşi va vedea opera.

Jaime îşi ţine gura închisă şi ochii feriţi, de parcă i-ar fi jenă că e surprins făcând un lucru atât de banal ca o plimbare pe plajă. Doamna Wreford îi aruncă o privire tăioasă, iar el mormăie un salut abia inteligibil.

Doamna Wreford oftează. Are faţa roşie de frig şi, cu stropii de apă de mare care-i împodobesc şuviţele, pare învăluită într-o aureolă argintie.

— Ce faci aici? Vine furtuna.

Îşi îndreaptă bărbia spre munţi, unde norii tot mai groşi coboară lent, uşori ca o pisică leneşă, şi se întind peste pădurile întunecate de chiparoşi. Ceaţa se revarsă

peste golf şi i se încolăceşte în jurul gleznelor. În foarte scurt timp, nu vor mai deosebi marea de cer.

— Mă gândeam să înot puţin, spune Margaret.

— Ţi-ai pierdut minţile? O să mori de frig sau o să te îneci.

Ar vrea să-i spună că apa rece nu e atât de rea, dar când se întoarce din nou cu faţa spre mare, un val sărat o loveşte peste faţă. Marea se agită tulburată şi, deşi e înfricoşătoare, lui Margaret îi place cel mai mult când e aşa dezlănţuită.

Găseşte o satisfacţie ciudată în forţa acelei furii. Îşi ridică fusta şi şi-o leagă

deasupra genunchilor.

— Voi doi ce faceţi aici?

— Noi? Îl căutăm pe Zach Mattis. Mama lui mi-a spus că dementul ăla nenorocit nu s-a întors acasă aseară, iar eu i-am spus că aş paria pe orice că e încă leşinat în peştera aia dubioasă în care toţi vă credeţi suficient de deştepţi să vă

ascundeţi. De parcă eu nu am avut şaptespe ani cândva şi n-am băut tot acolo din alcoolul furat de la părinţi.

Mișcă din deget spre Jaime.

— Eu măcar aveam prieteni cu suficient bun-simț cât să mă ducă acasă.

Presupun că tu erai prea ocupat să te încaieri.

— Ți-am spus deja că m-am împiedicat și am căzut, spune Jaime, spășit.

Margaret își lasă capul în jos pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Așa e.

Doamna Wreford îi aruncă lui Margaret o privire iscoditoare, ca și cum ar aștepta vreo mărturisire.

— S-a împiedicat și a căzut. Tu ce părere ai despre asta, Maggie?

— Nu știu nimic despre asta.

— Așa-i. Sunt convinsă că nu știi nimic.

Doamna Wreford oftează, iar Jaime o privește încruntat.

— Păi, dacă vrei să ne dai o mână de ajutor la căutări, ți-am fi recunoscători.

Cred că vremea se va înrăutăți.

Vântul suflă în rafale în jurul lor, fluturând cu putere fusta lui Margaret. Sunetul mareei i se umflă în urechi, din ce în ce mai zgomotos, până când nu mai aude decât șuieratul numelui ei.

Margaret, Margaret, Margaret.

Își strânge pumnii ca să-și învingă spaima care o paralizează când aude din nou acea voce, fragilă ca frunzele uscate, sfărâmicioasă ca scoicile măcinate de valuri. Nisipul i se strecoară printre dinți. Gustul de sare și de cupru îi acoperă

limba.

Un geamăt îngrozitor se ridică deasupra vuietului furtunii care se întețește.

Doamna Wreford se strâmbă în direcția vântului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta?

Margaret a mai auzit un sunet ca acela. Anul trecut, o căprioară s-a strecurat prin gardul pășunii familiei Halanan și și-a prins capul între stâlpi. În timp ce se zbătea ca să se elibereze, și-a rupt gâtul. A găsit-o acolo, gâfâind slab, cu ochii dați peste cap, cu picioarele contorsionate sub trup. Plângea necontenit. Scotea niște sunete îngrozitoare, rugătoare. Sunetele morții. Margaret a ucis-o ca s-o scape de chinuri, dar căprioara suferise mult timp de una singură.

Gemetele se aud din nou.

— Parcă ar fi Mattis, zice Jaime.

Toți trei o iau la fugă. Vântul îi sfâșie și părul îi biciuiește fața lui Margaret, umplându-i ochii de sare. Nisipul e negru ca noaptea și lucios ca o oglindă, încetinindu-i flămând picioarele goale. Fata simte cum îi ard gambele. Se apropie de o mică peșteră săpată într-o stâncă. În pereții de piatră ai acesteia stă

sculptată istoria secretă și mult mai liniștită a tinereții orașului Wickdon: inițiale crestate în interiorul unor inimi, desene falice și, ici-colo, o confesiune sau un fragment de poezie. Mai multe sticle de bere goale se ciocnesc între ele în nisip.

Când va veni fluxul, întreaga peșteră va fi scufundată.

Margaret măsoară cu atenție fiecare pas pe care-l face pe nisipul instabil. Lumina

săracă se reflectă în bazinele formate de maree. Margaret nu vede mare lucru prin întunericul și lumina vagă — dar deslușește o formă întunecată și zdrobită

la câțiva metri în fața ei.

Mattis.

— Dumnezeule, șoptește doamna Wreford. Copii, nu vă uitați.

Dar Jaime nu ezită și plonjează prin bălți, căzând în genunchi lângă prietenul lui.

— Zach!

Margaret se apropie cu grijă de ei și se ghemuiește pentru a vedea ce s-a întâmplat. Pielea lui Mattis e albă ca hârtia, buzele lui par albastre

ca solzii de pește, iar mușcătura de pe umăr este de un roșu aprins. Arată de parcă ar fi fost sfâșiat și apoi lipit la loc. Carnea arsă fierbe peste șirurile zdrențuite de mușchi, iar marginile rănii sunt acoperite cu un strat negru de caput mortuum. Prin valul de sânge, Margaret îi vedea osul umărului. Miroase a alchimie, a mare și a moarte.

Probabil că hala l-a surprins aici de unul singur: prima victimă umană a sezonului de vânătoare. E aproape de forța sa maximă acum, dacă a avut destulă

îndrăzneală să atace pe cineva în vecinătatea orașului.

Apoi Zach respiră aproape insesizabil.

— E în viață, strigă Jaime. Chemați ajutoare!

— Nu vă mișcați, spune doamna Wreford. Niciunul dintre voi să nu se clintească

din loc.

Margaret nu face nimic.

În timp ce-i privește zbaterea slabă a pieptului, ascultă pașii doamnei Wreford care se strecoară în apa puțin adâncă. Strigătele ei în timp ce sunt smulse și purtate de vânt. Mormăielile lui Jaime care se ridică în picioare și se plimbă ca o fiară în cușcă. Totuși, marea o încolțește. Totuși, valurile îi șuieră numele.

Margaret, Margaret, Margaret.

— Taci odată, șoptește ea. Taci.

Apa curge prin gura peșterii și i se infiltrează în țesătura fustei. E atât de rece, încât îi taie respirația. În timp ce duhoarea amestecată de sare, cupru și pucioasă

umple aerul, ceața se rotește în ochii lui Margaret. Amintirea acelei nopți îngrozitoare se materializează peste lumea reală.

Este aici și nu este. Stă îngenuncheată sub valul care se ridică și tot în genunchi stă și pe podeaua laboratorului mamei sale. Îi leagănă capul lui Evelyn în timp ce din părul ei auriu picură sânge. Mama ei o prinde de încheietură. Degetele îi sunt ca niște bețe de gheață.

Maggie, mormăie ea.

— Maggie.

Se prăbușește în spate sub greutatea propriului corp, încercând să respire. Pielea i-a devenit alunecoasă, din cauza transpirației și a apei de mare. Mattis se agață

slab de ea, deschizând ochii.

— Nu vreau să mor.

Auzindu-i vocea, Jaime se oprește din mersul furibund.

— Zach. Ești... Rezistă, OK? Vin ajutoare. O să fie bine, îți promit.

Lui Mattis îi tremură buzele. Chipul ei palid și dezorientat se reflectă în ochii lui îngroziți și sticloși. Jaime nu știe dacă l-a auzit, pentru că Zach nu răspunde.

— E în stare de șoc, spune Margaret.

Jaime scoate un sunet frânt, chinuit, de care ea nu-l credea capabil. Își îngroapă

fața în mâini.

— Trebuia să fie o glumă. A fost o glumă stupidă și nenorocită. Nu m-am gândit... N-ar fi trebuit să... E numai vina mea. Doamne, e numai vina mea.

— Maggie, șoptește Mattis. Îmi pare rău.

Trăsăturile lui Jaime se înăspresc. Își trece iute privirea de la unul la altul.

— Îmi pare rău.

Mattis se îneacă la fiecare cuvânt și începe să plângă.

— Poți să mă ierți?

Dacă s-ar fi simțit mai puternică, dacă n-ar fi fost încă pe jumătate detașată de propriul corp, l-ar fi întrebat pentru ce. Pentru ce îi pare rău. De ce ar trebui să-l ierte. Mattis nu a fost niciodată bun cu ea, dar actele lui de răutate erau blânde în comparație cu cele ale lui Jaime. Erau simple și absurde — Zach era ca un câine care execută un truc pentru a-i face pe plac stăpânului său. Ușor de suportat, ușor de înghițit.

Trebuie doar să supraviețuiești, și-a spus ea însăși ani întregi. Îndură și gata.

Dar s-a săturat să îndure, la fel ca Wes. Nu-i poate oferi nicio consolare, nicio iertare. În această stare de stranie detașare, ar vrea să-și lipească degetul mare în rana lui până la zgârci, să apese până la acel nod galben de os care se întrevede sub mușchiul sfâșiat. Vrea să-l rănească măcar puțin din cât a rănit-o el pe ea.

Vrea ca Jaime să vadă în ce a transformat-o.

— Maggie, se smiorcăie el. Te rog.

Jaime se apropie de ea.

— Spune ceva!

Dar la ce i-ar folosi să-și verse mânia asupra lui? Apa se scurge din tavan, căzând la fel de greu ca niște pietre aruncate de fluxul înalt. Părul lui și fusta ei se unduiesc în jurul trupurilor lor, înflorind în apă ca un șuvoi de sânge.

— O să fii bine, spune ea și-l strânge ușor de mâna lui liberă. O să fii bine.

Când vin paramedicii, îl găsesc pe băiat cu mâna deja răcindu-se între palmele fetei.

Ploaia bate în acoperișul apartamentului doamnei Wreford, format din câteva camere vechi de deasupra cârciumii Blind Fox. Margaret stă la o masă șubredă

care ocupă jumătate din bucătăria încinsă de căldura cuptorului, legănându-și capul în mâini în timp ce râsetele de jos se aud slab prin podele.

Nu se poate opri din tremurat, în ciuda tuturor eforturilor pe care doamna Wreford le-a făcut pentru a o încălzi. După ce a adus-o aici, doamna Wreford a convins-o să-și schimbe hainele și a așezat-o în fața focului. Margaret n-a spus nimic în timp ce doamna Wreford a șters-o cu prosopul și i-a împletit din nou părul. O durea tot corpul. După ce doamna Wreford i-a legat părul cu o curelușă

de piele, s-a dus să-i ceară doctorului noutăți despre Mattis.

O pătură grea, căptușită cu blană, îi atârnă peste umeri, iar un castron

neatins se răcește în fața ei. Supa de scoici și textura alunecoasă și cauciucată a acesteia îi amintesc prea mult de carnea vie de pe umărul lui Mattis. Când închide ochii, vede aceeași imagine întipărită în minte. Mattis și mama ei, una și aceeași persoană palidă și plină de sânge în apa plină de spumă. Margaret se freacă pe față și încearcă să dea totul uitării.

În tot apartamentul miroase a bere și a pâine coaptă, a drojdie și a confort. Pe blatul bucătăriei sunt o sumedenie de sticle, iar butoaiele care nu încap jos, în birt, servesc aici drept piese de mobilier improvizat. Câteva măsuțe de cafea pline cu bere brună, câteva scaune pline cu alte băuturi.

Dintr-un cotlon nevăzut al apartamentului, se aud paraziții unui radio și trilul vesel al unui saxofon. Familiaritatea acestui loc nu-i este de ajuns ca s-o calmeze. Dintre toate lucrurile din lume, ea îl vrea pe Wes. Tânjește după

privirea lui încurajatoare, după râsul lui optimist.

Probabil că se întreabă unde a dispărut. I-a promis că se va întâlni cu el lângă

cal.

Ușa se deschide cu un scârțâit, iar parchetul duduie sub pașii doamnei Wreford.

Aceasta are în mână două pahare reci cu bere neagră. Haina îi e plină de picuri de ploaie și are părul încâlcit de la umezeală. Încă miroase ca în peștera în care l-au găsit pe Mattis: a pucioasă și a alge marine putrezite. Simte că-i vine să

vomite.

— Ți-e sete? întreabă doamna Wreford.

Se așază pe scaunul de vizavi de Margaret și lasă paharele jos. Margaret își încolăcește mâinile în jurul unuia dintre ele, bucuroasă de frigul care-i cuprinde

degetele. Măcar poate simți ceva.

— Mulțumesc.

— Va trăi.

Ochii lui Margaret se închid și respirația îi părăsește trupul. Fără nicio spaimă

care s-o mai țină în picioare, e brusc epuizată.

— Mă bucur să aud asta.

Privirea doamnei Wreford se îndreaptă spre bolul neatins de supă.

— Nu ai mâncat.

— Nu mi-e foame. Sunt doar obosită.

— Atunci de ce nu rămâi aici în seara asta? Nu vreau să mergi acasă pe întuneric și pe ploaie, mai ales acum când hala a dat de gustul sângelui.

Margaret detestă ideea de a fi adunată de pe stradă ca o pisică rătăcită.

— O să fiu OK. Bat drumul ăsta destul de des.

— Când o să încetezi să mi te mai împotrivești, Maggie?

Frustrarea din glasul femeii o sperie.

— Nu am copii, așa că pot la fel de bine să spun că ești și a mea. De dragul nervilor mei, rămâi aici. Îmi faci o favoare. E doar o noapte.

— Bine, spune ea cuminte. Dar Wes… domnul Winters este…

Femeia face semn cu bărbia spre fereastră.

— Aproape că mi-a dărâmat ușa când a auzit că ești aici, dar i-am spus că ai nevoie de puțin spațiu.

Margaret își întinde gâtul. Wes stă sub un umbrar, părând pe jumătate înecat cu părul lipit de obraji. Îl împinge ușor laoparte pe Sclipici, care-i mestecă reverele hainei supradimensionate. Exact atunci, băiatul ridică privirea și ochii li se întâlnesc. Zâmbetul pe care i-l aruncă e incredibil de luminos, amestecat cu o senzație care-i face inima să tragă o tumbă de fericire.

— Poate să rămână și el aici, dacă se poartă frumos.

Doamna Wreford îi aruncă o privire plină de subînțeles și Maggie nu se bucură

deloc de insinuarea aceasta.

— E atât de jovial.

Margaret ia o înghițitură mică din bere. Are gust de malț și un pic dulceag, de ovăz cu ciocolată. O plimbă pe limbă înainte de a o înghiți.

— Da. Așa e el.

— Îți place de el?

— Îndeajuns de mult.

— E cel mai optimist lucru pe care te-am auzit spunându-l despre cineva.

Margaret se roagă ca roșeața care-i străbate gâtul să nu-i ajungă la față. E

adevărat. Sunt puțini oameni în viața ei cu care relația ei a înaintat atât de mult, încât să poată să spună că a ajuns să-i placă.

— Se pare că și el ține la tine.

Acesta e de-abia un gând pe care nu și-l poate permite. Își face de lucru desenând modele pe condensul de pe pahar.

— Maggie.

Gravitatea vocii doamnei Wreford o oprește.

— De ce faci asta?

Ca să-și determine mama să rămână aici. Pentru dragoste. Acesta a fost întotdeauna răspunsul, fără ezitare.

Dar în săptămânile de când Wes și-a făcut loc în viața ei, a început să-și pună la îndoială aceste certitudini. Iubirea nu e un obiect cu muchii ascuțite, așa cum a

crezut ea mereu. Nu e ca marea, care-i alunecă printre degete dacă se agață prea tare de ea. Nu e o monedă de schimb, un trofeu ce poate fi câștigat, refuzat sau negociat. Dragostea poate fi neclintită. Poate fi stabilă sau sălbatică precum o flacără deschisă. E o felie de pâine unsă cu unt la o masă. Este ciuda izvorâtă din îngrijorare. E o pieliță jumulită și ruptă de la un deget rănit.

Nu mai e de ajuns să facă asta pentru Evelyn. Poate că o face, de fapt, și pentru Wes.

Dar faptul că ține la el ar putea s-o ucidă. Dacă Maggie câștigă, el va rămâne aici și va deveni alchimist. Dacă pierde, el va pleca. Oricare ar fi rezultatul, ea s-ar simți pierdută. Orice ar face, ea își va făuri propriul destin nemilos. Fie Wes își va îndeplini visurile și se va căsători cu o femeie frumoasă și mondenă, fie se va întoarce la Dunway fără ea. Margaret nu poate merge cu el. N-ar suporta acel oraș, cu toată aglomerația lui cenușie, cu mulțimile care se înghesuie și cu tot zgomotul lui oribil. Și-ar trăi zilele ca o soție selkie , închisă în casa lui, departe de mare.

Nu există o lume în care amândoi să fie fericiți.

— De ce mă privești așa? insistă doamna Wreford.

— Nu e nimic. Fac asta pentru că n-am încotro.

— Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei.

— Mama mea...

Doamna Wreford își trântește berea pe masă. Spuma groasă se prelinge peste buza paharului.

— Aproape ai văzut un om murind azi. Las-o pe maică-ta.

Margaret tresare.

— Îmi pare rău. Am întrecut măsura.

Doamna Wreford își freacă tâmplele.

— Ascultă-mă, dacă vrei, bine? Am trăit cu câțiva ani mai mult decât tine, ceea

ce-mi place să cred că mi-a oferit o anumită perspectivă asupra lucrurilor. Sunt mai înțeleaptă decât tine în unele privințe. Nu în foarte multe, crede-mă, dar pot să-ți spun cu siguranță: puțini sunt oamenii pe această lume care merită să fie așteptați. Și mai puțini dintre ei merită să te facă, cu bună știință, să te simți nefericit. Mă înțelegi?

Margaret dă din cap. Acesta, se pare, nu e un răspuns care s-o mulțumească.

— Când se va întoarce mama ta, ce ai de gând să faci?

— Voi fi fericită, iar domnul Winters își va începe ucenicia.

— Dar tu ce vei face?

Și după ce câștigăm? a întrebat-o Wes aseară. Atunci ce va fi?

Nu a știut cum să-i răspundă atunci lui Wes și nici acum nu știe cum să-i răspundă doamnei Wreford. Ce mai poate exista pentru ea, dincolo de zidul iminent al întoarcerii mamei sale? Cine e ea fără durerea absenței mamei și fără

teama de a o pierde din nou?

— Încă ești convinsă că sunt o mare proastă, nu-i așa? întreabă doamna Wreford.

Știu prea bine că ea habar nu are ce ai făcut tu luna asta. Cum crezi că va reacționa când îl va găsi pe băiatul ăla în casa ei?

Margaret s-a gândit la asta doar pe jumătate. Evelyn își protejează aprig cercetările. Și dintre toate regulile pe care Evelyn i le-a insuflat după plecarea tatălui ei, acestea erau esențiale: să nu aibă încredere în nimeni și să nu depindă

de nimeni. Faptul că-l lasă pe Wes să intre în viața ei le încalcă pe amândouă.

— Mă aștept să fie furioasă. Dar dacă ucidem hala, Wes o va convinge.

— Evelyn Welty nu e genul de femeie pe care s-o mituiești. Cred că știi asta în străfundul sufletului tău.

— Și ce vrei să fac? Să renunț?

— Ar fi mult mai bine pentru liniștea mea dacă ai renunța, dar nu cred c-o vei face. Îți cer doar să te gândești la ce e mai bine pentru tine. Nu pentru mama ta.

Nu pentru Weston. Pentru Margaret.

Și dacă nu știu? vrea ea să întrebe. De unde aș putea să știu?

— Știu că-ți iubești mama și știu că și ea te iubește, în felul ei. Dar sunt și mulți alți oameni care te iubesc.

Doamna Wreford se întinde peste masă și-și pune mâna peste pumnul strâns al lui Margaret.

— Sper că știi asta.

— Știu, minte ea.

Ochii doamnei Wreford se umplu de o tristețe teribilă când dă drumul mâinii fetei.

Pe fereastră, Margaret vede că Sclipici l-a dezbrăcat de tot de haină pe Wes.

Calul strânge țesătura între dinți și smucește triumfător din cap. Wes strigă ceva ce Maggie nu poate desluși de aici, întinzând rugător mâna spre pânza umedă și moale în care s-a transformat paltonul său.

— Băiatul ăsta e... altceva, nu-i așa?

— Da, răspunde Margaret încet. Este.

— Mă duc să-l chem înăuntru.

După ce doamna Wreford îl salvează pe Wes din dinții calului și-l aduce în casă, îi întinde un prosop și îi oferă un loc pe canapeaua ei, ca să rămână peste noapte.

Wes mănâncă vesel supa rece a lui Margaret, umplând liniștea cu o pălăvrăgeală

inutilă până când scepticismul exersat al doamnei Wreford cedează. A mai cucerit pe cineva — doar că, de data asta, Margaret se simte mai degrabă

mulțumită că o persoană din viața ei îl simpatizează. Doamna Wreford se agață

de brațul băiatului și-l bombardează cu întrebări stânjenitor de directe până când e satisfăcută de poveștile despre familia și aspirațiile lui și despre avantajele vieții din Wickdon față de cea din Dunway. După aceea, se comportă ca și cum ar fi prieteni vechi. Doamna Wreford râde de-i dau lacrimile, până când trebuie să plece la birt, pentru că e tura ei.

Cu mâna pe clanța ușii, se răsucește și le aruncă fiecăruia o privire cu subînțeles.

— Voi fi chiar la parter și am urechi peste tot. Cu tine vorbesc, Weston.

— Nu te speria. O să am grijă de ea.

Doamna Wreford cască ochii, ca un avertisment.

— Asta sper să faci.

Ușa se închide în urma sa și ei rămân singuri.

Margaret se întinde pe canapea și-și trage pătura până la bărbie. Epuizarea din ultimele două zile o apasă și se simte de parcă n-a ieșit încă la suprafață din adâncurile peșterii. Frigul nu i-a plecat din oase și nici zidul gros de ceață care o separă de restul lumii nu s-a ridicat.

Degetele ei amorțite îi sunt împreunate în dreptul claviculei; e ca și cum pe piept i-ar sta mâna unui străin. Se întreabă cum poate trăi cineva în Wickdon în adevăratul sens al cuvântului. Nici măcar liniștea nu e ce trebuie să fie, cu foșnetul constant al valurilor, cu răpăitul ploii, cu larma turiștilor de pe străzi.

— Margaret.

Wes se ghemuiește lângă ea. Se întinde spre ea, de parcă ar vrea să-i dea laoparte părul de pe frunte sau să-i mângâie obrazul. În cele din urmă, își pune mâna peste propriul genunchi.

— Ești bine?

— Sunt OK.

— Vrei să vorbim despre asta?

Despre asta. Nu despre hala. Nici măcar despre ce s-a întâmplat cu Mattis. Ci despre mama ei. Despre el. Dar cum îi poate spune ce simte fără să-l sperie?

Cum să decidă ce e mai bine pentru ea când tot ce-și dorește o va răni atât de mult?

— Nu. Vreau să mă duc la culcare.

— Sigur, bine. O să sting luminile.

Se duce să apese întrerupătorul. Luminile se sting, iar Margaret se cuibărește mai adânc în perne. Arcurile i se înfig în spate și gem sub

greutatea ei, dar e atât de obosită, încât probabil va adormi de cum va închide ochii.

Wes se trântește pe canapeaua de lângă ea și se întoarce pe o parte. Chiar și în întuneric, Maggie îi vede strălucirea felină din ochi. Lumina lămpilor de pe stradă pătrunde ușor în cameră, poleind totul. E destul de aproape ca să-l atingă

dacă ar vrea. Pe măsură ce ochii ei se obișnuiesc cu bezna, expresia lui îngrijorată devine limpede.

— Glonțul nu e suficient, spune el.

— Părea că e.

— A fost, dar nu mai e. Nu cred că va ucide hala. Adică știu că n-o va ucide. Și dacă nu avem mijloacele de a o ucide, atunci toate astea sunt în zadar.

Își simte inima în gât. Nu, Wes se înșală. Glonțul lui trebuie să funcționeze.

Trebuie să existe o altă cale. E obligatoriu, altfel ce i s-a întâmplat lui Evelyn i se va întâmpla și lui Wes. Simte cum alunecă din nou în apele reci ale spaimelor sale.

— Nu pot să vorbesc despre asta. Nu acum.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, spune el, apoi se rostogolește pe spate și oftează.

Nu mă gândesc decât că puteai fi tu cea rănită.

— Dar nu am fost.

— Chestia asta nu mă liniștește deloc.

— Nu trebuie să te liniștească. Așa s-a întâmplat și gata.

— Uneori nu te înțeleg. De cele mai multe ori, de fapt.

Margaret zâmbește, ceea ce pare să-l facă să se simtă mai bine.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.

— Să nu-ți pară. Cred că ai dreptate. Asta s-a întâmplat și gata. Dar adevărul e că încă nu mi-am terminat treaba. N-am încotro decât să

mă străduiesc și voi găsi o soluție până la sfârșitul săptămânii. Îți promit.

Își întinde brațul între paturile lor improvizate, ca și cum s-ar aștepta ca fata să-i strângă mâna.

— Ce-i asta?

— O promisiune.

— Ești caraghios.

— Ba, vorbesc foarte serios.

Margaret îl ia de mână. În comparație cu a ei, mâna lui e netedă și nestricată de muncă. Niciunul dintre ei nu se retrage. Deși îi vede trăsăturile scăldate de lumina ambientală domoală, nu poate ghici la ce se gândește. Wes o mângâie cu degetul mare peste încheietură. Respirația i se oprește odată cu această senzație, când simte cât de atentă e atingerea lui. Se întreabă dacă el e conștient că face asta. Ba mai mult, se întreabă dacă el știe exact cum o face să se simtă.

— Doamna Wreford a spus că are urechi peste tot, îi amintește ea.

— Și?

Încă o dată, ea îi vede strălucirea din ochii întunecați. Apăsarea privirii lui îi aprinde o scânteie în adâncurile stomacului.

— Nu se întâmplă nimic din ce poate ea să audă.

O atinge cu o intensitate reînnoită și fiecare mângâiere a sa pare ușoară ca o pană, iar ea se crispează la fiorul care-i străbate șira spinării. Ascultându-i respirația întretăiată, nu se mai poate convinge că e singura care-și imaginează

cum degetele lui o ating în alte locuri.

— Da. Cred că nu.

— Vrei să mă opresc?

În pofida tonului cochet al întrebării sale, pare sincer îngrijorat.

Dacă el se oprește, mințile ei vor reveni la locul lor. Dar atunci el n-ar mai atinge-o, iar asta ar fi aproape insuportabil. Nu are încredere în ea însăși să spună

ceva, așa că face iute semn că nu.

Degetul lui mare trece deasupra curburii încheieturii ei. Îi trage mâna mai aproape de el, până când Margaret îi simte în palmă respirația fierbinte. Buzele lui plutesc la un centimetru de pulsul ei, care pare la fel ca în clipa de dinainte de a apăsa pe trăgaciul armei. Sângele îi zvâcnește în urechi, inima îi bubuie în piept, respirația îi încremenește.

Pură așteptare divină.

Dar de îndată ce buzele lui îi vor atinge pielea, povestea lor va deveni concretă, imposibil de ignorat sau de catalogat drept nebunie. E prea înspăimântător să

facă acest pas. Margaret își trage mâna din strânsoarea lui.

— O să te fac să-ți ții promisiunea.

Wes își ia mâna înapoi și clipește, ca și cum s-ar fi trezit brusc dintr-o vrajă.

— Ha? Ah... Bine. De data asta, o voi face așa cum trebuie. Va fi perfect.

Ea și-ar dori să-l creadă.

Minutele trec și tăcerea îi cuprinde. Îl invidiază pentru cât de repede adoarme, dar asta îi dă ocazia să-l admire fără ocolișuri. Pare atât de inocent, cu gura întredeschisă și cu cotul îndoit peste nas. Părul i se împrăștie pe pernă ca o creastă de cocoș.

Perfect.

Weston Winters e atât de departe de perfecțiune, dar acum așa pare. Strălucirea caldă a felinarelor de dincolo de fereastră și ritmul rapid al ploii fac ca totul să

pară cumva ireal. Ca și cum ar visa cu ochii larg deschiși.

Ființă mitologică din folclorul irlandez, scoțian și feroez, pe jumătate femeie,

pe jumătate focă (N.t.).

Următoarele două zile trec ca mierea picurată de pe vârful unei linguri.

Margaret își petrece zilele în pădure, iar Wes, în laborator, traducând cartea misterioasă a mamei fetei. A făcut progrese în privința primelor instrucțiuni, care par să detalieze un cerc de transmutare deosebit de complicat. Când codul devine din nou imposibil de înțeles, băiatul cercetează datele morții demiurgilor, căutând un indiciu, un semn. Toate sunt la fel: sub lumina lunii pline, un kathar evlavios cu un arc, cu o rugăciune potrivită sau cu o piatră deosebit de ascuțită îl răpune în flăcările furiei justițiare. Wes nu crede că Dumnezeu îl va ajuta prea curând, având în vedere deznădejdea din sufletul său.

Margaret Welty l-a aruncat într-un păcat de moarte.

Noaptea, când ea se întoarce acasă de la antrenamente, el se mută în bibliotecă și citește somnoros, în timp ce Margaret se ghemuiește cu cărțile ei dolofane sau își coase în haină firul alchimizat făcut de Wes. E momentul lui preferat din zi, pentru că ea își despletește părul, care strălucește, auriu ca lumina soarelui prin apă. Wes știe întotdeauna exact ce citește Maggie, după cum i se colorează

obrajii.

Îl distrage teribil.

De când a luat-o de mână în apartamentul doamnei Wreford, se simte legat de ea cu o vrajă feerică. Nu se poate abține să se uite la ea. Nu se poate gândi decât la ea. Nu poate să nu observe fiecare pagină pe care o întoarce foșnind sau să nu-și dorească să transforme pasajele citite de ea în realitate. Vrea să-i smulgă cartea din mâini și să-și sărute propriul nume de pe buzele ei și apoi...

Alchimia. Trebuie să se întoarcă la alchimie.

Doamne, ea nu e aici, iar el e pe jumătate bolnav de dor. Probabil că l-ar jupui de viu dacă ar ști ce fel de gânduri are în privința ei, dar Wes nu s-a priceput niciodată să se concentreze la ce ar trebui să facă. Mai are încă de lucru înainte de a se scălda în apă rece și de a se ruga pentru iertare. Dar dacă pofta lui e atât de perversă, de ce a mai lăsat Dumnezeu pe pământ fete ca Margaret?

Își lipește stiloul de hârtie și se agață de bruma de concentrare care i-a mai rămas. Munca îl aduce cu picioarele pe pământ, deși n-ar fi crezut asta în ruptul capului. Scrisul lui stângaci de mână și simbolurile dau formă gândurilor sale și le alungă temeinic departe de Margaret, ca un

far prin furtună.

Se freacă la ochi și privește pe fereastră, simțindu-se ca un câine care-și așteaptă

stăpânul să se întoarcă acasă. Margaret a plecat cu Bucluc și cu Sclipici acum câteva ore, iar el știe că se va întoarce în curând. Lumina soarelui de la sfârșitul după-amiezii se revarsă peste frunzele roșii căzute, blândă ca atingerea unui îndrăgostit. E prea greu să se concentreze acum, mai ales cu această durere de cap provocată de încordare. Muncește de ore întregi și simte că va exploda dacă

mai rămâne într-un loc.

În numai câteva zile, toate problemele se vor rezolva. Familia lui își va găsi stabilitatea, iar el își va obține ucenicia. Asta dacă va reuși să descifreze secretele acestui manuscris. Dacă Evelyn se va întoarce la conacul Welty.

Cineva bate la ușa de la intrare, speriindu-l. Groaza îl copleșește. Nimeni nu vine aici decât cu vești proaste.

Dar, când deschide ușa, e Annette.

— Ah, rostește el. Bună seara.

Fata stă pe verandă într-o rochie largă cu modele albastre. Gulerul supradimensionat i se încolăcește în jurul gâtului ca o pereche de mâini, iar o fundă atent legată îi cade pe piept. Afară, dincolo de poarta din față, farurile mașinii ei îl privesc, albe și mate ca privirea halei în lumina orbitoare a soarelui.

— Bună.

Annette își dă o buclă rebelă după ureche.

— Te deranjează dacă intru?

Familia sa i-a acordat multe, multe șanse de-a lungul anilor. Annette însă trebuie să fie cea mai iertătoare persoană de pe planetă dacă încă vrea să-l vadă.

— Nu, deloc. Intră.

Trece pe lângă el, suficient de aproape încât să-i simtă mirosul parfumului.

Cireșe, se gândește el — la fel de dulci și roșii ca rujul ei. Wes se întreabă dacă a arătat vreodată atât de nelalocul lui în casa asta. Strălucitoare și dură ca un diamant, Annette e mult prea frumoasă față de nuanțele pământii și arămii ale conacului. Se rușinează brusc de ghemele de praf care dansează groase în razele solare.

— Te pot servi cu ceva? întreabă el.

— Nu, mulțumesc. Maggie e acasă?

— Nu e acasă.

Din păcate.

Annette aruncă o privire spre ușa din față.

— Și vine în curând?

— Așa cred. De ce?

— Speram să vorbim între patru ochi.

— Acum suntem singuri.

Annette ridică din sprâncene.

— Singuri-singurei.

— Aha.

Fiecare gând coerent îi e inundat de aerul stătut și prăfuit. Se roagă ca fierbințeala care-i cuprinde ceafa să nu-i îmbujoreze și obrajii.

— Ăăă, sigur. Urmează-mă.

În timp ce o conduce pe scări, nu-i vine să creadă că totul e real. N-au mai vorbit din noaptea concursului de tir. Deși se simte teribil de derutat, nu se află deloc în poziția de a o refuza. Încă se simte închis în propriul corp, neliniștit, ca și cum pielea l-ar strânge. Dar, cu Annette acolo, își dă seama că nu vrea să se tortureze gândindu-se la Margaret. De data aceasta, îi va acorda toată atenția lui.

La etaj, șovăie puțin. În laborator e prea dezordine în acest moment, nu au unde să se așeze, și bănuiește că începe să miroasă îngrozitor, a aer viciat, pucioasă și nefericire.

— Putem merge la mine-n cameră.

— Perfect.

Wes deschide ușa dormitorului său și regretă imediat. Cănile goale de vreo cinci zile și cărțile din jumătate de bibliotecă umplu fiecare locșor posibil. Wes își smulge haina de pe spătarul scaunului de la birou și o aruncă pe patul nefăcut.

— Poți să te așezi acolo dacă vrei.

Se cocoață pe marginea patului, iar Annette trage ușa în urma ei. Aceasta se închide cu un scârțâit definitiv și sinistru. Fata privește amuzată și curioasă

încăperea, oprindu-se la fereastră. Lumina caldă și târzie a soarelui pătrunde printre copaci și pictează pereții albi cu o strălucire portocalie.

Apoi fata trage jaluzelele.

— Camera asta are cheie?

Lui Wes i se usucă gâtlejul.

— Încerci să mă închizi aici? Crede-mă, nu-mi doresc să fiu în altă parte.

Ea pare uimită, ca și cum ar fi prinsă făcând un lucru interzis. Apoi izbucnește în râs.

— Eh, știi tu. Doar un obicei. Tatăl meu îmi dă târcoale din zece în zece minute când am musafiri.

Wes deschide sertarul noptierei cu un soi de încântare ciudată. Tresare când acesta se lovește de capătul șinelor. Scoate cheia și o pune pe noptieră.

— Ca să stai liniștită.

— Ce drăguț din partea ta!

Annette îl surprinde luând loc lângă el. Arcurile saltelei gem sub greutatea lor.

E surprins când își dă seama cât de singuri sunt. La opt kilometri de civilizație, pe marginea purpurie a amurgului, în spatele ușii lui închise, genunchiul ei îl atinge pe al lui. E exact genul de situație în care n-ar trebui să se afle niciodată o fată ca ea. E fix scenariul pentru

care tatăl ei i-ar fi supravegheat cu mare atenție camera.

— Pari agitat, spune ea.

— Așa să fie?

— Mm-hmm. Niciodată nu mi-ai părut un tip cumsecade. E posibil ca toată

această bravadă a ta să fie o mască?

— Nu, nu. Pur și simplu m-ai luat prin surprindere. Nu mă așteptam să te văd.

— Cred că nu te așteptai, spune ea, sprijinindu-se în mâini. Îmi pare rău că am venit neinvitată și că între timp n-am mai dat niciun semn și... Ei bine, îmi pare rău. Asta am venit să spun.

— Poftim? Pentru ce?

— Pentru că ai făcut ce trebuia în acea noapte, înfruntându-l pe Jaime. Ai fost mai curajos decât aș fi fost eu vreodată. N-ar fi trebuit să încerc să te opresc.

— Ah. Mulțumesc. Eram doar beat, pe bune.

Ușa de la intrare scârțâie și se deschide. Margaret trebuie să fi ajuns acasă, deși nu aude zornăitul ghearelor lui Bucluc pe dușumea. Annette îl lovește cu genunchiul, atrăgându-i atenția înapoi la ea.

— Cred că și pentru asta ar trebui să-mi cer scuze. Eu sunt cea care te-a îndopat cu alcool.

— Așadar, mi-ai fost complice la capitolul curaj.

— Sau arhitecta propriei nefericiri.

— Nefericire? Sper că nu ai stat nedormită din cauza mea.

Ea zâmbește vag.

— Puțin doar. O prostie din partea mea, serios.

— Nu am dorit să te rănesc. Chiar aș fi vrut să-mi petrec vremea cu tine. Doar că...

La naiba. Acum se gândește din nou la Margaret.

— Înțeleg. Să știi că înțeleg.

— Serios? Adică... mă bucur. Nu mi-ar plăcea să cred că am greșit în fața ta fără

să am șansa de a mă îndrepta.

— Nu e nimic de îndreptat, sincer. Mă bucur că am avut ocazia să vorbim.

Annette își adună fusta.

— Îmi vine atât de ușor să vorbesc cu tine. Simt că mă înțelegi așa cum nu o fac majoritatea oamenilor din Wickdon și, cu siguranță, mă intrigi mai mult decât toți ceilalți de pe-aici. Mi-e jenă să recunosc, dar am fost atât de supărată în acea seară pentru că... Mă rog, pentru că-mi place de tine, cred. Și mă gândeam că

poate am interpretat greșit ceea ce simți.

— Nu, nu te-ai înșelat. Și mie îmi place de tine.

Și chiar vorbește serios; Annette e o fată destul de drăguță, chiar dacă e mai retrasă. Dar imediat ce cuvintele acestea îi ies de pe buze, nu mai știe dacă e adevărat.

Ochii ei îl fixează, mari și plini de speranță. Asta îl face să se simtă brusc rău.

— Da?

Până acum, asta nu i s-a mai părut niciodată o problemă. A mai primit de multe ori astfel de mărturisiri și a dispărut mereu după ce a obținut ceea ce voia. Mad îl certa pentru asta de multe ori și, deși a știut întotdeauna că asta nu-l face deloc un om decent, acum i se pare că gestul fetei e o adevărată încălcare a intimității.

— Eu...

Pașii lui Margaret răsună pe scări, apoi se îndreaptă încet spre dormitorul ei din capătul opus al holului. Wes își trece neliniștit o mână prin păr.

— În ce fel îți place de mine?

Annette îl strânge de genunchi.

— Vrei să-ți spun pe litere?

Agitația din stomac i se domolește, apoi se ascute la loc, când mâna ei îi alunecă

puțin mai sus pe coapsă.

S-a închis atât de mult în sine în ultimele zile, torturându-se cu fanteziile lui jalnice. Îl înspăimântă cât de mult și-o dorește pe Margaret — felul în care ea îi consumă fiecare gând, în care-l face să vrea să devină vulnerabil, în care-l îngrozește gândul că o poate pierde. Dar cu două nopți în urmă, ea l-a respins, smulgându-și mâna din mâna lui. Chiar dacă doar din cauza emoțiilor, a fost mai bine așa. Nu poate fi cu ea dacă va deveni ucenicul mamei sale și nu poate rămâne cu ea dacă Maggie nu vrea să plece din Wickdon. Dar poate că, dacă va avea o altă soluție, va putea îndura această suferință. Își va reprima sentimentele pentru Margaret așa cum a făcut mereu cu orice altă emoție care a încercat să-l tragă în jos.

Simplu, își spune el. Nu trebuie decât să lase să se întâmple lucrul acesta. De data asta, va ceda, și nu din egoism. Acum e vorba despre autoconservare.

Annette se apropie, iar buzele ei se lipesc de obrazul lui. Wes își lasă capul pe spate, suspinând.

— Se va întuneca în curând.

— Și? Vrei să mă dai afară? îl întreabă ea la ureche, înfiorându-l.

— Bineînțeles că nu. Ar fi lipsit de eleganță.

— Nu cred că vreau să fii gentlemanul perfect.

Când buzele ei alunecă peste gura lui, instinctul preia controlul. Mâna lui se

lipește de talia fetei, iar Annette îl trage de părul de la ceafă. Se simte primitiv și neîndemânatic, de parcă degetele lui pătate de cerneală vor strica țesătura delicată a rochiei fetei, de parcă îi va rupe panglica de la mijloc când o va desface. Dar ea scoate un sunet moale, încurajator, și-și îndepărtează buzele dulci de ale lui.

E plăcut s-o sărute, e ca și cum s-ar strecura într-un pulover vechi și cunoscut.

Dar inima lui vrea altceva — pe altcineva. Vrea pe cineva puternic, iar Annette e moale. Părul auriu, nu castaniu, i se răsucește în jurul degetelor. Nu știe cum ar fi s-o sărute pe Margaret, dar crede că acolo ar exista dinți și pasiune. N-ar fi deloc așa, cuminte și simplu. Toate astea au fost ușoare pentru el pentru prea multă

vreme. Nu mai vrea să se ascundă. Vrea să fie expus și consumat.

O vrea pe Margaret.

Wes se desprinde de Annette.

— Îmi pare rău.

Annette deschide ochii, care strălucesc dureros de uimiți.

— Îți pare rău?

— Da, spune el cu tristețe. Îmi pare rău. Nu pot să fac asta.

— De ce nu poți?

Wes își sprijină coatele de genunchi și-și leagănă capul în mâini.

— Nu știu.

— Acum un minut puteai.

Băiatul aude foșnetul țesăturii cât ea își aranjează rochia mototolită și eșarfa de la gât. Apoi aude ceva dur și ascuțit, ca o bucată de metal care cade pe o suprafață de lemn.

— Nu e vina ta. E vina mea. Gândurile îmi tot zboară, iar viața mea e un mare haos și...

— E vorba de Maggie?

— Nu, spune el, apoi adaugă, încet: Nu. Nu e vorba de Margaret.

Ea îl privește sceptică, dar ce credea că va spune? Da? Wes știe că are multe defecte, dar crud nu e. La ce i-ar ajuta dacă ar mărturisi că și-a imaginat că, în locul ei, o sărută pe Margaret? Oricât de oribil s-ar simți, cel mai bine ar fi să

pună capăt chiar acum acestei povești. Ar fi cel mai corect.

— Nu știu care dintre noi e mai prost că nu ne-am dat seama mai

devreme. Când ai de gând să-i spui că o iubești?

— Nu o iubesc.

Fiecare cuvânt îi iese cu greutate de pe buze. Expresia ei e stranie — vocea ei sună și mai ciudată, rece și dură, când spune:

— La revedere, Wes.

Ușa se închide cu un mic zgomot în urma fetei.

Gemând, se întinde pe saltea și se uită la tavanul plin de pânze de păianjen și pete de apă. Se gândește să se masturbeze, ca să se poată întoarce măcar la muncă, dar se simte prea nefericit și rușinat de el însuși, cu gustul rujului vișiniu al lui Annette zăbovindu-i pe limbă.

Când ai de gând să-i spui că o iubești?

Wes se strâmbă. Nu o iubește pe Margaret.

Sau o iubește?

În ultima lună, s-a obișnuit cu ideea că e iremediabil atras de ea, așa simpluță

cum o credea cândva. Niciodată nu i-a fost greu să recunoască faptul că o admiră: forța și convingerea ei tăcută, inteligența și tandrețea ei surprinzătoare, devotamentul și tenacitatea ei. Mai mult decât orice pe lume, Wes își dorește să

fie fericită, vrea s-o protejeze — așa cum și-ar proteja propria familie.

Dar asta este oare dragoste? Mai poate distinge, când s-a amăgit atât de mult la fiecare pas? Colleen i-a spus odată că fetele nu sunt atât de derutante pe cât le

crede el și poate că avea dreptate. Poate că oamenii, în general, sunt derutanți. Și pe el asta îl derutează cel mai mult.

În depărtare, aude cum se sparge un geam și cioburile se lovesc de podea. Apoi niște râsete înăbușite răsună pe hol. Recunoaște acea voce.

Jaime.

Wes sare din pat și dă să iasă pe ușă, dar aceasta nu se deschide. E încuiată pe dinafară. Se întoarce și vede că cheia a dispărut de pe

noptieră. Annette trebuie s-o fi luat când a plecat.

— La naiba, mârâie el, lovind cu pumnul în ușă.

— Ce naiba faci? o aude întrebând pe Annette, îngrozită. N-ai spus nimic despre...

Un alt geam se sparge, iar răceala clanței metalice i se răspândește din mână prin tot corpul. Singura șansă pe care o are de a ieși de aici e să dărâme ușa — sau să

topească încuietoarea. Durează doar un minut să încercuiască mânerul ușii cu cretă și să mâzgălească în jurul ei, cu chiu, cu vai, compoziția chimică a bronzului. Flacăra alchimică se trezește slab la viață, dar metalul se fărâmițează, devenind caput mortuum, și el se chinuie să deschidă ușa. Ce-a mai rămas din clanță se prelinge pe podea în râulețe groase de metal topit.

Când ajunge în hol, e deja prea târziu. Prin ferestrele de deasupra ușii de la intrare, îi poate vedea pe Jaime, pe Annette și pe alchimista roșcată a lui Jaime alergând spre mașină.

Deci nu pe Margaret o auzise venind acasă.

În capătul holului, ușa laboratorului lui Evelyn stă întredeschisă. Nu vrea să vadă

ce e înăuntru. Dar n-are încotro. Trebuie să-și asume. Wes înaintează ca prin apă, apropiindu-se și intrând în laborator.

Se oprește brusc în fața priveliștii dezolante.

Alambicurile zac pe podea, sfărâmate în mii de cioburi. Sertarele descuiate ale biroului au fost smulse și aruncate peste tot. Hârtiile rupte sunt împrăștiate pe jos, transformate într-o pastă lichidă argintie, ce pătează podeaua ca o baltă de sânge. Pânza vrăjită pentru șaua calului zace sub forma unor panglici zdrențuite, iar bobinele de ață alchimizată au dispărut. Tot ce a lucrat în ultimele două

săptămâni, toate progresele pe care le-a făcut cu descifrarea cărții lui Evelyn, tot echipamentul din laborator...

Totul e distrus.

Dar cel mai rău e ceea ce scrie cu cretă pe podea. Una dintre insulte îi este dureros de cunoscută. Au auzit-o el și surorile sale atunci când au

solicitat diverse locuri de muncă, atunci când a întâmpinat probleme cu cititul sau când nu se putea concentra la lecții. A răsunat pe alei când el și prietenii lui se întorceau acasă de prin cârciumi. Celălalt este îndreptat împotriva lui Margaret și-l umple de o furie pe care nu și-o poate stăpâni.

De data asta, Jaime a mers prea departe.

Dar cui îi va păsa? Indiferent de dreptatea subțire pe care le-o va aduce acest oraș, ea nu le va garanta șansele că vor câștiga și nici nu-i va pune la adăpost.

Hala nu e singurul monstru din aceste păduri. Oamenii sunt mult mai răi.

Vânătoarea nu a fost niciodată menită pentru el și Margaret. Niciodată nu a fost vorba de protejarea acestui oraș, de bani, de siguranță sau de glorie. Nu e vorba nici măcar de Dumnezeu. E vorba de otrava din inima acestei țări.

Vânătoarea e cea mai veche tradiție a noastră. Moștenirea noastră ca locuitori de drept ai Noului Albion, a spus Jaime în noaptea înscrierii în competiție.

Căci ce ar însemna, de fapt, pentru ei — o fată yu'adiră și un băiat din orașul sumic — să revendice această moștenire? Oamenii ca Jaime n-ar accepta așa ceva în ruptul capului. Și, din moment ce n-a putut să-i păcălească sau să-i intimideze pentru a renunța la vânătoare, i-a sabotat.

Și acum va plăti pentru asta. Wes îl va face să sufere.

Își va petrece fiecare zi din viața lui pentru a afla compoziția exactă a existenței lui Jaime. Va fi obsesia lui, magnum opus-ul lui, va distruge tot ceea ce contează

pentru el. Îi va pârjoli livezile și-i va dărâma conacul, scândură cu scândură. Va incendia tot ce deține acesta până când totul va deveni o grămadă de caput mortuum pe care o va împrăștia în vânt.

Se simte atât de bine când își imaginează toate astea — e o senzație mai

amețitoare decât orice vin, mai ispititoare decât atingerea oricărei femei. E ca o nouă putere care-i curge prin vene. O fi Jaime locuitor de drept al Noului Albion, cu sânge pur, dar nu e alchimist. Nu a atins

niciodată divinul. Nu a atins niciun lucru dincolo de limitele sale. E dureros de muritor și ambițiile lui sunt îndoielnice.

Și totuși, Wes nu-și închipuie decât privirea acuzatoare a lui Margaret. Asta vrei să faci cu viața ta, cu alchimia? Vrei să fii la fel ca Jaime, la fel ca toți ceilalți?

Vrei să fii un bătăuș?

— La naiba!

Wes găsește o bucată de alambic aproape intactă și o izbește de perete. Aceasta se sparge și strălucește ca o ploaie, căzând la podea. Oricât de mult și-ar dori, nu se poate coborî la nivelul lui Jaime. Nu poate îndura s-o vadă pe Margaret încă o dată dezamăgită de faptele lui.

24

Când Margaret se întoarce de la antrenamentul de tir, primul lucru pe care-l observă este liniștea înspăimântătoare din casă. Lumina soarelui se strecoară

leneș dincolo de ferestrele înalte și vălurește podeaua. Nimic nu se clintește, cu excepția scârțâitului vag al fundației în bătaia vântului și a prafului care se învolburează în jurul ei când închide ușa de la intrare.

Își dă jos haina și-și scoate cizmele.

— Wes?

Aproape imediat, el apare în vârful scărilor, luminat din spate de lămpile discrete din hol. Mânecile îi sunt suflecate până la coate, primii nasturi ai cămășii zdrențuite sunt descheiați, iar părul lui arată de parcă s-ar fi atins de o priză

electrică. Ar fi aproape simpatic dacă n-ar fi furia pe care o emană. Nu l-a mai văzut așa din noaptea concursului de tir, nu mai e deloc atât de relaxat ca de obicei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu veni sus.

De parcă l-ar putea asculta, când îl vede atât de agitat.

— De ce?

El o privește neputincios în timp ce ea își aruncă haina în cuier și începe să urce treptele. Margaret cunoaște fiecare crăpătură a acestei case. Știe unde să calce pe scările deteriorate ca acestea să nu scârțâie, unde să evite lemnul desprins din balustradă ca să nu se taie la mână. Dar în acest moment, nu se simte deloc în largul ei. Casa e ca un animal rănit care se crispează sub atingerea ei. Wes o interceptează de îndată ce ajunge la etaj. De aproape, pare și mai furios decât era înainte de a-l ataca pe Jaime. Atunci era beat, impulsiv și avea dreptate. Acum e complet treaz, cu ochii limpezi și cu o furie stăpânită care o tulbură.

— Margaret, pe bune. Te rog să te întorci jos!

— Ești enigmatic. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am de gând să-l omor pe Jaime Harrington, e tot ce spune Wes.

Ea îi urmează privirea meditativă până la ușa laboratorului mamei ei, care stă

larg deschisă, ca o invitație sumbră.

— E legat acolo?

— Aș vrea eu, spune el, întinzând un braț pentru a-i bloca calea. E de rău.

— Nu poate fi cu nimic mai rău decât ceea ce am văzut deja.

Margaret îi coboară brațul și împinge ușa. Simte cum inima i se prăbușește.

E rău — mai rău decât se aștepta ea vreodată.

Cioburile alambicurilor de sticlă scânteiază într-o baltă luminată în roșu de razele soarelui, iar bucățile de fereastră strălucesc ca niște foi de gheață în pervazuri. O mâzgă macabră de coincidentia oppositorum și caput mortuum acoperă dușumelele, rămășițe ale transmutărilor încă neterminate de Wes. Nu e nici pe departe prima dată când găsește această cameră distrusă și se îndoiește că

va fi ultima. Echipamentul poate fi înlocuit. Chiar și cercetarea poate fi luată de la capăt, având în vedere că aproape orice alchimist își poate recrea opera din memorie. Dar ceea ce o doare cel mai mult

sunt cuvintele mâzgălite pe podele, cu fervoarea unui alchimist care desenează un cerc de transmutare.

Cuvinte pe care le-a auzit șușotite toată viața ei, dar pe care nimeni nu a îndrăznit să i le spună în față. Cuvinte pe care e sigură că Wes le-a îndurat de multe ori și înainte de venirea lui aici.

El apare lângă umărul ei.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce să-ți pară rău?

— Pentru că nu meriți să fii tratată în felul acesta.

— Nici tu nu meriți.

Între ei se lasă o tăcere plină de înțelegere reciprocă. Toată viața ei, și-a dorit să

se facă mică, să fie nevăzută. Dar oamenii ca Jaime nu i-au permis asta niciodată

și nu o vor face nici de-acum încolo. M-am săturat, i-a spus Wes noaptea trecută.

M-am săturat să îndur asta. Tu nu te-ai săturat?

Ba s-a săturat. Jaime îi dă târcoale ca un câine înfometat de ani întregi, fără s-o muște niciodată suficient de tare încât s-o facă să sângereze. Un fel de testare a puterii sale, o aducere-aminte a neputinței ei. Dar acum, când în sfârșit și-a înfipt dinții în ea, Margaret nu va ceda atât de ușor.

— Cum s-a întâmplat una ca asta? întreabă ea, surprinsă de duritatea propriei voci.

— Păi, ăăă...

Pentru prima dată, ea observă dârele roșii de pe buzele și de pe obrazul lui și părul lui ciufulit.

— Annette a trecut pe la mine și cred că m-am lăsat puțin distras.

— Nu vreau să știu amănunte.

Margaret detestă durerea care i se strecoară în voce. Un ghimpe de

gelozie o înțeapă și îi cade în stomac ca un bolovan.

De ce ar trebui să conteze pentru ea ce face Wes în timpul lui liber? Nu și-a ascuns interesul pentru Annette, chiar dacă ea ar fi putut jura... Nu, nu mai are nicio importanță acum ce credea ea. L-a alungat de prea multe ori și e clar că el n-o va aștepta.

Margaret își ia inima în dinți, așteptând ca Wes să facă vreo glumă sau vreo remarcă veselă, dar el se încolăcește în el însuși ca un câine lovit.

— Am auzit pe cineva intrând pe ușa din față, dar am presupus că erai tu. Dintr-odată, Annette a început să se comporte ciudat — mai ciudat decât se purta deja, în orice caz — și a ieșit din camera mea ca o tornadă. M-a încuiat pe dinăuntru și, până când am topit clanța, ia-i de unde nu-s.

— Ai topit clanța?

— Îmi pare rău! N-am știut ce altceva să fac. O voi înlocui.

Margaret scoate un oftat moale printre dinți.

— Înțeleg de ce ar face Jaime așa ceva, dar Annette? Ea nu a fost niciodată

crudă față.

— Nu, nu cred că e crudă. Nu cu intenție, cel puțin.

Wes se încruntă.

— Am mai vorbit cu ea despre Jaime. Crede c-o va ostraciza dacă nu-i cântă

mereu în strună.

De-a lungul anilor, Annette nu i-a spus niciodată ceva care s-o deranjeze. De fapt, nu i-a prea spus nimic, ci a preferat s-o evite.

— Probabil că e adevărat.

— Nu cred că știa ce plănuia Jaime. Părea destul de supărată când a văzut laboratorul, dar... Doamne, poate că e vina mea. Am lăsat-o baltă pe plajă

noaptea trecută, iar ei nu i-a picat prea bine.

— Nu, spune ea cu fermitate. Nu e vina ta. Este vina lor.

El îi zâmbește vag.

— Așa cred și eu.

Margaret ridică un ciob gros de sticlă, cântărindu-l în mână.

— Ce înseamnă asta?

Wes își bagă mâinile în buzunare și examinează pagubele.

— Mi-au distrus toată munca. Și tot echipamentul. Și toate notițele la care lucram.

Marginile ciobului îi taie palma cu o durere aprinsă și pulsatilă. Îl scapă, în timp

ce sângele i se prelinge pe piele.

— Deci suntem pierduți.

— Nu.

Wes strânge sumbru din buze.

— Mai avem patru zile și știu să recreez totul din memorie. Pot să fac asta.

— Atunci cred că trebuie să curățăm pe-aici.

Muncesc până când noaptea acoperă conacul ca un strat gros de zăpadă. După ce mătură sticla spartă, aruncă o găleată cu apă pe podea și freacă până când nu se mai vede nicio urmă a mesajului odios pe care Jaime l-a lăsat în urma sa.

Margaret privește reflexia lui Wes care se unduiește pe parchet, temându-se de determinarea pe care o vede în ochii lui și admirând-o în același timp. Își strânge cheia de la gât. Cu doar patru zile rămase până la vânătoare, cât oare se mai poate agăța de fantezia ei? Oricât de priceput ar fi Wes, oricât de mult s-ar strădui, va da greș. Există o singură cale de a ucide hala.

Iar dacă îi va oferi acces la acest fel de cunoaștere, îi va distruge pe amândoi.

După două zile, Wes iese în sfârșit din laborator.

Se întâmplă când Margaret se așteaptă mai puțin, atunci când iese din camera ei pentru a merge cu Sclipici la o plimbare. Aproape că se ciocnesc unul de celălalt pe hol și, pentru o clipă, Margaret nici nu-l recunoaște. Arată și mai dezordonat decât de obicei. Părul i se ridică țepos în niște unghiuri impresionante, aspre, și — spre marele ei șoc — are un puf crescut pe bărbie. Are pete de cerneală și caput mortuum pe față, adâncindu-i cearcănele de sub ochi. Pare extenuat, dar cumva însuflețit, ca și cum ar fi posedat de vreun spirit, și o privește prin masca pe care parcă o are pe față. Aproape că o înspăimântă.

— Ah!

Și el pare la fel de șocat când dă cu ochii de ea, de parcă ar fi o pasăre rară.

— Margaret.

E atât de nelalocul lui, având în vedere circumstanțele. Atât de dezinvolt, de parcă n-ar fi dispărut timp de două zile și n-ar fi lăsat-o singură cu spaimele ei.

— Unde ai fost?

— Am lucrat.

Și-ar fi dorit ca acest răspuns relaxat să n-o enerveze atât de mult și să nu se rușineze de furia ei. Ar fi voit să găsească un sens furtunii de emoții care clocotește în ea și suferinței provocate de abandonul lui brusc.

— Miroși a cafea stătută și arăți de parcă n-ai mai dormit de câteva zile.

— Poate că nici n-am dormit, spune el cu amărăciune. Ești foarte binedispusă

azi.

Ea scutură din cap și încearcă să-și îndepărteze nodul din gât.

— Ies puțin.

O parte din enervarea lui Wes se domolește.

— Se face târziu.

— Și ce dacă?

— Speram să mă ajuți cu ceva. Am luat totul de la capăt și cred că aproape mi-am dat seama cum să fac ceva care să omoare hala.

Neliniștea o înfioară de-a lungul șirei spinării. Oare chiar a găsit o altă cale?

— Pe bune?

— Da. Vrei să vii să arunci o privire?

— Bineînțeles, spune ea, cu glas șovăitor.

Urmându-l spre laborator, Margaret se simte din nou ca fetița speriată din toate coșmarurile ei. Inima îi bate cu putere când el împinge ușa. Înăuntru, aerul

plutește la fel de dens și de calm ca un văl de ceață. Notițele lui acoperă pereții, scrise cu frenezie și pătate de cafea. Un manuscris atât de cunoscut stă deschis pe birou.

Margaret privește scena cu un soi de amorțeală, neînțelegând mare lucru. Wes mișcă din buze, dar cuvintele i se estompează într-un sunet neclar, ca un zumzăit de albine. Abia când își încruntă fruntea și se întoarce spre ea, îl aude zicând: — Margaret?

Ea își revine brusc la realitate.

— Da?

— Deci? Ce părere ai?

Vocea lui se aude de parcă ar fi sub apă. Aproape că o zdrobește văzându-l cum o privește nerăbdător, fără să respire, ca un câine de vânătoare care a executat un truc de maximă dificultate. Oare vrea doar să-i facă pe plac?

— Îmi pare rău. Ce-ai spus?

El pare dezamăgit.

— Spuneam că vreau să vorbesc cu tine despre problema asta care mă frământă.

De ce n-a reușit nimeni să-l ucidă pe ultimul demiurg? Dacă tot ce lipsea era un glonț suficient de puternic, cineva ar fi trebuit s-o facă

până acum, nu crezi? M-am gândit că trebuie să fie un fel de meșteșug pierdut — un lucru pe care l-am uitat în ultimii 200 de ani. Și, din moment ce ai spus că mama ta cerceta hala, m-am gândit că probabil știe ceva despre asta. Poate chiar a descoperit secretul.

În timp ce Wes se îndreaptă spre centrul camerei și dă laoparte un teanc instabil de cărți, detaliile încăperii devin tot mai neclare. Vederea i se îngustează din ce în ce mai mult până când nu mai vede decât cercul de transmutare de la picioarele lui, redat minuțios cu cretă. Un șarpe care-și consumă propria coadă se află la baza cercului, înconjurat de liniuțe ferm desenate care seamănă cu razele soarelui.

Margaret ar recunoaște această matrice oriunde.

Îi bântuie coșmarurile. E ca o cicatrice pe podeaua acestei camere.

Componentele sale umplu toate caietele codificate de notițe ale mamei sale.

Primul pas din magnum opus, formula care va descompune corpul fizic al unui demiurg. Cu ajutorul acesteia, Wes ar putea transforma hala într-o grămăjoară de cenușă și, dacă va descifra restul cercetărilor mamei sale, îi va purifica rămășițele, preschimbându-le în materia primă a pietrei filosofale.

— Am studiat această carte în ultimele câteva săptămâni. E plină de ilustrații bizare, dar mama ta a scris niște instrucțiuni. Cred că și-a petrecut ani întregi încercând să le pătrundă sensul.

Cum? Cum de a găsit singurul manuscris din laboratorul ei — poate ultimul care mai există în lume — cu instrucțiuni despre cum se poate înfăptui acel magnum opus?

— Mama ta a scris totul codificat, așa că mi-a luat o veșnicie să-i descâlcesc notițele. Am pus totul cap la cap și am deslușit că ea explică cum să deseneze trei matrice — începând cu aceasta. Dar a lăsat instrucțiunile neterminate, probabil intenționat.

El face un gest către inelul gol din interiorul cercului.

— Dacă aș ști ce lipsește, cred că am putea să ucidem hala. Mă întrebam dacă...

— Nu, spune ea cu năduf. Nu poți face asta. Nu mai poți urma calea aceasta!

El o privește total confuz.

— Dar...

— Asta ai făcut tu în tot acest timp?

— În parte, dar eu...

Margaret cade în genunchi lângă cerc. Știe că pare nebună, din cauza felului în care el o privește cu ochi mari, dar lui Margaret nu pare să-i pese de asta. Își trece palmele peste matrice.

— Hei!

Vocea lui exprimă ceva între indignare și îngrijorare. Wes se ghemuiește lângă ea și îi cuprinde antebrațele. Mâinile ei se frâng inutil, albe ca hârtia și tremurând din toate încheieturile. Privirea lui se plimbă de la palmele ei pline de cretă la chipul fetei și, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi, Wes îi vorbește de parcă ar fi un ponei speriat.

— Margaret, ce se întâmplă?

— Distruge totul. Acum. Orice ai găsit, pune pe foc. Orice crezi că știi, uită.

Trebuie s-o faci. Trebuie să-mi promiți, Wes. Promite-mi!

— Asta ar putea fi singura noastră șansă de a câștiga.

— Te implor, suspină ea.

— Bine, bine. Promit.

Wes o privește cu o disperare neputincioasă. Încet, își slăbește strânsoarea.

— Doamne, te uiți la mine de parcă aș face ceva îngrozitor.

— Habar n-ai în ce fel de lucruri te bagi. Cartea aia, transmutarea asta... Îi afectează pe oameni. Îi schimbă.

— Deci ai văzut pe cineva încercând asta și înainte.

— Da. Pe mama mea.

Buzele lui Wes rămân întredeschise, într-o expresie uimită. Apoi ochii

i se întunecă de furie.

— Ce a făcut?

Margaret scutură din cap. Își simte dinții clănțănind, dar parcă nu-i aude.

— Mie poți să-mi spui. Te rog, spune-mi!

— Ea nu a făcut nimic. A fost doar alchimie.

Expresia lui devine sceptică, la fel ca de fiecare dată când fata vorbește rău despre prețioasa lui știință. Cum ar putea să-l facă să înțeleagă? Trebuie să-l

convingă, chiar dacă redeschiderea acestei răni o va distruge.

— Acum aproape șase ani, mama a crezut că a finalizat următoarea fază a cercetării sale. În noaptea în care a testat al doilea cerc de transmutare pe care-l descifrase din acea carte, m-am trezit brusc pentru că am auzit un sunet îngrozitor. Un urlet.

La început, a fost ușor de crezut că și-a imaginat totul, că nu era decât o vulpe care urla afară. Dar apoi s-a auzit din nou.

Maggie.

Chiar și acum, amintirea îi dă frisoane din cap până-n picioare. Se auzise ca și cum Evelyn fusese sfâșiată în jumătate. Ca și cum ar fi găsit încă o dată corpul rece al lui David în pat.

— Era mama, mă striga la ea. Ea nu mă mai chema niciodată și nu mă mai lăsa să intru în laborator, așa că mi-am dat seama că ceva mersese teribil de rău.

Dincolo de dormitorul ei adăpostit, umbrele desenau monștri din piesele de mobilier. Era un monstru lung și târâtor la capătul scării, unul cocoșat ce pândea pe verandă, altul cu gheare noduroase care zgâriau fereastra. Toți păreau răi și înfometați în acea noapte.

— Când am deschis ușa laboratorului ei, era foarte cald și mirosea îngrozitor. A alchimie. A sânge.

Au trecut ani buni de când nu s-a mai lăsat târâtă în mocirla detaliilor acelei amintiri și deja simte că se apropie periculos de acestea. Pieptul i se contractă

până când începe să gâfâie.

— Am zărit-o pe mama zăcând acolo, pe podea. Nu știu de ce, nu-mi amintesc clar decât părul ei. Era întotdeauna atât de îngrijită, dar acum părul îi era răvășit și îmbibat în sânge. La început am crezut că murise.

Părul unsuros era răsfirat în jurul ei ca o aureolă. Iar lângă ea, cercul de transmutare, desenat cu creta și împroșcat cu sânge, strălucea într-o nuanță

roșiatică sinistră, sumbră. Dar cel mai rău lucru era ceea ce fumega în centrul cercului.

Ceva înnegrit și deformat, care răsufla ca și cum ar fi fost copleșit de un plâns hohotit.

Din el curgea un lichid negru ca pământul ud, negru ca marea la miezul nopții.

Nu-și amintea contururile exacte ale acelui lucru, oricât de mult s-ar fi străduit.

Ține minte doar că i-a insuflat o groază care a lovit-o drept în stomac, o groază

care și acum o face să se simtă amețită și panicată.

— Ce înfăptuise? întreabă Wes răgușit.

— Nu știu. Era... chestia asta formată pe jumătate. Nu era ceva anume. Părea malefică. Ca și cum n-ar fi trebuit să existe. Ca și cum ar fi pedepsit-o pe mama că a încercat s-o aducă la viață.

Când a întors-o pe mama ei cu fața în sus, chipul ei era cenușiu, cu ochii cufundați în orbite, de culoare violet-vinețiu.

Am fost atât de aproape de data asta, a răcnit mama. Așa am simțit. Îl puteam auzi.

Haide, mamă, a spus Margaret, cu o voce pe care o dobândise de câteva luni —

o voce blândă, aproape severă, pe care tatăl ei o folosea adesea înainte de a pleca. Hai să mergem în pat.

Își amintește cum a ridicat-o cu greu pe Evelyn în picioare și cum

aceasta s-a lipit de ea ca un copil obosit, care se agață de mama lui.

— Pe moment, am rămas împietrită. Apoi, dintr-odată, nu mi-a mai fost frică. N-am mai simțit nimic. Nimic nu mai părea real — nici măcar eu. Am făcut doar ceea ce trebuia să fac. Am scos-o din laborator și am dus-o la baie. Nu spunea decât „Îmi pare rău". La nesfârșit.

După aceea, Margaret s-a dus în bucătărie și a umplut o găleată cu apă. A urcat scările șubrede și nu s-a uitat după niciun monstru în întuneric. A intrat în laboratorul încă înțepțoșat de fum și a vărsat toată apa din găleată pe podea. I se prelingea pe picioarele goale, îngreunându-i cămașa de noapte când a îngenuncheat. A frecat și a tot frecat până când mâinile și genunchii i s-au învinețit și au început să-i sângereze, până când n-a mai rămas nici măcar o urmă

a reacției alchimice.

— Ce ai făcut cu... ? întreabă Wes.

— L-am îngropat în pădure.

Băiatul pălește la față.

— Pricepi acum?

Margaret nu e sigură dacă pare convingătoare sau pur și simplu disperată.

— Cândva, am crezut toate aceste minciuni. Că alchimia înseamnă binele suprem al omenirii. Că e calea spre mântuire, perfecțiune sau adevăr. Dar nu e deloc așa. Pregătește drumul spre iad. Am văzut asta în acea noapte. Aproape a ucis-o.

— Margaret, ceea ce a făcut ea atunci...

El șovăie.

— Nu știu ce a făcut exact, dar, orice ar fi fost, nu alchimia a determinat-o s-o facă. Ci doar a ajutat-o. Ea a ales să manipuleze acea transmutare și, dacă știa că

este atât de periculoasă, n-ar fi trebuit să te expună și nici să te lase să-i ștergi urmele.

Dar nu a fost alegerea ei. Pentru că, dacă a fost așa, dacă femeia în care se transformase mama sa a ieșit la suprafață dintr-un loc

întunecat dinăuntrul ei, atunci Margaret nu știe ce să facă. Nu știe cum să scoată acea otravă. Alchimia a distrus-o pe Evelyn. Asta trebuie să fi fost. Altfel, ce fel de persoană ar face asta? Ce fel de mamă?

Nu poate fi martoră la repetarea acestei întâmplări. Nu vrea să vadă cum asta i se petrece lui Wes.

— Am nevoie de o gură de aer.

Wes scoate un sunet înăbușit în timp ce ea fuge din laborator. E copleșită de transpirații reci, se simte amețită și coastele îi străpung plămânii ca un corset.

Chiar dacă soarele e la apus și norii încep să se înnegrească, nu mai poate rămâne în casa asta niciun minut în plus. O va ucide; e sigură de asta.

Ia arma agățată pe peretele din dormitorul ei, își trage haina pe ea și deschide larg ușa de la intrare. Margaret nu l-a chemat, dar Bucluc sare lângă ea, dând din coadă nerăbdător. Soarele zăbovește jos la orizont, aruncându-și lumina roșie ca o bucată de carne însângerată. Vântul șuieră printre copaci, chemând-o.

— Așteaptă! strigă Wes de pe verandă.

Se chinuie să se încalțe din mers, cu o singură mânecă a paltonului îmbrăcată.

Vântul îi șfichiuiește părul peste față, apoi îi frânge vocea. Îl poate auzi slab cum îi strigă numele peste foșnetul frunzelor uscate și roșii.

— Să mergem, îi șoptește ea lui Bucluc.

Câinele scheaună, dar o urmează îndeaproape, iar umbrele aflate la lizieră se întind spre ea și o înghit cu totul.

Margaret aleargă, fără să se mai gândească la altceva în afara epuizării din membrele ei, până când tot corpul îi vibrează de frig și adrenalină, până când simte că fiecare răsuflare îi zgârie plămânii ca o urzică. Contează doar că e departe, foarte departe de casa aceea și de toate amintirile pe care ar vrea să le poată șterge ca pe un cerc de cretă desenat pe parchet.

Când picioarele ei mai au puțin și cedează, se prăbușește pe o stâncă. Bucluc, gâfâind greoi, se așază lângă ea. Loial și de neclintit ca

întotdeauna, el e singurul care nu a părăsit-o și nici n-o va părăsi vreodată. Își lasă capul în poala ei și scoate un oftat cald, de ușurare, peste mâinile ei. Nu merita să-l pună să alerge atât de mult de dragul ei.

Margaret se apleacă și-l sărută în creștetul capului.

— Îmi pare rău. Ești OK?

Copacii îi înconjoară ca niște santinele, tremurând în bătaia vântului. Lumina care pătrunde printre coroane este densă și sângerie. Știe oarecum că a făcut o greșeală venind singură aici. A văzut ce dezastre poate provoca hala. Dar aceste păduri au fost odinioară casa ei — refugiul ei. Deși nu i-au mai aparținut de săptămâni întregi, conacul pare la fel de periculos ca orice fiară în acest moment.

Se bucură de distanța pe care a luat-o de el.

Margaret își ridică părul de la ceafă și se lasă pe spate până când frigul pietrei de sub ea i se vâră prin piele. Își lasă pletele să se reverse și să se răsfire în iarbă.

Deasupra capului său, pe cerul violet, cele mai strălucitoare stele se trezesc la viață, fiecare dintre ele sclipind nemiloasă, rece și argintie. Închide ochii.

Și apoi mirosul înțepător de sulf începe să se ridice în jurul ei.

Margaret, Margaret, Margaret.

Se ridică în picioare.

Temperatura scade brusc. Când expiră, dinaintea ochilor i se formează un văl de ceață. Lumea din spatele ei scânteiază ca un miraj. Cu mirosul alchimic care se îndesește în jurul ei și cu cele mai urâte amintiri revenindu-i la suprafață, e atât de ametită, încât abia mai deslușește ce e și ce nu e în mintea ei.

Vine, vine, vine.

Un mârâit îi iese din gâtlej lui Bucluc și blana i se ridică pe spinare. Frunzele căzute șuieră și foșnesc.

Aici. Zgomotul răsună în jurul ei. Aici, aici, aici.

O creangă trosnește ca un os. Vederea îi tremură din nou. Undeva, în desiș, o pereche de ochi goi, rotunzi ca niște bile de marmură,

strălucesc în întuneric.

Cu doar două zile înainte de Luna Rece, magia ei n-a fost niciodată atât de puternică — și nici atât de malefică. Îi vibrează pe piele ca un curent electric.

Ascunde-te, își spune ea. Trebuie să se ascundă.

Deblochează siguranța puștii și se lipește de zgarda lui Bucluc. La câțiva metri mai încolo e o adâncitură în pământ care duce spre albia unui pârâu plină cu frunze. E singurul adăpost pe care-l au aici, dacă nu cumva vrea să se înghesuie în trunchiul găurit de flăcări al unui copac sequoia. Dacă o găsește acolo, nu va avea unde să fugă.

— Bucluc, vino, șoptește ea.

Alunecă în josul albiei, strâmbându-se când își răsucește glezna. Când ajunge la

bază, pământul rece i se lipește de spate, iar cizmele i se scufundă în pârâul noroios. Apa neagră îi țâșnește încet în jurul tălpilor ca sângele dintr-o rană.

Peste murmurul acesteia, nu aude decât bătăile propriei inimi și respirația greoaie a lui Bucluc lângă ea. Margaret își închide ușor mâna în jurul botului lui.

Își dă capul pe spate, ca să evite privirea lui ofensată.

În cele din urmă, se face liniște deplină.

Ea oftează cutremurându-se ușurată — chiar în momentul în care niște fâșii agățătoare de putregai se încolăcesc în jurul terasamentului ca niște degete lungi.

Topesc pământul ca focul care înghite niște vreascuri, ca mucegaiul care crapă

un fruct prea copt. Lichidul scânteietor se scurge în șanțuri, avansând și prelingându-se peste ea.

Aici.

Margaret își mușcă limba pentru a-și înăbuși un scâncet. O altă creangă trosnește în luminiș. Urmele de caput mortuum plouă peste ea precum cenușa din înălțimile unui incendiu dezlănțuit.

Te rog să pleci, se gândește ea. Te rog, te rog, te rog.

Îndrăznește să privească în sus. Hala se holbează direct la ea. Margaret se târăște înapoi, înăbușindu-și un strigăt de frică. Hala stă perfect neclintită, dar copacii par să se arcuiască în depărtare, gemând și trosnind ca niște articulații înțepenite.

Privirea sa, albă și împietrită, imposibil de adâncă, o absoarbe până când gândurile i se transformă într-un țipăt strident și metalic.

Botul său negru se întredeschide, dezvăluind un rânjet strâmb. Bucluc mârâie.

— Bucluc, stai pe loc!

Își caută frenetic arma, dar în mâinile ei aceasta e ca o rămurică subțire. La ce-i poate folosi un glonț nealchimizat? Nici măcar nu e lună plină. Dar, dacă nu face nimic, va muri și ce se va alege de Wes? Înjurând în barbă, Margaret își ridică

luneta puștii la ochi. Trage, iar glonțul străpunge umărul vulpii, la mică distanță

de un loc vital. Animalul nu urlă și nici nu sângerează, dar un tremur îi zguduie corpul, ca și cum oasele i s-ar reașeza.

Fata face un pas înapoi clătinându-se și se împiedică de o rădăcină. Se lovește de

pământ, udându-se în apa rece a pârâului. Înainte de a-și putea trage răsuflarea, Bucluc urcă pe terasament, urlând și mârâind.

Hala nu pare să se clintească din loc. E acolo, apoi nu mai e. Margaret o vede din nou doar când dinții vulpii se înfig în carnea lui Bucluc. Câinele urlă, zbătându-se și căzând la pământ.

— Bucluc!

Mâinile îi tremură, dar își menține pușca îndreptată spre hala. Nu mai gândește, doar acționează. Apasă din nou pe trăgaci și apoi încă o dată și încă o dată, golind încărcătorul.

Până când fumul se risipește, hala dispare. Câteva șuvițe de blană albă plutesc în vânt. Din cauza țiuitului din urechi și a vuietului îndepărtat al tunetului, nu-și dă

seama exact dacă scâncetele sunt ale ei sau ale lui Bucluc.

Ale lui Bucluc.

Zace nemișcat, cu blana lui arămie ca o pată de sânge în iarbă. Maggie își aruncă

arma.

— Nu, nu, nu.

Margaret repetă cuvântul ca pe o rugăciune, târându-se spre cățel. Dumnezeu nu a auzit-o niciodată până acum, oricât de mult l-ar fi implorat. După lucrul pe care mama ei n-a reușit să-l facă în laboratorul ei, după tot ce a îndurat în numele Lui, nu e sigură că El este acolo sau dacă îi mai pasă de ei. Dacă katharii au dreptate, ei, ceilalți, sunt oameni imperfecți, reflecții ale unui zeu imperfect. Ce i-ar putea să-i ceară? Dar dacă are o fărâmă cât de mică de bunătate, îl va lăsa pe Bucluc să

trăiască. E singurul lucru din lume care-i aparține lui Maggie cu adevărat.

Margaret își lasă capul pe el și plânge înăbușit când îi simte burta ridicându-se tremurat, lipită de urechea ei. Lichidul argintiu și sângele se scurg din rănile din carnea cățelului, dar măcar trăiește. Slavă Domnului, e în viață. Rana e adâncă și va trebui să-i pună copci, dar e un lucru de care se poate ocupa singură.

— Bucluc, șoptește ea. Ești bine?

El dă vag din coadă, răspunzându-i. Pentru prima dată în ani întregi, Maggie

plânge. De vinovăție, de teamă și de ușurare. Hala i-a cruțat câinele.

Ploaia începe să cadă, foșnind printre crengile goale de deasupra capului său. În depărtare, fata aude ceva care străbate pădurea. E un lucru prea stângaci ca să fie hala care se întoarce. Seamănă cu o întreagă turmă de căprioare care trece prin tufișuri.

— Margaret!

Wes.

— Margaret?

Își îngroapă nasul în blana lui Bucluc. Acum că și-a dezvăluit secretele, acum că

și-a despuiat sufletul în fața lui, nu i-a rămas decât o furie slabă și încăpățânată.

Mânia că a expus munca mamei ei. Furia că a fost prea lașă ca să aibă încredere în el sau să-i îmbrățișeze compasiunea. Furie pe ea însăși pentru că nu-și mai poate reprima sentimentele. Cu toată lumea care se prăbușește în jurul ei, cum ar putea oare să mențină zidurile în picioare? Margaret nu le mai dorește.

Nu vrea să fie singură.

— Sunt aici, strigă ea încet. Sunt aici.

25

În timp ce aleargă după vocea lui Margaret, Wes nu-și poate imagina decât acea creatură și ochii ei înspăimântători. Dinții halei înfipți în gâtul ei. Părul ei auriu scăldat într-o baltă de sânge. Frica și furia îi cheamă lacrimile. Dacă i s-a întâmplat ceva...

Nu, nu poate pierde iarăși pe cineva.

Gâfâind, băiatul străbate pădurea până când o găsește îngenuncheată într-un luminiș, cu brațele încolăcite în jurul lui Bucluc și cu pușca abandonată în albia pârâului. Wes ia arma și o așază lângă fată.

— Margaret.

Nu și-a mai auzit niciodată vocea așa, frântă și disperată.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești bine. Am fost atât de...

Când fata se întoarce spre el, îi sclipesc fulgere în ochi. Și asta îl șochează.

— Ce faci aici? E periculos.

— Asta se poate observa cu ochiul liber!

În ultimele trei săptămâni, Wes a văzut-o cum se retrage de nenumărate ori. S-a săturat s-o lase să-l alunge. S-a săturat să vadă cum Margaret se sufocă.

— Te-am auzit cum tragi o mulțime de gloanțe. Ce naiba s-a întâmplat? Și de ce ai fugit de mine?

Tunetul răsună în depărtare. Margaret nu-i răspunde.

Îngenunchează lângă ea, îngrețoșat de noroiul de sub el, vede că mâinile fetei sunt acoperite de un lichid albicios, ce strălucește ca niște diamante zdrobite.

Coincidentia oppositorum. Aceasta se prelinge dintr-o rană de pe spinarea lui Bucluc. Simte un gol dureros în stomac.

— O să fie bine?

— Da, răspunde ea mângâind neliniștită urechile lui Bucluc. L-a mușcat hala.

A făcut o reacție alchimică cu câinele ei, asta a făcut, și au noroc că nu a fost ceva mai rău.

— Trebuie să vă duc pe amândoi acasă. Pot să-l ajut cumva să nu-l mai doară.

Margaret nu se mișcă, chiar dacă ploaia cade din ce în ce mai tare. Pare atât de fragilă așa, cu apa sclipindu-i pe piele și lipindu-i haina de corp. Vrea să ajungă

la ea, s-o trezească din vraja care a pus stăpânire pe ea. Vrea s-o ia în brațe și s-o ducă înapoi, chiar și numai pentru a-i simți inima lipită de pieptul lui. Dar între ei e un ocean întreg pe care nu-l poate traversa.

— Margaret, spune el încet. Am stabilit deja că sunt greu de cap, așa că va trebui să-mi explici asta. Ești supărată pe mine. Vreau să fac lucrurile mai bine, dar nu pot dacă tu nu vrei să vorbești cu mine. Așa că, te rog, vorbește cu mine. Te rog să nu mă îndepărtezi din nou.

— Arătai exact ca ea. În ultimele zile, te-ai purtat fix ca ea. Te gândești la lucruri abstracte, la idealurile și ambițiile tale. Dar îi vezi oare pe oamenii din fața ta?

Recunoaște că asta îl doare, pentru că seamănă cu întrebarea pe care i-o tot pune Mad. Înseamnă că probabil există un sâmbure de adevăr.

— Bineînțeles că da. Te văd pe tine.

Ea tresare și, în sfârșit, el știe că a atins o coardă sensibilă.

— Ți-am spus că aș face orice îmi stă în putere ca să te ajut să-ți îndeplinești visurile. Mai știi?

Amintirea acelei nopți e încă încețoșată, ca și cum ar fi captivă în spatele unui geam brăzdat de ploaie. Dar asta își amintește.

— Cât se poate.

— Atunci crede-mă când îți spun că nu va ieși nimic bun din ceea ce ai descoperit. Vrei să ajuți oamenii, iar cercetările acestea nu vor face altceva decât să-i rănească.

— Atunci voi arde totul când ajungem acasă, dacă asta vrei. Nu-mi pasă de cercetări. Mă interesează doar dacă ne vor ajuta să câștigăm — dacă te vor ajuta pe tine, și mă rog... Cred că am dat-o în bară. Îmi pare rău. Niciodată nu am știut să-ți ofer lucrurile de care ai nevoie.

— Nu e adevărat, Wes, zice Margaret, uitându-se hotărâtă la Bucluc. Dar ai dreptate să crezi că cercul de transmutare pe care l-ai desenat, odată ce va fi complet, va putea ucide hala. Manuscrisul acela e singura consemnare a modului în care se poate face asta, din câte știu eu.

— Ah.

Wes nu este convins că vrea să afle răspunsul, dar trebuie să întrebe.

— Știu că ai spus că habar nu ai ce a făcut mama ta în acea seară. Dar ce putea fi?

— Prima materia. Ea a înfăptuit ceea ce credea că e a doua etapă din magnum opus. Iar tu încercai s-o realizezi pe cea dintâi.

Magnum opus: marea operă. Crearea pietrei filosofale. Cu ea, se spune că un alchimist poate trăi veșnic — și poate crea materie din nimic, ca un zeu.

— Și să înțeleg că nu vrei să lași pe nimeni s-o ducă la capăt, spune el.

Pentru o clipă, Wes crede că fata îi va închide din nou ușa în nas. Are privirea aceea pe care o cunoaște prea bine. Sunt momente când o fată vrea să te ții după

ea și momente când vrea să dispari. Și, oricât de mult l-ar durea, va pleca dacă

asta îi va cere Margaret. Expresia ei se înmoaie.

— Așa e. Aș face orice să împiedic asta. Mama mea n-a fost întotdeauna așa cum e acum. Dar când aveam șase ani, fratele meu s-a îmbolnăvit și a murit în somn. După aceea, mama mea s-a cufundat în munca ei. Și-a petrecut tot timpul achiziționând și traducând texte apocrife vechi. Odată ce a găsit Mutus Liber, a reușit să pună cap la

cap procesul de creare a pietrei.

Piatra filosofală reprezintă doar o notă de subsol în majoritatea manualelor, retrogradată la o simplă lectură de fond sau la un simplu punct de pe o listă cu tabuuri alchimice. Alchimiștii antici s-au dedicat cercetării acestei prima materia — scânteia divină îngropată în întunericul materiei, după cum declama unul dintre profesorii săi — cu același devotament al unui sfânt ascet. Ei credeau că distilarea acelei substanțe divine și transformarea ei în piatra filosofală sunt cheia porții închisorii lumii materiale.

Însă nimeni nu reușise vreodată, iar cei mai mulți dintre cei ce încercaseră își pierduseră mințile. În cele din urmă, Biserica Kathară a decretat că e o căutare eretică, o ofensă adusă lui Dumnezeu însuși.

Wes aproape că poate înțelege cum căutarea pietrei ar putea duce pe cineva la autodistrugere cu un singur gând. Doar cei mai disperați sau cei mai însetați de putere dintre oameni ar putea spera să obțină așa ceva.

— M-aș fi așteptat ca mama ta să fie mai pragmatică. Majoritatea oamenilor spun că e un mit. De ce și-ar dedica viața unui astfel de lucru?

— Pentru că ea credea că-l poate readuce la viață pe fratele meu.

— Poftim?

Dacă piatra poate teoretic să creeze orice, până la ultimul atom, de ce n-ar readuce pe cineva înapoi din morți — sau mai exact, de ce nu l-ar recompune din nimic altceva decât din memorie? Scârba îi inundă stomacul. Nici măcar Dumnezeu nu i-a putut construi pe oameni așa cum trebuie. Oare ceea ce ar fi făcut piatra ar fi fost om sau un vas gol, fără suflet? O masă de carbon după

chipul și asemănarea fratelui lui Maggie?

— A devenit obsesia ei. Cred că se învinovățea pentru ceea ce s-a întâmplat. În cele mai multe zile nu mai mânca și nici nu mai dormea, iar apoi n-a mai ieșit din laborator. Tatăl meu a încercat să mă ferească de ce era mai rău, dar nu cred c-a putut duce singur această povară. A plecat și nu s-a mai întors niciodată după

mine. Nici măcar nu mi-a scris vreodată.

Ce fel de părinte și-ar lăsa fiica singură cu o astfel de persoană?

— Margaret, nu trebuie să-ți petreci viața așteptând un om să se întoarcă. Nu trebuie să mai rămâi aici.

Ea își strânge brațele în jurul trupului. Cu apa care i se adună pe gene, Wes nu-și dă seama dacă plânge sau nu.

— Ba trebuie. Vreau să cred că mama nu s-a schimbat pentru totdeauna. Pot s-o aduc înapoi. Nu pot să renunț la propria mea mamă. Tu ai face-o?

— Nu, nu aș renunța. Dar nu ca să mă agăț de omul care a fost odinioară.

— Fac asta pentru că o iubesc.

— Știu, spune el, chiar dacă nu înțelege de ce. Dar te-a rănit.

— Nu a vrut. Niciodată nu a vrut să mă rănească.

Vocea ei șovăie. Deși ploaia nu mai toarnă, amândoi sunt uzi până la piele. Apa se scurge din șuvițele ei de păr. Buzele fetei sunt albe, iar ochii îi strălucesc febril.

— Nici măcar nu știu dacă mai ține minte noaptea în care a încercat să

înfăptuiască al doilea pas. Dar eu numai asta îmi aduc aminte. De fiecare dată

când un lucru îmi amintește de ea, mă simt ca și cum m-aș afla din nou în acea cameră. Simt că nici nu mai exist în afara acelei spaime. Îmi pare rău că ești nevoit să tot vezi cum se întâmplă asta la nesfârșit.

— Nu face asta. Te rog, nu-ți cere scuze, Margaret. Îmi pare rău.

Toată povestea are o logică îngrozitoare și Wes ar vrea să-și tragă singur o palmă

pentru că nu a remarcat mai devreme tiparul. Niciodată nu s-a simțit mai inutil în toată viața lui. Niciodată nu a simțit că aceste cuvinte, „îmi pare rău“, pot fi atât de neputincioase. Nu-și dorește decât s-o atingă, dar nu vrea să riște s-o sperie din nou.

— Mama ta e... mă rog, știi mai bine decât mine cum e ea. Dar ceea ce ți s-a întâmplat ție, ceea ce i s-a întâmplat ei... Nimic din toate astea n-a fost din vina ta și nu era treaba ta s-o menții pe linia de plutire. Erai

doar un copil. Meritai să

aibă cineva grijă de tine. Meriți să fii iubită.

Pentru o clipă teribilă, ea îl privește ca și cum ar fi rostit ceva de neconceput.

— Nu sunt atât de sigură. În unele zile, credeam că sunt invizibilă. În cele din

urmă, am învățat cum să mă conving că așa eram — că nu existam deloc. Cred că ăsta e singurul motiv pentru care sunt încă aici.

— Nu erai invizibilă, Margaret. Și nu ești nici acum. Ai făcut ceea ce trebuia pentru a supraviețui.

Își așază mâna în noroiul care bălțește între ei și vârful degetelor lui le ating pe ale fetei.

— Nu cred că alchimia e bună sau rea, la fel cum nu cred că oamenii sunt buni sau răi. Există ceva în mine — în noi toți — care se poate transforma. Doamne, când tatăl meu a murit, aș fi făcut orice ca să-l aduc înapoi. Poate că, dacă aș fi știut atunci despre piatră, aș fi încercat și eu. Dar știu că s-a dus și tot ce mai am sunt oamenii care sunt încă aici. Îți jur că nu-i voi părăsi.

Se roagă ca Margaret să audă ceea ce el nu are curaj să spună. Nu te voi părăsi.

Pentru că ea nu spune nimic, el scurtează spațiul dintre ei și-și împletește degetele cu ale ei. Margaret se îndepărtează brusc de el și își ia arma de pe jos.

Când ea se ridică, Wes observă cum ceva dinăuntrul ei cedează, ca un baraj care, în sfârșit, se rupe. Apoi înalță pușca, țintind fix între ochii băiatului.

— Hei, ai grijă unde îndrepți chestia aia.

— Asta fac.

El ridică mâinile în semn că se predă, dar nu se clintește din locul în care stă

îngenuncheat la picioarele ei.

— Mă cam sperii.

— Mă bucur.

Wes deschide gura să răspundă, dar uită toate cuvintele pe care le gândește în clipa în care norii se despart. Cerul e incredibil de luminos în această seară. Sub luna aproape plină, picăturile de apă care cad de pe frunze și de pe vârfurile șuvițelor lui Margaret strălucesc ca argintul. Așa, dintr-odată, din ea picură

lumina stelelor. E mai sclipitoare decât și-ar fi imaginat vreodată.

Atunci își dă seama că fata plânge. Margaret își ridică bărbia și-și șterge urmele

de lacrimi cu mâneca brațului liber. Noroiul îi brăzdează obrazul cu niște linii groase și negre. E înspăimântătoare și sălbatică, la fel ca o aos sí, iar vederea ei îl fascinează dureros. Rămâne fără suflare și se clatină, iar această senzație...

Nu numai că e înspăimântătoare și sălbatică. Nu doar că o dorește în ciuda simplității ei, sau că l-a înnebunit, sau l-a înrobit. E mai mult decât atât. Cum de-a fost atât de orb în tot acest timp? Margaret Welty e cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată, iar el este îndrăgostit de ea, total și iremediabil.

Doamne, câte complicații!

— Mi-ai spus că visurile noastre trăiesc și mor împreună, zice Margaret. Așadar, iată care e visul meu. Nu vor mai exista în lumea asta alchimiști ca Evelyn Welty.

— Nu sunt destul de deștept ca să ajung ca ea.

— Eu vorbesc serios.

— Nici nu mă îndoiesc. Îți jur că, dacă-mi trece prin cap vreun lucru asemănător cu ce a făcut mama ta, o să te las să mă împușți.

Wes se ridică nesigur în picioare și, deși ea își ține pușca îndreptată spre fruntea lui, el o prinde de țeavă. Îi simte întreaga lungime a armei tremurând. Cu grijă, o coboară din dreptul feței sale.

— OK?

Umerii lui Margaret se pleoștesc. Masca ei rece se spulberă, iar arma ei se prăbușește pe pământ, între ei.

— OK.

Fata își aruncă brațele în jurul mijlocului lui Wes. Acesta geme surprins când trupurile lor se ciocnesc, dar i se pare cel mai natural lucru din lume s-o cuprindă

în brațe. Își strecoară o mână pe spatele ei pentru a o trage mai aproape și, cu cealaltă, îi leagănă capul, încurcându-și degetele în părul ei de la ceafă. Prin cămașa lui udă, îi simte căldura. Simte bătăile inimii ei lipite de inima lui. Își pune buzele pe tâmpla ei și inspiră mirosul de apă de ploaie și pământ.

Trebuie să-i spună. Acum, când aproape a pierdut-o, acum, când o ține în brațe în felul acesta, nu mai poate suporta în tăcere greutatea tainei sale. Vrea mai mult decât și-a permis să-și imagineze. O dorește pe ea, în întregime, cu disperare.

Dar deocamdată îi e deajuns s-o știe teafără și în siguranță, lipită de el.

26

Când Margaret termină de curățat și de cusut rana lui Bucluc, Wes apare în ușa laboratorului mamei sale cu două căni de ceai. Cu toate că și l-a șters cu prosopul, părul e încă umed și la fel de răvășit ca de obicei. Cere parcă să i-l pieptene cineva. Se așază turcește pe podea, lângă ea, și-i pune o cană în mâini.

Aburul care iese miroase bogat a scorțișoară, coajă de portocală și zahăr brun.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, spune el, apoi scoate pe gură aburi calzi. Hei, Margaret?

Nimeni nu i-a rostit vreodată numele așa, încet și blând, ca și cum ar vrea să

guste fiecare silabă. Fata tace, așteptând.

— Dacă tot dăm cărțile pe față...

El se oprește, dându-și capul pe spate, ca și cum ar găsi cuvintele de care are nevoie scrise pe tavan.

— Eu și Annette... nu știu ce-a fost în mintea mea.

Lui Margaret i se pune un gol în stomac.

— E-n regulă, Wes.

— Nu, nu e. V-am aiurit pe amândouă de cap.

Își pune cana între ei și își strânge mâinile pe genunchi.

— Când a murit tata, am simțit că lumea s-a spulberat. Dintr-odată, mama avea cinci copii cu care trebuia să se descurce, pe lângă slujba ei. Christine era complet distrusă, deoarece era cea mai apropiată de tata, așa că, după

înmormântare, Mad și cu mine am hotărât că vom rezista împreună. Pentru mine, cred că asta a însemnat să mă închid în mine. Era prea înspăimântător să mă

confrunt cu absența lui și m-am gândit că ar fi mai bine să par că mă simt bine — copilul pentru care mama nu mai trebuia să-și facă griji.

Odată, Wes i-a spus că trebuie să fie arogant, că altfel își pierde mințile. Acum înțelege de ce anume fugea băiatul.

— Totul s-a cam întors împotriva mea, pentru că acum Mad crede că nu iau nimic în serios și se pare că mama a observat ce încercam să fac, dar... Ele sunt familia mea, așa că mă pricep destul de bine să ignor lucrurile pe care mi le spun și pe care eu nu vreau să le aud. Dar de când te-am întâlnit pe tine, nu m-ai cruțat deloc. M-ai arătat lumii așa cum sunt, dar când te-am văzut acolo, în seara asta, toate sentimentele pe care am încercat vreodată să le reprim m-au copleșit.

Wes șovăie.

— Am dat-o în bară de multe ori. Am irosit aproape toate șansele de a fi sincer cu tine. Te-am rănit. Dar tu încă ai încredere în mine. Încă mă lași lângă tine.

Încă mă determini să fiu un om mai bun.

Margaret se simte ciudat de amețită, ca și cum n-ar mai ști deloc să vorbească. El îi zâmbește, mâhnit și, în același timp, plin de speranță.

— Am fost un prost, nu-i așa?

Nu, se gândește ea. Dar eu am fost o proastă.

Poate c-ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme. Poate că el i-a transmis deja de o mie de ori, în felul în care îl surprinde privind-o, în felul în care arăta așa fericit stând în bătaia puștii ei, în felul în care a luptat pentru ea de nenumărate ori.

Dar ea nu-și dorește mărturisirile lui.

L-ar fi crezut măcar? Ar schimba asta lucrurile cu ceva, când va veni timpul ca el să părăsească Wickdonul pentru totdeauna? Se teme de ceea ce se va întâmpla dacă se va lăsa cuprinsă de această fericire timidă care înflorește înăuntrul ei.

Dacă nu-i permite lui Wes să-i transforme povestea în realitate, atunci n-o poate pierde. Și nici pe el nu-l poate pierde.

— Nu face asta, șoptește ea.

Ușurarea și disperarea trec atât de iute peste chipul lui Wes, încât fata nu-și poate da exact seama ce sunt aceste emoții. O doare mai mult decât se aștepta, dar a-l consola ar însemna că și ea îi face propria mărturisire. Dar, în timp ce-i cercetează privirea, pare să găsească acel lucru de care are nevoie. Expresia lui se înmoaie.

— Așa e. Problema mai presantă e că vânătoarea începe peste două zile. Suntem în găleată, nu-i așa?

Sunt în găleată. Dacă nu cumva, bineînțeles, vor apuca pe calea cea mai evidentă.

— Nu, zice ea. Nu suntem.

— Ce vrei să spui?

Margaret își pune ceaiul pe biroul mamei sale și deschide sertarul cel mai de sus, unde, sub un teanc de hârtii, se ascunde încuietoarea fundului fals al acestuia.

Mâinile îi tremură în timp ce-și trage lanțul din jurul gâtului și ia cheia în mână.

O răsucește în încuietoarea acesteia și ridică placa de lemn din sertar.

Înăuntru se află un jurnal legat în piele — care conține piesa lipsă a cercului de transmutare, ultimul dintre secretele mamei sale. Evelyn i-a destăinuit locul în care se află; a cerut ca acesta să fie distrus, dacă ei i se întâmpla ceva. Opera vieții ei va muri odată cu ea și acesta era un lucru bun. Nu există pe lumea aceasta alchimiști cu intenții atât de pure ca să merite cunoașterea pietrei filosofale.

Dar Wes e diferit.

Margaret îndepărtează un strat de praf de pe copertă, care e cusută cu auriu și are pe ea o imagine roșie ca sângele a unui ouroboros, în relief. Wes o privește cum se apropie, cu expresia încețoșată dincolo de aburul care iese încolăcindu-se din cană.

— Ce e asta?

— Ai spus că ți se pare că lipsește ceva din cercul de transmutare pe care l-ai desenat. Și ai dreptate. Acestea sunt notițele complete ale cercetărilor mamei mele. Vei găsi aici tot ce-ți trebuie. Explică exact cum să faci transmutarea care poate ucide un demiurg.

El rămâne cu gura căscată.

— Nu. După tot ce mi-ai spus, nu pot accepta asta.

— Trebuie să iei jurnalul.

— Nu, nu trebuie.

— Vreau eu să-l iei.

Întinde jurnalul în spațiul gol dintre ei.

— Nu pot să te pedepsesc pentru temerile mele. Nu-ți voi lăsa familia să sufere pentru că am fost prea lașă ca să am încredere în tine. Dacă avem vreo șansă să

câștigăm, atunci trebuie s-o fructificăm.

— Chiar ai încredere în mine?

— Da, spune Margaret, lipindu-i caietul de piept. Am.

Wes strânge șovăitor jurnalul în brațe.

— Știi că nu pot grava un glonț cu un cerc de transmutare, nu? Nu pot activa matricea de la distanță.

Să ucidă hala de la o distanță atât de mică nu e deloc o situație ideală, dar se va descurca ea cumva.

— E în regulă. Dacă o gravezi pe un cuțit de vânătoare, pot s-o fac.

— Știi cum să faci o transmutare? Căci dacă nu știi...

Atunci el va trebui să dea lovitura finală. Simplul gând că Wes s-ar putea apropia de acea fiară îi provoacă un strop de panică.

— Nu ai cum să faci asta. Hala te va ucide.

— Nu voi păți nimic.

Ea îi poate auzi frica împletită în tonul său de obicei relaxat.

— Va trebui doar s-o știi.

Ea se lasă pe podea lângă el. Îngenunchează în mijlocul camerei, chiar deasupra resturilor cercului eșuat de transmutare făcut de mama ei. Margaret a știut dintotdeauna ce presupune vânătoarea. Niciodată nu i-a fost teamă să moară.

Dar, în seara asta, cu mai puțin de 48 de ore înainte de startul vânătorii, orice dezastru poate să se petreacă.

Poate pierde premiul. Mai rău de-atât, îl poate pierde pe Wes.

— Asta e o nebunie.

— Poate, spune el, cu privirea fixă. Ești sigură că vrei cu adevărat să faci asta?

Dacă mama ta nu se mai întoarce?

— Atunci vom găsi pe altcineva care să te învețe...

— Nu-mi pasă de asta, spune el cu blândețe. Ce înseamnă asta pentru tine?

E o soartă prea crudă ca să se gândească la ea. Dar au trecut aproape patru luni, mult peste ce promisese Evelyn. Poate că orice îndatorire care a legat-o de locul acesta s-a evaporat, în cele din urmă.

— Dacă nu se mai întoarce, nu se mai întoarce și gata. Fac asta pentru familia ta.

Pentru noi.

Buzele i se întredeschid și peste ochi i se lasă un văl cețos din cauza emoției pe care ea i-a interzis s-o numească. E acolo și apoi dispare înainte de a-și întoarce privirea de la ea, alungându-și lacrimile nevărsate cu nodurile degetelor.

— La naiba. Am măturat ieri toată ziua și am stârnit tot praful, așa-i?

Ea îi pune o mână pe spate.

— Cam așa ceva.

Wes inspiră printre dinți, iar umerii i se ridică și-i cad la loc, încercând să-și revină. Când o privește din nou, genele lui întunecate sunt lipite și umede.

— Așadar. Hai să ne uităm peste ce ne-a lăsat mama ta aici, nu vrei?

Așază jurnalul mamei lui Maggie pe podea și-l deschide cu un respect temător.

Gura fetei se usucă brusc când recunoaște scrisul mamei sale. Wes aruncă o privire și râde scurt — un sunet sacadat și amar.

— Cred că mama ta are un umor foarte negru.

— Ce vrei să spui?

— Totul e codificat. E total diferit de cealaltă carte. Îmi pare rău. Tot nu cred că

pot face ceva cu… unde te duci?

Margaret înșfacă un pix de pe birou, apoi îi smulge cartea din mâini. Cu un scris atent și nesigur, trece acolo un singur cuvânt în limba yu'adirilor. Wes își plimbă

degetele peste foaie atunci când fata îi înapoiază jurnalul.

— Ce e asta?

— Cifrul. Lucrul pe care Dumnezeu l-a folosit ca să creeze lumea.

Davar[1] .

Își petrec noaptea în bibliotecă, punând cap la cap pagină după pagină din jurnalul încifrat al mamei lui Margaret. Nu dorm aproape deloc, în afara câtorva clipe când Margaret clipește trezindu-se dintr-odată și se pomenește cu capul la câțiva centimetri distanță de fruntea lui, pe birou. Trebuie să-și înăbușe dorința de a-i mângâia obrazul domol și de a-i da părul laoparte de pe frunte. Mai ales atunci când el se trezește brusc și-i zâmbește năuc. Mai ales când el se uită în continuare la ea ca și cum ar vrea să-i destăinuie cel mai frumos secret pe care ea l-a auzit vreodată.

De-abia în zori reușesc să decodifice tot textul și, în final, când isprăvesc, obțin un codex plin cu simboluri și aranjarea lor exactă sub forma unui cerc împrejmuit de un șarpe care-și devorează propria coadă.

— Ar trebui să te duci la culcare, îi spune Wes.

Băiatul a început deja să graveze cercul de transmutare pe prăselele cuțitului de vânătoare.

— Pot să termin de-acum și singur.

Ea nu vrea să-l abandoneze. Parcă peste noapte ar fi fost legați cu un fir imposibil de rupt, dar face cum îi spune el. Epuizarea i-a pus capac și, pentru că

vânătoarea începe mâine, are nevoie de odihnă ca de aer.

Câteva ore mai târziu, se trezește în răpăiala egală a ploii de afară. Norii sunt atât de groși, încât nu-și dă seama cât e ceasul. La parter, îl găsește pe Wes aplecat peste măsuța din salon, înconjurat de teancuri întregi cu notițe.

— Ce oră e?

El se întoarce speriat spre ea.

— Aproape 4.

Margaret nici nu mai ține minte de când n-a mai dormit atât.

— Tu ai dormit vreun pic?

— Un pic.

Wes răsucește cuțitul de vânătoare în mâini la nesfârșit. Lama sclipește în alb și argintiu, până când Maggie își întâlnește privirea pe oțelul ascuțit. El i-l întinde.

— L-am terminat.

Detaliul de pe mâner e incredibil de întortocheat. Fiecare solz de pe ouroboros e pictat într-o nuanță roșie ca sângele. În mâinile ei, cuțitul e o armă fatală. În mâinile lui, e un obiect de-a dreptul divin. Fetei cu greu îi poate veni să creadă

că asta va ucide hala. Că aceste simboluri înscrise aici înseamnă lucrurile din care e făcută o fiară mitologică — fiara pe care magia lui Wes o va transforma în cenușă. Mângâie fiecare detaliu cu o atingere delicată.

— Cum te simți? întreabă el.

— Bine, zice ea, așezând cuțitul pe masă. Tu?

— Sunt ostenit. Puțin emoționat. Dar sunt pregătit.

Amândoi știu că totul va fi mai complicat de-atât, dar Margaret crede că s-au prins într-un joc care înseamnă mai mult decât ceea ce rostesc cu glas tare.

— Deci. Vrei să ardem dovezile?

În timp ce Wes adună notițele, Margaret pune vreascuri în vatră și trezește focul la viață. Apoi, în cele din urmă, flăcările se ridică din nou cu un foșnet, se așază

și oftează când simte dulcea mângâiere a căldurii pe chipul ei. Wes îi dă hârtiile.

— Vrei să faci tu onorurile?

Ea șovăie pentru o clipă, apoi le aruncă în vâlvătaie. Focul se umflă și șuieră, iar hârtiile se risipesc ca frunzele uscate, apoi se aprind. Băiatul stă cu mâinile în buzunare, iar în lumina focului jucăuș expresia lui e imposibil de deslușit. Doar când ultima bucățică de hârtie se topește apăsarea din piept i se ridică, purtată

departe odată cu fumul.

— Și acum? întreabă ea.

— Ar trebui să sărbătorim.

— Să sărbătorim?

— Da, să sărbătorim.

Wes străbate camera, ducându-se la vechiul gramofon al tatălui ei, care e plin de praf.

— Știi tu. Să ne destindem, să ne relaxăm, să ne bucurăm de ultima noastră seară

în lumea materială.

— Nu e amuzant.

— Ba e.

Wes scotocește într-o cutie de carton și scoate un disc de vinil dintr-o copertă

colorată. Îl așază pe platan și potrivește acul până când niște trosnituri se aud din cilindru. Ea recunoaște cântecul — era printre preferatele tatălui său.

— Tu știi măcar să te relaxezi?

Margaret se strâmbă. Wes se crede prea deștept.

— Normal că știu. Dar tu îmi îngreunezi mult misiunea.

— Fă-mi doar pe plac. De ce nu te faci comodă?

În ochi i se citește o pornire ghidușă.

— De ce nu dansezi cu mine?

Margaret n-o să danseze nici într-un milion de ani. Îi aruncă o privire arțăgoasă, așezându-se pe brațul unui fotoliu.

— Stau foarte bine aici.

— Bravo.

Wes își face de lucru stingând luminile și căutând ceva de băut pe căruciorul împins într-un cotlon. Exclamă mulțumit aha! când descoperă o sticlă cu scotch.

Toată scena îi reamintește cu o nostalgie amară lui Maggie cum era să stea aici, în această încăpere și să asculte muzică, în timp ce Wes desface băutura scumpă

după care tatăl ei nu s-a întors nicicând. Wes îi zâmbește într-un fel copilăresc și tâmp, iar ea nu se poate abține să surâdă. Cu un aer afectat, el spune:

— Pot să ofer un pahar, stimată doamnă?

Margaret se mai destinde un pic. Poate c-ar fi bine să intre în joc, dacă Wes e gata să-i alunge acele amintiri.

— Poți.

El toarnă pentru fiecare un strop de scotch. Băutura sclipește în nuanțe de chihlimbar pe fundul paharelor de cristal, reflectând lumina focului. Când el îi întinde paharul, fata inspiră mirosul dureros de familiar al băuturii. Fum de cărbune și lemn ars.

— N-am mai băut de ani buni, zice ea.

— Dar ai băut. Ești plină de surprize.

— O dată. Tu ai mai băut?

El se cufundă pe fotoliu, lângă ea, și-și urcă picioarele pe măsuța de cafea.

— Te rog. Sticla asta valorează mai mult decât propria-mi viață. Trebuie să spun că mă bucur că ți-am dat senzația că sunt genul care bea scotch, nu bere ieftină.

Margaret oftează, exasperată într-un mod afectuos. Își rotește scotch-ul în pahar și o șochează cât de ireală e toată scena asta. De parcă ar trage cu ochiul dincolo de o fereastră, privind-o pe o altă Margaret care duce o viață fericită și casnică, pe care nu și-a închipuit-o niciodată. Nu i-a trecut niciodată prin cap că poate exista dincolo de umbra mamei sale — și nici că și-ar dori asta vreodată.

Totuși, e aici, înecându-se în lumina flăcărilor și în ochii căprui ai lui Wes. E

aproape romantic. Înainte ca Maggie să cadă în butoiul cu sentimentalisme, Wes se înclină și zice:

— Hai să toastăm.

— Pentru ce?

— Pentru victorie.

— Pentru victorie, repetă ea.

Ciocnesc paharele. Apoi beau, iar el o privește peste gura paharului cu o expresie pe care fata n-o poate descifra. Tensiunea se dezleagă plăcut, ca un nod, undeva înăuntrul ei.

— Ce-i? întreabă fata.

— Nimic.

Are glasul cald, ca scotch-ul care-i inundă stomacul.

— Nu-ți stă în fire să-ți ții gura.

— Mi-o țin pentru că tu m-ai rugat. Și o să mi-o țin și de-acum încolo pentru că

nu vreau să te forțez, deși mor de câte ori te uiți la mine, pentru că văd exact ce mi-ai răspunde și... atunci de ce?

Lasă paharul pe masă cu un gest lent, ridicând mirat dintr-o sprânceană.

— De ce nu mă lași s-o spun?

Margaret nici nu mai ține minte când i-a spus cineva ultima oară c-o iubește. Nu poate suporta nici măcar să se gândească la acele cuvinte. Îi cad în stomac ca niște bolovani și fiecare sună mai gol decât celălalt. Nu vrea să-l vadă rănit atunci când scepticismul îi va umple ochii. Nu vrea să se audă sufocându-se când va încerca s-o spună și ea, la rândul ei. E mai bine să țină unul la celălalt în tăcere, să rămână pe tărâmul sigur al putinței de negare plauzibilă.

Iubirea o înspăimântă. Și totuși, nu vrea să-l respingă. Mai ales când se uită la ea cu atâta disperare. Mai ales când nu vrea deloc ca el s-o părăsească.

— Pentru că nu vreau să-ți zic că minți.

— Nu trebuie s-o spun în cuvinte, zice el, după un moment, dacă asta înseamnă

ceva pentru tine.

Maggie simte o durere surdă în mijlocul pieptului, care se dizolvă apoi ca niște picături de cerneală în apă. Alcoolul îi încinge fața. Chiar dacă a sorbit doar câteva picături, probabil că aceasta e cauza.

— Da. Cred că înseamnă.

Distanța dintre ei pare imensă. Wes o privește ca un coiot, înfometat și neastâmpărat. Se ridică și, deși ar putea jura că ea nu s-a mișcat din loc, Maggie se trezește și ea sus, în picioare. Se apropie de ea cu un singur pas, cuprinzând-o de talie. O duce de-a-ndăratelea până când fata se lovește ușor de biroul de la fereastră. O ajută să se urce pe birou, iar Margaret dă laoparte cărțile și hârtiile care le stau în cale. Acestea cad bufnind pe podea, dar fata le aude ca prin vis.

Apoi Wes îi desface genunchii și se postează între ei. Căldura trupului lui o copleșește și, în timp ce o admiră, intensitatea înfometată a privirii lui se topește, transformându-se într-un respect tăcut. Lumina focului îi pictează trăsăturile în auriu și ochii îi sunt de nuanța ceaiului de esență tare. Acum, Maggie îi poate citi fiecare gând. E dezbrăcat de orice aroganță, de orice șmecherie, de orice armură

poleită.

E doar el, sincer, al ei.

Fluturii îi zboară prin stomac când el îi scoate o agrafă din păr, lăsându-i-l să i se reverse peste umeri. Wes își împletește degetele cu ale ei și o sărută pe frunte, apoi pe nas. În cele din urmă, buzele lui îi ating gura cu atâta blândețe, încât respirația i se întretaie.

E mult mai tandru decât în fanteziile ei. Aproape pios, ca și cum ea s-ar putea sparge sau ar putea fugi dacă nu se poartă atent cu ea. Mâinile lui o înfierbântă

când i se plimbă pe obraji și apoi, în jos, pe trup, oprindu-i-se pe genunchi. O

mângâie ușor și neîncetat, în cercuri, și fiecare atingere o chinuie, amețind-o și trezindu-i mii de dorințe. A așteptat o veșnicie să se întâmple asta și e exact cum a zis el.

Nu e nevoie de cuvinte ca să-i spună ce simte.

— Wes, șoptește ea, cu glasul plin de emoție.

El profită de ocazie ca să-i guste buzele cu vârful limbii. Are exact

aroma pe care și-a imaginat-o: cafea neagră și scotch. Wes o sărută, spunându-i astfel că va avea răbdare cu ea, c-o va tortura și o va savura cu încetinitorul. Durerea dinăuntrul ei crește și o înnebunește. Săptămânile în care l-a dorit cu atâta patimă

i-au consumat răbdarea și rațiunea. Margaret își înfige degetele în părul lui, iar gemetele lui îi răsună în piept. Se simte încurajată de această nouă și stranie putere pe care o are asupra lui.

Îl mângâie în jos, pe piept, peste abdomen, până când găsește catarama rece de metal a curelei. Zăbovește un pic până i-o desface, cu un zornăit ca al gheții care cade într-un pahar, dar victoria ei nu durează mult. După asta nu mai știe ce are de făcut. Wes se retrage puțin, iar Margaret îi vede ochii larg deschiși cum o sorb laolaltă cu lumina din cameră. Pare panicat și, în același timp, dornic.

— Ăăă...

Glasul băiatului e îngroșat de dorință, chiar dacă se înroșește în obraji.

— Ar trebui să-ți spun că n-am făcut niciodată...

— Nici eu.

Îl trage de guler și-l sărută din nou. El geme din nou, mulțumit, și o trage mai aproape de el. Își ține mâna pe mijlocul ei; șoldurile lui se lipesc, insistente, de

ale ei. Cu mâna liberă, îi găsește marginea fustei și i-o ridică până când răcoarea din încăpere mușcă din carnea ei dezgolită. Degetele lui urcă pe interiorul coapsei fetei, iar ea scoate un sunet înfundat, de care nu știa că e capabilă. Simte cum el zâmbește, lipit de buzele ei — arogant nenorocit.

Și apoi Bucluc scoate un lătrat.

Margaret se sperie. Dinții li se lovesc. Se aude încuietoarea ușii de la intrare.

Wes se desprinde de ea ca și cum trupul fetei l-ar fi ars, iar groaza din ochii lui se oglindește în privirea ei. O singură persoană mai are cheia casei.

Asta înseamnă că mama ei s-a întors, în cele din urmă.

[1] Cuvânt sau lucru — în ebraică (N.t.).

În costumul ei impecabil, Evelyn Welty e o siluetă tăioasă în lumina moale și caldă a salonului. Deși e subțire ca o ramură de copac, prezența ei efervescentă

domină întreaga încăpere. După ce Wes își revine din șoc, primul lucru pe care-l observă la Evelyn e cât de mult seamănă cu Margaret. Are părul auriu prins la spate și, dincolo de ochelari, ochii îi sunt rotunzi, la fel ca ai fiicei sale. Dar ochii lui Margaret au culoarea whiskey-ului, în timp ce ochii lui Evelyn au nuanța romului întunecat și tare. Vede cum expresia ei trece de la uimire la dezgust și apoi la spaimă într-o singură fracțiune de secundă.

Wes privește întreaga scenă prin ochii ei. O vede pe Margaret, lipită în continuare de marginea biroului, cu părul despletit și ciufulit. Pe el însuși, la fel de răvășit, grăbindu-se să-și încheie cureaua. Discul care se învârte vesel, la focul care trosnește jucăuș și cele două pahare de cristal pline cu scotch.

Își poate doar închipui ce par a fi toate astea. Se bâlbâie:

— Maestră Welty, în același timp cu Margaret, care de-abia spune:

— Mamă.

Au lăsat-o pe Evelyn fără cuvinte, dar furia ei e palpabilă, zăbovindu-i în gât ca lama ascuțită a unui călău. Acum devine dureros de evident de unde a învățat Margaret să se uite la oameni ca și cum ar vrea să-i jupoaie de vii.

Lângă el, Margaret pălește. Dinții îi clănțăne în ciuda căldurii focului. Wes ar trebui să fie mort de spaimă — și chiar este. Dar stânjeneala îi dispare sub torentul rece al furiei, mai negru decât un întreg ocean.

Unde mama dracului ai fost? își dorește să țipe. De ce nu ai rămas aici, lângă

ea?

În cele din urmă, Evelyn găsește puterea de a rosti:

— Ieși de-aici. Imediat.

Îi vorbește ca unui câine vagabond, dar el renunță la mândrie. De dragul lui Margaret și de dragul propriei persoane, trebuie să rămână

neclintit. Wes își trece o mână prin păr, dar n-are cum să și-l mai aranjeze după ce i-a făcut Margaret.

— Maestră Welty, vă rog, dați-mi voie să vă explic. Mă numesc Weston Winters și sunt...

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi președintele, ce naiba nu pricepi? Vreau să ieși din casa mea.

Evelyn trage un picior în ușa care se închide în spatele ei. Bucluc latră, amușinând marginile camerei și dând neliniștit din coadă. Margaret se încumetă

să-l potolească, dar când se ridică în picioare, vocea îi e slabă și distantă.

— E un învățăcel. Nu mai are unde să meargă în oraș, așa că a locuit aici.

— A locuit aici, repetă Evelyn.

Detașarea din glasul ei îl înfricoșează mai mult decât orice altceva. Apoi ea râde, un sunet întretăiat și lipsit de orice umor, care-i îngheață sângele în vine.

— Ai lăsat un străin să locuiască în casă fără ca eu să fiu aici? Cât de naivă poți fi?

Margaret pare să se micșoreze în fața dojenii mamei sale. Se face din ce în ce mai mică, dispărând în fața ochilor lui. Nu mai are nimic din pasiunea ei obișnuită, nimic din îndrăzneala fetei pe care a sărutat-o, nimic din ferocitatea fetei care a îndreptat arma spre el.

— Cât despre tine… gata, Bucluc!

Câinele mârâie din nou, dar se ghemuiește cuminte lângă șemineu, cu ochii lipiți de Evelyn. Ea își freacă tâmplele și oftează, enervată.

— Cât despre tine, nu primesc ucenici, lucru pe care fiica mea ar fi trebuit să ți-l spună. Cred că știi să ieși și singur de-aici. Ai abuzat suficient de ospitalitatea ei, nu crezi?

Evelyn își înșfacă valizele și se îndreaptă spre scări.

— Margaret, vino cu mine. Avem de vorbit.

Când Margaret dă să spună ceva, aproape că vocea nu i se aude.

— Nu.

Evelyn se uită la fiica ei ca și cum n-ar fi văzut-o în viața ei.

— Nu?

— Nu-l poți da afară.

— Te porți ca un copil. Vino sus și vom discuta ca niște oameni mari.

O amintire își face drum la suprafață și, brusc, Wes are din nou șase ani și stă cu urechea lipită de radioul din living, care nu prea funcționează. Aproape seară de seară, refuza să se ducă la culcare, iar tatăl lui îl lua în brațe și-l ducea în pat.

Wes se agăța de orice în calea lui — de marginea mesei, de cadrul ușilor — în timp ce tatăl lui îi dezlipea degetele de pe obiectele de care se prindea, răbdător și tăcut.

Exact asta va trebui să facă și Evelyn cu el.

N-o va lăsa pe Margaret singură cu ea și nu va capitula atât de ușor cât timp are în mânecă asul câștigător.

— Știu că vrei hala și știu la ce lucrezi. N-o poți obține fără mine. Margaret și cu mine ne-am înscris la vânătoare împreună.

Evelyn se oprește pe scară și se întoarce spre Margaret.

— E adevărat?

— Da, șoptește ea.

— Când vom câștiga mâine, consideră că așa te pot plăti.

Wes vorbește cu toată siguranța de sine de care e în stare.

— Și pentru ospitalitate, și pentru instruire.

Evelyn își lasă valizele jos și merge spre el cu precizia rece și lentă a unui prădător. E înaltă — mult mai înaltă decât el — și-l fixează cu niște ochi roșii care ar putea găuri metalul. Mirosul cafelei stătute și al pucioasei îi înțeapă

gâtlejul.

— Cu ce fel de vorbe meșteșugite i-ai împuiat capul ca s-o convingi să

intre în jocul tău, șarpe ce ești?

— Mamă...

— Taci, se răstește ea la Margaret. Nici nu suport să mă uit la tine.

— Să nu-ndrăznești să-i vorbești în felul acesta!

Evelyn rânjește, ca și cum ar fi încântată de izbucnirea lui.

— Ai foarte mult tupeu, domnule Winters, să profiți de fiica mea sub acoperișul meu și să-mi spui ce fel de părinte ar trebui să fiu. Știu că-ți închipui că ești mai deștept decât mine, dar, crede-mă, nu vrei să intri în jocul ăsta. Chiar crezi că ai vreun avantaj aici? Crezi că nu pot obține ceea ce vreau și fără ajutorul tău? Că

lumea academică e atât de mare, încât să poți ascunde o astfel de insultă? Dacă

insiști să te amesteci cu mine, cu munca mea, cu copiii mei, mă voi asigura că nu vei avea nici carieră, nici viitor, nici speranță. Dacă mă superi, nu vei mai face niciodată vreo transmutare. Ne-am înțeles?

Wes nu știe ce să spună. Ce poate spune? Habar nu are. Nu are nimic în afara furiei care fierbe înăuntrul său și ce înseamnă asta oare în fața influenței ei?

Indiferent ce ar face, va rămâne pentru totdeauna neputincios.

— Așa mă gândeam și eu. Acum, dacă nu vrei să trimit o scrisoare fiecărei universități, fiecărui partid politic, fiecărui seminar teologic — la naiba, fiecărei case din țara asta, mă aștept să-ți iei lucrurile și să pleci într-o oră.

Se răsucește.

— O seară minunată în continuare, domnule Winters.

Marginile camerei se încețoșează cât timp el îi ascultă pașii urcând treptele, la fel

de zgomotoși ca niște împușcături. Undeva, la etaj, se trântește o ușă. Margaret îngenunchează lângă foc și-și vâră fața în blana lui Bucluc. Chiar și de-aici, Wes o vede cum tremură. Toată căldura s-a scurs din conac. Ceea ce odinioară i s-a părut un adevărat cămin, acum se spulberă în jurul lui, rece și pustiu.

— Nu contează, spune el, sufocându-se. Las-o pe ea să facă asta. Dacă nu vrea să-i fiu ucenic, cariera mea e oricum distrusă. Pesemne că familia mea a ajuns deja în oraș. O să-mi iau lucrurile și apoi putem pleca...

— Și ce-o să facem?

Margaret se întoarce cu fața la el și lui îi scapă un oftat scurt. E frumoasă, dar atât de distantă, ca o stea îndepărtată. Privirea ei pustie îl convinge că sărutul lor n-a fost decât un vis.

— Ce fel de viață am avea dacă renunțăm amândoi la tot?

Lui Wes i se face un gol în stomac.

— O viață bună. Ce vrei să spui?

— Am avea o viață bună?

— Sigur că da! Mai bună decât acum. Orice ar fi mai bun.

Dar ar fi el oare pe deplin împlinit dacă nu va deveni alchimist? Ar dori să se simtă așa pentru tot restul vieții sale, învins și absolut neputincios? Asta nu înseamnă viitor.

— Nu pot s-o părăsesc.

— Poftim? De ce? După cum s-a purtat acum cu tine...

— Nu zice asta. Nu te preface că știi ceva despre ea.

— Scuze, spune Wes, așezându-se lângă ea pe podea. Știu doar ce am văzut.

— Nu e mereu așa. Doar că...

Își freacă ochii cu podul palmelor.

— Poate că, de data asta, lucrurile vor sta altcumva. Și, fără mine, nu știu ce i s-ar întâmpla. Deja a pierdut totul. Ar fi un act de cruzime.

— S-a descurcat bine-mersi și fără tine aproape patru luni. Ce i se întâmplă ei nu e responsabilitatea ta.

Deși nu-și dorește asta, Wes simte cum fiecare cuvânt pe care-l scoate e plin de frustrare.

— Margaret, nu e treaba ta să ai grijă de ea când ea nu ți-a făcut niciodată

aceeași favoare. Nu asta trebuie să însemne dragostea. Nu înțelegi asta?

— Și ce ar trebui să însemne? spune ea, cu glas tremurător. Să te urmez pe tine fără comentarii?

— Nu! Doamne, nu. Nu asta îți cer.

Își dorește s-o poată atinge din nou, să-i cuprindă umerii și s-o facă să priceapă.

— Putem merge oriunde ne dorim. O să ne descurcăm împreună.

Preț de o clipă i se pare că a convins-o. Speranța umple ochii fetei și buzele încep să-i tremure. Dar apoi și le strânge ferm și clatină din cap.

— Nu pot. Nu cred c-ar fi mai bine. Eu nu sunt ca tine, Wes. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată e siguranța. Asta e casa mea și e singurul loc ferit pe care-l cunosc. Nu pot renunța la asta, după cum nu pot nici să nu mă aștept la ce e mai rău.

— Și dacă asta nu se întâmplă niciodată?

Acum o imploră. Aude asta în disperarea din vorbele sale, dar e prea târziu să-și mai facă griji pentru orgoliul său.

— Cum poți să știi așa ceva?

Tot trupul lui Maggie se tensionează ca și cum și-ar lua inima în dinți ca să

primească o lovitură.

— Nu pot risca totul de dragul unor presupuneri. Promisiunile deșarte nu-mi

ajung.

Wes simte că vorbele ei îl sfâșie. Promisiuni deșarte? Doar de asta îl crede în stare?

— Deci asta a fost tot?

— Da. Asta a fost, zice ea, cu o expresie înghețată. Nu pot pleca de-aici cu tine.

Ceva se rupe înăuntrul lui. Dintr-odată nu mai are nimic. Nicio perspectivă.

Niciun ban. Nu o mai are pe Margaret. Din nou, nu mai e nimic, decât un puști aiurit din Fifth Ward cu un vis prea măreț pentru semenii lui. Doar că, de data asta, a rămas fără nicio șansă. Mai rău, nu mai are ce să-i spună. Margaret s-a priceput întotdeauna de minune să-l lase fără cuvinte.

Wes se duce la etaj să-și strângă lucrurile. Deja e un ritual bine cunoscut — să-și facă bagajele și să plece. Mai târziu, în timp ce merge spre Wickdon în lumina slabă a amurgului, nu-și mai amintește cu limpezime ce a făcut — doar că i-a luat doar zece minute să-și îndese toate lucrurile în geanta cu care a venit din Dunway. Nu-și amintește decât privirea lui Margaret când el i-a spus: — Ai grijă de tine.

Cu atâta dor în ochii ei.

Crede că-și va petrece tot restul vieții încercând să se descotorosească de această

senzație. Îl îneacă pe dinăuntru, ca o întindere de apă rece și întunecată.

Margaret l-a respins. Poate trăi cu gândul acesta. Faptul că a văzut-o pe femeia pe care o iubește pentru ultima oară aproape că-l doboară, dar îl poate suporta.

Mai rău e că ea a respins totul. Viziunea lui, visurile lor, viitorul lor împreună.

N-a putut s-o convingă. A dat greș.

Pentru prima oară, Wes înțelege ce înseamnă să ai inima zdrobită. Fără alchimie, e un simplu muritor. Și, fără Margaret, nu mai știe cum să se orienteze.

Annette pălește la față când îl vede intrând pe ușa hanului.

În oricare altă zi, Wes i-ar fi savurat rușinea și panica de pe chip, dar acum a trecut de culmea epuizării emoționale ca să-i mai pese de sentimentele ei sau de ranchiuna proprie. O vede acolo, lipită de

perete, ca și cum ar vrea să se autoconvingă că e o piesă de mobilier, și nu simte nimic. Sub luminile sclipitoare ale candelabrului de cristal, totul pare fals și steril. Își scoate șapca și și-o îndeasă sub braț înainte de a-și târî valiza la recepție.

— Bună.

— Wes, șoptește ea. Ce cauți aici?

— Am venit după familia mea.

Ca și cum nici nu l-ar fi auzit, ea izbucnește:

— Îmi pare atât de rău! Dacă aș fi știut ce are de gând, jur pe toți sfinții că nu m-aș fi băgat.

— Nu? spune el pe un ton lejer, ca într-o conversație oarecare. Și ce anume credeai c-o să se întâmple?

— Nu știu! Credeam că vrea doar să te sperie, nu să...

— Dar tot ai fost de acord.

— N-am gândit clar. Eram rănită, iar Jaime poate fi foarte convingător când poate învrăjbi lumea.

Se apleacă peste tejghea, șoptind:

— Asta nu înseamnă că a fost frumos din partea mea și nici că sunt mândră de ce am făcut. Dar acesta e adevărul. Amândoi știm că sunt o mare lașă când vine vorba de el.

Wes e tentat s-o întrebe numărul camerei în care stă familia lui, să-i ureze noapte bună și să nu mai vorbească în viața lui cu ea. Dar se pare că nu e atât de golit emoțional precum credea, pentru că dintr-odată se simte copleșit de un val de furie. În tot acest timp, și-a negat sentimentele față de Margaret. Și pentru ce?

Pentru o fată ca asta, care i-a oferit vorbe deșarte poleite cu aur. Doamne, ce prost a fost că nu și-a dat seama mai devreme de lucrul acesta.

— Cât din povestea noastră a fost prefăcătorie?

— Nu în întregime, spune ea încet.

Se simte umilit când întreabă, cu glas frânt:

— Cât de mult?

— Prima oară când te-am văzut, am flirtat cu tine pentru că știam că ești de la oraș și asta îl va enerva pe Jaime. Voiam să mă dorești. Voiam să cred că-mi vei oferi o cale de scăpare din locul ăsta. Dar apoi mi-am dat seama că mă distrez cu tine și, deși eram supărată pe tine la demonstrație, tot nu mi s-a părut ceva ieșit din comun când Jaime m-a rugat să-ți atrag atenția în timpul concursului de tir.

— Deci știai că va trișa?

— Nu! Jur că n-am știut.

Fata își lasă ochii în jos.

— Dar chiar îmi plăcea de tine, Wes. Pe cuvânt. De-asta m-am necăjit că nu te-am putut captiva. Și cred că după ce mi-ai spus ce mi-ai spus despre părinții tăi...

— N-am mai părut o partidă atât de strălucită? întreabă el sec.

— Nu, recunoaște ea.

— Atunci nu ți-a plăcut de mine niciodată. Ți-a plăcut ideea.

— Sună îngrozitor când o zici în felul acesta.

Ochii fetei se umplu de lacrimi. Cele patru surori l-au imunizat împotriva acestui fapt. Sunt genul de lacrimi care cer iertare necondiționată, nu care vor să

îndrepte lucrurile.

— Dacă vrei să pleci, pleacă. N-ai avut niciodată nevoie de mine să te duc la oraș și cu siguranță nu ai nevoie de Jaime și de restul oamenilor. Ei scot ce e mai rău din tine.

A spus-o cu un ton tăios, pe care-l regretă. Face parte din regulile sale de comportament să nu țipe la nicio femeie care nu-i e soră și nu vrea să le încalce

într-un astfel de moment de slăbiciune. Inspiră scurt și-și trece o mână prin păr.

— Ce ai făcut tu a fost un act de cruzime, dar nu mai contează. Jaime a primit ce și-a dorit și nu datorită trucurilor sale. Nu mai particip.

— Nu mai participi? De ce?

— Evelyn mi-a cerut să plec, așa că am plecat. Mă voi întoarce mâine în Dunway.

— Și Maggie?

Simpla pomenire a numelui ei îl înjunghie în inimă cu un dor disperat. Aproape că-l dărâmă din picioare.

— Ce-i cu ea?

Tăcerea lor se acoperă cu pălăvrăgeala oamenilor din bar, cu clinchetul paharelor și cu muzica amețitoare. Toate astea îl fac să se simtă insuportabil de singur.

— Îmi pare rău, Wes, zice Annette. Pentru tot. Măcar acum am aflat că Jaime nu e inofensiv. Mi-ar plăcea să pot lua totul înapoi sau să mă revanșez cumva față

de tine.

El ar vrea să izbucnească în râs. Cum se poate revanșa cineva față de el? Dacă

fata ar putea scăpa de miezul putred al Noului Albion care naște nemernici ca Jaime Harrington, poate doar așa s-ar putea revanșa față de el. Dar e o fată

simplă care nu va suporta niciodată consecințele lucrurilor pe care i le-a făcut lui și lui Margaret.

Oricum s-a mai înmuiat și, de data asta, fata pare sinceră.

— Te iert, oftează Wes. În mare parte pentru că vreau să dorm. Ai văzut cumva patru femei și o fetiță pe-aici? Gălăgioase? Care seamănă oarecum cu mine?

— De fapt, da... Stai așa. Aceea e familia ta?

Wes reușește să zâmbească la vederea expresiei alarmate a fetei.

— Da.

Annette deschide iute un sertar și începe să scotocească prin el.

— Atunci trebuie să mă lași să plătesc eu camera. Te rog. Măcar atât

să fac.

— N-o să intri în bucluc pentru asta?

— Trebuie să intru și eu în bucluc pentru ceva, nu crezi?

Îi întinde mai multe bancnote. Acolo sunt mai mulți bani decât a văzut el în ultima vreme. Probabil că Mad și-a cheltuit o mare parte din economiile ei ca să

ajungă toate aici, lucru care-i transmite o senzație amețitoare de vinovăție și, în același timp, de recunoștință.

— Mulțumesc. Înseamnă mai mult decât îți dai seama.

— Sigur, zâmbește ea vag. Sunt la etajul doi, camera 200.

Wes străbate holul și urcă treptele, apoi, imediat, le aude. Doamne, îi e milă de vecinii lor. Glasul lui Colleen se aude la distanțe kilometrice, iar chicotelile lui Christine amenință să dărâme oglinda cu ramă aurită de la capătul culoarului.

Wes își desprinde cu greu privirea de la propria-i reflexie. Deja se autocompătimește și nu mai trebuie să i se reamintească în vreun fel cât e de distrus și de pustiit ca lucrurile să nu se înrăutățească. Pașii lui răsună grav pe parchetul lustruit, apropiindu-se de camera 200. Ciocănește și, peste o fracțiune de secundă, ușa se deschide, lovindu-se de perete.

— Wes!

Colleen îl cuprinde cu brațele pe după gât, gata-gata să-l dărâme. Când îl eliberează și se uită la el, fata se încruntă.

— Ah. Arăți îngrozitor.

Înainte ca Wes să apuce să dea vreo replică tăioasă, alte patru capete cu păr negru apar în cadrul ușii. Mama lui radiază de veselie, dar când dă cu ochii de el, îngrijorarea îi alungă voioșia.

— Ah, a thaisce. Ce-ai pățit?

— De ce ești trist? se bagă și Edie.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Christine.

Mad se uită fix la el în tăcere, lucru pe care-l apreciază, având în

vedere că habar nu are de unde să înceapă povestea, cu toate acele întrebări. Nu se poate gândi decât că-și dorește cu disperare să se întindă într-un așternut. Își lasă bagajul jos și se trântește pe cel mai apropiat pat, care e plin de o droaie de perne decorative, colorate și inutile. Arcurile gem în semn de protest când surorile și mama lui se înghesuie pe saltea, alături de el.

— Păi, nu mai particip la vânătoare, spune el, cât poate de vesel. Dar vestea bună e că ți-am recuperat banii, Mad.

Într-o fracțiune de secundă, ochii încep să-l ardă și vederea i se împăienjenește și… naiba să-l ia, plânge ca un prost în fața întregii sale familii. Nu-l vor lăsa să

uite momentul acesta cât timp va trăi.

Christine face „vaaai“ într-un fel în care încearcă să-l consoleze și să-l înțeleagă.

Colleen sare din pat să-i aducă un prosop de la baie, iar Edie se bagă și mai adânc în sufletul lui.

Cu greutate, Mad îi pune mâna pe frunte și-i dă părul laoparte de pe față.

Blândețea ei îl ia prin surprindere.

— Unde e Margaret?

Povestea se țese, începând de la actul de sabotaj al lui Jaime, de la cercetările lui Evelyn până la refuzul lui Margaret de a pleca de-acasă cu el. Când sfârșește, toată lumea tace mâlc. Nu le poate deslușì expresiile uluite. Chiar și tabloul macabru de deasupra tăbliei patului, care reprezintă o vulpe, îl privește cu o expresie dojenitoare.

— Deci dă-mi voie, te rog, să înțeleg, spune Christine. Îmi spui că ai lăsat-o acolo, pur și simplu?

— Ce altceva puteam să fac? Să mă arunc în genunchi și s-o implor?

— Da!

Colleen se îmbujorează când toată lumea se întoarce spre ea.

— Mă rog, cred c-ar fi fost ceva romantic.

Furia și suferința îl copleșesc din nou — și laolaltă cu ele, acea

autocompătimire îngrozitoare. Își șterge lacrimile de pe obraji.

— Nu e nimic romantic la asta. Și dacă ar fi venit cu mine, n-am ce să-i ofer.

Nici bani, nici slujbă, nici planuri de viitor. Nimic. Nu sunt bun de nimic.

Nu are decât un vis despre o lume mai bună unde pot fi fericiți împreună. Dar asta e tot. Un vis absurd. O promisiune deșartă, exact cum a spus ea. Odinioară

credea că forța voinței sale va fi suficientă pentru a-i sufla în aripi. Dar acum vede că Mad și Margaret au avut dintotdeauna dreptate. A fost naiv crezând că

poate crea ceva din nimic, o perspectivă asupra lumii bazată pe o imposibilitate alchimică.

— Weston Winters, zice mama lui. N-ai voie să vorbești despre tine însuți în halul acesta.

— Lasă vrăjeala, mamă! Și Margaret mi-a spus asta și e adevărat. Nu te-am putut ajuta. Nu v-am putut ajuta pe niciuna dintre voi și e evident că nici pe Margaret n-am putut s-o ajut. La ce sunt bun dacă nu pot face niciun lucru concret pentru oamenii pe care-i iubesc?

— Tatăl tău și cu mine n-am avut nimic, decât unul pe celălalt și visul de a pleca din Banva. Ai multe lucruri pe care i le poți oferi.

Îl lovește ușor în piept.

— Asta.

Wes strânge din ochi, străduindu-se să nu cedeze.

— Nu o vrea.

Nu mă vrea.

— Ah, tacă-ți fleanca, se răstește Mad. Când te-a oprit pe tine chestia asta?

Christine își mută privirea la ea.

— Voi doi, puteți să nu vă certați, măcar în seara asta? M-am săturat. Săriți unul la gâtul celuilalt de ani întregi și...

— Nu mă cert cu nimeni, zice Mad, netezindu-și fusta cu un gest afectat. Vreau să-mi răspundă la întrebare. Când te-a descurajat pe tine un refuz? Când ai considerat vreodată că nu mai ai opțiuni? Când vreodată deciziile tale naive și egoiste te-au oprit să faci așa cum ai dorit?

Wes se încruntă.

— Niciodată.

— Exact. Acum explică-mi de ce lucrurile stau altfel de data asta.

— Pentru că mi-a spus să plec.

— Și ce dacă? Asta ți-au spus toți maeștrii de alchimie din Dunway. Nu zic că nu avea niciun motiv să-ți spună să dispari, nu mă-nțelege greșit. Te iubesc, Weston, dar n-o să te contrazic: ai dreptate când spui că nu ești cea mai promițătoare partidă. Ești un idealist înflăcărat, fără bani în buzunar, iar ea e o fată pragmatică

care s-a închis în casa aia ca să fugă de lume. E normal să fie atât de precaută.

Nu toți avem visuri mărețe, i-a spus ea odată.

Wes s-a gândit atunci că fata e doar limitată și acum îi vine să-și tragă un șut în fund pentru asta. Normal că nu avea visuri, pentru că grija ei era să mai supraviețuiască încă o săptămână. Nu putea mânui visurile ca pe o armă, nici să

le mănânce sau să le bage pe foc pentru a încălzi conacul.

— I-ai spus vreodată ce simți pentru ea? întreabă Christine.

— Nu, dar...

Toate în afară de Mad scot niște sunete nearticulate și scandalizate.

— Dar cum m-ar fi ajutat asta s-o iau din locul acela? mârâie băiatul.

— Pentru că nu-i oferi doar iubire, spune Mad. Îi oferi speranță.

Nu pot risca totul de dragul unor presupuneri, Wes. Promisiunile deșarte nu-mi

ajung.

Atunci îi va oferi ceva solid de care să se agațe. Dacă o poate convinge de un singur lucru, ar face bine să fie acesta: o viață în afara acelei case, dincolo de toate fantomele care o bântuie, e un vis în care merită să creadă. Un vis pentru care merită să lupte.

— Mad... Mulțu...

— Mulțumește-mi mai târziu, spune ea, strângându-l de umăr. Acum du-te după

iubita ta.

28

Acum, când ușa laboratorului mamei sale e încuiată și tăcerea din conac i s-a lăsat ca un fior rece peste oase, Margaret nu știe ce să facă. Nu se poate liniști, când furia mamei sale umple toată casa, ca fumul.

În scurt timp, totul va reveni la normal. Își vor relua ritmul confortabil al existenței lor, ca o planetă cu satelitul ei. Ideea aceasta ar trebui s-o consoleze.

Raza de lumină care se întrevede prin crăpătura din ușă ar trebui să-i aducă

ușurare în suflet. Evelyn a venit, în sfârșit, acasă, și e toată a ei.

Cu toate astea, e în continuare singură.

Ușa închizându-se în urma lui Wes răsună încă de-a lungul coridoarelor și Maggie poate să jure că acel rămas-bun oficial și durerea din ochii lui o vor bântui pentru tot restul vieții. L-a privit plecând și asta i s-a părut aproape insuportabil, și acum toate vechile ei răni o dor dintr-odată. Dacă se va mai gândi la el multă vreme, se va dezintegra. Așa că face curățenie în casă. Freacă fiecare locșor până strălucește, până când mintea începe să i se deconecteze de la realitate, până când durerea pare să se îndepărteze. Dar când se apucă să spele vasele, își revine în prezent, văzând cănile murdare de cafea pe care Wes le strângea în camera lui zile la rând. Și-a lăsat amprenta până și pe această rutină.

Nu mai e nimeni care s-o enerveze, sau s-o distragă, sau să umple tăcerea cu pălăvrăgeala lui nesfârșită, cu viață, cu râsete. În mod normal, ar trebui să fie o binecuvântare.

Dar nu e. E o senzație sufocantă.

Nu mai există nimic în acest loc care să nu fi fost atins de el. Margaret și-ar dori să arunce cuierul în care Wes își atârna haina jerpelită. Ar vrea să rupă în bucăți toate discurile tatălui ei. Ar vrea să spargă toate paharele de cristal și să pună pe foc toate manualele de alchimie prăfuite de pe rafturi. Ar vrea să țipe până când lucrul care i-l va întoarce ecoul să nu mai fie ea, doar ea. Umple cu apă din chiuvetă o găleată și-și privește reflexia tremurând neîncetat, palidă și deja pe jumătate moartă. Mama ei s-a împăcat dintotdeauna cu fantomele, dar Margaret trăiește pentru prima oară după multă vreme. Nu e gata să bântuie din nou acest loc, tăcută și invizibilă.

— Margaret.

Silueta lui Evelyn apare înaltă și subțire în vârful treptelor.

— Trebuie să vorbim.

Mâinile îi tremură atât de tare, încât aproape că varsă apa din găleată. O așază

jos, amorțită. Apa i se prelinge peste picioare, așa că Maggie lasă urmele ude ale tălpilor sale prin toată casa, urmându-și mama la etaj, în laborator.

În ultimele câteva săptămâni, ea și Wes au înlocuit aproape toate amintirile dureroase din această încăpere cu ceva vesel și proaspăt. Dar când mama ei se așază la birou și-și împreunează mâinile, totul devine la loc apăsător și întunecat în lumina amurgului. Mânecile sacoului lui Evelyn se ridică, dezvăluindu-i încheieturile. N-ar trebui s-o surprindă pe Margaret cât sunt de fragile, dar așa se întâmplă de fiecare dată.

— Fereastra e spartă, zice Evelyn, și se pare că alambicurile mele și câteva dintre manuscrise au dispărut.

În felul ei, și mama sa e un vânător genial. Și-a întins capcana cu niște simple observații și cu un ton relaxat. E doar e chestiune de timp până când Margaret se va lăsa prinsă. Dar, din toate punctele de unde ar fi putut începe interogatoriul, acesta e de departe cel mai ușor. Nu are nimic de ascuns.

— Jaime Harrington e de vină. El a distrus laboratorul.

— Și de ce a făcut una ca asta?

— Știi bine de ce.

— Da, cred că știu.

Evelyn își scoate ochelarii și-și masează nasul.

— Tatăl lui a fost informat?

— Nu.

Prima fisură în calmul lui Evelyn.

— Și de ce, mă rog?

— N-ar fi luat nicio măsură. Wes și cu mine...

— Wes.

Evelyn se strâmbă rostindu-i numele, ca și cum ar fi luat o pastilă amară.

— Da, hai să discutăm despre el. Cred că pricepi de ce sunt iritată, Margaret.

Dacă nu v-ați fi înscris la vânătoare fără știrea mea, mă îndoiesc că Jaime v-ar fi băgat în seamă. Mă îndoiesc că aș avea acum o pagubă de zeci de dolari și că ar trebui să-mi înlocuiesc echipamentul și mă îndoiesc că am avea acum această

conversație neplăcută. Și totuși, iată-ne.

Jurnalul legat în piele al mamei sale stă pe birou, între ele. Vederea lui Margaret se învolburează, până când nu mai zărește nimic în afara ștanței cu ouroborosul ce sclipește roșie ca soarele la asfințit. Tremură ca o monedă aruncată pe fundul unei fântâni.

— Acum, vrei să-mi explici de ce ai scos chestia asta de la mine din birou?

Margaret pusese jurnalul la loc exact așa cum îl găsise. Șterse orice semn pe care-l făcuseră în el. Cum de-și dăduse seama?

— Deci?

Evelyn nu-și ridică vocea. Nu a recurs niciodată la manevra aceasta ca să

demonstreze ceva. Furia ei e ca apa ce fierbe încet. A te confrunta cu această

furie e ca și cum ai face primul pas, șovăitor, pe un lac cu gheață subțire.

— Îmi pare rău, e tot ce poate rosti Margaret, printre dinții clănțănind.

— Așa cum bănuiam, șuieră Evelyn.

A căzut direct în capcană. Lațul i se strânge în jurul gâtului.

— Îmi pare rău.

— De ce tremuri ca un câine fricos? Nu ți-am făcut nimic.

Glasul lui Evelyn sună înăbușit, ca și cum Margaret și-ar fi tras peste urechi un pulover gros de lână. E greu să se agațe de detalii când, de fapt, își dorește cu disperare s-o ia la goană.

— Te aștepți să vin acasă, să-mi găsesc laboratorul distrus și prădat, pe fiica mea încurcată cu un parvenit, și să mă bucur pentru asta? S-o trec cu vederea? Nu.

Nu permit să vă bateți joc de mine în felul acesta. Acum răspunde-mi. I-ai arătat jurnalul?

— Da.

— Are vreo copie?

— Nu, spune Margaret, luându-și inima în dinți. Nu, jur.

— Dar l-a văzut. Doamne, Margaret, ce-ai avut în cap?

Margaret simte că e aruncată din nou în acea peșteră, ghemuită lângă Mattis, în timp ce mareea se colorează în roz din cauza sângelui din jurul ei. Se va îneca dacă nu se mișcă, dar nu se poate clinti. Nu face altceva decât să tremure când apele propriei spaime se ridică împrejur și-i umplu urechile, gura, ochii. Mama ei nu a lovit-o niciodată, dar atunci când Margaret se gândește ce se va petrece dacă o dezamăgește dincolo de pragul iertării, simte un vid la fel de vast și înspăimântător ca amintirea acelui lucru care fumega în mijlocul cercului de transmutare al lui Evelyn. Pentru multă vreme, Evelyn a reprezentat întreaga ei lume și Dumnezeul acesteia. Sunt pedepse mai grele decât să fii lovit. Să fii dat uitării și neiubirii — asta e cea mai grea soartă din lume.

Wes a fost mereu atât de revoltat în fața acestui lucru. Cineva ar fi

trebuit să facă

ceva, i-a spus odată. Dar ce să facă? Ce-ar fi putut regla? Evelyn nu a rănit-o vreodată într-un fel pe care lumea să-l poată vedea.

— Înțelegi care ar fi consecințele dacă acea transmutare codificată ar circula liber? Ai idee ce s-ar întâmpla dacă acea cercetare ar începea în mâinile cui nu trebuie?

— Da, înțeleg, șoptește Margaret, încremenind.

Nu e sigură că ea însăși a rostit aceste cuvinte și nici mama ei nu e sigură, căci clipește, uimită, ca și cum ar fi plesnit-o cineva.

— Ai grijă la ce spui.

— Am văzut cu ochii mei ce fac acele cercetări în mâinile cui nu trebuie.

Glasul îi tremură, dar se chinuie să continue.

— I le-am arătat pentru că nu există o altă cale de a ucide hala. I le-am arătat pentru că am încredere în el și pentru că e prietenul meu.

— Ceea ce-am văzut eu era prietenie, nu-i așa?

Evelyn se ridică de pe scaun. Umbra ei se proiectează pe podea.

— Sincer. Ești atât de însetată de atenție, încât o să lași orice băiețaș cu vorbele la el să-ți otrăvească mintea...

— Da! Pentru că m-ai lăsat singură aici. Am trăit atât de mult timp ca și cum nici n-aș exista. Am crezut că magnum opus este lucrul care-i consumă pe oameni.

Am crezut că alchimia face asta. Dar, în tot acest timp, ai fost tu. Tu te-ai lăsat consumată de tine însăți. Cum poți să-mi fii acum mama care nu mi-ai fost în atâția ani?

Faptul că spune acest lucru cu voce tare rupe ceva dinăuntrul său și acum vede totul cu o limpezime desăvârșită. Ce a fost mai rău i s-a întâmplat deja de o mie de ori și a supraviețuit. Evelyn a dat-o deja uitării.

Nu așa trebuie să fie iubirea.

Lui Margaret nu-i vine să creadă că nu a vrut să afle acest lucru la

prima mână.

Nu-i vine să creadă că l-a dat pe Wes pe ușă afară.

— Ce te-a apucat?

Ochii lui Evelyn trimit săgeți oțelite.

— N-ai decât să mă critici cât vrei, dar tot ceea ce fac, fac pentru familia noastră.

Îmi pare rău că nu pot fi ca acele femei bune și kathare din oraș și să-mi dedic

toată viața ție. După plecarea tatălui tău, a trebuit să te întrețin de una singură, și nu te-aș fi lăsat aici dacă n-aș fi crezut că ești suficient de matură ca să te descurci.

— Poate că nu sunt suficient de matură.

Evelyn inspiră sacadat, ca și cum luptă cu ultima sa urmă de răbdare.

— Nu. Poate că nu ești. Dar acum sunt acasă și m-am gândit la tine în fiecare zi.

Am fost cât am putut fi de răbdătoare în aceste împrejurări. Nu ți-e de ajuns?

Măcar te porți purta decent cu mine, în loc să fii atât de crudă.

Nu, vrea ea să-i spună. Nu mi-e de ajuns.

Evelyn e aici, dar nu e prezentă și nici n-a fost, de ani întregi. O parte din ea a plecat în ziua morții lui David și nu s-a mai întors nicicând înapoi. Lacrimi fierbinți i se preling pe obraji și Margaret simte gustul sării pe buze. E atât de umilită că plânge — atât de umilită să-i arate mamei sale că are dreptate. Poate că nu e suficient de matură să gestioneze toată această situație, dar a obosit să tot încerce. A obosit să-și tot dorească să schimbe lucrurile.

S-a săturat să fie mereu singură.

— Mâine la prima oră, zice Evelyn, mergem în oraș și-l voi înlocui din poziția de alchimist. Nu-mi doream deloc lucrul acesta, dar pentru că mi-ai ridicat această ocazie la fileu, aș fi nebună să nu profit de ea.

— Nu, spune moale Margaret. Nu mai pot continua așa. Nu mai vreau.

Evelyn râde, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să mă și șantajezi acum? Prietenului tău i-a mers de minune. Ești invitata mea.

— Nu. Nu-i niciun șantaj. Nu e o negociere. Plec. Mâine-dimineață, eu și Wes vom câștiga vânătoarea, iar tu poți face ce crezi de cuviință. Chiar te rog să

muncești până la epuizare pentru familia ta formată dintr-o singură persoană.

Înainte de a-și pierde curajul, Margaret fuge pe coridor. O aude pe mama sa cum o urmează, mai mult în silă. Scârțâitul exasperat al scaunului pe dușumele,

bocănitul lent și condescendent al tocurilor sale.

— Cine mama naibii te crezi de-mi vorbești așa?

Margaret deschide ușa dormitorului și-și scoate valiza de sub pat. Nu-și aude decât bătăile disperate ale inimii în timpane și ritmul panicat al respirației.

Revino-ți. Mâinile îi tremură atât de tare, e tot ce poate face ca să nu sfâșie toate puloverele pe care le smulge de pe umerașele din dulap și le îndeasă în geantă.

Cu siguranță lasă multe lucruri în urmă, alte obiecte care-i aparțin. Dar în afară

de haine și de armă, nimic din casa asta nu are valoare sentimentală pentru ea.

Nimic în afară de cărțile ei, dar paginile vechi se vor transforma în pulbere dacă

va încerca să le transporte pe munți. Va fi nevoită să le lase aici.

Evelyn o așteaptă la capătul palierului, iritată, cu brațele încrucișate.

— Și unde ai de gând să te duci? Ți-ai făcut vreun plan până la sfârșit?

Departe de tine. Oriunde. La Wes.

— Mă mut.

— Nu te las să-mi întorci spatele când discutăm.

Își face loc și trece pe lângă Evelyn, apoi coboară repede scările.

— Bucluc!

Câinele sare în picioare în timp ce Margaret ia cuțitul pictat din salon. Îl vâră în buzunarul fustei cât se poate de discret.

— Nu face asta.

Duritatea din glasul mamei sale aproape că o dărâmă.

— Nu poți face asta. Nu mă poți părăsi și tu. Te iubesc, Maggie. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Te iubesc. Cât timp a trecut de când Evelyn nu i-a mai spus asta?

Odinioară, i-o spunea în fiecare zi, într-o mie de feluri. Când gândul îi zboară la

cele mai fericite și frumoase amintiri, găsește una aurie ca lanurile de secară și ca razele soarelui. Primăvara, se plimbau pe coline, unde macii înfloreau răzvrătiți cât vedeai cu ochii și șoimii pluteau pe deasupra capetelor lor. Evelyn culegea florile sălbatice pe lângă care treceau și-i spunea cum se numesc, ca și cum ar fi fost un secret prețios: coada-șoricelului, zorele și scutellaria. Stăteau întinse una lângă alta în iarbă și mama ei le împletea cu grijă, făcând o coroniță. Regina Maggie, spunea ea cu deferență și i-o așeza pe cap.

Margaret își înăbușă un suspin, apucând mânerul ușii.

Cum se poate desprinde de propria ei mamă? Cum îi poate răsplăti iubirea cu acest abandon? Cum poate uita toate acele mici gesturi frumoase, tandre, pe care i le-a dăruit? Dar lucrurile nu au stat mereu așa, oricât de mult și-ar dori Margaret asta. Și-a construit o mamă din aceste amintiri minunate și a păstrat-o vie cu ajutorul lor. Dar nu mai poate trăi cu aceste resturi de viață.

Deschide ușa și face greșeala de a privi înapoi. Deși Evelyn stă în lumina stranie și gălbuie a aplicelor de pe perete, Margaret vede cum aceasta se schimbă ca argintul viu. Chipul ei schimonosit devine o mască atât de calmă și stăpânită, încât ai fi zis că nu a fost nicicând altcumva.

— Bine. Pleacă atunci. Ești fiica tatălui tău la nesfârșit.

Margaret trântește ușa în spatele ei.

Se duce, sumbră și hotărâtă, în grajd, și-l ia pe Sclipici. Apoi, cu copoiul și cu calul după ea, o apucă pe cărare și intră în pădure. Cât timp va merge, nu se va prăbuși. Doamna Wreford i-a spus odinioară că viața înseamnă mai mult decât să

aibă grijă de acel conac, că există oameni care o iubesc. Oameni ca ea și ca Wes.

I-au aruncat nenumărați colaci de salvare și acum s-a decis, în cele din urmă, să

profite de aceștia. Undeva, dincolo de pădurea de sequoia, există o lume întreagă

care o așteaptă.

Încetul cu încetul, copacii maiestuoși fac loc dealurilor domoale, acoperite cu lanuri de secară. Marea Semilunii se întinde lenevă în seara aceasta, sărutând plaja și sclipind sub lumina lunii încremenite. Și acolo, în depărtare, vede silueta vagă a unui om.

Inima îi bate mai tare, de emoție. Nu e deloc ceva obișnuit ca oamenii din Wickdon să se aventureze atât de departe, pe jos, la ora aceasta. Margaret

înaintează pe cărare până când vede silueta mai clar, scăldată în scânteierea argintie a lunii. De aici, deslușește coada paltonului și ciuful de păr negru și răvășit.

— Wes? strigă ea, iar vântul îi poartă glasul departe.

Dar își dă seama că a auzit-o după felul în care-și îndreaptă brusc umerii. Nu a simțit în viața ei o senzație mai dulce decât aceasta. S-a îndoit de el. L-a respins.

Iar el tot a venit după ea. E la fel de căpos ca întotdeauna.

Margaret dă drumul frâului lui Sclipici, lasă valiza jos și aleargă spre el. Când ajunge la Wes, el o cuprinde într-o îmbrățișare care-i taie răsuflarea. S-ar putea pierde în această îmbrățișare. Căldura trupului lui lipit de al ei; parfumul amețitor al coloniei și aroma sălbatică și sărată a mării; felul în care o ține în brațe, ca un obiect de mare preț.

— N-ar fi trebuit să te părăsesc niciodată, îi șoptește el la ureche.

— N-ar fi trebuit să te las niciodată să pleci.

Wes se trage îndărăt ca s-o privească în ochi, dar o ține în continuare de umeri.

Are o mutră foarte serioasă, iar lui Margaret i se pune un gol în stomac.

— Margaret, știu că nu am multe de oferit și știu că e greu să-ți imaginezi că

lucrurile vor merge bine după vânătoare și știu că probabil ai găsi cel puțin o sută

de bărbați mai buni decât mine cu care să te măriți, dar vorbeam serios când îți spuneam că ne așteaptă o viață bună, pe amândoi. O țară de care nu trebuie să ne fie teamă. O casă undeva, la sat. O bibliotecă plină cu cărți pătate și o bucătărie mare și șapte copii — sau niciunul — și cinci copoi exact ca Bucluc. Orice-ți dorești, jur că voi îndeplini. Jur că te voi face fericită.

Asta o lasă fără suflare. Odinioară, când era foarte beat, i-a descris exact această

scenă și a fost cel mai frumos lucru pe care ea îl auzise vreodată. Ea nu-și închipuia să existe așa ceva dincolo de Wickdon sau de zidurile casei mamei sale. Dar în ochii lui Wes vede o mie de posibilități, toate vii și sclipitoare ca niște perle.

Cum poate crede Wes că nu are ce să-i ofere? Ea nu a avut nicicând darul imaginației și nici vreun vis sau vreun viitor în care să creadă, dar el i le dăruiește. Își dorește asta — îl dorește pe el — mai mult decât orice altceva pe lume și asta o înspăimântă. Simte că tocmai s-a îndepărtat de marginea unei stânci. Dar poate că de data asta își permite să creadă că, și dacă va cădea, cineva tot o va prinde.

— Tocmai m-ai cerut în căsătorie?

— Ce? Nu! Doamne, nu.

El se albește la față când își dă seama ce a spus.

— Nu pentru că n-aș vrea, dar... nu am niciun inel și tot nu ți-am spus...

— Știu, spune Margaret, cuprinzându-i obrajii.

— Vreau doar să fac asta așa cum se cuvine. Și o voi face într-o bună zi, dacă-mi dai voie.

O privește ca și cum ar fi cel mai strălucitor lucru de-aici, mai strălucitor decât Luna Rece și stelele de pe cer.

— Ce faci?

Ea râde ușurel.

— Sincer, nici eu nu știu. N-am mai fost niciodată nici atât de tristă, nici atât de fericită.

— O să ne descurcăm.

Wes îi mângâie brațele golașe, înfiorate de frig.

— Unde ți-e haina?

— Cred că am uitat de ea. Am plecat în grabă mare.

— Atunci, nu trebuie să mori de frig.

Își scoate paltonul și i-l așază pe umeri ca pe o pelerină, așa cum îl poartă el mereu. Miroase ca el și țesătura a devenit moale din cauza uzurii. Wes are o expresie stranie când îi netezește mânecile. De parcă ar studia din priviri o ciudată operă de artă.

— Atât de rău îmi vine?

— Nu, deloc. Ți se potrivește. Îmi place când mă lași să fac asta.

— Ce să faci?

— Să am grijă de tine, zice el, masându-și ceafa. Toată familia mea te așteaptă.

Se vor bucura să te vadă.

— Serios?

— Serios. Dar pot să o fentez dacă ești ostenită.

În mod ciudat, gândul de a petrece ceva timp cu cele cinci femei din familia Winters i se pare... drăguț.

— Nu, e-n regulă. Și eu m-aș bucura să le văd.

O ia de mână și-i sărută degetele.

— Ai grijă ce-ți dorești, Margaret.

Cu palton sau fără, atât timp cât el îi va zâmbi, ea va simți că-i este cald.

Cele două apartamente lipite de la hanul Wallace arată de parcă ar fi fost întoarse pe dos de o furtună. Cu șase valize, cu toate acele cearșafuri și cu pernele aruncate peste tot pe podea, a mai rămas un spațiu îngust printre ele. Trebuie să

aibă grijă cum calcă după ce cineva o smulge din strânsoarea lui Wes și o trece de la una la alta. Margaret nu știe să fi fost atât de mult îmbrățișată în toată viața ei. E o senzație ciudată și amețitoare și când, în cele din urmă, se poate așeza, cineva îi pune în mâini o ceașcă de ceai. Începe să înțeleagă că familia Winters poate să facă orice loc din lume să pară un cămin.

— Ne-a fost dor de tine, draga mea, spune Aoife. Și ne bucurăm că ești aici.

Margaret surâde, lăsându-și privirea în jos.

— Mulțumesc. Și Bucluc cred că se bucură.

Cățelul și-a ales-o repede drept favorită pe Edie, care se ghemuiește pe podea lângă el și-l scarpină între urechi.

— Ies să iau ceva de mâncare pentru cină. Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu, e-n regulă. Mulțumesc, doamnă Winters.

Aoife oftează, întristată.

— Bine. Mă întorc în câteva clipe.

După ce ușa se închide în urma ei, Christine spune:

— Sper că știi că vei fi hrănită cu forța. N-are niciun rost să te împotrivești.

— O să vedem ce facem când ajungem acolo.

Wes cască și se întinde intenționat, apoi se apleacă să-i culeagă valiza.

— Amândoi am avut o zi grea, așa că o să-ți duc lucrurile în camera

cealaltă.

— O, ba nu, zice Christine, smulgându-i-o din mână. Camera asta nu e apartamentul tău nupțial în timp ce noi, restul, suntem aici.

Colleen își acoperă urechile.

— Serios? Poți să nu începi?

— Eu și Margaret vom dormi aici.

Toate capetele se întorc spre Mad, care stă aplecată peste fereastra ce dă spre ocean. Își scutură portțigaretul lung și lăcuit de pervaz, risipind scrumul afară.

— Voiam s-o cunosc și eu mai bine.

Lui Wes îi cade fața.

— Nu mai fi atât de surprins. Christine, Margaret, veniți cu mine, zice Mad.

Trebuie să ne pregătim.

— Pentru ce? întreabă Christine.

— Să ieșim în oraș.

— Cu ce bani? pufnește Wes.

— Dacă-mi amintesc bine, se pare c-ai vrăjito pe fata de la recepție.

— Corect, spune Wes, frecându-și ceafa. Hei, deci recunoști în sfârșit că am și eu o contribuție la familia asta?

Colleen bate din palme.

— Pot să vin și eu?

— Nu, spune Christine, cu falsă drăgălășenie. Fii enervantă de una singură. Sau joacă-te cu sora ta.

— Nu vreau să mă joc cu ea! zice Edie, luându-l în brațe pe Bucluc, care mârâie trezit din somn și clipește amețit spre ea. Îl am pe Bucluc.

— Atunci n-ai altceva de făcut decât să vorbești cu Wes. Nasol. Pa!

— Hei! protestează Wes.

Margaret nu se poate împotrivi când Christine și Mad o duc în camera cealaltă.

O așază în fața măsuței de toaletă, care e plină de mai multe produse cosmetice decât a văzut ea în toată viața ei. O oglindă cu rama luminoasă îi reflectă chipul ostenit. Cele două surori mai mari o studiază, cu ochi gânditori și experți.

Christine e prima care rupe tăcerea.

— Dacă ești obosită, nu ești obligată să vii, chiar dacă Mad îți dă senzația că nu ai de ales.

— Vreau, spune Margaret, deși habar nu are ce o așteaptă.

N-a mai ieșit niciodată „în oraș“. Acordul ei pare însă s-o încânte pe Mad, care-i ridică o șuviță de păr.

— Îmi dai voie?

Ea dă din cap. Mad îi adună părul și i-l așază, în valuri, pe spate. E încurcat din cauza vântului tăios de pe mare, dar Mad i-l descurcă din degete, cu îndemânare.

Ochii îi ard. Margaret vrea să scape de senzația că e atât de emoționată de aceste mici gesturi de tandrețe. Nu vrea să plângă în fața surorilor lui Wes, mai ales când ele sunt atât de bune cu ea.

— Hei, spune Christine, strângând-o ușor de umeri. Suntem cu tine. Totul va fi bine.

— Va fi, confirmă Mad, cu un aer absent. Deci ce intenții ai cu fratele nostru?

Christine mârâie.

— Ți se pare că e momentul potrivit?

— Fac și eu conversație.

— Nu, te pregătești să-i iei un interogatoriu. Pe bune, Margaret, n-o băga în seamă. E ca un tăvălug.

— Încerc și eu să mă informez. În plus, trebuie și ea să afle în ce anume se bagă.

Mad întâlnește ochii lui Margaret în oglindă.

— Îi place de tine, lucru pe care mă îndoiesc că ți l-a spus direct, pentru că e alergic la sinceritate mare parte din timp. Vorbește mult, dar se retrage exact când trebuie să meargă mai departe. Dar și când o face, nu e capabil să facă

nimic pe jumătate, dacă are alegerea de a continua într-un stil extravagant.

Înțeleg dacă tu crezi că nu-l poți suporta. Dar nici nu vreau să-l văd cu sufletul rănit. E foarte enervant când e supărat.

Nimic din ce-i spune Mad n-o surprinde și nici n-o sperie, dar vrea să se asigure că-i dă răspunsul corect. Mad, netulburată de tăcere, scotocește într-o plasă de pe măsuța de toaletă. Scoate un disc mic cu fard de ochi și trece o pensulă prin el. Îi ridică bărbia lui Margaret cu un deget și începe să-i machieze pleoapa. Ochii îi lăcrimează, dar nu îndrăznește să se miște sau să respire până ce Mad nu se dă

înapoi, mormăind mulțumită de opera ei.

— Ai dreptate, spune Margaret. E cum spui tu acolo, dar e și bun la suflet și generos. Mâine, am de gând să-l protejez cu prețul vieții mele. Și, după asta, vreau să fac tot ce-mi stă în putință să-l ajut să-și îndeplinească visurile.

Și, într-o bună zi, va avea destul curaj să-l iubească așa cum își dorește ea și cum, de altfel, el merită.

Mad închide cutiuța cu fard.

— Atunci aveți binecuvântarea mea. Acum hai să mergem.

Christine oftează ușurată, iar inima lui Margaret se umple de speranțe.

Mâine-dimineață va începe vânătoarea. Visul ei și al lui Wes depinde de asta —

la fel ca soarta întregii lui familii. Dar în acest moment, înconjurată de oameni care au primito cu brațele deschise, nu e atât de greu să creadă că, până la urmă, totul va fi bine.

29

Cu mai puțin de 24 de ore înaintea începerii vânătorii, Wickdonul e viu și dezlănțuit.

La Blind Fox, o trupă cântă pe o scenă improvizată și un abur cu

aromă plăcută

de tutun se învolburează în tot barul ca vălul de ceață care acoperă portul.

Oamenii dansează în rochii scurte și foșnitoare sau în cămăși cu mânecile suflecate. În seara aceasta, totul scânteiază. Paietele, paharele de cristal, ochii lui Margaret care absoarbe totul, fascinată. Wes nu-și poate lua privirea de la ea.

Găsesc o masă undeva, în fundul cârciumii. Christine se întinde pe banchetă, declarativ. Margaret se așază vizavi de ea, complet copleșită de zarva din jurul ei, dacă e să judecăm după cât e de bățoasă. Lui Wes încă nu-i vine să creadă că

Margaret a lui — neînfricată, cu dungi de noroi pe față — e această Margaret, cu ochii ei machiați cu negru.

— Wes, spune Christine, fluturând din gene. Mă sting de sete. Faci tu onorurile, dragule?

El oftează.

— Ce vreți? Vă iau ceva de băut.

— Orice, spune Margaret.

— Gin!

Mad îi așază o mână pe umăr.

— Vin și eu.

— Sigur.

E o minune că vocea nu i s-a frânt de uimire — și de frică. Își croiesc drum

printre dansatoarele de swing și printre fustele lor cu franjuri, apoi ajung la bar.

În celălalt capăt al tejghelei, o vede pe doamna Wreford turnând o bere cu spumă

dantelată care se prelinge peste marginea halbei înghețate. În cele din urmă, un barman stresat le ia comanda, apoi el și Mad rămân singuri-singurei, pentru prima oară în câteva săptămâni. Ea se sprijină de bar

și-și reazemă capul într-un pumn, cercetând din priviri camera, ca și cum ar aștepta pe cineva — sau ar aștepta să se întâmple ceva.

— Ai spus că pot să-ți mulțumesc mai târziu. Așa că-ți mulțumesc acum.

Wes se apleacă spre Mad, ca să nu fie nevoit să țipe ca să se audă peste zgomotul din jur.

— Și-mi pare rău.

— Pentru ce anume?

— Ce, acum vrei toată lista?

— Da, umilește-te, zice ea, mușcător.

Wes și-ar dori ca ea să zâmbească sau măcar să nu mai pară atât de intimidantă.

— Aștept.

— Îmi pare rău că-ți distrug viața.

— Nu-i suficient.

Barmanul le aduce băuturile, dar Mad nu pare a avea de gând să se întoarcă la masă. Își rotește whiskey-ul în pahar cu o concentrare gravă. Acesta aruncă o umbră apoasă, de culoarea chihlimbarului, în tot birtul.

— Te-am dezamăgit. Am promis să fim alături unul de altul, dar te-am lăsat să te descurci singură cu prea multe lucruri cu care nimeni n-ar trebui să se descurce singur, iar eu am început să mă ocup doar de ucenicii.

— Eu nu am vrut nicicând să-ți amâni planurile de viață de dragul meu, să știi.

— Știu. Dar m-aș fi putut consulta mai mult cu tine. Îmi pare rău că am crezut că

voiai să mă înfunzi și că nu-ți doreai tot ce era mai bine pentru mine. Și pentru că m-am așteptat să fii de acord cu toate trăsnăile mele și...

— Bine, bine. E destul.

— Mi-e dor de el, spune el, după un moment. Mi-e dor de el în fiecare zi.

Expresia lui Mad se îmbunează.

— Și mie.

— Și de tine mi-e dor.

— Și mie mi-e dor de tine.

Mad își trece o mână în jurul gâtului lui Wes și-l îmbrățișează, strângându-l la piept. Băiatul trebuie să se aplece puțin ca să nu se dezechilibreze, iar ea îl sărută

pe creștetul capului.

— Și mie îmi pare rău, pentru că te-am crezut mai rău decât ești.

— Ai avut motivele tale. Dar îți promit c-o să îndrept totul.

— Te rog să nu mori. Dacă mori, jur pe Dumnezeu...

Wes rânjește într-un fel despre care știe c-ar enerva-o dacă l-ar vedea.

— Vai, Madeline, te-a apucat jalea?

— Ah, spune ea, împingându-l cât colo. Ești imposibil.

— Mă iubești.

— Da, te iubesc.

Lui Wes nu-i prea pasă de privirea șireată pe care i-o aruncă sora lui. E ceva între ghidușie și precauție. Apoi își deschide poșeta de pe umăr — o geantă

supradimensionată, cu mărgele, pe care a primito de ziua ei anul trecut.

— Închide ochii și întinde mâna.

Wes știe din copilărie că ar fi spre binele lui să nu-i dea ascultare. Cu un astfel de truc, Mad îi punea în palmă o sumedenie de chestii scârboase sau neplăcute. Un cub de gheață. Unul dintre dinții de lapte ai surorilor sale. Un gândac de bucătărie mort. Dar acum are acea sclipire în ochi care nu-i lasă loc de întors, așa că se supune. Ceva

foșnește între palmele lor și, când deschide ochii, aproape că-i aruncă obiectul înapoi.

— Pe bune? se răstește el.

Ambalajul prezervativului sclipește metalic în lumină.

Mad mimează nevinovăția, scoțând pachetul de țigări din geantă și aprinzându-și una.

— Mama nu ți l-ar fi dat niciodată și ar arde mai degrabă în flăcările iadului decât să spună cuvântul „sex“, așa că trebuie să-ți țină cineva prelegerea asta.

Dacă o să stați cu noi până vă puneți pe picioare, nu mai avem nevoie și de alți copii prin casă.

Wes vrea să ia foc. Sau să se topească. Orice, doar să scape de acest chin.

— Grozav. Mersi. Mai ai și altceva de spus? Încă un sfat de dat?

— Sfat? Sigur. Nu fi egoist, întreab-o ce-i place și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te holba la ea toată seara ca și cum urmează să-i înghiți sufletul. Parcă n-ai mai văzut femei până acum.

Wes vâră prezervativul în buzunar, rugându-se să nu mai fi văzut nimeni scena.

Chiar dacă știe ce s-ar fi întâmplat dacă Evelyn nu i-ar fi întrerupt pe el și pe Margaret, simplul fapt că acum are așa ceva îl face să se simtă într-o grămadă de feluri. Mai ales arogant. Și înspăimântat. Probabil că înspăimântat, mai mult decât orice altceva.

— Eram sarcastic. Doamne. Te rog, putem să nu mai vorbim despre asta acum?

Sau niciodată?

— Într-o bună zi, mă vei aprecia. Acum hai să mergem până n-o sperie Christine de tot pe Margaret.

Iau băuturile și, exact când încep să străbată din nou mulțimea, cineva îl

înghiontește. Berea lui Margaret i se varsă puțin peste mâini. Wes răsuflă iritat printre dinți.

— Winters.

Lui Wes i se face gol în stomac când aude acea voce amenințătoare. Jaime Harrington e la câțiva centimetri distanță de el, legănându-se vag, cu fața înroșită

de frig și alcool. Ura îi fierbe pe dinăuntru, dar măcar vânătăile de pe pomeții lui Jaime îl ajută să pară relaxat când spune:

— Harrington. O plăcere, ca de obicei.

Mad se oprește lângă el și-și trece privirea peste chipul lui Jaime.

— Cine-i ăsta?

Jaime deschide gura, probabil ca să spună ceva caustic și stupid, dar, când se uită

mai bine la Mad, rămâne uluit. Își plimbă ochii de la Mad la Wes, ca și cum n-ar putea pricepe nici asemănarea dintre ei, nici înfățișarea lui Mad. Wes și-a învățat deja lecția, dar ce n-ar da să-l mai pocnească o dată! Nemernicul are tupeul de a se uita în felul acesta la sora lui.

— El e Jaime Harrington, spune el. Și ea e sora mea, Madeline.

— Sora? repetă Jaime.

— A, da, recunosc numele.

Mad surâde, mai dulce decât a văzut-o surâzând în toată viața lui. Iar lucrul acesta îl face să încremenească.

— Îmi place geaca ta. E o firmă scumpă.

— Ah.

Jaime privește în jos, încă fascinat.

— Mulțumesc, cred.

Înainte de a-și termina propoziția, Mad varsă tot conținutul paharului pe geaca lui Jaime. Apoi trece pe lângă el și-l mângâie ușor pe umăr.

— Ups.

Jaime scoate o înjurătură și Wes rămâne siderat, pe jumătate interzis, oscilând între groază și încântare. Înainte de a-și reveni la realitate și

de a pleca de-acolo, Jaime îl înșfacă de guler și-l smucește cu putere. Sunt atât de aproape unul de altul, încât Wes îi simte mirosul de bere stătută din răsuflare și aroma whiskey-ului care i se usucă pe jachetă.

— Annette nu mai vorbește cu mine. Știu că tu ești tartorul.

— Poate c-ar trebui să te calmezi. Te faci de râs.

Wes îi vede furia aprinzându-i-se în ochi când Jaime își recunoaște propriile cuvinte.

— Am trecut și eu prin asta, dar am descoperit că femeilor le place mai mult de tine dacă admiți faptul că pot lua decizii și cu mintea lor.

Jaime rânjește.

— Șterge-ți aroganța aia de pe față. Mereu ai un plan și o glumă despre orice, nu-i așa? Dar eu nu mă mai joc cu tine, Winters. Roagă-te să nu te văd de unul singur în timpul vânătorii, pentru că o să-mi pun ogarul să te sfâșie ca pe un vierme ce ești.

Wes ar vrea să izbucnească în râs, dar orice replică îi moare pe buze când se uită

în ochii lui Jaime. Acesta are o expresie tăioasă, nerăbdătoare, pe care n-a mai văzut-o până acum. E dincolo de orice frustrare, de orice ură. E disperare pură.

Vorbește serios.

Jaime îi dă drumul gulerului lui Wes, dar nu-și ia ochii din ochii acestuia.

Tulburat, Wes face un pas înapoi, apoi doi, după care se răsucește și se grăbește să ajungă la masă. Detestă faptul că Jaime l-a întors pe dos, dar i se pare că acest lucru e mai degrabă un semn rău, nu o amenințare. În legendele mamei sale, zeița războiului apare întotdeauna înaintea unei bătălii, aducând semne rău prevestitoare sărmanilor oameni. De data asta, parcă ar fi grăit cu gura lui Jaime, prezicând soarta sumbră a lui Wes. Băiatul își închipuie cum cade lovit la pământ, ca o căprioară fugară.

Se strecoară la locul lui de lângă Margaret și-și întinde brațul peste spătarul scaunului ei. Imediat, fata îl fixează cu privirea aceea a ei atotștiutoare.

— E totul în regulă?

— Da, spune el, dând băutura din pahar pe gât dintr-o singură mișcare. Absolut în regulă.

— Cineva are chef să danseze, fredonează Christine.

— Eu cu siguranță am, zice Mad.

— Hai să mergem.

Christine o trage în mulțime, care parcă a luat-o razna, pe ritmurile vesele și neobosite ale melodiei cântate de trupa de pe scenă. În timp ce Wes se uită la oamenii care se rotesc și se învârt, e uimit de cât de diferit arată surorile lui în lumina asta. Lipsite de griji, ca și cum ar fi genul de fete de oraș care fug la cârciumă în fiecare weekend. Ca și cum n-ar fi sărace lipite pământului.

De dragul lor, trebuie să câștige mâine.

Când se uită din nou spre Margaret, vede că și ea îl privește atent. Wes oftează.

Nu mai are sens să-i ascundă ce s-a întâmplat.

— Am dat iar nas în nas cu Harrington. S-a bucurat să mă vadă.

— Sunt convinsă.

— A spus că, dacă mâine mă întâlnește singur, mă va ucide.

— Nu-i voi da această ocazie.

Margaret își lipește genunchiul de al lui, care trepidează fără control.

— I-am promis lui Mad că te voi proteja cu prețul vieții mele. Intenționez să-mi onorez promisiunea.

— Ce m-aș face fără tine?

Își rotește băutura în pahar. Gheața zornăie, cu un zgomot la fel de disperat ca

nervii săi.

— Știi, până acum, mi-a fost mereu ușor să spun că am curajul să fac asta. Acum uită-te la mine. Mi-e teamă de Jaime și de mine însumi.

Dacă n-o s-o pot face?

— Ce vrei să spui?

— Nu pot face ce vreau să fac fără putere. Dar dacă omor hala, de ce aș fi mai bun decât restul alchimiștilor din țara asta? Dacă sunt gata să-mi sacrific rădăcinile, dacă sunt dispus să joc după regulile lor...

— Dar tu nu ești ca ei. Ai intrat în jocul lor, e adevărat. Dar în clipa în care te-ai alăturat vânătorii, le-ai încălcat regulile. Și dacă vom câștiga, ești pe cale de a schimba regulile întregului joc.

Oare ce ar însemna ca un puști sumic din Fifth Ward și o fată yu'adiră de la țară

să câștige? N-ar însemna nimic și, în același timp, ar însemna totul. Cel puțin pentru o noapte, cel puțin într-un orășel de nicăieri, ar obliga întregul Nou Albion să-și reconsidere eroii. Să-și recunoască moștenirea, identitatea, faptul că

nu e și nu a fost niciodată unitar.

Și-ar dori însă să existe o cale de a face asta fără să comită un păcat capital.

— Asta îți spui tu? întreabă el.

— Nu, zâmbește Margaret, blând și aproape trist. Nu știu dacă am dreptul să

susțin că, procedând în felul acesta, trădez un țel sau o persoană. Îmi spun că

lucrul pe care-l fac trebuie făcut. Și așa ar trebui să faci și tu.

— Dap. Cred că da.

Wes își întinde capul pe masă.

— Ești un om bun, Wes.

Îl mângâie pe spate, iar el se ridică, întâlnindu-i privirea.

— Mama ta te va ierta. Și dacă Dumnezeu a lăsat hala pe acest pământ de dragul nostru, al oamenilor, atunci nu se va mânia prea tare pe tine că te folosești de ea.

Încearcă să nu te mai gândești la lucrurile acestea astă-seară. Ar trebui să te duci

la surorile tale.

— Ar trebui să mergem amândoi.

— Nu, nu pot.

— E, hai, se alintă el. Dansează cu mine.

— Nu știu să dansez.

Wes îi întinde mâna.

— Promit că nu e greu.

Fata acceptă, cu reticență. Îl lasă s-o ducă la marginea mulțimii, unde e mai puțină înghesuială, iar el simte cum se mai relaxează. Cântecul își schimbă

ritmul, iar el o cuprinde în brațe. Se simte brusc vesel, chiar fericit că e acolo cu el, că-l lasă s-o strângă la piept, deși mai devreme a fost gata s-o piardă.

N-am mai fost niciodată nici atât de tristă, nici atât de fericită, i-a spus Margaret.

Lui Wes i se pare că acum înțelege ideea aceasta suficient de bine. În timp ce solistul cântă și ritmul tobelor se iuțește, atmosfera din bar devine moale, încețoșată și scânteietoare, iar magia pe care Wes o simte printre toți acești oameni pare să ajungă, în final, și în privirea lui Margaret. Ochii îi sunt calzi și amețitori ca whiskey-ul și dacă n-o sărută chiar acum, o să moară de dor.

De parcă i-ar putea citi gândurile, Margaret îl prinde de revere. Dar înainte de a apuca să se apropie de ea, Wes încremenește la priveliștea de dincolo de umărul fetei.

Jaime Harrington îi urmărește cu privirea omului care deja a câștigat.

În dimineața Vânătorii Semilunii, Wes se trezește înainte de răsărit.

Christine sforăie lângă el, îmbrăcată tot cu hainele pe care le-a purtat aseară. Își propune s-o necăjească mai târziu și se dă jos din pat. Mama lui și Edie nu se

clintesc și, în apartamentul de lângă ei, Mad și Colleen trag la aghioase de o parte și de alta a unui zid făcut din perne. Patul lui Margaret e gol, iar așternuturile sunt strânse și nemototolite, ca și cum acolo n-ar fi dormit nimeni.

După oboseala și amețeala pe care le simte în cap și după culoarea întunecată a cerului, nu poate fi mai mult de 3 sau 4 dimineața, lucru care-l neliniștește puțin.

Probabil că n-a putut dormi și s-a dus jos, să citească. Nici el nu poate, mai ales acum, când îl copleșesc emoțiile că vânătoarea va începe peste doar câteva ceasuri.

Își perie dinții, dă pe gât o cană cu apă și se îmbracă în beznă, apoi se furișează

la parter, ca s-o găsească. În hol e o liniște mormântală. Doar Annette e acolo, moțăind cu bărbia în pumni la recepție.

— Ai văzut-o pe Margaret? întreabă el.

Annette tresare.

— Ah, Wes! Bună dimineața. Da, am văzut-o ieșind acum vreun sfert de oră. Mi se pare că zicea că se duce să înoate.

Pare suficient de absurd ca să fie adevărat.

— Mersi.

Ea îi zâmbește cu un aer complice.

— Baftă.

Wes își pune paltonul și urmează poteca pietruită care duce la stâncile ce dau spre ocean. Un foc de lemne plutitoare licărește lângă un intrând în piatră, iar flăcările sale clipesc roșiatice, arzând sarea și metalul. Reflexia lunii pline scânteiază pe valuri, un pod de lumină pe care i se pare că poate păși spre orizont. Și acolo, în apă, se vede o siluetă întunecată.

Margaret.

Vede că fata și-a lăsat hainele frumos împăturite pe nisip, unde să nu le ajungă

fluxul. O mică parte din el, timidă și de Dumnezeu temătoare, îi

spune: Întoarce-te și intră la loc în han. Dar o parte mai puternică îi dictează: Spune-i acum,

lașule, până când nu e prea târziu.

Astăzi, unul dintre ei poate muri. Nu mai e nimic de spus între ei dintre lucrurile pe care nu le știu deja. Citește asta în ochii ei. A gustat-o pe buzele ei. O scrie pe pielea lui de câte ori îl atinge. Dar în toate legendele mamei sale există o forță

nemăsurată a cuvintelor, iar Wes nu vrea să moară fără ca sufletul lui să fie împletit cu al ei.

Urcă poteca și înjură când pietrele se sfărâmă sub pașii lui. E o noapte liniștită.

Doar briza aproape nesimțită îi răvășește părul și-i umple buzele de sare. Îi e teamă că va sparge tăcerea fragilă dacă va vorbi. Merge spre țărmul apei până

când o vede pe Margaret cu limpezime. Luna e enormă în seara aceasta, strălucitoare ca un felinar, iar lumina ei argintie mângâie umerii fetei. Are părul lucios și umed, disipându-se ușor în apă acolo unde i-l ating valurile. În acest moment, Margaret i se pare o creatură de pe altă lume. O sirenă — sau una dintre acele aos sí care l-ar putea târî în mormântul apelor. Ca o apariție vrăjită

străveche și sălbatică, la fel cum e hala, îmbrăcată în piele de fată.

E atât de frumoasă.

În ultimele câteva săptămâni, a memorat totul despre ea. Fiecare joc de lumină

din ochii ei de culoarea mierii. Felul în care-i zâmbește când e gata-gata să râdă

sau cum nu se poate preface că el e atât de enervat pe cât vrea să-l facă să creadă.

Felul în care-l privește când mai are puțin și cedează. Dar așa ceva nu a văzut niciodată. Nu știe ce se va întâmpla dacă i se destăinuie aici, fără alți oameni dansând în jurul lor și fără să-i ofere diverse scenarii. Viitorul lui e strălucit cu posibilitățile sale infinite, dar prezentul îl înspăimântă, la fel cum îl și însuflețește.

Nu știe ce va face dacă ea va dori să isprăvească lucrul pe care l-au început. Dar nu mai are cum să se ascundă — și nu mai e nimeni aici, în afara lor.

De data asta, se hotărăște el, va fi perfect.

Wes își drege glasul zgomotos, iar Margaret își întoarce iute capul. Se cufundă și mai mult în apă și șoptește:

— Wes?

El încearcă să-i surâdă cu subînțeles, dar se simte descurajat.

— Salutare, Margaret.

— Ce faci aici?

— Păi, mi s-a părut o dimineață numai bună pentru o plimbare pe plajă, spune el, cât poate de relaxat. Văd că nu sunt singurul.

— Puteai să te plimbi în altă parte a plajei.

— Îmi place mult locul acesta.

Își găsește un punct stabil aici, în acel ton smerit al glasului său care a enervat-o de multe ori până acum.

— Cred că voi rămâne aici, dacă nu te deranjează.

Ea se uită urât la el, de parcă ar vrea să iasă la mal și să-l înece. Wes nu crede că

s-ar supăra foarte tare dacă ar muri de mâna ei.

— Cum dorești.

— Serios acum, voiam să discutăm. Au rămas detalii nespuse.

Expresia fetei se înmoaie când începe să lege lucrurile, în mintea ei.

— Atunci vino-ncoace.

— Faza e că nu știu să înot.

Maggie îi zâmbește. Așa, drăgăstos și exasperat, surâsul lui preferat.

— E apa mică, poți sta în picioare.

— Vin imediat.

Undeva între momentul când își scoate paltonul și momentul în care-și desface nasturii cămășii, își dă seama că sunt oarecum în public și că oricine poate da peste ei aici. Dar mai sunt câteva ore bune până la răsărit și fiorul aventurii — fiorul pe care i-l dă Margaret — îi mistuie orice reticență, așa cum un foc de tabără arde un grăunte de sare.

Își scoate încălțările, apoi cureaua și, după ce-și aruncă și ultima haină de pe el pe mal, intră în apă și încremenește. E îngrozitor de rece, lucru care nu-i face niciun favor, dar cel puțin fata și-a întors privirea, ca să-i păstreze demnitatea intactă.

Luându-și inima în dinți, se avântă mai departe în mare. Frigul îi taie respirația când apa i se ridică deasupra mijlocului, dar înaintează. Aici, cu un spațiu atât de mic între ei, se simte paralizat. Se gândește la prezervativul din buzunar, rămas pe mal. Se gândește cum ar fi s-o atingă acum, să mângâie cu limba apa care i se scurge pe gât.

— Așadar, ce doreai?

A venit aici ca să vorbească. Voia să-i spună ceva. Nu mai știe însă nimic, mai ales acum, când ea își mușcă buzele și-l privește cu nerăbdare. Își ridică mâna spre scobitura gâtului ei și se apropie, până când îi simte răsuflarea caldă pe buze.

— Nu-mi mai amintesc.

Margaret îl împinge în piept, mărind distanța dintre trupurile lor.

— Și dacă se mai trezește cineva cu gândul că e dimineață numai bună de plimbat?

— Nu-mi pasă. N-au decât să ne vadă. Știu că mi-ai zis să nu-ți spun, dar nu pot să nu...

— Știu deja, Wes.

El oftează.

— Mă omori.

— Atunci spune-mi de ce.

— Cum pot să spun asta într-un fel care să însumeze totul? Nimic nu va suna suficient vreodată.

Își lipește fruntea de tâmpla ei.

— Pentru că ești loială și bună, chiar dacă lumea ar fi dorit să te facă să fii altcumva. Pentru că mă faci să râd, mă aduci cu picioarele pe pământ și mă

provoci. Pentru că, probabil, m-ai putea ucide dacă ți-ai dori.

Ea nu poate șopti decât „Ah“, înainte de a-și încolăci brațele în jurul mijlocului băiatului.

Cumva, Margaret simte că ia foc în îmbrățișarea rece a oceanului. Wes scapă un oftat neputincios și-și trece mâna în jos, peste șira spinării fetei, peste talie, peste șoldurile ei rotunde. Îl face să se simtă copleșit de gâfâiala ei scurtă atunci când îi sărută peticul de linia bărbiei. Simte cu dinții cum i se zbate pulsul și, Doamne, sunetele pe care ea le scoate îi sunt îndeajuns. Ar putea să trăiască fie și numai cu asta.

Când, în sfârșit, își trece buzele peste buzele fetei, un foc se aprinde înăuntrul lui, mai fierbinte decât orice reacție alchimică. Dacă ea nu vrea să-l asculte, el îi va spune c-o iubește așa cum știe. Își încurcă degetele în părul ei și-i bea toată

sarea de pe buze. În acea zi în care a cunoscut-o, murdară de noroi, disprețuindu-l, nu și-a imaginat că-l va vrăji în felul acesta. Cum de-ar putea crede vreodată

Margaret că se pierde în meandrele alchimiei când e deja pierdut fără speranță în ființa ei?

Margaret se retrage puțin.

— E frig.

— Ah, pe bune? întreabă el, aiurit. N-am observat.

— Pe bune.

Wes încearcă să nu pară prea dezamăgit când ea îl ia de mână și-l duce spre o cavernă mică. Aceasta îi ferește cu milostenie de ochii curioșilor și de vânt. Se ghemuiesc lângă focul care scuipă scântei ce se rotesc ca niște ghemotoace de praf în noapte. Prin nu se știe ce minune, ea nu protestează când el o privește cum se șterge cu prosopul, memorându-i fiecare bucată din trup. Când termină, îi aruncă prosopul lui Wes, iar acesta se lovește sec și ud de pieptul băiatului.

— Mulțam, spune el scurt.

Cu un zâmbet satisfăcut, Margaret își pune rochia pe ea și-și scutură părul ca pe

o cârpă udă. Prosopul nu mai e bun de nimic de-acum. Nisipul desprins din șuvițele ei îi zgârie pielea, dar îl ajută să-și tragă la loc pantalonii umezi.

Wes își așază haina lângă foc și se întinde pe ea. Amețește leneș în apropierea căldurii — și în apropierea ei, frumoasă ca o sfântă în bătaia flăcărilor albastre.

— Ce faci aici, mă rog?

— Nu puteam să dorm, așa că am venit să-mi limpezesc gândurile.

Fata își trage genunchii la piept.

— Oceanul mă liniștește mereu.

— Și a funcționat?

— În mare parte.

Își îndoaie un braț sub cap și zâmbește enervant.

— Mm. Tot la mine te gândești, Maggie?

Își dă ochii peste cap.

— Nu te umfla în pene.

— Să știi că eu încă mă gândesc la tine.

Face tot posibilul să pară rănit.

— Vrei să vii aici?

Margaret oftează și vine să se așeze lângă el. Incapabil să se abțină, își strecoară

un braț în jurul taliei fetei și o rostogolește, astfel că Margaret ajunge sub trupul lui. Ea scoate un mic sunet de uimire. Părul i se revarsă peste haina lui și peste nisip ca aurul lichid, iar ochii ei capătă culoarea caldă a melasei. Fata ridică ochii spre el ca și cum s-ar gândi să-l respingă doar ca să-i facă-n ciudă, dar dorința din privirea ei îl

convinge că, dacă stă cuminte, va scăpa nevătămat.

Wes o mângâie ușor pe piele și, când își vâră genunchiul între picioarele ei, ea își mișcă șoldurile exact așa cum trebuie ca să-l facă aproape să înnebunească de

dorință. Lângă ea, băiatul e lipsit de orice putere. Inutil. Își vâră nasul în părul ei și inspiră mirosul sărat.

— Ești foarte insistent, îi spune ea, fără vreun strop de venin în glas.

— Sunt un om slab, mormăie el. Și tu ești răvășitoare. Dar o să-mi țin mâinile la mine dacă vrei.

— Nu. Te rog să nu ți le ții.

Margaret îi dă laoparte părul ud din ochi. Palmele ei, încă aspre din cauza nisipului, îi mângâie pielea. Și apoi îi aduce buzele spre ea și-l sărută până când Margaret devine întreaga sa lume și nu se mai poate gândi decât la ea.

Wes se retrage puțin și coboară încet, de-a lungul gâtului și claviculei; apoi îi ridică fusta și-i atinge încet cu gura abdomenul și șoldurile. Are buzele pline de sare și nisip, dar nu-i mai pasă — pentru că ea își înfige degetele în părul lui și-l călăuzește acolo unde îl vrea cel mai mult. Băiatul se gândește s-o tachineze pentru că e atât de nerăbdătoare, dar își dă seama c-ar fi mai bine să nu-și forțeze norocul, pentru că fata l-ar putea arunca foarte ușor în flăcări. Își ridică privirea spre ea, admirând felul în care lumina rece se adună în fiecare rotunjime a trupului ei, și o sărută pe coapsă, în interior. Margaret gâfâie.

— Știi de câte ori m-am gândit la clipa asta?

Wes se bucură de chipul ei care se îmbujorează, de felul în care tresaltă la fiecare cuvânt pe care el îl rostește lipit de pielea ei. E mai plăcut decât ar merita să fie.

— De când am văzut scena aceea din cartea ta, a fost un chin să te mai văd citind-o.

Ea spune dulce:

— Atunci de ce nu taci odată și nu curmi suferința amândurora?

N-o poate contrazice, așa că tace. Când găsește ritmul care-i place

fetei, îi trece prin minte că poate ar trebui să fie mai conștient că nimic altceva decât atingerea degetelor ei prin păr și gustul pielii ei sunt capabile să-l reducă la asta — nerăbdător și gemând cu blândețe deasupra ei. Nu crede că a experimentat vreodată ceva mai frumos decât mulțumirea de a o auzi rostindu-i, cu un scâncet,

numele, atunci când o înnebunește cu atingerile sale.

Nici nu apucă să-și recapete suflul când Margaret îl rostogolește pe spate și i se așază pe mijloc. Respiră greu și rochia ei simplă de bumbac, pe care i-a mototolit-o cu meticulozitate, îl înnebunește, pentru că o ascunde de privirile lui.

Când o vede arătând așa, îmbujorată, și ametită, și luminată de razele lunii, crede cu adevărat că Dumnezeu există și că numele său e Margaret Welty.

Se apleacă peste el și părul i se revarsă peste umeri, ascunzându-i de lume.

— Te doresc.

— Doamne, da, spune el și e tot ce poate articula în aceste clipe.

Apoi, într-un moment brusc de claritate, se bâlbâie:

— Eu... doar trebuie să... Ăăă. Stai așa.

Inima amenință să-i spargă pieptul de emoție, iar degetele i se încurcă în buzunar, căutând frenetic prezervativul. Când, în sfârșit, îl găsește, își dă jos pantalonii și rupe ambalajul. Margaret îl privește punându-și-l cu mare atenție. În viața lui nu s-a simțit mai speriat, mai nesigur. În viața lui nu s-a simțit așa.

Ochii ei sunt plini de căldură și de uimire. Își duce degetul mare la buze, întrebând:

— Ai emoții?

— Normal că am. Vreau să fie...

Margaret îl privește nerăbdătoare. Ar fi trebuit să-și dea seama că n-o să-l lase să

scape. Că va scoate de la el și ultima urmă de adevăr.

— Vreau să fie perfect, spune el.

Ea îi aruncă unul dintre acele zâmbete rare și tainice ale sale.

— Este deja.

Este deja. Cele mai dulci cuvinte pe care le-a auzit el vreodată.

Se așază pe el, încet și chinuitor și e atât de bine, încât lui Wes îi e teamă că nu-și va reveni niciodată din această senzație. În ochii ei citește exact cuvintele pe care el își dorește cu disperare să le rostească. E ca o mărturisire. Și-ar putea petrece o veșnicie învățând s-o iubească în felul acesta și să tânjească după mai mult. Dar totul se termină mai degrabă decât spera. Când o trage la piept, îi șoptește „Scuze“ la ureche. Ea râde și-și vâră capul sub bărbia lui.

— Nu ai de ce. Te rog.

Împreună, ascultă marea lovindu-se de țărm. Răsuflarea lui întretăiată se liniștește până când intră în ritmul mareei — o șoaptă constantă: Margaret, Margaret, Margaret. În câteva minute, ea ațipește și el o lasă să doarmă până

când cerul la răsărit se colorează în nuanțele lavandei.

30

Mai sunt doar trei ceasuri până va începe vânătoarea.

După ce Margaret și Wes s-au întors la han, s-au furișat înapoi în cameră cât au putut de tăcuți, ca să se poată pregăti. Ea și-a împletit părul și s-a blindat cu ținuta ei obișnuită de vânătoare: o helancă albă, pantaloni cafenii, scurți și bufanți, și cizme înalte maro. Haina ei neagră atârnă pe spătarul scaunului pe care l-a ocupat în salonul hanului. Stă agitată la o măsuță, sfărâmând cu degetele biscuitul pe care Annette a insistat să i-i aducă, și-l așteaptă și pe Wes să

coboare.

Pe fereastra de lângă ea se vede marea, cenușie ca granitul și pătată de valuri înspumate și tulburate. Parcă e un alt ocean decât cel pe țărmul căruia stătuse dis-de-dimineață, ascultând bătăile inimii lui Wes răsunând lângă urechea ei.

Chiar și acum i se pare că visează pe jumătate. Se teme că acea durere plăcută

dinăuntrul ei va dispărea sub furtuna care stă să-nceapă — că această

fericire imposibil de vie îi va fi luată înainte ca ziua să se sfârșească.

Zgomotul pașilor răsună, străpungând tăcerea. Wes, spune tresăltarea inimii ei ghidușe.

Însă nu Wes e cel care se apropie de masa ei, ci Evelyn.

— Mamă.

Evelyn poartă un costum de tweed și părul îi e strâns într-o coadă lejeră, care i se încolăcește pe umăr ca un șarpe. Fără privirea aceea de disperare sau epuizare în ochi, pare lucidă, mai lucidă ca oricând. Arată aproape așa cum și-o amintește Margaret, înainte de tragedia care le-a distrus familia.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Am doar un minut la dispoziție.

— Doar de un minut am nevoie.

Margaret simte cum inima îi urcă în gât atunci când Evelyn ia loc lângă ea.

Aerul din jurul ei devine brusc aproape imposibil de respirat.

— Nu trebuia să pleci, Margaret. Cât timp ai de gând să te ascunzi de mine?

Margaret se uită fix la butonii cămășii mamei sale, neștiind ce să spună.

— Îmi fac griji pentru tine. În ce fel te poate ajuta să fugi cu el în lume?

— E un om bun.

— Nici mai bun, nici mai rău decât alții. Vin și pleacă după ce primesc ce-și doresc. Poate că te-am protejat prea mult dacă nu pricepi asta. Tatăl tău...

Ești fiica tatălui tău, la nesfârșit.

— Nu vreau să aud nicio vorbă despre tata. Și nu vreau să aud nimic din ceea ce ai tu de spus despre Wes.

— De ce nu vrei să asculți de glasul rațiunii? Ești o fată educată. Chiar

dacă sunt vremuri grele, numele Welty înseamnă ceva. În privința lui Winters, el...

Evelyn face un gest vag.

— E un ticălos. Singurul lucru pe care ți-l poate oferi sunt necazurile. Te va distruge, presupunând că n-a făcut-o deja.

Furia i se aprinde înăuntru.

— Ce fac eu nu e treaba ta.

— Sunt mama ta. Normal că e treaba mea.

— Și mi-ai demonstrat cât înseamnă asta pentru tine.

Evelyn pare de-a dreptul rănită — suficient cât Margaret să-și fi dorit să nu fi spus asta. Se apleacă peste masă, de parcă ar vrea să se întindă și s-o prindă de mână.

— Înseamnă totul pentru mine. Tot ce fac și tot ce-am făcut vreodată e pentru copiii mei.

Copiii. Nu copilul.

— Te iubesc, Margaret. Am încercat să am grijă de tine cum știu eu mai bine și presupun că nu ți-a fost deajuns. Dar crede-mă când îți spun că-i cunosc pe bărbații gen Weston Winters. Mi-au fost ucenici. Am ținut la ei. O să plece imediat după ce va termina cu tine. Fie după vânătoare, fie după ce se însoară cu tine pentru moșia mea.

— Te înșeli.

— Se folosește de tine, imploră Evelyn. Nu vezi asta? Ce interes ai putea prezenta în ochii lui? Ce ți-a oferit, dincolo de promisiuni și vorbe frumoase?

Poate că acum te iubește, dar dacă peste un an se plictisește și-l cuprinde neastâmpărul? Am văzut asta din clipa în care mi-a apărut în fața ochilor. Se uită

la lume ca și cum ar vrea s-o înghită dintr-odată pe toată.

Mama ei vorbește despre temerile ei cele mai profunde, cele pe care le-a reprimat de când l-a văzut îndrăgostindu-se de ea, deși îl amenința cu arma. Însă

acum nu mai poate scăpa de spaima minciunilor care poate o așteaptă dincolo de vălul de ceață de azi. Pot avea o viață împreună — o viață frumoasă ca în vis.

Dar ar putea să aibă și una îngrozitoare. Wes, dornic de lucrurile la care a renunțat de dragul ei. Ea, soția lui selkie, într-o suburbie amărâtă din Dunway.

Amândoi săraci, cu regrete, prinși în capcană.

Se va plictisi. Va minți. Te va abandona.

Wes i-a arătat ambele lui fețe: iubitor și malițios, ambițios și altruist, liber și disperat de devotat. E în ambele feluri. Așa va fi mereu. Nu poate comite aceeași greșeală din nou; nu poate crea un întreg doar dintr-o jumătate a sa. Dacă există

o lege a alchimiei în care crede, asta ar fi.

— În el mă văd pe mine. Genul pe care-l interesează mai mult cum ar putea fi lucrurile decât cum sunt ele cu adevărat. Dar tu nu ești așa, Maggie. Ambițiile lui te vor devora.

— Nu vrea să devină alchimist de dragul cercetării. Vrea să fie politician — să-i ajute pe oameni.

— Tu te auzi?

Evelyn o prinde de braț.

— Dacă i-ai arătat notițele mele, atunci știe să distileze prima materia. Dacă veți câștiga, veți avea hala. Și cât timp o veți avea, această tentație va exista întotdeauna pentru el. Politica nu e nimic altceva decât o corvoadă birocratică.

Dar ce crezi că se va întâmpla când își va da seama ce potențial are piatra? Ce fel de idealist poate respinge puterea de a aduce la viață orice vis? Niciun om care are în mâini puterea unui zeu nu-i va întoarce spatele.

Mâinile îi tremură.

— Și ce-ai vrea să fac?

— Să-mi dai mie vulpea.

Prin țesătura groasă a puloverului, simte cum unghiile lui Evelyn i se

înfig în mână și o doare. Îi vine să plângă.

— De data asta o să fac lucrurile așa cum trebuie. Vom fi din nou o familie.

O familie. Ideea aceasta o umple de o dorință atât de copleșitoare, încât i se face rău. De atâta vreme a stat însetată, ca în deșert, legată cu lanțuri în afara oazei afecțiunii mamei sale. Aceste cuvinte sunt ca o gură de apă dulce, prima după nu mai știe câți ani. Dacă mama ei va da greș, atunci suferința ei va lua sfârșit. Hala e ultimul demiurg — ultima oportunitate de a crea piatra. După ce hala va dispărea din lume, misiunea lui Evelyn se va isprăvi. Ar putea fi din nou o familie.

Dar ar mai fi vreodată la fel, ar putea să dea limbile ceasului înapoi? După tot ce i-a promis Wes, ar mai fi ea vreodată mulțumită cu liniștea acelei existențe sigure și recuperate?

— Gândește-te la asta. Baftă multă azi.

Apoi Evelyn îi dă drumul. Se ridică de pe scaun și-și îndreaptă reverele jachetei.

Când ajunge în hol, Wes tocmai coboară treptele. Cei doi încremenesc când ochii li se întâlnesc. Wes strânge pumnii. Lumea îngheață. Aerul se cristalizează în plămânii lui Margaret.

Expresia băiatului totuși nu se schimbă. Își vâră mâinile în buzunare și merge mai departe, spre Margaret, ca și când nici n-ar fi văzut-o pe Evelyn.

Margaret expiră șovăitor, acoperindu-și fața cu palmele. Picioarele scaunului scârțâie pe gresie când Wes trage de acesta. Zgomotul e prea tulburător și-i asaltează urechile, care și-așa țiuie.

— Ce ți-a spus? întreabă el.

— Nimic important.

— Margaret...

Îngrijorarea din vocea lui și felul în care se uită la mâncarea ei abandonată și ciopârțită sunt insuportabile. Inima ei se va frânge în două înainte ca ziua să se sfârșească.

— Sunt OK. Te rog, nu-ți face griji din cauza mea.

Se simte străbătută de un fir electric, agitată și îngrozită. Nimic nu

poate fi bine când nu există certitudini. Singurul lucru cert din viața ei a fost mereu același adevăr crud. Supraviețuirea înseamnă să se agațe de ceea ce știe. Înseamnă să

lupte până la ultima picătură de sânge pentru ceea ce are, nu pentru ceea ce-și dorește. Dar acum nu mai știe nici ce are, nici ce-și dorește.

Wes îi ia mâinile și le duce la buze. Sunt moi și calde în mâinile lui. Părul lui a fost pieptănat și strălucește de gel. Câteva șuvițe încăpățânate i se desprind și-i cad însă în ochi. Uneori e absolut adorabil. E atât de proastă, își spune ea, pentru că-l iubește.

Îl iubesc. N-o surprinde deloc faptul că, în cele din urmă, a recunoscut acest lucru față de sine. Nu e deloc o revelație, o senzație abisală — ci doar pare a fi poanta unei glume crude și previzibile. Ea nu a făcut altceva decât să-i ofere universului și mai multe mijloace ca s-o rănească.

— Ești gata? întreabă el.

— Da, zâmbește Margaret, deși n-ar vrea. Tu ești?

— Cât se poate, șovăie el. Ți-e frică?

— Sunt îngrozită.

Dar nu de hala îi e frică fetei. Se teme că, atunci când va veni momentul, va lua decizia greșită.

E prea frig pentru jumătatea toamnei, mai frig decât în ultimele câteva săptămâni.

Până când își înregistrează obiectele alchimizate la oficialii vânătorii, trece de amiază și cerul se umple de nori groși și întunecați de furtună. Undeva, în depărtare, Margaret aude vuietul tunetului ca un mârâit de avertisment al unui câine fioros. Nerăbdarea plutește în aer, e aproape palpabilă. Stau cu toții în lanul de secară care le ajunge la brâu și care se întinde dinaintea lor preț de vreun kilometru și jumătate. E mărginit de gardurile pășunilor și se pierde în pădurea de chiparoși și arțari, ale căror crengi sunt întortocheate și strâmbe ca niște degete de vrăjitoare.

În jurul lor e plin de câini care mârâie în cuști și de cai care fornăie și scot neliniștiți aburi de răsuflare în aerul rece. Vânătorii îmbrăcați în haine de gală

purpurii pălăvrăgesc între ei, în vreme ce copiii prea mici ca să

participe împart pahare cu vin de Xeres pe tăvi de argint. Mai aproape de Wickdon, cei din vârful dealului, nerăbdători să vadă spectacolul, își strunesc caii. Vântul mușcă lacom din pelerinele lor negre; mantiile flutură peste lanurile aurii ca un val întunecat.

E mai mult decât s-ar fi așteptat Margaret. Majoritatea turiștilor urmează alaiul de vânătoare de dragul pompei, nu al vărsării de sânge. Vor încerca să-și depășească mahmureala până la noapte, când hala va fi dezmembrată în piața orașului și când debutanții vor fi miruiți cu sângele ei. Tot ce câștigătorii nu vor vrea să păstreze va ajunge la copoi, asta presupunând că va exista un câștigător anul acesta.

Va exista. Trebuie să existe.

Dar ideea că va câștiga, odinioară atât de necomplicată, o umple cu o groază

oribilă. Dacă îi dă hala lui Wes, mama ei nu va mai vorbi niciodată cu ea. Dacă i-o dă mamei sale, riscă s-o piardă pe vecie în favoarea pietrei. Dacă renunță la competiție, familia lui nu va mai avea niciun sprijin. Indiferent ce-ar face, îi va răni pe oamenii pe care-i iubește.

La microfon se aude o voce flegmatică:

— Voi începe acum binecuvântarea ogarilor.

Pastorul Morris stă cu spatele spre pădure, îmbrăcat într-o robă neagră și solemnă de amvon și o etolă de catifea neagră. Mijește ochii la razele invizibile ale soarelui, spre câinii înșirați în cuști. Undeva printre toți acești ogari care foiesc dincolo de gratii e și Bucluc. Margaret nu prea suportă gândul de a-i da drumul. Magia halei plutește în aer, chemând copoii la ea, și cum toți bălesc la gândul prăzii, se teme că va fi sfâșiat în bucăți.

Când pastorul Morris începe să vorbească, ea de-abia îl aude peste vuietul năprasnic al vântului și peste foșnetul secarei. Se învolburează în jurul lor ca marea răscolită de furtună.

— Tatăl nostru care ești în Ceruri, creator al tuturor lucrurilor, care ești toate lucrurile, ne-am adunat astăzi aici să sprijinim cea mai îndelungată și cea mai sacră dintre tradițiile acestei țări. Îți cerem binecuvântarea ta pentru toți vânătorii dinaintea mea și-ți cerem ca unul dintre ei să ucidă, în cele din urmă, hala, ultimul dintre zeii falși. Îți oferim laudele și recunoștința noastră pentru ogarii noștri cei vioi, pentru caii noștri falnici, pentru păduri și pentru mare și pentru toate

creaturile din ținutul nostru liber al Noului Albion. Veghează asupra noastră, călăuzește-ne întru adevăr și binecuvântează-i pe toți cei care au venit să

celebreze această vânătoare sfântă și pe toți cei care au murit în numele tău. Du-ne sufletele înspre lumina ta sacră, eliberează-ne în sfârșit de legăturile acestei dimensiuni materiale. Amin.

Oamenii mormăie și ei „amin“ în cor. După ce se lasă din nou tăcerea, maestra de vânătoare își îmboldește calul la galop și o ia la goană spre pădure.

— Câtă gravitate, bombăne Wes. Acum ce se întâmplă?

— Se duce să caute vizuina vânatului. Așa e tradiția, ca maestra de vânătoare să

gonească vulpea și să lase o oarece distanță între aceasta și câini. Nu e o vânătoare adevărată dacă se termină prea repede.

— Cât va dura asta?

— Câteva minute. Sau câteva ceasuri.

— Câteva ceasuri?

— Nu știu.

Sclipici își pune capul pe umărul ei, iar ea îl mângâie ușor pe bot. De dimineață, Aoife i-a strâns părul într-o împletitură complicată, asigurându-i că asta le va aduce noroc. Azi nu trebuie să aștepte mai mult de câteva minute. Sunetul cornului de vânătoare se rostogolește pe câmpuri odată cu vuietul tunetului.

Apoi, în depărtare, cineva strigă:

— După ea!

Ovațiile erup din mulțime și un grup de voluntari se repede să deschidă ușile cuștilor. Sute de câini țâșnesc în goană, urlând și clănțănind dinții. Ca un fluviu negru-arămiu, se strecoară în iarba înaltă și foșnitoare. Zgomotul e teribil, nu seamănă cu nimic din ce a auzit ea vreodată.

— Primul grup! Primul grup la linia de start!

Lui Margaret i se face rău. Totul se petrece prea repede. Exact când

simte că se desprinde de propriul ei corp, Wes își împletește degetele cu ale ei. Așa își revine la realitate.

— Noi suntem ăia, spune el.

— Corect.

Ținându-se de Wes, Margaret strânge hamul cu putere și se duc împreună spre linia de start. Oamenii se înghesuie sufocant și brusc cei câțiva metri până la start par câțiva kilometri. Cotul cuiva i se înfige în coaste și, pe măsură ce se afundă în mulțime, aude șuierături printre dinți.

Banvishul. Yu'adira.

Zvonurile probabil că s-au răspândit și ar fi șocată să afle că n-au pornit de la Jaime. Cineva varsă bere peste bocancii lui Wes. Altcineva aruncă o mână de monede în calea lor, care sclipesc în chiciură ca niște picături de sânge.

Sclipici se sperie, fornăind neliniștit lângă ea. Chipul îi arde de furie și umilință, dar își ține bărbia sus. Alături de ea, Wes pare încordat și mai nefericit ca

niciodată, în centrul atenției acelui grup de oameni.

Își croiesc drum prin mulțime, unde se adună membrii celui dintâi grup de vânătoare. Se așază în formație în spatele căpeteniei, cu toții în haine de culorile pietrelor prețioase. Dar nu se poate lăsa intimidată. De nimic, nici măcar de Jaime.

Margaret îl descoperă imediat în mulțime, călare pe iapa lui. E la fel de neagră ca cerul care se învolburează deasupra lor, un contrast șocant cu haina lui purpurie.

Se întoarce cu spatele la ea și șoptește ceva la urechea alchimistei, femeia cu părul roșu de lângă el. Ea își aruncă privirea și se uită rânjind în ochii lui Margaret. Buzele ei sunt vopsite într-o nuanță otrăvitoare de roșu, ca pentru război.

Margaret nu se poate gândi decât la ce i-a spus Wes azi-noapte. A spus că, dacă

mâine mă întâlnește singur, mă va ucide.

Va trebui să-i lase în urmă cât mai iute cu putință. Revenindu-și,

Margaret îl ajută pe Wes să urce în spinarea lui Sclipici, apoi se suie și ea. Calul freamătă

sub greutatea lor, dintr-odată dornic s-o rupă la fugă. Fata ia frâiele și Wes își încolăcește brațele în jurul ei. La orizont, soarele lucește roșu printr-o despicătură în norii de furtună. E roșu ca jarul de sub cenușă. Roșu ca piatra filosofală. Își aude inima pulsându-i în urechi. Vântul îi șuieră numele. Se aude cornul vuind.

Și astfel începe vânătoarea.

31

Aleargă sub cerul întunecat precum rămășițele de caput mortuum. În bătaia vântului șfichiuitor, părul lui Wes se desprinde de sub straturile de gel și cel al lui Margaret din agrafă. Șuvițele li se întrepătrund, blond cu negru, și-i biciuiesc chipul băiatului până când ochii ajung să-i lăcrimeze. Peste umărul lui Margaret, băiatul vede clar haosul de pe câmpul ce se întinde înaintea lor. Iarba e arsă în urma halei și plină de coincidentia oppositorum. Mai mulți cai decât e capabil să

numere trec în galop pe lângă ei, iar copitele lor sunt ecoul tunetului care se apropie.

Pe frâie, nodurile degetelor lui Margaret au devenit albe de tensiune. Fiecare mușchi din trupul lui Wes e încordat ținându-se de mijlocul ei, iar picioarele îi sunt înfipte în scările șeii duble. Treptat îi ajung din urmă pe ogarii care urlă în cor. În mijlocul haitei, deslușește o nuanță cunoscută arămie — și urechile lui Bucluc fluturând în alergare. Se chinuie, în comparație cu beagle-ii mici și zvelți și cu ceilalți câini de vânătoare, dar ține pasul cu ei. Ceva mai departe, în fața lor, o dâră albă care taie iarba ca o lamă.

Hala.

Vulpea se strecoară pe sub un gard, urmată de un nor de fum. Câinii se bulucesc sub grilajul încrucișat, lătrând unii la alții. Vânătorii din față sar peste gard ca să

urmeze haita, dar, chiar dacă ar încerca și ei să sară, Wes ar putea zbura din șa sau și-ar putea rupe șira spinării. Îi costă timp prețios să ocolească pajiștea, dar nu au de ales.

Margaret îl îmboldește pe Sclipici la curbă, apropiindu-se de gard. Câțiva dintre călărețiimai nepricepuți se adună în jurul lor, înghesuindu-i. Piciorul lui Wes aproape că e strivit între doi cai și

băiatul simte că amețește din cauza mirosului de pucioasă care se întețește, dar, prinși în grămadă, nu au unde să se ducă.

Scrâșnind din dinți, se uită în jur și vede pe cineva care-i urmărește în același ritm cu ei.

Alchimista lui Jaime.

Părul ei roșu îi flutură ca o flacără în timp ce se apropie de greabănul lui Sclipici.

Pe mănușile de piele îi scânteiază un cerc de transmutare, brodat cu fir albastru.

Lui Wes îi ia o clipă până când deslușește simbolurile pentru descompunerea carbonului. Dacă va atinge pielea lui Sclipici, îl va pârli. Wes trebuie să

acționeze cumva, dar în felul acesta e o țintă clară. Nu se poate desprinde fără să

cadă din șa.

— Margaret, la stânga ta!

Fata își smucește capul și vede cum cuțitul de vânătoare al altui călăreț sclipește și lovește calul alchimistei. Acesta sare într-o parte, aruncând-o din șa. Wes nu îndrăznește să se uite în urmă când o aude urlând de durere.

— Trebuie să ieșim de-aici, spune Margaret. Ține-te bine.

Îl dor deja brațele de la strânsoare, dar găsește puterea de a se lipi și mai tare de ea. Înaintează prin haita neliniștită, iar secara de dedesubt e înghițită sub copitele calului, pe măsură ce se apropie de cei din fruntea grupului. Deși ochii îl ustură, Wes nu și-i desprinde de pe dâra de blană albă până când aceasta dispare în desișul întortocheat. Copoii se furișează pe sub capătul opus al gardului și intră

în pădure. Copacii îi așteaptă gravi, în bătaia vântului.

Peste urletele câinilor, cineva strigă:

— Luați urma!

Lui Wes i se face un gol în stomac și numără secundele până când pădurea îi înghite cu totul.

Aici, sub brazi, nu e pic de lumină. Wes începe să respire greoi, scoțând aburi.

Cumva, răsuflarea lui e mai zgomotoasă decât zarva ogarilor, decât fornăitul ostenit al lui Sclipici, decât crengile care trosnesc sub pașii acestuia. Sunt destul de aproape de cei din față și-l deslușește pe Jaime în haina lui purpurie, ca o pată

de sânge pe iapa lui neagră ca pana corbului. Ce naiba crede că va obține fără

alchimista lui?

O rafală de vânt îi zdruncină, făcându-l să dârdâie. E același tip de adrenalină pe care-l simte când folosește alchimia — și aceeași groază oribilă cu care s-a

confruntat când a văzut hala singur în pădure.

Wes clipește și ogarii se risipesc ca bilele pe o masă de biliard, în toate direcțiile.

Urletele lor hotărâte se transformă în niște scheunături confuze și disperate.

Probabil e opera vulpii — un truc subtil ca să contracareze scânteia divină din ei toți. Margaret virează brusc spre stânga, urmându-l pe Bucluc. Vântul care le biciuiește urechile aduce un glas șoptit, deja familiar.

Veniți.

Wes trage o înjurătură.

— Ai auzit?

— Da, spune Margaret, cu un aer sumbru.

Calul din fața lor se sperie și se poticnește; călărețul aterizează într-o râpă, lovindu-se cu capul de marginea unui ciot de buștean. Wes îl vede cu coada ochiului când trec în galop pe lângă el, dar imaginea i se șterge sub pleoape.

După strâmbătura gâtului și după sângele care-i curge din urechi, știe că nu se va mai ridica niciodată de-acolo. Wes simte o gaură în stomac. Moartea i-a influențat profund existența. Dar nu a văzut nicicând cum moare cineva, acea întâmplare simplă și terifiantă.

Cineva e acolo, apoi nu mai e. N-a fost nicicând martor la acel moment în care sufletul cuiva i se dezleagă de trup.

Ce fel de om face asta în fiecare an? N-au trecut nici 30 de minute și a văzut mai multe decât într-o viață întreagă. Își îngroapă fruntea între omoplații lui Margaret și încearcă disperat să-și amintească o rugăciune — orice rugăciune.

Doamne, își spune în gând. Te rog, las-o pe Margaret să supraviețuiască acestei nenorociri.

Când își întoarce obrazul lipit de spinarea fetei, vede că lumea a devenit mai încețoșată, ca și cum chiciura i-ar fi înflorit peste ochi. Pâcla argintie se insinuează printre trunchiurile groase de sequoia ca o pisică șireată. Întreaga pădure șuieră ca oceanul, furioasă și dezlănțuită, și, deși deslușește ceva mai mult decât niște forme întunecate și neclare în jurul lor, poate să jure că vede niște ochi albi care se deschid în inima umbrelor. E imposibil să-și dea seama câți oameni sunt în preajma lor — sau dacă mai sunt oameni acolo.

Ca și cum hala ar încerca să-i izoleze. Îi atrage departe de mulțime, ca și cum ei ar fi prada.

Copitele lui Sclipici lovesc resturile negre de caput mortuum care acoperă

frunzele de pe jos. Mirosul pucioasei plutește în aer, ridicându-se din rămășițele înnegrite lăsate în urmă de hala, ca o dâră de firimituri de pâine. Foșnetul sec al frunzișului se aude din ce în ce mai tare, mai tăios și, din tot acel vârtej înspăimântător de zgomot, numele lor se înalță din miezul ceții.

Și apoi: sunetul clar, în patru timpi, al copitelor unui cal care se apropie de ei.

— Vine cineva.

Wes se răsucește să se uite în spate și vede un câine zvelt de vânătoare năpustindu-se spre ei.

Se aude un foc de armă.

Alicele zboară pe deasupra lor. Creanga unui copac explodează într-o mie de bucățele și se pogoară asupra lor ca o grindină. Sclipici se opintește, speriindu-se, dar Margaret îl ține bine în frâu.

— Ce mama naibii a fost asta? se răstește ea.

Wes privește din nou, temător, în urmă. Și acolo e Jaime Harrington, ieșind ca o fantomă din ceață și din praful de pușcă. Se ține cu o mână de coama iepei, iar în cealaltă are o armă. Nu e de mirare că a țintit atât de prost.

— Ești nebun? strigă Wes. O să omori pe cineva!

— Ți-am zis că, dacă te prind singur, Winters, te omor!

— Nu pot scăpa de el, spune Margaret, cu un strop de panică în glas. E prea rapid.

— E-n regulă. Mă gândesc eu la ceva.

Dar mintea sa se învârte atât de iute, încât nu se poate agăța de niciun gând. Are acreală în gură — este gustul fricii. Singurul lor noroc e că Jaime nu-și poate reîncărca arma în mișcare.

Jaime îi ajunge repede din urmă până când aleargă umăr la umăr pe poteca înșelătoare. Se apleacă pe sub crengile joase și agățătoare. Jaime i-ar putea depăși cu ușurință, ar putea urmări copoii spre finalul vânătorii, ar putea să

câștige. Dar Wes își dă seama că Jaime nu vrea să câștige.

Vrea să-i facă pe ei să piardă.

Fug spre o râpă și Jaime îi silește să se apropie din ce în ce mai mult de marginea acesteia. Pietricele cad în prăpastie la fiecare pas de-ai lui Sclipici. Acum sunt practic lipiți unul de altul. Sunt destul de aproape ca Wes să vadă cum ochii lui Jaime sunt mistuiți de o răutate pură și neclintită.

Timpul încetinește când Jaime întinde mâna ca să-l arunce din șa. Dacă-și va pierde acum echilibrul, o va trage și pe Margaret după el. Nici nu gândește. Își desprinde picioarele din scări și îi dă drumul, prinzându-l de încheietură pe Jaime.

Apoi nu mai simte decât plutirea.

— Wes!

Se lovește de pământ și aerul îi țâșnește din plămâni. Apoi aude ceva trosnind.

Împreună, el și Jaime se rostogolesc peste marginea râpei, mârâind și zbătându-se ca doi câini furioși. Rădăcinile ieșite din sol și pietrele îi izbesc până când ajung jos. Când aterizează la grămadă, Jaime se târăște peste el. Își înfige genunchii în brațele lui Wes, țintuindu-l sub greutatea lui. Datorită valului brusc de adrenalină, nu simte exact ce anume a trosnit mai devreme, dar umărul îi zvâcnește cu o durere ascuțită și lumea se întunecă. Urlă în bezna ce pulsează în jurul lui.

Haina purpurie a lui Jaime e plină de noroi și băiatul are ochii împăienjeniți cu vene roșii, ca o dală spartă de beton. Pumnul strâns și zâmbetul urâcios sunt ultimele lucruri pe care le deslușește Wes înainte ca vederea să i se umple de stele verzi. Durerea agonizantă vine o clipă mai târziu, cuprinzându-i craniul ca un foc. Când își revine, după o clipă, simte cum sângele i se urcă tot la fața fierbinte și transpirată.

— Am așteptat o grămadă de timp ca să fac asta.

Wes simte gust de fier în gură și scuipă un cheag de sânge. Își trece iute limba

peste dinți și-și dă seama că măcar dinții i-au rămas intacți.

— Te-ai potolit, Harrington? Ai renunțat la nenorocita asta de vânătoare pentru asta?

— Mai bine renunț decât să câștigi tu.

— Chiar și după ce i s-a întâmplat prietenului tău? Vrei ca hala să se întoarcă și la anul ca să ai tu șansa s-o vânezi din nou?

— Doar asta mai avem! Ultimul lucru din Noul Albion care e al nostru.

Jaime își dă jos rucsacul din spate, scotocind în el și scoțând de-acolo niște cartușe care sclipesc mate și cenușii. Se lasă în jos, apoi își reîncarcă arma.

— Nu sunt vreun idiot, Winters, zice el, ridicând arma. Nu avem cum să oprim valul de oameni de genul tău, oricât de multe taxe am impune. În curând, și locurile ca Wickdon vor fi infestate. Dar al naibii să fiu dacă nu voi apăra stilul nostru de viață cât voi putea de mult.

— Și te-ai descurcat de minune...

Jaime îl ia pe Wes în bătaia puștii.

— Nu mai vreau să aud vreun comentariu obraznic din partea ta. Vorbesc serios.

— Și eu. Am înțeles ce-ai avut de spus, așa că de ce nu cădem la pace? Nu ești un ucigaș.

— Și nici nu voi fi, după părerea generală, chiar dacă te-aș omorî. Crezi că se va întreba cineva ce s-a întâmplat cu tine dacă nu te întorci? Crezi că-ți va duce cineva dorul? Vor fi doi viermi mai puțin în țara asta.

Doi viermi mai puțin.

— Pe ea las-o în pace, nenorocitule! Dacă îndrăznești să te atingi de ea...

Wes dă să se ridice în picioare, dar Jaime îi trage un picior în coaste. Wes se încovoaie, respirând greu.

— Jaime.

— Margaret, spune răgușit Wes.

Fata stă la câțiva metri distanță, cu pușca îndreptată ferm spre Jaime și cu părul ei auriu fluturând în vânt.

— Cară-te de-aici.

— Lasă arma jos, Maggie, zice Jaime.

Ea nu se clintește. Din ochi îi țâșnesc mut fulgere furioase.

— Acum! Jur pe numele lui Dumnezeu că-l împușc înainte să apuci tu să

clipești.

Încordarea i se citește pe față. Fiecare clipă durează o veșnicie.

Te rog, își spune Wes. Pleacă de-aici. Du-te și gata.

Inima i se oprește când o vede lăsând arma jos și ridicând armele în semn de capitulare.

— Ce crezi că faci aici?

Jaime îndreaptă arma spre ea.

— O să-l fac să se uite cum viața ți se va scurge din priviri. Și după ce-i fac ce mi-a făcut el mie, o să-l omor.

Nu. Nu se poate sfârși așa. Nu poate da greș în a apăra pe cineva — în singura situație care contează cu adevărat. Wes sare în sus, dar se prăbușește la loc, din cauza durerii îngrozitoare din coaste. Fiecare gură de aer e ca un cuțit care i se înfige în plămâni.

— Să nu-ndrăznești! Să nu-ndrăznești, lua-te-ar naiba! N-ai făcut destule rele?

— Chiar crezi că vom cădea vreodată la pace? Părinții mei au fost alungați din oraș de poporul ei. Am pierdut-o pe Annette din cauza ta. A ta! Un banvish care nu are nimic. Iei la nesfârșit ceea ce nu ți se cuvine și când o să terminați cu țara asta o s-o lăsați pustie. Nu ești decât o marionetă pentru papa ăla al vostru și pentru religia voastră de impostori. Aduc un serviciu la fel de mare țării mele pe cât e uciderea acestui monstru.

Jaime își duce arma la umăr și inspiră profund. Margaret nu spune nimic, dar Wes o cunoaște bine de-acum și vede scânteia sălbatică de teamă din privirea ei.

Fata închide ochii strâns și-și îndreaptă umerii.

— Nu face asta. Te voi ucide.

Wes îi recunoaște cu greu glasul, mânios și dezlănțuit.

— Te voi ucide! Jur pe Dumnezeu, te voi...

O rafală de vânt străbate luminișul. Șuieră peste frunzele căzute și zgâlțâie crengile golașe. Sarea îi umple limba și duhoarea pucioasei îi zgârie gâtlejul.

Și apoi, cu coada ochiului, o vede.

Ca smulși de firele unor păpușari, toți trei se răsucesc spre ea. Hala stă la niciun metru distanță de ei, strălucind în ceață. Ochii aceia înspăimântători și goi se deschid brusc — de parcă ar vrea să-i înghită. Se holbează la Jaime, neclintită și mută. Nici măcar când a întâlnit-o de unul singur, Wes nu s-a simțit astfel.

Aura pe care o radiază e de-a dreptul malefică.

— Ce mama dracului face? mormăie Jaime.

Botul halei se adună lent într-un rânjet și strânge din colți, ca și cum ar fi dinții unui fermoar.

Jaime îndreaptă pușca spre ea, dar înainte să apese pe trăgaci, hala atacă. Își înfige colții în gamba lui Jaime, cu un trosnet îngrozitor.

Acesta urlă și pielea îi arde cu bășici. Pușca îi cade zăngănind la picioare, iar noroiul îi soarbe sângele. Pământul se colorează în argintiu, roșu și negru. După

ce se prăbușește, vulpea îi dă drumul, dar îl mușcă de umăr. Carnea i se desface cu ușurință, lăsând la iveală mușchii sfârtecați și însângerați. Wes nu poate decât să privească îngrozit și fascinat cum Jaime i se zbate la picioare.

Margaret scoate cuțitul din teaca de la șold. Lama se reflectă în blana sclipitor de albă a fiarei. Îl înfige în spinarea vulpii.

Cuțitul scrâșnește, un sunet care-i zgâlțâie oasele și-i îngheață sângele în vine. E

îngrozitor, ca o mie de țipete omenești ascunse sub urletul ascuțit și straniu al vulpii. Hala se scutură și se ridică în picioare, apoi țâșnește printre copaci, cu mânerul gravat încă înfipt în șira spinării.

— Du-te! spune Wes.

— N-o pot ucide fără tine.

— Vin într-un minut, spune băiatul, uitându-se spre Jaime. Trebuie să-l pun la adăpost.

Margaret șovăie, dar încuviințează. După ce dispare în desiș, Wes își îndreaptă

atenția spre Jaime. Zace la vârful bocancilor săi murdari de sânge și noroi. Își lipește palma de rana deschisă de la umărul lui Jaime, de parcă ar putea să

împingă mușchiul sfâșiat la loc. Într-un fel, Wes îl admiră că se ține atât de bine.

Nu plânge. Nu imploră. Se uită fix la Wes, cu ochii plini de o mândrie disprețuitoare.

— Fă-o și gata, zice Jaime.

— Ce tot vorbești acolo?

— Nu face pe prostul. Nu de-asta ai rămas? Ca să te răzbuni?

Wes nu poate nega că ideea îl umple de o fascinație ciudată. Poate că Margaret a fost mereu îndreptățită să se îndoiască și să se teamă de el. E ceva întunecat înăuntrul lui care savurează acest val amețitor de putere. E foarte plăcut să

dețină, în sfârșit, toate atuurile — să existe o viață care depinde de el. Divinitatea dumnezeiască își are locul în fiecare om, dar doar un alchimist poate culege acea scânteie. Chipul lui Jaime e doar un punct palid și insignifiant lângă al său.

De-asta își dorea să devină alchimist. Ca să-i protejeze pe oameni de cei ca Jaime Harrington. Pentru toate lucrurile la care-i supunea acesta — pentru tot ce va continua să facă populației vulnerabile din Noul Albion — ar fi fost just să-i curme suferința chiar acum sau măcar să-i întoarcă spatele și să-l lase să

sângereze până moare. Nimeni nu va pune la îndoială că a fost opera vulpii dacă

termină ce are de făcut cu ajutorul alchimiei. Nouăzeci și nouă la sută din organismul uman e format din șase componente simple. Carbon, hidrogen, oxigen, azot, calciu și fosfor. Se întreabă dacă asta doare sau dacă corpul se mistuie într-o clipită. Se întreabă dacă e la fel de ușor să dizolvi un om cum e să

dizolvi o piatră. Dacă Unicul e Tot și Totul e Unicul, care e, de fapt, diferența?

Jaime înțelege cu limpezime ce-i trece lui Wes prin minte. Înghite în sec.

Dar Wes nu poate face una ca asta.

Nu poate rezolva astfel o problemă sistemică. Și nu e destul să creadă într-un viitor mai bun, deși e ceva la fel de inevitabil ca însuși Dumnezeu. Trebuie s-o ceară. Trebuie să muncească pentru asta. Și deși Jaime merită să sufere, deși nu se va schimba niciodată, deși îl urăște, Wes nu se poate folosi de acest avantaj momentan. Dacă vrea să schimbe lumea și să ucidă hala cu conștiința curată, trebuie să facă aceste lucruri cum știe el mai bine.

— Haide, zice Wes. Ridică-te.

Așa cum poate, având în vedere că Jaime e de două ori mai mare decât el și greu ca naiba, Wes îi trece brațul teafăr peste umerii săi. Durerea din coaste e din ce în ce mai rea la orice pas, dar reușește să-l tragă pe Jaime sub un copac. După

ce-l proptește de trunchi, Wes își scoate paltonul.

— Ce faci? geme Jaime.

— Striptease, se răstește el. Vrei să mori sau ba?

Jaime tace, chiar dacă Wes încă-i simte furia pe care i-o poartă. Se strâmbă când Wes îi leagă mânecile deasupra rănii de la umăr, ca să oprească hemoragia.

— De ce?

— Aș prefera să te las să mori, dar Margaret m-ar ucide pentru asta, și nu pot să

las treaba asta să se întâmple, deocamdată.

Îl bate peste umărul nevătămat.

— Și acum îi ești dator unui banvish. Să nu uiți asta.

Oricât de mult ar vrea să rămână și să savureze amărăciunea și confuzia de pe mutra schimonosită a lui Jaime, trebuie să găsească fata și să ucidă vulpea.

32

Plămânii lui Margaret ard ca și cum ar fi plini de apă de mare, dar fata nu încetinește. Dacă o lasă mai moale fie și un moment, hala va intra în pământ. Tot ce-au îndurat, toate lucrurile pentru care s-au luptat vor fi în zadar.

Crengile de deasupra lasă printre ele câteva raze ale lunii, dar e suficient cât să

arunce o sclipire uleioasă și iridescentă asupra dârei de sânge pe care hala a lăsat-o în urma sa. În fața ei, Bucluc și copoiul lui Jaime se văd ca niște dungi negre și arămii în ceață. Câinii dispar după frunziș, iar Margaret ajunge într-un luminiș la câteva clipe după ei, dând laoparte ramurile și pânzele de păianjen.

Vede în ultima clipă hala, care se pitește într-un trunchi gros de

sequoia. Bucluc urlă triumfător, dându-i târcoale.

În sfârșit, e încolțită.

Margaret își ia pușca din spate și ținește. E aproape demn de milă să aibă ceva atât de măreț ca hala rănit și speriat în bătaia puștii. Nu-i aduce nicio bucurie să

pună capăt acestei existențe prelungite, mai ales că asemănarea dintre ele două i se pare izbitoare. E mai mult decât sângele ei yu'adir, mai mult decât faptul că i-a salvat viața. Contează faptul că, de sute de ani, fiara a scăpat tuturor celor care sperau s-o ucidă. A supraviețuit. La fel ca și ea, poate că e tot ce și-a dorit vreodată.

Inspiră profund și trage.

Crenguța sub care s-a refugiat se prăbușește și, deși se agață de ea în disperare cu ghearele, hala cade, răsucindu-se în aer și aterizând frântă, cu o bufnitură, la pământ, într-o parte.

Copoii sar imediat. Bucluc o înșfacă de ceafă, câinele lui Jaime, de picior. Hala dă să-i muște, zbătându-se și urlând. Pare o cruzime îngrozitoare s-o lase să

sufere în halul acesta, dar până când Wes nu-i găsește, nu are ce face.

A reușit, dar nu simte deloc triumful. E îngrețoșată de vinovăție și indecizie. Cel

de pe urmă demiurg va muri de mâna ei. O fată yu'adiră va rămâne în amintirea acestei țări. Familia lui Wes va fi în siguranță. Iar Wes…

Dacă va dori, va avea puterea de a pune întregul univers sub ascultarea lui.

Cuvintele mamei ei o torturează și acum. Ce fel de idealist poate respinge puterea de a aduce la viață orice vis? Niciun om care are în mâini puterea unui zeu nu-i va întoarce spatele.

A avut încredere în el cu magnum opus, dar asta era înainte să existe un lucru tangibil pe care el să și-l poată adjudeca. Acum, uitându-se la hala, care e fie căderea, fie salvarea ei, nu știe cum să facă ceea ce a implorat-o doamna Wreford: să decidă cum e mai bine pentru ea. Supraviețuire sau speranță.

Durerea pe care o cunoaște sau o viață dincolo de Wickdon, infinită în

posibilități dezastruoase sau minunate. Evelyn sau Wes. Chiar și în această clipă

cei doi trag de inima ei ca doi ogari de vânătoare.

Frunzele foșnesc în spatele ei și Wes se poticnește ieșind din frunziș, gâfâind și ținându-se de coaste. Ochiul drept îi e închis și umflat, dar celălalt e larg deschis, sclipind de uimire. Mai multe vânătăi, vineții ca marginea unei galaxii, i-au înflorit pe obraz. Chiar și așa, e cel mai frumos lucru pe care Margaret l-a văzut vreodată. Își dorește să-l păstreze, mai mult decât orice.

Dar nu poate.

Ieri, credea că e suficient de puternică s-o părăsească pe mama ei. Preț de o noapte, și-a imaginat că iubirea o poate salva. Dar dacă-și permite să se îndoiască de el cu atâta ușurință, nu știe dacă-și va depăși vreodată această

spaimă dinăuntrul ei — această dorință rece și sălbatică de a supraviețui.

E o spărtură în nori și lumina rece a lunii cade în luminiș. Parcă ar sta în centrul unui cerc uriaș de transmutare. Magia sclipește în aer și le furnică brațele.

— Am reușit? întreabă Wes, cu glasul plin de mirare.

— Aproape.

Nu i-a mai rămas decât să activeze matricea pictată pe mânerul cuțitului. Wes face un pas spre hala, iar Margaret ridică pușca și ține spre băiat.

— Nu te mișca.

Când se aude siguranța armei, Wes se răsucește lent către ea, cu mâinile ridicate și cu o expresie absolut indescifrabilă.

— Ți-am spus că te voi împușca dacă-mi dai motiv, spune ea.

— Așa ai spus. Și ți-am dat motiv?

— Nu, răspunde ea, cercetându-i fața. Asta-i problema.

Confuzia îi îmblânzește trăsăturile.

— Nu înțeleg.

— Mi-ai promis totul, spune ea, cu mâini tremurânde. Și tot nu pot... nu știu ce-ar trebui să fac. Nu știu cum aș putea să am încredere că nu-ți vei încălca promisiunile. Nu știu cum să cred că nu vei pleca în clipa când voi adormi diseară sau că nu vei crea piatra... sau că putem fi fericiți. Că pot fi fericită? Cum aș putea să știu?

— N-ai cum să știi. Margaret, te rog... Ce vrei să spun? Ce vrei să fac?

— Nimic! Nu ai ce să faci sau ce să spui. Nu mă voi vindeca niciodată. O să fiu distrusă pentru totdeauna. Așa sunt eu.

Vântul vâjâie printre copaci, șuierând și fierbând furios.

— Nu ești distrusă. Ești incredibilă. Ai făcut pași mari înainte de când te-am cunoscut, deși ți-e încă teamă. Chiar dacă ai îndoieli. Când te privesc, nu văd un om distrus. Văd un om care suferă — un om care se vindecă. Va mai dura ceva timp, dar asta nu contează pentru mine.

Wes se apropie temător de ea, până când țeava puștii i se lipește de piept, chiar în dreptul inimii.

— Te iubesc. Te rog, dă-mi voie să te iubesc.

Ea se retrage la auzul acestor vorbe, dar el cuprinde cu degetele arma și o ține în loc. Expresia lui e insuportabil de sinceră și ochii îi sunt calzi și profunzi cum e

cafeaua.

— Am spus-o și-o s-o repet. Te iubesc, Margaret Welty. Cred că te-am iubit de când te-am zărit prima oară. Te iubesc acum și te voi iubi și când ne vom întoarce în Wickdon și lumea întreagă ne va urî și te voi iubi indiferent de ce se va întâmpla mâine. Uită-te în ochii mei și spune-mi că mint.

Maggie nu poate.

— De îndată ce moare, e a ta. I-o poți da mamei tale dacă vrei. La naiba, diseară

o putem arde până când nu mai rămâne nimic din ea, dacă asta dorești. Fără

cuvinte. Fără alte promisiuni. Fără vreo șansă să mai existe alchimiști ca mama ta. Și dacă nu e destul, eu... noi...

Glasul i se frânge.

— Putem renunța la vânătoare.

Nu vorbește serios nebunul ăsta romantic. Ce lucru absurd și autodistructiv i-a putut promite! Dacă mama ei nu-l va lua drept ucenic și el nu-i poate aduce cadavrul halei ca dovadă a talentului său, atunci nu va mai putea fi nicicând alchimist.

— Dacă nu câștigăm, nu vei deveni alchimist. Nu vei deveni politician.

— Știu.

— Nu vei putea plăti operația mamei tale.

De data asta, el șovăie imperceptibil.

— Știu.

Margaret închide ochii strâns.

— Nu. Nu pot accepta așa ceva, Wes. Nu-ți pot cere asta. Nu-ți pot cere să

renunți la tot de dragul meu.

— Asta e singura garanție pe care ți-o pot oferi.

— Atunci n-o vreau.

De îndată ce rostește aceste vorbe, lacrimile îi încețoșează vederea. Nu vrea să

trăiască într-o lume în care el să sufere din cauza ei. N-ar putea suporta ca ea să

fie aceea care-i ucide visurile. Nu merită o garanție pentru un lucru pe care el s-a jurat deja să nu-l facă. Nimic nu merită asta, mai ales când pentru liniștea ei interioară nu poate primi nicicând vreo garanție. A trăit toată viața așteptând înfricoșată o nouă lovitură, și totuși nici pregătirea și nici prevederea nu au împiedicat ca noile lovituri s-o culce la pământ.

Toată viața ei, iubirea a fost o resursă precară și prețioasă, ceva câștigat sau interzis, un lucru după care a tânjit în fiecare zi. Dar, cu Wes, iubirea e ceva diferit. E nechibzuită și inepuizabilă. E dăruită

liber. Pur și simplu, este. De nenumărate ori a rămas lângă ea când a avut îndoieli. I-a arătat că e cum trebuie să fie, c-o poate iubi în ciuda spaimelor și zidurilor ei de protecție. Că înseamnă

mai mult decât toate lucrurile care i s-au întâmplat și decât toate durerile pe care le-a luat asupra ei pentru ca aceste lucruri să nu se repete. Și acum Wes i-a dat șansa să-și demonstreze acest fapt ei înseși.

Pentru un timp atât de îndelungat a supraviețuit. Acum, vrea să trăiască.

— Nu vreau decât să fii fericit. Așa că trebuie să am încredere în tine. Am încredere în tine.

— Nu-mi trebuie mult să fiu fericit, spune el încet. Doar lasă-mă să am grijă de tine. Jur că nu te voi dezamăgi. Nu te voi părăsi dacă nu-mi vei cere tu să plec.

— Atunci nu pleca.

Margaret lasă pușca la pământ și-l cuprinde cu brațele de după gât.

— Și eu te iubesc.

Wes pare uluit, înroșindu-se în obraji. Apoi îi zâmbește atât de larg că-l doare.

— Aș vrea să te tăvălesc chiar aici, dar avem o vânătoare de câștigat.

E incorigibil, iar ea e atât de îndrăgostită.

Bucuria fetei se evaporă când dă din nou cu ochii de hala, scăldată în lumina lunii. Gâfâie greoi, dar a înțepenit și a devenit neputincioasă în fălcile dulăilor.

Aceasta e fiara pentru care jumătate dintre vânătorii prezenți azi aici i-ar fi

omorât. Ultimul demiurg: cel din urmă dintre zeii falși ai katharilor, cel de pe urmă dintre copiii zeilor sumici, cel de pe urmă dar al zeilor yu'adiri.

Nu mai poate lupta aproape deloc, dar copacii foșnesc neliniștiți și se cutremură

când cei doi se apropie. Margaret îngenunchează lângă ea și simte

aproape o mângâiere când glasul vântului îi rostește numele. Hala o recunoaște.

Odinioară, și-a întrebat tatăl cum de ceva atât de înspăimântător și distructiv poate fi un dar, chiar dacă Dumnezeu a așezat secretul facerii lumii în inima sa.

Iar tatăl ei i-a răspuns așa: În limba yu'adiră există un cuvânt care înseamnă

înțelepciune, chokhmah. Scriptura ne spune că chokhmah este oglinda nepătată a puterii lui Dumnezeu, imaginea bunătății sale nemărginite. Teama de Dumnezeu este temelia înțelegerii. Trebuie mereu să căutăm chokhmah, chiar dacă prețul pe care-l vom plăti va fi mare.

Wes prinde mânerul cuțitului încă înfipt în spatele halei. Între degetele sale, fata vede încă cercul de transmutare, aprins pictat. Privește spre fată printre șuvițele încurcate de păr, ca și cum i-ar cere permisiunea.

Fata încuviințează.

Wes inspiră cu putere. Lama scânteiază, orbitoare ca fulgerul, albă ca ochii halei.

Vulpea scoate un țipăt înăbușit, a jale. Se cutremură, se prăbușește și nu se mai clintește. Copoii îi dau drumul. Vântul tremură, la fel de prelung ca o răsuflare ținută mult în plămâni.

Și, dintr-odată, pe lume rămâne mai puțină magie.

Wes scâncește ușor. Margaret se ghemuiește lângă el și-i șterge lacrimile care-i brăzdează obrajii. El scoate cuțitul și-l lasă să cadă între ei. E plin de caput mortuum negru care cade de pe lamă ca rugina.

— Mi-a vorbit.

— Ce a spus?

— Nu știu exact, zâmbește el trist. Știu că trebuia s-o facem, dar tot mi se pare greșit.

— Tata mi-a spus că Dumnezeu i-a dat omenirii pe demiurgi ca să învățăm de la

ei. Credea că scopul unui alchimist e să caute întotdeauna chokhmah,

adevărul.

Îi cuprinde mâinile.

— Spunea că adevărata înțelegere a lumii nu vine fără suferință și sacrificiu.

Obișnuia să citeze un psalm. Chokhmah poate crea toate lucrurile și le poate reînnoi. Dacă e cineva care poate face asta — care poate transforma lumea într-un loc mai bun —, tu ești acela.

— Margaret...

Glasul băiatului șovăie.

— În plus, familia ta va fi în siguranță. Nimeni nu va mai muri din cauza halei.

Și tu credeai că are demnitatea ei. Acestea sunt niște lucruri nobile.

— Mulțumesc, zâmbește el fără convingere și o strânge de mână. Acum ce facem?

— Trebuie să anunțăm.

Băiatul se oprește.

— Ce să anunțăm?

— Strigătul morții.

— Pardon? Strigătul morții? Ai inventat chestia asta.

— Ba n-am inventato. Fă asta, de trei ori.

Își pune mâinile peste gură și scoate un țipăt ca de pasăre. Un sunet care începe jos și se tot umflă, ca fluxul care acoperă malul. Un strigăt compus din trei părți pe care Bucluc îl primește cu un urlet bucuros.

Wes clipește, perplex, nevenindu-i să creadă că din ea poate ieși un asemenea sunet. Apoi își dă capul pe spate și o imită. După al treilea strigăt sunt amândoi în delir, aproape prăbușindu-se și izbucnind într-un râs molipsitor. Țipătul plutește în aerul neclintit. Înainte ca liniștea să se așternă din nou peste pădure, sunetul clar și strident al unui corn de vânătoare se aude în depărtare.

Iată că s-a isprăvit.

Wes îi aruncă un zâmbet șmecher și poznaș, iar inima fetei aproape că se oprește în loc. În ciuda feței sale învinețite, în ciuda sângelui care li se usucă pe piele, o trage la piept și o sărută până când nu mai rămâne nimic pe lume în afara lor.

Fără Sclipici — fricosul probabil paște acum prin grădina cuiva — le ia cam două ceasuri să iasă din pădure. Deasupra lor, cerul nopții e imposibil de clar și de luminos, de culoarea indigo a oceanului la asfințit. Luna plină stă cuibărită

între nori ca o perlă între valvele unei scoici.

Însă pe pământ rămân resturile sumbre ale vânătorii. Cenușa se rotește fără

astâmpăr în bătaia brizei. Sângele se adună pe frunze ca roua. Cadavrele zac acoperite de cearșafuri albe.

Wes o ține pe Margaret aproape de el când ajung într-un loc larg de pe câmpul deschis. Câțiva călăreți vin spre ei, ca niște dungi mici și negre prin secara aurie.

Pesemne că Jaime a făcut o treabă excelentă răspândind bârfa. Margaret își dă

seama după chipurile lor că au aceeași grijă care o bântuie și pe ea. Cum va reacționa mulțimea când va vedea cine a câștigat?

Când se apropie mai mult, Wes îi șoptește la ureche:

— Crezi că ne vor da de mâncare copoilor?

Margaret îl fixează cu o privire serioasă.

— Probabil.

Organizatorii vânătorii se opresc în fața lor. Sunt călare pe șirul lor de cai negri și impunători, a căror răsuflare pictează aburi în aer. Maestra îi privește prelung, bănuitor.

— Copii, rămâneți aici până ne lămurim ce trebuie să facem cu voi.

Se întorc aproape o oră mai târziu cu doamna Wreford și cu un paramedic după

ei. Calul acesteia nici nu se oprește bine că femeia sare din șa și se năpustește spre ei, semănând cu o pisică înfoiată în haina ei groasă de

blană.

— Voi doi, mormăie ea, m-ați făcut să trag o spaimă vecină cu moartea.

Îi îmbrățișează, mai-mai să-i strivească. Wes scâncește în semn de protest.

Durează doar o clipă până când ea se retrage și le face semn oficialilor. Unul dintre ei vine repede și ia lesa lui Bucluc din mâinile lui Margaret, în timp ce doamna Wreford se uită la hala cu un soi de melancolie.

— Îmi dai voie?

Margaret încuviințează, iar doamna Wreford îi ia hala din brațe și o învelește cu o pânză, de parcă ar fi brânza din piață.

— După cum vă puteți închipui, ne facem griji în privința mulțimii dacă ne lăudăm în gura mare, așa că vom proceda rapid și eficient. Mai întâi o să-ți oblojim fața — Wes se înroșește când femeia ridică un deget spre el — și apoi mergem în oraș unde vă vom prezenta scurt. Nu veți rosti un cuvânt și nu vă veți îndepărta din ochii mei până când ajungeți acasă, altfel va fi rău de voi.

Pricepeți?

Amândoi dau din cap.

— Bine, oftează doamna Wreford. Pentru că n-o să pot face asta mai târziu, mai bine o fac acum. E o tradiție să miruim toți debutanții cu sângele vânatului.

Ia hala în mână și-și trece un deget peste rana de pe spinarea acesteia. Apoi o lasă jos și-l prinde pe Wes de bărbie. Acesta se strâmbă când femeia îi pictează

fruntea și obrajii cu niște dungi de argint sclipitor. Sângele halei îi luminează

chipul, dându-i o strălucire moale, aproape vie.

— Nu te uita așa la mine, Weston. E lipsit de respect, sâsâie doamna Wreford, dar Margaret știe că doar se preface că e enervată. Acum du-te să se uite cineva la rănile tale.

Apoi își îndreaptă atenția spre Margaret. Îi cuprinde fața și o vopsește

pe pometi cu sângele halei. E cald. În timp ce sângele i se usucă pe piele, când doamna Wreford o privește în ochi cu un respect mut și lumea din jurul ei capătă o aură

de lumină argintie, Margaret conștientizează că totul e real. Chiar dacă întregul oraș îi disprețuiește pentru asta, chiar dacă doar șase oameni și Luna Rece sunt martorii acestei victorii, aici, în liniștea nopții, triumful lor e incontestabil.

O fată yu'adiră și un băiat banvish au câștigat Vânătoarea Semilunii și toate visurile lor sunt mai aproape ca niciodată să se-mplinească.

— Deci? Te-ai lămurit ce vrei să faci?

Margaret se uită spre Wes, care a început deja să vorbească însuflețit cu paramedicul tulburat care-i vâră o lanternă în ochi. Nu-și poate reține un zâmbet.

— Da. Așa cred.

Doamna Wreford are ochii plini de lacrimi sclipitoare. Apoi o sărută pe frunte.

— Mă bucur pentru tine, Maggie. Mai vino în vizită, bine?

Restul nopții trece ca printr-un văl de ceață.

Poteca sfârtecată de copitele cailor face loc străzii cu piatră cubică și lumina aurie a felinarelor îi scaldă domol. Zarva mulțimii atinge apogeul. Sunt plimbați pe străzile aglomerate, pe sub șiraguri de steaguri roșii și pe sub luna ca un ochi deschis, ajungând la o scenă improvizată care a fost construită în piața mare a orașului. Toți ochii celor din Wickdon sunt ațintiți asupra lor.

Datorită îmbrăcămintei, oamenii formează o masă de culoare maronie și albastră, ca vârtejul din apa adusă de flux în miez de noapte. Nu toate privirile sunt ostile — îi vede cu coada ochiului pe Annette Wallace și pe Halanan, făcându-le entuziaști cu mâna când trec pe lângă ei —, dar ocheadele răutăcioase o fac să

înțepenească de groază.

Ceremonia e scurtă, așa cum a promis doamna Wreford. Sunt prezentați mulțimii, iar pastorul Morris ține cuvântarea de încheiere, un discurs bolborosit despre bunătatea lui Dumnezeu și despre răul lumii materiale. Se fac poze — mai multe poze decât și-ar fi imaginat

vreodată că e posibil. Deși ea nu-și dorește decât să doarmă o mie de ani, Wes savurează atenția oamenilor.

Paramedicii s-au ocupat cum au putut mai bine de fața lui; au reușit să reducă

umflăturile, deși ochiul bun e tot împăienjenit și firișoarele vinețiii i se întind pe nas ca meandrele unui râu. În timpul ședințelor foto are grijă să-și îndrepte capul în altă parte și să se asigure că rănile nu vor apărea în poze.

Când scapă de-acolo, majoritatea participanților s-au retras la cârciumă sau în camerele lor. Însă Margaret mai are un lucru de făcut.

Când mare parte din aglomerație dispare, Margaret și Wes iau un taxi până la conacul Welty. De îndată ce dă cu ochii de el, părăsit și ghemuit ca un câine dormitând într-o văgăună, își dorește să facă drumul întors. Începe să gâfâie de teamă, dar Wes o ia de mână și o aduce cu picioarele pe pământ. Când ajung pe alee, o singură lumină arde la etaj, ca o rană printre bucățile de geam spart din laboratorul mamei sale.

— Vin și eu imediat, spune Wes când se dau jos din mașină. Am grijă de tine.

Șoferul se apleacă peste geam.

— Aștept doar zece minute, ați priceput?

— Mulțumim, domnule, spune el, convingător. Nu avem nevoie de mai mult.

Margaret respiră prelung ca să-și alunge frica și amândoi urcă treptele verandei șubrede și deschid ușa de la intrare. Picăturile transpirației reci i se preling în jos, pe sub guler. În casă, praful se învolburează în coloane verticale amestecate cu lumina albastră și lichidă a lunii. E ca și cum ar intra într-un mormânt. Neclintit și tăcut ca o piatră funerară.

De la etaj nu se aude nicio mișcare, nici când închid ușa în urma lor, nici când se duc în camera ei ca să încarce ultimele lucruri de-ale fetei într-o valiză. Evelyn o va lăsa să plece fără să-i adreseze nicio vorbă și, cumva, asta e mai rău decât contrariul.

Însă atunci când revin în foaier, Evelyn își face apariția în capul scărilor. Privirea i se lipește de mâinile lor împreunate, apoi de bagajul pe care Wes îl cară în locul lui Margaret. În spatele luminii

albe care i se reflectă în ochelari, Margaret nu-i poate desluși expresia.

— Văd că ai luat o decizie.

— Da.

— Prea bine, spune Evelyn, cu un aer ostenit. Atunci mă voi adresa dumitale, domnule Winters. Poate că tu vei fi mai rezonabil și o s-o convingi să-și revină.

— Veți fi dezamăgită. Nu mă prea pricep să-i spun fiicei dumneavoastră ce să

facă. E cam încăpățânată.

— Aveți ceva în comun, atunci. Pentru că nici tu nu răspunzi la amenințări, atunci o să fac un compromis. Ia-o. Ia și casa, dacă insiști, pentru că inevitabil o vei convinge să meargă la tribunal și să aștepte să mor eu. Nu-ți cer decât să-mi dai hala. Îți dau orice în schimb. Vrei ucenicia? Îți ofer ceva și mai bun. Scriu acum o hârtie că ai absolvit cursul meu și o recomandare pentru Universitatea din Dunway — sau oriunde ți-ar plăcea și am eu relații. Tu alegi. Îți voi oferi tot ce este în puterea mea să-ți ofer.

— Nu. Nu prea cred.

Chipul lui Evelyn se încordează de furie, dar, pe măsură ce tăcerea se prelungește, femeia se prăbușește, înfrântă. Își încolăcește degetele pe balustradă

și nodurile i se albesc de atâta strânsoare.

— Margaret, te rog. Nu-mi face asta. N-o să mai am nimic.

În sfârșit, Margaret o vede drept ceea ce e cu adevărat: o femeie fragilă care se agață de ultima sa fărâmă de putere. Îi e milă de ea. Nu-i corect să vezi o femeie ca mama sa redusă la atât de puțin. Odinioară era vie și pasională, și afectuoasă.

Dar Wes avea dreptate când spunea că în toată lumea există întuneric. Poate că

toți oamenii mai au un sine, unul care așteaptă nevăzut, ca fața invizibilă a lunii.

Moartea lui David a aprins ceva în ea și pasiunea s-a transformat în obsesie.

— Tu piatra o vrei, de fapt? întreabă Margaret. Nu va îndrepta nimic din toate astea. Nu-l va aduce înapoi și, chiar dacă o va face, va mai conta după toate lucrurile pe care le-ai irosit? Sau ai iubit dintotdeauna amintirea lui mai mult decât m-ai iubit pe mine, care existam cu adevărat?

I-a dat glas, în sfârșit. Acelei mici și îngrozitoare frici pe care o ținuse în ea atât de mult.

— Eu am fost mereu aici. Am crescut cu tine și am trăit o permanentă

înfometare. De orice. Doream afecțiunea ta, protecția ta, interesul tău. Credeam că, dacă n-o să-ți cer niciodată nimic, dacă nu te voi deranja nicicând, dacă am grijă de amândouă până-ți isprăvești opera, mă vei iubi. Dar nu a mers. Nu mă

vedeai niciodată. Nu-ți păsa.

— E un drum cu dublu sens, Margaret. Dacă în culorile astea vrei să mă

zugrăvești înseamnă că nici tu nu m-ai văzut pe mine.

Aceste vorbe au efectul unui duș cu apă înghețată.

Așadar nu se va schimba niciodată.

— De ce nu mi-a scris niciodată tata?

Dintre toate lucrurile pe care se aștepta să le spună, îl rostește pe cel mai incredibil.

— De ce nu s-a întors nicicând la mine?

Evelyn pare la fel de surprinsă. Scoate un oftat de om învins.

— Voia să te ia cu el. Dar n-am suportat să te pierd și pe tine. I-am spus c-o să

regrete ziua în care se va mai apropia de tine vreodată.

E ca un cuțit în măruntaie și e ca o mântuire. El n-a uitat de ea. N-a abandonat-o.

Amintirile n-au înșelat în privința genului de om care era tatăl ei. Gândul la viața pe care ar fi putut s-o aibă o umple cu un dor și o furie care o sfâșie ca un foc de pădure. Dar Margaret tot n-o poate urî. Când

mânia îi trece, nu-i mai rămâne decât o certitudine amară.

Este ultima oară când pune piciorul în conacul Welty.

— Mulțumesc, spune ea domol. La revedere, mamă.

Margaret nu-i așteaptă răspunsul și deschide ușa de la intrare. Șoferul lor claxonează nerăbdător imediat ce ei apar în luminile farurilor, dar ea nu suportă

gândul să urce în mașina aceea sufocantă când, de fapt, ar vrea să-și jupoaie pielea de pe ea. I se pare că se va preface în praf și pulbere dacă inspiră o singură

dată. Margaret se poticnește și se așază pe verandă. Wes coboară lângă ea.

Claxonul se aude din nou, iar el îi face semn șoferului cu un zâmbet silit.

— Boule, murmură el, apoi îi spune lui Margaret: Ai fost foarte curajoasă.

— Nu mă simt deloc așa. Mi se pare că am fost crudă și nedreaptă.

— N-ai fost.

Wes o cuprinde cu brațul. Margaret își dorește să se cufunde în căldura liniștitoare a trupului lui, în aroma lui de dafin și pucioasă.

— Ea a fost crudă și nedreaptă cu tine. Nu-i ești datoare cu nimic, Margaret. Faci ce e mai bine pentru tine.

— Chiar crezi asta?

— Îmi place s-o cred.

Wes îi zâmbește vag și timid. Nu e acel surâs al lui viclean sau cochet. E unul dintre acele zâmbete pe care le păstrează doar pentru ea.

— Dar n-aș putea băga mâna în foc.

Ea își sprijină capul de umărul lui.

— Ba poți.

— Haide, zice el, sărutând-o ușurel pe tâmplă. Hai să mergem acasă.

33

Primăria orașului Wickdon îi oferă un cec foarte, foarte generos.

Când funcționarul de la bancă i-l înmânează, are un soi de satisfacție să vadă

numele lui Walter Harrington acolo, scris cu litere subțiri și întrerupte, de parcă

simplul act de a semna acest cec a fost o obligație insuportabilă. Cifrele de pe el îl amețesc: 75 de dolari reprezintă o sumă mai mare decât a văzut Wes în toată

viața lui — și nici nu crede că va mai vedea vreodată. Ajunge să-i plătească

operația mamei sale. Ajunge să plece cu Margaret și să se stabilească undeva, oriunde, departe de acest loc.

Ajunge, speră el, să șteargă tot răul pe care el l-a făcut familiei lui.

Orașul s-a golit pentru că vânătoarea s-a terminat. Doar pescărușii țipă și ciugulesc din bucățile de pâine uscată, tulburând liniștea dimineții. De aici, băiatul vede valurile izbindu-se ușor de țărm, docile ca o pisică. Briza rece care mătură străzile îi răvășește ușor părul. Nu aduce niciun glas. Niciun secret al universului pe care Wes simte că-și va petrece tot restul vieții sale încercând să

și-l reamintească. Miroase ca marea, plină de promisiuni.

Își găsește familia cu Margaret la o cafenea. Stau la o masă afară, înconjurate de o grămadă de valize care seamănă cu temelia unui mic oraș. Familia lui e ca de obicei, adică extrem de gălăgioasă. Margaret își bea ceaiul dintr-o ceașcă

delicată de porțelan, încercând să-și dea seama dacă trebuie să se amuze sau să

se rușineze de surorile lui.

Wes se apropie pe nesimțite, apoi îi pune lui Colleen mâinile la ochi.

— Ghici...

Fata se răsucește pe scaun, speriindu-se, și-l pocnește în coaste. Tot aerul îi iese din plămâni și o durere fierbinte îi străbate tot corpul.

Paramedicii i-au spus că

acea coastă era ruptă și, deși au putut să-i grăbească însănătoșirea cu ajutorul alchimiei, va mai trece ceva timp până când se va vindeca de tot. Acum va dura

și mai mult.

Colleen își acoperă gura cu mâinile.

— O, Doamne, îmi pare rău, Wes!

— Ți-ai meritat-o! spune Christine, așezându-și ceașca pe farfurioară cu un clinchet elegant.

— Ar trebui să vă reținamândurora partea din bani pentru asta, spune el, dar, din fericire, mă simt generos.

Așază cecul pe masă, în fața mamei sale. Ea oftează surprinsă — oftează din toți rărunchii, iar asta îl face pe Wes să simtă cum stomacul i se înnoadă.

— Wes. E prea mult. Nu pot accepta.

Mad soarbe prelung din cafea.

— Eu pot.

Christine înșfacă hârtia de pe masă.

— Nu-mi vine să cred.

— Dă să văd, dă să văd! zice și Colleen, întinzându-se după cec.

— Dacă-l rupeți, vă omor pe amândouă, spune Mad.

— Trebuie să împărțim, zice Edie cu seninătate.

În vreme ce surorile se ciondănesc, mama lui Wes se ridică în picioare și-l îmbrățișează.

— Habar nu am ce să spun, decât să-ți mulțumesc.

El își sprijină bărbia pe creștetul ei.

— Nu-mi mulțumi mie, ci lui Margaret.

Margaret se înroșește, dar se ascunde iute în spatele buzei aurite a

ceștii.

— E o nimica toată.

— E totul.

Mama lui Wes îi ia cu grijă palma în mâna ei bandajată și o pune pe cealaltă

deasupra.

— Vă sunt foarte recunoscătoare amândurora. Și mă bucur mult că v-ați găsit unul pe altul. Mereu mi-am dorit o a cincea fiică, să știi. Iar Weston trebuie să se potolească.

— Mamă! protestează el. Gata, OK? O s-o sperii.

— Bine, bine, zâmbește ea atotcunoscătoare. Când ajungeți diseară acasă, o să

vă pregătesc o cameră. Cred că ne vine taxiul.

Wes o sărută pe obraz.

— Ne vedem în curând. Aveți grijă, OK?

Un taxi negru și elegant se apropie scrâșnind pe piatra cubică și se oprește în dreptul lor. Wes trage cu ochiul pe geam, vede mustața ondulată și blondă și mârâie. Bafta lui — desigur, e Hohn. Wes vede că omul regretă că a răspuns la apel. Se albește la față, dar coboară geamul și zâmbește nesigur: — Ah, domnul Winters! Și... domnișoarele Winters?

— Noi suntem! spune veselă Colleen.

În timp ce familia lui se înghesuie înăuntru, Wes deschide portbagajul și vâră

toate bagajele înăuntru.

— Ai grijă de ele, Hohn. Noroc îți doresc!

Știe că va avea nevoie.

Wes le face cu mâna în semn de la revedere și taxiul pleacă. Le aude pe surorile sale țipând și râzând până când mașina se îndepărtează.

Briza mării îi mângâie fața lui Wes și se joacă dezlănțuită în părul lui Margaret.

Ea îl privește gânditoare, cu lumina caldă a soarelui în ochii ei de culoarea

ambrei. Au toată după-amiaza la dispoziție pentru ca fata să se împace cu gândul că pleacă. Și apoi...

Ei bine, Wes bănuiește că posibilitățile sunt nelimitate.

— În sfârșit, singuri, spune el pe un ton cât se poate de perfid.

— Așa e.

Vorbește încordat, dar băiatul îi simte zâmbetul. O trage de talie, aducând-o aproape de el, și-i adulmecă aroma de ceai din răsuflare. Mentă, miere și ceva unic, ce-i aparține doar lui Margaret.

— Și oare ce-o să facem ca să ne omorâm timpul?

Margaret își mușcă buzele ca să nu izbucnească în râs. Înainte de a-i răspunde, o voce îi face să tresară.

— Scuze că vă deranjez. Weston Winters, corect?

— Dap, eu sunt acela.

Wes o slăbește pe Margaret și ridică privirea înciudat. De-abia după o clipă o recunoaște pe tânără, având în vedere că e îmbrăcată mult mai modest decât atunci când a zărit-o prima oară, la demonstrația de alchimie. Dar nu i-a uitat zâmbetul nevinovat — și nici omul care l-a ajutat fără să-i ceară ceva în schimb.

— Domnișoară Harlan?

— Ți-ai amintit! Spune-mi Judith. Cred că meriți felicitări. Mi s-a părut mie că

văd în tine o scânteie, dar să fiu al naibii! Cine ar fi crezut că un alchimist neautorizat va reuși asta, în cele din urmă?

Margaret încremenește lângă el și schimbă o privire cu Wes. Băiatul încă nu știe ce să răspundă dacă-l întreabă cineva cum a reușit.

— Eu în niciun caz, râde el nervos. Mulțumesc însă, apreciez.

— Desigur. Mă bucur că te-am întâlnit. Am o propunere pentru tine, de fapt.

— Ce fel de propunere?

— Ce-ar fi să ne plimbăm puțin?

Wes se uită spre Margaret, care încuviințează. Îi citește avertismentul din priviri — ai mare grijă —, dar spune, cu glas plăcut:

— Te aștept aici.

— Bine, atunci, zice Wes, vârându-și mâinile în buzunare. Hai să ne plimbăm.

Merg prin fața unui șir de vitrine colorate, unde vânzătorii se chinuie din răsputeri să scape de ultimele nimicuri care amintesc de vânătoare — etole din blană, goarne făcute din corn de vacă și prăjituri ornate cu vulpi albe. Nici nu străbat bine strada, că lui Wes îi vine să plesnească de nerăbdare.

— N-o să te întreb cum ai reușit s-o omori, începe Judith, și, oricum, mă

îndoiesc c-o să-mi spui. Asta nu contează pentru mine. Mi-am obținut licența de curând și acum nu prea am fonduri. Știi și tu cum merge treaba. Locuiesc în Bardover, puțin mai la nord, și speram să-mi iau un ucenic ca să primesc un sprijin financiar de la guvern și să-mi construiesc o reputație.

— Și mă vrei pe mine? De ce?

— Noi, puștii din Fifth Ward, trebuie să fim uniți. În plus, talentul nu-l poți preda, iar tu ai cu siguranță talent. Ar fi păcat să se irosească.

Judith încetinește, cercetând o tarabă plină cu plăcințele cu scorțișoară.

— Spune-mi, ce vrei să faci cu viața ta?

Wes șovăie.

— Eu vreau să devin politician.

— Păi, eu am absolvit Universitatea din Dunway, așa că poate ne ajutăm reciproc.

Fata caută prin geantă și scoate o carte de vizită. El i-o ia din mână cu delicatețe.

— Sună-mă când ești prin zonă și vrei o scrisoare de recomandare. Vino și cu iubita ta. Alegătorilor le place o poveste cu oameni care vin din sărăcie. Mai ales

când e vorba și de dragoste la mijloc.

Wes răsucește cartea de vizită. Numele ei e gravat în aur; lumina se reflectă în el ca într-un medalion. Se simte ca o sticlă de șampanie agitată. Apăsarea din piept îl face să-și găsească vorbele cu greutate. Iubita lui. O scrisoare de recomandare.

O altă șansă dată visurilor sale.

E tot ce și-a dorit vreodată.

— Deci ce zici?

— Să vorbesc mai întâi cu familia mea și cu ăăă... iubita mea.

Wes își drege glasul, căutând să pară cât mai matur și mai echilibrat.

— Ne auzim în curând.

— Așa facem.

Se abține din răsputeri să meargă încet, nu să alerge înapoi la Margaret, cu cel mai larg și mai tâmp zâmbet pe față. Viitorul e, în cele din urmă, roz, așa cum l-a visat.

34

În noaptea aceea se duc la malul mării.

Margaret stă pe un lemn neted și alb ca marmura, privind cum Bucluc aleargă pe țărm. Vrea să apuce picurii sărați pe care-i împrăștie cu lăbuțele la fiecare salt vioi. Mai departe de țărm, Wes desenează un cerc de transmutare, cu un băț în nisip. Pantofii lui au rămas lângă Margaret și pantalonii îi sunt suflecați peste glezne.

Când isprăvește, pune în mijloc o cutie de lemn. În ea sunt rămășițele halei, înmuiate în razele lunii în descreștere. Ca un țurțur sclipind în soare, blana ei licărește rece în interiorul de catifea al sicriului improvizat. Wes se ghemuiește lângă cerc și-și așază mâinile peste matrice.

Nu e de mirare că oamenii cred că alchimia e magie. Pare că nu cere niciun efort.

Acum, Wes stă îngenuncheat în nisip. Peste o clipă, iată-l ridicând brațul și formând o gură de aer fierbinte, născută din flăcările pe care le-a creat. Vâlvătaia saltă în bezna nopții, mai strălucitoare ca o stea căzătoare.

După ce focul se stinge trosnind sub jar, din cutie nu mai rămâne decât o grămăjoară de caput mortuum. Cu încă o transmutare, o poate purifica și transforma în prima materia — și, de-acolo, ar putea făuri piatra filosofală.

După noaptea aceasta, nimeni nu va mai avea această șansă.

Margaret se ridică de la locul ei și se apropie de Wes. Chiar și acum fata simte căldura reacției alchimice. O copleșește mirosul de pucioasă care se împletește cu aerul sărat al mării. Wes ia cutia și i-o pune în brațe. O simte caldă la atingere pe piele, iar conținutul său e negru ca marea. Toată suferința ei, toate tradițiile și ura, și bravada — toate, doar pentru acest morman de cenușă.

Fluxul le scaldă gleznele. Fata își înfige degetele de la picioare în nisip când simte frigul mușcător. La orizont, reflexia lunii sclipește pe valuri, ca și cum Dumnezeu ar fi risipit o mână de diamante în apă. Wes își vâră mâinile în buzunare, cu ochii fixați asupra unui punct îndepărtat pe care fata nu-l poate ghici. Vântul i se încurcă în păr și-i biciuiește coada paltonului.

Așa, Wes pare foarte serios — aproape matur. O mică parte din ea se simte rușinată că renunță la ocazia de a atinge magnum opus. Că aruncă fără regrete toate ambițiile sterile ale mamei sale.

— Ești sigur? întreabă ea.

— La ce să-mi folosească o grămadă de cenușă, Margaret? spune el, fără niciun strop de glumă.

Se comportă cuviincios, ca la o înmormântare, lucru pentru care ea se bucură. E

o ușurare să constate că lui nu i se pare caraghioasă această ceremonie improvizată. Mad avea dreptate în privința lui. Când vine vorba de dramă, Wes nu face niciodată lucrurile pe jumătate.

Inima fetei se strânge de dor. Într-o bună zi, când el își va împlini

visurile, vor fi emisiuni la radio și articole în ziare despre el. Despre un om care și-a iubit țara care nu l-a iubit niciodată. Un om care a schimbat-o în bine. Știe că vor scrie multe lucruri despre el. Despre curajul și încăpățânarea lui, despre temperamentul lui vulcanic și despre foamea lui de dreptate. Dar speră, mai mult decât orice altceva, că lumea va vedea și ceea ce vede ea la el. Compasiunea și bunătatea lui. Dorința lui de a străbate iadul alături de ea. Margaret spune: — Dacă cineva poate înfăptui magnum opus, tu ești acela.

— Nu, nu cred. Încă încerc să-mi dau seama ce mi-a spus, ce trebuie să învăț din asta. Dar cred că magnum opus e o capcană sau o încercare, sau o căutare de cai verzi pe pereți. Nu știu. Știu doar că, dacă există Dumnezeu sau adevărul absolut, sau orice altceva lucru măreț la care putem ajunge, el nu se află în această cutie. Îl vom găsi în alți oameni.

Margaret se gândește la asta.

— Sau poate doar în tine, adaugă el.

Fata își lasă capul în jos, ca să-și ascundă un zâmbet.

— Ce sacrilegiu!

Wes îi face cu ochiul.

— Poate ar fi trebuit să-ți găsești un bărbat bun și kathar.

— Cred c-o să mă mulțumesc cu tine.

Nu știe exact ce o așteaptă mai departe. Toate lucrurile lor sunt înghesuite în bagajele adunate pe plajă în spatele lor. Dar când stă lângă el, linia tremurătoare a orizontului nu mai pare sfârșitul lumii, ci începutul ei. Wes îi întâlnește privirea și ea vede în ochii lui ceva care o umple de o fericire sclipitoare, amețitoare.

E siguranță. E iubire.

În timp ce Bucluc aleargă în cercuri vesele în mare și Wes îi ia mâna într-a lui, fata simte cum vântul îi ridică tandru părul de la ceafă și-i șoptește secrete la ureche. Cu ochii spre orizont, fata împrăștie cenușa.

Mulțumiri

Toată lumea te avertizează în legătură cu cel de-al doilea roman. Printr-o minune însă, această carte nu m-a chinuit decât arareori și

fără prea multă înverșunare. În multe privințe, scriind-o, m-am simțit ca și cum m-aș fi întors acasă. M-am simțit ca și cum aș fi lăsat lumina să intre într-o cameră care a stat mult timp închisă. Sunt incredibil de recunoscătoare tuturor oamenilor care au făcut posibilă apariția cărții și care m-au susținut la fiecare pas.

În primul rând, îi mulțumesc editorului meu, Jennie Conway. E o mare onoare și bucurie să lucrez cu tine și sunt atât de mândră de cum am modelat împreună

această carte! Mulțumesc, ca întotdeauna, pentru observațiile tale incredibile, pentru tot sprijinul tău față de mine și față de munca mea și pentru că o iubești cel mai mult pe Margaret.

Le mulțumesc agenților mei, Jess Mileo și Claire Friedman. Unde aș fi ajuns fără

voi? Vă mulțumesc pentru că m-ați susținut și m-ați îndrumat mereu spre adevăr.

Deși inițial am fost disperată când mi-ați cerut să renunț la cea de-a doua jumătate a schiței acestei cărți, ați avut dreptate, ca de obicei.

Echipei de la Wednesday Books, care a oferit cărților mele căminul perfect.

Mulțumiri speciale lui Mary Moates pentru toată munca depusă — și pentru că

îmi înveselește mereu căsuța de e-mail! De asemenea, mulțumiri pentru Rivka Holler, Brant Janeway, Natalie Figueroa, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Melanie Sanders, Lena Shekhter și NaNá Stoelzle. Mulțumesc lui Kerri Resnick pentru că a creat haina visurilor mele, lui Em Allen pentru ilustrația absolut superbă, lui Devan Norman pentru că a dat din nou lovitura cu designul de interior și lui Rhys Davies pentru minunata hartă. Această carte devine un obiect de artă datorită vouă.

Pentru oamenii care au dat formă acestei cărți. Alex Huffman, tu mi-ai oferit atât combustibilul, cât și scânteia care au făcut posibilă nașterea acestui volum.

Christine Herman, nu m-ai menajat deloc; îți sunt atât de recunoscătoare pentru că m-ai făcut să sufăr. Ava Reid, m-ai încurajat să scriu despre cele mai

vulnerabile părți ale mele și să mi le asum, ceea ce m-a făcut să conștientizez despre ce trebuia să fie vorba în această poveste.

Celorlalți patru dintre Cinci Coloși — Audrey Coulthurst, Elisha Walker, Helen Wiley și Rebecca Leach — pentru sprijinul moral în viață și în scris. Voi toți mați ajutat să trec peste acest an. Mulțumiri în plus lui Audrey pentru minunata recenzie și lui Elisha pentru consultanța cu privire la comportamentul animalelor. Deși mi-am luat câteva libertăți, vă asigur că niciun cal nu va mai necheza de frică.

Pentru Lex Duncan și Skyla Ardnt. Talentul și etica voastră profesională mă

inspiră în fiecare zi. Pentru Zoulfa Katouh, Meryn Lobb și Kelly Andrew. Vă

mulțumesc pentru lecturile timpurii și pentru sprijinul vostru (pentru mine, desigur, dar mai ales pentru Wes). Lui Courtney Gould și Rachel Morris, fără de care aș fi de-a dreptul pierdută. Sunt foarte norocoasă să cunosc oameni atât de talentați și cu un suflet atât de mare.

N-a fost ușor să-mi fac debutul în 2021; cu toate acestea, atât de mulți oameni din comunitatea literară au fost atât de generoși cu timpul, energia și dragostea lor. Mulțumesc, Joss Diaz, pentru că ești o persoană incredibilă din toate punctele de vedere și pentru toată munca depusă în campania mea de precomenzi. Mulțumesc, Cody Roecker, pentru recenzia din Indie Next și, mai ales, pentru prietenia ta. Vei izbândi în lumea editurilor. Mulțumesc lui Cossette de la teatimelit și lui Taylor (taylorreads), care au fost neobosiți cu volumul Down Comes the Night. Nu știu ce am făcut ca să vă merit! Din adâncul inimii mele, le mulțumesc lui DJ DeSmyter, Cristina Russell, Kalie Barnes-Young, Rachel Strolle, Mike Lasagna, Maddie de la Books Inc. Palo Alto, Lori și Glen de la Books Inc. Mountain View, Chloe (theelvenwarrior), Skye de la Quiet Pond, Charlotte de la Reads Rainbow, Michelle de la Magical Reads, Allie Williams, Cheyenne (cheykspeare), Emily de la Adaptation Brain, Cait Jacobs și membrilor Gărzii Regale. Sprijinul vostru a însemnat enorm.

Pentru Aziz, Fudge, Brandon și Ryan — ultimul șef de la BYB — pentru că mi-au dat cafea și mi-au insuflat modestie. Mulțumesc că m-ați scos din casă și mați dus la soare (și uneori în fumul incendiilor de pădure).

Pentru Mitch Therieau. Mulțumesc că mă iubești. Mulțumesc că mă ajuți să

visez.

În cele din urmă, mulțumesc fiecărui cititor care a deschis această carte. Vă

mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc. Voi sunteți motivul pentru care scriu, scânteia fără de care scrisul meu ar fi rece. Dacă aveți nevoie de alinare, sper s-o găsiți în aceste pagini.

Document Outline

- Cover Page
- O magie de neimblanzit
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- Mulțumiri